

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

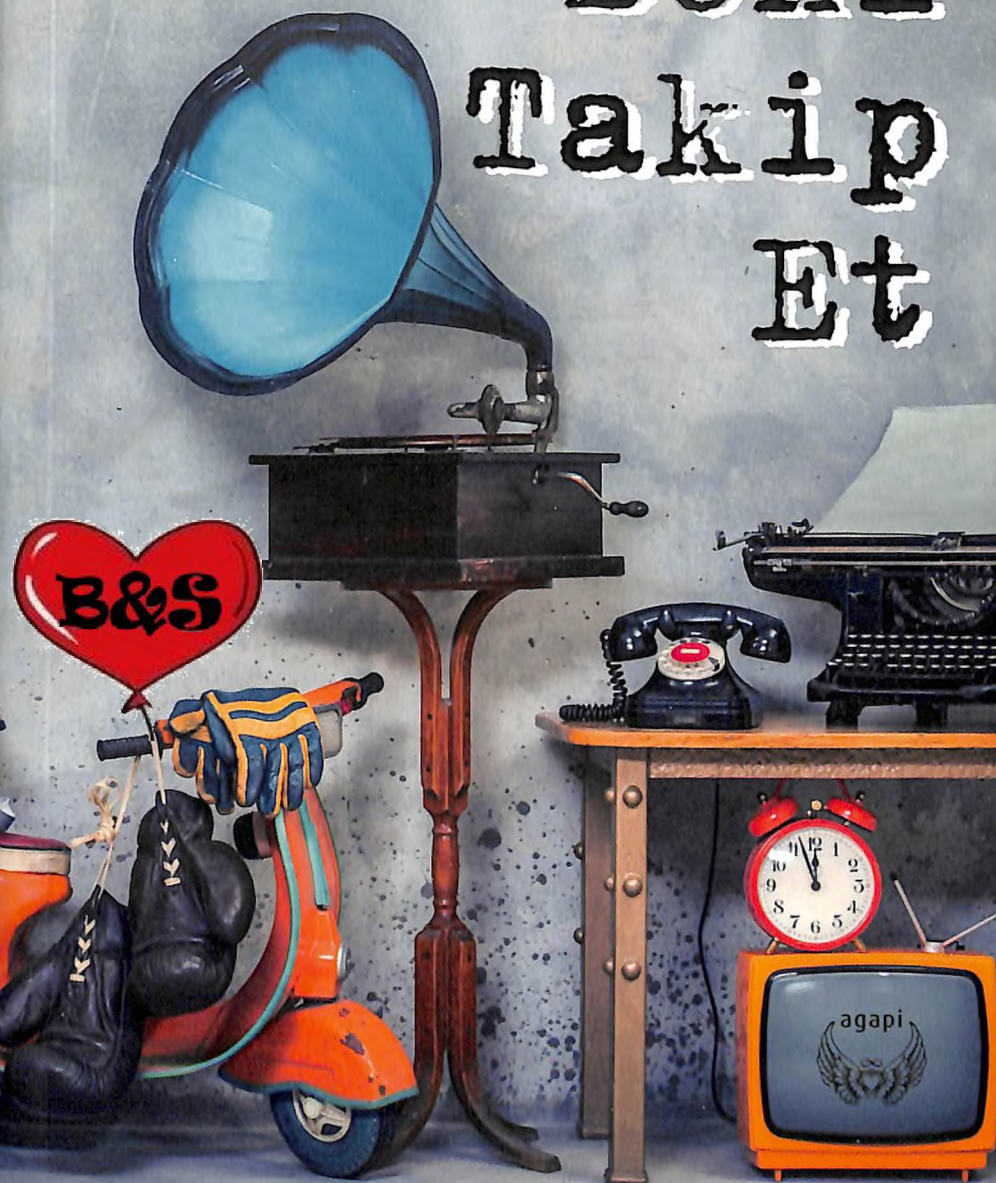
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Laura E. James

Beni Takip Et

Victoria Noble aşkın fışını çekmişti. Bir numaralı sosyal ağ sitesi olan EweSpeak'in yöneticisi ve dört yaşındaki Seth'in bekâr annesi olarak, işi ve hayatı arasındaki dengeyi kurmaya çalışıyordu.

Chris Frampton ise bir Hollywood kahramanı ve Victoria'nın ilk aşkıydı. Los Angeles'tan dönüşü medyanın ilgisini alevlendirmişti ve ateşi körükleyecek sırlarıyla birlikte kaçmayı umut ediyordu. Fakat ilerlemenin bir yolunu bulmak asla kolay değildi. Her ne kadar Victoria ile ilişkisi geçmiş yıllara dayansa da, nasıl devam edeceğini bilemeyecek kadar uzun süre akıntıyla sürüklenmişti.

Kırılma riskine rağmen kalplerini #takip edecekler miydi?

Beni takip et. Seni takip edeyim.

Beni kurtar ve ben de seni kurtarayım.

/ agapiyayinlari

/ agapiyayinlari

K KİTA
25 00L

25L

www.agapiyayinlari.com

Beni Takip Et

Orijinal Adı: Follow Me Follow You

Laura E. James

Yayın Yönetmeni: Sibel Özcan Hakyemez

Çeviri: Tayla Serpil Coşkun

Editör: Destan Çevik

Kapak Tasarım: Suna Haydın

Mizanpaj: Serkan İlhan

Agapi Yayın No: 64

1. Baskı Ekim 2018, Ankara

ISBN: 978-605-9817-63-9

Yayınevi Sertifika No: 14164

Copyright © 2014 Laura E. James

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile satın alınmıştır.

Bu kitabın tüm yayın hakları Agapi Yayınları'na aittir.

Yayıncının izni olmaksızın alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

© Agapi Yayınları™ Gizem Yayıncılık tescilli markasıdır.

Agapi Yayınları

Mutlu Mah. İmam Alim Sultan Cad. No: 247 / A

Merkez - Mamak / ANKARA

Telefon: 0 312 - 425 20 26

Web: www.agapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Kalkan Matbaacılık

Büyük Sanayi 1. Cadde Alibey İşhanı No: 99/32 İskitler / Ankara

Telefon: 0 312 - 342 16 56

Beni Takip Et

Laura E. James

Çeviri

Tayla Serpil Coşkun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Alexander, Eleanor ve Garry'ye.
Bu kitap kesinlikle sizin için.
Karakterler her ne kadar aklımda olsa da sizler kalbimdesiniz.
Hayallerinizi takip edin.
Daima.
Sizi seviyorum.
Xxx

Teşekkür

Mükemmel kız kardeş grubuna, The Romaniacs'a, bu yolculuğun her bir adımını benimle birlikte attıkları için teşekkür ederim.

Sue G., Debbie ve Hayley'ye, bu kitap hakkındaki aralıksız konuşmalarımı sabırla dinledikleri ve sağlam geri bildirimleri için onlara teşekkür ederim. Size bir sonraki romandan bahsettim mi kızlar?

Sevgili arkadaşlarım, ustalar, Alison Daniell, Alison Griffiths, Effie Merryl ve Katherine Price'a, uzman bilgilerini ve deneyimlerini benimle paylaştıkları için çok teşekkür ederim; bütün hatalar benim.

Romantik Romancılar Derneği üyelerine ve Off The Cuff'a, arkadaşlığınız, yönetiminiz ve sağladığınız fırsatlar için teşekkür ederim. Çok büyük bir fark yarattınız.

Okuyuculara, eleştirmenlere ve bloggerlara, kitapları aldığınız için, kitaplar hakkında bilgi yaydığınız ve kitaplara duyduğunuz sonsuz hevesi paylaştığınız için teşekkür ederim. Değeriniz paha biçilemez.

Ve hem gerçek hayattaki hem de internetteki arkadaşlarıma, beni cesaretlendirdikleri, destekledikleri ve zor zamanlarda beni ayakta tuttukları için teşekkür ederim.

Ağabey, her zaman koruyucu olduğun için teşekkürler.

Ve kitapların heyecanını benimle paylaştığın için teşekkürler anne. Seni özlüyorum.

Choc Lit'teki takıma ve sevgili Tasting Panel üyeleri; Rebecca, Jaimee, Melanie, Lynda, Mary, Betty, Sarah, Lisa ve Vanessa'ya teşekkür ederim!

Bölüm Bir

VictoriaBoss@EweOne

EweSpeak sürüsü & aksiyon filmi hayranları, yarın yerel saatle 16.00'da **@ChrisFrampton** festivaline katılmayı unutmayın. Bana en sevdiğiniz Frampton filmini yazın.

“Senden nefret ediyorum!”

Bu, Victoria Noble'ın, oğlunun düşmanlığıyla karşılaştığı ilk an değildi ama her gerçekleştiğinde bunun son olmasını umuyor, hatta bunun için dua ediyordu. Pazartesi en kötü saldırıları tetikliyordu.

Kahvaltı masasında, tam karşısında oturan Seth'e baktı; kollarını göğsünde kavuşturmuş, cılız bacaklarını sağa sola sallıyordu. Yüz şeklini ve ten rengini babasından almıştı, bastırılmaz vahşi buklelerini de Victoria'dan. Oğlunun sözlerini duymazdan gelerek, “Pekâlâ, ama ben seni seviyorum ve benden kaçamazsın,” dedi.

Bu, dört yaşındaki bir oğlana söylenecek bir şey miydi? Kız kardeşinden gelen iyi niyetli ama istenmeyen birkaç nokta dışında, Victoria'nın çocuk bakımı hakkında bildiği her şey internet kaynaklıydı. Zor bir oğlan çocuğunu yetiştirmek için daha profesyonel bir yardım alması gerektiğini çok sonra fark etmişti ama yardım istemek onun için zordu. Victoria, İngiltere'nin en

başarılı sosyal ağ sitesi EweSpeak'in yöneticisiydi, bu nedenle bütün cevaplara sahip olması bekleniyordu. Okulda da durum aynıydı; eski fen hocası, Victoria'nın moleküller birbirine çekilmediğinde ne olduğunu gösterememesine çok şaşırmıştı.

Görüntüyü hayalinde canlandırdı ve başını yana eğdi; bu, o ve Seth'ti. Tıpkı suyun, üzerinden atmak için yağı yukarı kaldırması gibi, Seth de Victoria'nın yönetme girişimlerinden kaçıyor. Her şey kimyadan mı ibaretti?

Seth eğer EweSpeak çalışanlarından biri olsaydı Victoria onu çoktan kovmuştu – ya da Seth onu – ama Victoria bir çocukla çalışmanın, personelle çalışmakla aynı olmadığını anlayacak kadar zeki, hatta genç personelle bile. Onlar söylenenleri yapıyor, su soğutucusunun yanında öfkeyle tepinmiyorlardı. İş arkadaşlarını seçmeye zaman ayırmıştı; onlar başvuru formları doldurmuşlar, izometrik testlere girmişler ve üç ayrı mülakata katılmışlardı.

Seth'in herhangi bir testten geçtiği söylenemezdi.

Yardım istemek için çok mu geçti?

Bakıcı, günlük problemler için Tanrı tarafından gönderilen bir yardımcı gibiydi ama Seth'le nasıl başa çıktığına dair Victoria'ya hiçbir bilgi vermiyordu. Bugün soğuk algınlığı yüzünden izin almıştı ve bu haber ne Victoria ne de Seth için mutluluk vericiydi, sadece şu anda kaçmaya çalıştığı kurşunların hızlandırıcısı olmuştu. Hem anne hem de çocuk, günü geçirmek için sırtlarını bakıcıya dayamışlardı. Cerys üç aydan daha uzun süre dayanabilen, Seth'le ilişki kurmanın bir yolunu bulabilen ve onun mucizevi bir şekilde bağlandığı tek bakıcıydı. Bütün bunlar Victoria'nın geçici bir bakıcı istememesinin ve Cerys'in iyileşmesini beklemeyi kabul etmesinin tek sebebiydi.

Seth'i yeni bir bakıcıyla tanıştırma karmaşası, Victoria'nın katlanabileceğinden fazlaydı. Seth ve Cerys'in arasında bir bağ vardı; arkadaşlık, karşılıklı saygı, kısacası samimi bir bağ. Ayrıca Seth, bakıcısı için her şeyi yapardı.

Ve benim için hiçbir şey yapmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu düşünce Victoria'nın midesine bir yumruk gibi indi ve durumu kabullenmesi için onu zorladı. Midesindeki krampların azalmasını umut ederek, Seth'in ayakkabılarını tezgâhın altından alma bahanesiyle iki büküm bir şekilde yere doğru eğildi.

Oğlu, sevdiği ve aynı şekilde karşılık gördüğü birine sahip olduğu için memnundu ve Cerys'in sunduğu bakım için de minnettardı ama canı acıyordu, çünkü annesi olarak Seth'in beklentilerini karşılayamıyordu. Aynı zamanda işleri nasıl yoluna koyacağını bilememek de onu çaresiz bırakıyordu.

Önümüzdeki birkaç hafta zor olacaktı.

Krampları bir şekilde atlattıktan sonra sırtını dikleştirdi. Kız kardeşi zor zamanlarda ne derdi? *Geçecek!* Juliette'i seviyordu ama talepkâr çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kardeşinin dört tane küçük meleği vardı ve onun doğuştan bir anne olmasından bahsetmiyordu bile. Juliette onun her şeyiydi; iletişimcisi, sosyalleştiricisi ve en sadık dostu. Ama onunla gerçekten kardeş olabilmelerine de şaşıırıyordu, çünkü Victoria tam anlamıyla onun zıddıydı.

Bu düşüncelerle birlikte tek kaşını kaldırarak sızlanmaya başladı. Oysa eline verilecek tek bir bilgisayar onun için yeterliydi, çünkü sadece ve sadece ondan anlıyordu. O aletlerde, insanlarda, hatta kendi oğlunda bile bulamadığı bir mantık vardı. Algoritmaları, özellikle de titizlikle tanımlanmış olanlarını idare edebilirdi. Her gün insanlarla yüz yüze muhatap olma düşüncesi, steril beyaz bir ofiste saatlerce kalıp, yalnızca Juliette'in ona eşlik etmesine izin vermesine neden oluyordu. Victoria, EweSpeak grubuyla asla yakın ilişki kurmazdı, bu konuda ayak diriyordu. Durumunun tuhaflığı da dikkatinden kaçıyor değildi.

Hâlâ kahvaltı masasında oturan ve az önceki pozisyonunu hiç bozmamış olan oğluna döndü. "Ayakkabılarını giy!" diye emretti, ses tonundaki değişikliğin onu harekete geçireceğini umuyordu.

Seth ayak bileklerini kavuşturdu ve bacaklarını gittikçe daha hızlı sallamaya başladı. "Hayır!"

Oğlunun yanıtındaki soğukluk Victoria'nın vücudunun buz gibi olmasına neden oldu, otoritesini göstermeyi nasıl başara-
bileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ayaklarını yerde sürüyerek
balkon kapısına doğru gitti ve Londra'nın gri gökyüzüne baktı.
Eğer bir Tanrı varsa – buna inanmamak için adil bir sebebi vardı
–neden ona zor bir çocuk yollamıştı?

Parmaklarını yüzünün camdaki yansımasına değdirdi. Bu
gibi günlerde, kariyerini çocuk sahibi olmanın önünde tuttuğu
için cezalandırılıp cezalandırılmadığını merak ediyordu.

Seth doğduğunda kocası... Omuzları düştü... *Eski* kocası
birincil bakıcı olmayı kabul etmişti, ancak ilk başta, bez deği-
ştirmenin kadın işi olduğunu savunarak, bakım işine hararetle
karşı çıkmıştı. Demişti ki; senin unutmuş olma ihtimaline karşı
– çünkü çocukları doğduğundan beri seks yapmamışlardı – ben
bir erkeğim. Bunun üzerine Victoria ailenin asıl reisinin kendisi
olduğunu hatırlatmış ve EweSpeak'in yönetilmesi gerektiğini
söyleyerek, işe dönmesinin daha doğru olacağını eklemişti. Bu
karar her ikisine de mantıklı gelmişti. O zamanlar Victoria bunu
yapmış olmaktan memnundu, çünkü bakıcılık onun doğasına
aykırıydı.

İki aylık acı dolu şikâyetlerin, hadım edilme beyanlarının ve
devam eden 'bu, bir kadın işi' iddialarının ardından Ben Noble
çekip giderek Victoria'yı şok içinde, Seth'i de babasız bırakmış-
tı. Ayrılırken attığı son taş karalanmış bir nottu; *'Bokla uğraşma
sırası sende.'*

Camdaki yansımasını inceleyen Victoria kaşlarının çatıldı-
ğını gördü ve oradan uzaklaştı. Ben'in sebeplerini analiz etmek
saçmalıktı, çünkü onun bu davranışı Victoria'nın erkek cinsin-
den zaten beklediği bir hareketti. Erkek *cinsi*, onu ilk defa on
sekiz yaşındayken yüzüstü bırakmıştı ve o günden beri durum
aynı şekilde devam ediyordu; bu, neredeyse hayatının yarısıy-
dı. Şimdiye kadar yanındaki tek erkek babasıydı, bu da baba-
sının hiçbir zaman hata yapmadığı anlamına gelmiyordu, ama
her hatasından sonra en azından pişmanlık gösteriyordu ve bu
durum onun kusurlarını affedilebilir hale getiriyordu.

Belki de Seth'le olan da buydu; bir kusur ya da bir hata. Eğer onu olduğu gibi kabullenirse belki daha iyi anlaşabilirlerdi. Yenilgi hissiyle oğluna d6nd6 ve y6z6ne zoraki bir g6l6mseme yerleştirdi. "Tamam," dedi. "Anladım. Ofise gelmek istemiyor-sun."

Seth'in yuvarlak y6z6 ifadesiz, g6zleri hareketsizdi. Birbiri 6zerindeki ayak bileklerini serbest bıraktı, sonra 6n6ndeki kristal k6sedden her iki eline de birer elma aldı ve uzun tabureden aşağı atladı. "Hayır!" dedi elmaları avuçlarında sıkarak. Victoria tepki veremedi, Seth kolunu geri 6ekti ve sağ elindeki sert yeşil *f6zeyi* ona doğru fırlattı. Elma, Victoria'nın g6đs6ne 6arptı. Deneyimleri, nefesini geri kazanmasının birkaç saniye, 6aresizliğinden kurtulmasının ise daha uzun s6receğini s6yl6yordu.

Bu, oğlunun ona ilk saldırışı değildi.

Seth'in f6zesini almak i6in 66ne eğildi ve ağlama ihtiya6ını nefes alarak bastırmaya 6alıştı.

Yerden aldığı f6zeyi 66pe attıktan sonra oğlunu izledi; Seth 6z6r dileme girişiminde bulunmamış, hatta ka6mamıştı bile. Pişmanlık belirtisi g6stermeyen g6zlerini kısımtı ve sol elinin eklemleri h6l6 sıktığı elma y6z6nden beyazlamıştı.

"Onu sırt 6antana koy," dedi Victoria. "Ve seni uyarıyorum, eğer beş dakika i6inde 6st6n6 değiştirmezsene işe pijamalarınla gelirsin."

Koridora doğru ağır adımlarla y6r6y6p, b6y6k dosyalarını evrak 6antasına koydu. İşin buraya varmamasını ummuştu, ama eğer Seth'i işe 6ığlıklar ve tekmeler i6inde s6r6klemek zorundaysa bunu yapacaktı. Hangisi daha fazla karşı koyardı, bundan emin değildi.

Victoria ayakkabılarını giymek i6in eğildiğinde Seth yanından hızla ge6ti ve onu kal6asından iterek dengesini kaybetmesine neden oldu, sonra da iki katlı evlerinin merdivenlerine fırladı. İtmenin etkisiyle dengesini kaybeden Victoria, bir hafta 6nce Seth i6in duvara monte ettiği krom ceket askısına alnını 6arptı. Dengesini yeniden sağladıktan sonra alnını ovuşturdu

ve kanayıp kanamadığını kontrol etti; bir şey yoktu. Alnını tutarak, onu boğmaya çalışan acıyı geçiştirmeye odaklandı. Bu kadarı fazlaydı, çığlık atmak, bağırıp çağırmak, hem de bunları avaz avaz bir halde yapmak istiyordu ama karşısındaki dört yaşında bir çocuktu. Ve ne yazık ki onun çocuğuydu. Seth'in onda bu denli yoğun duygular uyandırması da oğlunu sevdiğinin bir kanıtıydı öyle değil mi? Bu soru, sızlayan başının içinde dolandı. Sevginin damarlarında dolaşmasını istiyordu. Kalbini doldurmasını ve hayat kaynağı olmasını... Ama iletişimini nefret kelimeleriyle kuran bir çocukla bunu yapması çok zordu.

Victoria boş olan yüzük parmağına baktı. Sevgi zordu, özellikle de kırılmış bir kalple. Kalbini iki kez açmış ve her iki seferinde de hor kullanılmasına engel olamamıştı. Her iki adam da onu sevdiğini söylemişti, her iki adam da ona yalan söylemişti. En azından Seth dürüsttü. O iki kelime bir kez bile ağzından çıkmamıştı.

Şu bir gerçektir; Seth'le anlaşıyorlardı.

Victoria'nın vücudundaki adrenalin de kavga etme isteği gibi azaldı. Dört yıldır böyle yaşıyordu; bir tımarhanenin içinde. Hücreye kapatılmadığına şükretmeliydi.

Ofisinin, ne yaşanacağını bildiği güvenli ortamını özledi. Sana dünyasında tüm düğmelere basan oydu ve bütün yanıtlar programladığı gibiydi.

Saatini kontrol ettikten sonra merdivenlerin son basamağına gitti ve orada durdu, sırtı oğlu yüzünden gergindi ve kamburlaşmıştı. İşe gitmesi gerekiyordu. "Seth! Lütfen üzerini giyin."

Seth'in ayak sesleri geldikten birkaç saniye sonra, bir elma merdivenlerin her bir basamağına çarparak aşağı indi ve kapının önünde durdu.

Victoria gözlerini kapattı. Gelecek hafta üzüm alacaktı.

"Ne oldu?" Juliette, Victoria'ya yaklaştı ve alnını inceledi. "Bu, oldukça kötü bir morluk."

“Doğrudan yeni ceket askısına yürüdüm. Aptalca olduğunu biliyorum.” Victoria koltuğa oturdu, Seth kulaklıklarını takmıştı ve dünyadan bihaber şekilde Nintendo DS ile oynuyordu.

Juliette geri çekildi. “Chris Frampton’ı düşünmüyordun, değil mi? Çünkü cevap verecek çok şeyi var.” Masasındaki beyaz mauseu hareket ettirdi ve küçük imleç monitörü canlandırdı. “On yedi yıl geçti ama hâlâ aklında.”

Victoria sinirle güldü ve kız kardeşine baktı. “Ben’i düşünüyordum aslında.”

“O aşağılık herifi mi? Yerinde olsam bir dakika bile onu düşünmezdim,” dedi Juliette ve deri sandalyesine oturmadan önce lacivert pantolonunu düzeltti. “O, ne seni ne de Seth’i düşündü. Onun fotoğraflarını Seth’e göstermeyi bir yana bırak, onunla ilgili konuşmana bile şaşıyorum.”

Victoria da kız kardeşi gibi sandalyesini çekip oturdu. “Bir oğlan çocuğunun babasına ihtiyaç duyacağını düşünmüyor musun?” Davranışlarını düzelteceğini – Seth’in davranışlarını, Ben’in değil – umarak Ben’i, Seth’in hayatına tekrar sokmayı birkaç defa aklından geçirmişti. Ben de biraz sorumluluk alabilirdi.

“Umursamaz bir babaya maruz bırakmaktansa çocuğumu tek başıma yetiştirmeyi tercih ederim,” dedi Juliette.

“Senin için söylemesi kolay. Düzgün olan tek adamı bulup evlendin.”

Victoria harika, zeki ve disiplinli küçük kız kardeşini inceledi. Koyu siyah saçları, olması gerektiği gibiydi, kıyafetleri asla kırıılmazdı ve aynı zamanda zevk ve duyarlılıkla dolup taştan bir hayata sahipti. Tanrı’ya şükürler olsun ki, boşanmanın getirdiği aşağılanma ve sarsıntıyı da yaşamamıştı. Eziyet çeken kız kardeş rolü Victoria’nındı. “Dan’le birbirinize sahip olduğunuz için çok mutluyum,” diye ekledi.

“Gençtik ama Dan iyi bir şeye sahip olduğunun farkındaydı.” Juliette tek kaşını havaya kaldırdı. “Her neyse, ölüm bizi ayırana kadar birbirimize bağlanıp kaldığımızı söyleyen o kâğıt

parçasını imzaladı. Ben beceriksizinin aksine, Dan bunun bir anlamı olduğuna inanıyor.”

Victoria ellerini masanın üzerine koydu ve güçlükle nefes aldı. Juliette yalnızca siyah ve beyazı görüyordu ve Ben’den iğrendiğini saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

“Seth’in senin için bir çok olduğunu biliyorum,” diye devam etti Juliette. “Ama Ben, ona bakmayı kabullenmi ti. Ve beni en çok sinirlendiren şeyi söyleyeyim mi? Seni travmatik bir doğum yaparken izledi, seni hasta ettiğini bile bile emzirmeye zorladı ve bir anne olmak için daha çok çaba sarf etmen gerektiğini söyledi. Hatırlamıyor musun? Ve bir adamın seni terk etmek için kullanabileceği en zavallı bahaneyi kullandı. Seth’in hayatının *onsuz* nasıl olacağını hiç düşünme. Şimdiye kadar geri d nmemi  olması Tanrı’nın bir hediyesi.” Juliette söylediklerinin doğru noktaya isabet ettiğinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı ve bilgisayar ekranına baktı. “Pek   . Bu yüzden mi bugün geç kaldın? Alnını vurduğun için?”

“Evet.” Konu madan ve konunun ani değişiminden ba ı dönen Victoria detay verecek havada değildi, ne zamanı ne de yeyirdi.    moduna dönmeden önce kendine biraz zaman tanıdı. “Yıldız m   terilerimiz nasıl?”

En az Victoria kadar verimli bir şekilde klavyenin tuşlarına vuran Juliette, geçici bir sessizlikten sonra beğeniyle başını salladı.

“Ne oldu?” diye sordu Victoria.

“Takıntın, Chris Frampton. Takipçileri son yirmi dört saatte önemli derecede artmış. İngiltere’ye geri döndüğüne dair söylentiler var.” Daha fazla bilgi edinmek için verilere girdi ve tekrar başını salladı. “Kurul çok mutlu olacak.”

Victoria sandalyesinden kalkıp kahve makinesine doğru ilerlerken, “Para canlıları,” dedi. “Bir kurul olmasını asla kabul etmemeliydim.”

“Yine ba lama. Bu, mantıklı bir i  uygulamasıydı.”

“EweSpeak  zel bir  irket.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yani?”

“Yani yasal olarak bir kurula ihtiyacı yok.” Victoria iki taze kahve hazırlayıp geri döndü ve sıcak fincanlardan birini Juliette’in eline tutuşturdu. “Şirketi tek başımıza geliştirebilirdik.”

“Hayır, yapamazdık,” dedi Juliette. “Frankenstein’in canavarına dönüşüyordu.” Kahvesini bir kenara bıraktı ve Victoria’nın elini tuttu. “Tarafsız bir bildirim *ihtiyacımız* vardı. Yasal ve finansal tavsiye verecek uzmanlara *ihtiyacımız* vardı. Çekişmelerimizi çözmek için bağımsız bir kurula *ihtiyacımız* vardı.”

Victoria çekimserlikle başını salladı. Juliette’le ne kadar yakın olsalar da fikirleri değişmez bir şekilde farklı uçlardaydı ve kurul, EweSpeak’teki aile tartışmasına bir son vermişti. “Neden en sonunda kabul ettim, biliyor musun?” dedikten sonra elini çekti ve bu sefer Juliette’in elini o tuttu. “Çünkü bana aynı anemim gibi olduğumu söyledin.”

Juliette güldü. “Evet, öylesin. En az onun kadar inatçısın ve kendi yolunun tek yol olduğuna inanıyorsun. Bu arada, bu söylediğim kesin olarak doğru değil.”

Victoria yerine geçerken, “Ben başkalarını dinî görüşlerimle zorlamıyorum,” diye homurdandı.

“Haklısın, annem biraz fazla ateşliydi ama doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyordu, tıpkı senin gibi. Ve eğer gerçekten kiliseye gidip İncil okumanın başımıza gelen en kötü şey olduğunu düşünüyorsan, şikâyet edecek hiçbir şeyimiz olmadığını sana söyleyebilirim, özellikle de dünyası yıkılan insanları düşününce.” Juliette bilgisayar ekranını işaret etti. “İşte, isabetli bir vaka. Senin takıntın.”

Victoria’nın beyninin bereketli bahçesinde Chris Frampton’a ait bir fotoğraf belirdi, ondan kurtulmak neredeyse imkânsızdı. “Lanet olası Chris Frampton’a kafayı takmış falan değilim,” dedikten sonra, belki sadece biraz ilgi gösteriyor olabilirim, diye düşündü. O adamı sık sık rüyasında görüyordu ve bunlar samimi, üzücü ve kafa karıştırıcı rüyalar. “Hangi ülkede olduğundan bile emin değilim,” diye ekledi ama bu doğru

değildi. Adamın Los Angeles'taki çiftliğini satmasının yarattığı dedikodulardan ve eve geri dönmek istediği yönünde yayılan fısıltılardan fazlasıyla haberdardı. İşin en kötü yanı, haberi her yere yayan açgözlü medya maymunlarının, Chris'in iki yıl önce oğlunun ve karısının yasını tutarken çekilmiş fotoğraflarını ortaya çıkarmalarıydı. Tanrı'ya şükürler olsun ki, ikiz kardeşiyle ilgilenmiyorlardı. Victoria yaşananları tekrar hatırlamak istemiyordu. "Her neyse," diyerek düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. "Ben gelecekle ilgileniyorum, geçmişle değil." Bakışlarını oğluna çevirip, "Seth, süt ister misin?" diye sordu ve herhangi bir tepki alamayınca sesini biraz daha yükseltti. "Seth? Bir bardak süt ister misin?"

"Hayır!"

Juliette sandalyesinden kalkıp ayaklarını yere sertçe vurarak Seth'e doğru yürüdü. Bu sırada Victoria'nın yüzüne yansıyan çaresizliğin düşündüğünden daha fazla olduğu apaçık ortadaydı. Yanına geldiğinde eğilip çocuğun kulaklığını çıkardı. "Lütfen ve teşekkür ederim demek sana çok yardımcı olabilir, biliyorsun." Ona biraz yer açmasını işaret ettikten sonra koltuğa oturdu ve Seth'i kendine doğru çekti.

Victoria, oğlunun hiçbir şekilde zorluk çıkarmadan Juliette'in kucağına sokuluşunu izledi. Seth'in, Cerys'la olduğu gibi, teyzesiyle de rahatlıyor oluşundan fazlasıyla memnundu. Hayır, hissettiği şey kesinlikle kıskançlık değildi. Hissettiği şeyin ne olduğunu biliyordu ve bunu daha önce de deneyimlemişti; reddedilmişlik.

"Neden huysuzsun, genç adam? Yapmayı istediğin başka bir şey mi var?" diye soran Juliette'in havalı sesi Victoria'nın düşüncelerine sızdı.

Seth, Juliette'e biraz daha sokuldu ve annesine bakarak alt dudağını sarkıttı. "Hayır, burada senin yanında olmak hoşuma gidiyor."

Dört yaşındaki bir çocuğun manipülasyondan anlaması mümkün müydü? Seth bunu öylesine yıpratıcı bir şekilde kul-

lanıyordu ki aksini düşünmek zordu. Victoria'nın anlaması gereken tek insan Seth'ti ama aynı kana sahip olmalarına rağmen dolaşımları birbirlerinden çok farklı çalışıyordu.

"Ben de senin yanında olmaktan hoşlanıyorum ama hem annenin hem de benim çalışmamız gerekiyor. Dan Amca'nın ne yaptığını öğrenmemi ister misin? Yardıma ihtiyacı olabilir diye düşünüyorum."

Seth başını sallayarak, "Dan Amca'yı seviyorum. O bağırıyor," dedikten sonra gözlerini bir kez daha annesine dikti. Victoria onun ne söylemek istediğini anlamıştı.

Juliette hafifçe uzaklaşıp, "Kim benim yeğenime bağırmaya cüret eder? Ben onların ağzının payını veririm," diyerek ayağa kalktı ve kollarını sıvadı. "O, işe yaramaz bakıcılar, öyle değil mi?"

Seth, teyzesini taklit ederek koltuktan kalktı, incecik parmağıyla Victoria'yı işaret etti. "O bağırıyor."

Hem bu suçlama hem de alındaki morluk Victoria'nın canını acıttı. Gözlerini ayırmadan Seth'in, teyzesinin arkasına geçişini ve ona attığı keskin bakışları izledi.

Seth cılız ama güçlü bir sesle, "Bana bağırıyor ve ondan nefret ediyorum," dedi.

Juliette, Seth'i önüne çekip göz teması kurabilmek için dizlerinin üzerine çöktü ve çocuğun ufacak ellerini avuçlarının arasına aldı. "Pekâlâ, genç adam, beni dinle. Nefret, oldukça güçlü bir duygu ve annene bunu söylemen çok kaba. Sen böyle konuşunca ikimiz de üzülüyoruz." Omzunun üzerinden Victoria'ya baktıktan sonra tekrar Seth'e döndü. "Bütün anneler zaman zaman bağırırlar. En az sizin kadar huysuzlaşabiliriz ama sizi sevmekten asla vazgeçmeyiz. Bence özür dilemeli ve annene kocaman sarılmalısın." Avuçlarındaki minik elleri serbest bırakarak doğruldu. "Hadi."

Seth'in, tahmin ettiği gibi hareketsiz ve sessiz kaldığını gören Victoria kollarını öne doğru uzattı ama oğlu bu hareketi anlayamayacak kadar küçüktü. Onun geriye doğru bir adım at-

tığını görünce omuzları düştü. Pes etmiş bir hâlde, “Boş ver, Joo. Dan’i ara ve bugünlük Seth’i alıp alamayacağını öğren,” dedi. Dikkatini masasına çevirdi ve bilgisayar ekranını açtı. Elmaların fırlatılmadığı ve kırııcı kelimelerin kullanılmadığı sanal dünya onu çağırıyordu. Hayatı başa sarabileceği bir düğme falan olsaydı, hemen şu anda o düğmeye basar ve her şeye sil baştan başlardı; âşık olmaz, bir adamın yalanlarına kanmaz ve *asla* hamile kalmazdı. Bu düşünceyle birlikte aniden irkildiğini hissetti. Bunu söylemek istememişti. Seth’in, hayatında olmasını istiyordu ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. “Mutlaka bir yolu olmalı,” diye mırıldandı kendi kendine. Belki de yaptığı son gezintinin ardından internette daha güncel bilgiler yayınlanmıştı.

Ekranda bir anda Chris Frampton’ın yüzü belirdi, koyu renkli perçemi, kahverengi üzgün gözlerinin etrafını çevreliyordu. Hemen yanında göz kamaştırıcı Amerikalı eşi Lacey vardı. Karısının da tanıtım fotoğraflarında yer alması akıllıca bir hareketti, sonuçta Chris mahremine önem veren bir adamdı ve bu yüzden kişisel hayatına dair en ufak bir görüntü ilgi fırtınasına neden oluyordu.

Bugünlerde sürekli onun yanında olan kişi ise menajeri Tommy Stone’du.

Victoria dirseklerini masaya yasladı ve yanaklarını da yumruk haline getirdiği ellerine dayadı. Chris’in bu fotoğrafı karısının ve oğlunun ölümünden kısa süre önce çekilmişti. Olaydan sonra münzevi biri haline dönüşmüş, film çekmeyi bırakmış, kendini toplumdan uzaklaştırmıştı. Son günlerde de, hayatta olan oğluyla birlikte yaşamadığı dedikoduları dolaşıyordu. Eğer bu doğruysa trajikti.

Ama Chris’in sürdürdüğü yaşam çok farklıydı. Portland’da doğmuş ve büyümüş bir çocuk, Hollywood’da aksiyon filmlerinin kahramanı olmuştu.

Chris’in yıllar önce Lacey’yle takılması Victoria’ya normal gelmiş ve geçmişini unutmasına izin vermişti. *Geçmişlerini*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ve Victoria'nın kurduğu EweSpeak'te çalışan becerikli ve genç takım arkadaşları, Chris'i ilk müşterilerinden biri yapana kadar unutulmuştu da. O andan sonra Victoria onun hakkında bir şeyler duymaktan kaçınmakta zorlanmıştı. Birkaç yıl önce, gömmek için satın almak zorunda kaldığı hassas bilgiler edinmişti. Bu sırlar Chris'in kariyerini bitirme potansiyeline sahipti. Şimdi ise açık yaraları enfekte edebilirdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki Chris'i bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Onun bronzlaşmış sıkı vücudunu da.

Victoria bilgisayardaki imgeyi Chris'in dudaklarının üzerinde gezdirdi. O, her zaman yakışıklı, çekici ve aynı zamanda cüretkâr bir adam olmuştu. Victoria'ya her şeyi boş verip yaşamayı öğreten adam oydu.

Ve ona ihanet eden *ilk* adam da.

Bölüm İki

L.A. Starburst@MacTheHack

Satıldı. @ChrisFrampton'ın çiftliği 28 milyon dolara satıldı. Çabuk oldu. Şanslı sahip kim? Daha da önemlisi Chris Frampton nerede?

Victoria işiyle meşgul olduğu izlenimi yaratmaya çalışıyordu. Seth gittiğinden beri soluk renkli dosyalara gömdüğü başını arada bir yalnızca bilgisayar ekranına bakmak için kaldırıyor-du. Tam o sırada Juliette'in onu izlediğini fark etti. "Gayet iyiyim, Joo, gerçekten," dedi. Bu, bir yalandı. Akıllı Chris Frampton'ın eve geri döneceği düşüncesiyle meşguldü. Bir yanda da EweSpeak'in yönetim kurulunu yıkıcı bir yol izlemekten nasıl vazgeçireceğini düşünüyordu. Tabii bir de oğluyla *olmayan* ilişkisini bozmaktan nasıl kurtulabileceği sorunu vardı. Yüzünü buruşturdu. "Kör edici baş ağrısının haricinde," diye söylendi. Ellerini masasına dayadı ve sandalyesini geri iterek uzaklaşıp boynunu ovuşturdu. Mantıklı kararlar vermesi için hayatı fazlasıyla karışık, hem duygusal hem de fiziksel olarak ondan çok fazla şey bekleniyordu ve buna dayanamıyordu. "Bu aptal mesele hariç, kurulla başa çıkabilirim."

"İş birliği yapacaklarını düşünüyor musun?"

Victoria ofladı. "Elbette yapacaklar, çünkü parayla motive

oluyorlar. Banka hesaplarını dolu tutmak ve şişman popolarını rahat ettirmek için ne gerekirse yaparlar.”

”Ama sadık olmak zorundalar, ayrıca raporları EweSpeak’in geleceğini garanti alacağını belirtiyor-”

Victoria onun sözünü kesti. “Bu yalnızca onların konumu-
nu garantiye alıyor, Juliette. Gerçeklerle yüzleşelim artık, kötü kararlar verdik ve belirli üyeleri kurula seçtik, çünkü geçmiş başarıları gözlerimizi kör etmişti. Onlar ünlerini koruması gereken azılı iş adamları.” Sandalyesini çevirdi ve kız kardeşine boş boş baktı. “Bir yıllık maaşına iddiaya girerim ki işten çıkarmalar olacak.”

“Ama eğer katılım için müşterilerden para almak kârı artıracaksa-”

Victoria onun sözünü tekrar kesti. “Özel haberler için ünlülere para ödemeyi teklif ettikleri kısmı kaçırdın mı? İşe yaramayacak ve insanlar vazgeçecekler. Takipçilerimiz kişisel temas kurmaktan memnunlar, aynı kafadan insanlarmış gibi konuşmaktan, hatta idolleriyile fikir alışverişi yapabilmekten. Eğer istedikleri sansasyonsa parlak bir magazin dergisi alırlar ya da daha da kötüsü rakiplerimizi takip ederler. Bizim ağımıza üye olmazlar.” Başını iki yana salladı. “Bu durumun her yanında felaket yazıyor.”

“Ben bunu göremiyorum. Kurul, şirketin üstün yararı için hareket ediyor ve doldurdukları tek cep kendilerinininki değil, öyle değil mi?” Juliette elini pencere tarafına doğru salladı. “Özel garajımıza park ettiğin parlak, iki kapılı spor araban hakkında şikâyet ettiğini hiç duymadım.”

Victoria masasının üstündeki uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. “Ara vermeye ihtiyacım var.” Ayağa kalkarak kollarını esnetti ve kanepeye doğru yürüyüp kendini bıraktı, huysuz ve sinirliydi. *Tabii ki Juliette kurulla aynı kafada değildi, öyle değil mi?* Victoria gözlerini geniş ekrana dikip program rehberini inceledi ve sonunda haber kanalında karar kıldı.

Bu, bir hataydı.

Gözlerini çevirdiği her yerde – televizyon, internet, mobil uygulamalar – Chris’in otuz beş yaşındaki mutsuz yüzü belirliyordu; boş, solgun ve kırgındı. Kan emici agresif fotoğrafçılardan kaçtığı ya da iri yarı güvenlik görevlileri tarafından çiftlik evine sokulduğu eski görüntülerden kaçış yoktu. Victoria bu görüntüleri son birkaç yılda belki otuz, belki de kırk defa görmüştü. Ofisindeki bütün teknolojik cihazlar Chris’in yasını tekrar tekrar yayınlıyordu ve ismi her yazıldığında, bahsedildiğinde ya da internetin herhangi bir yerinde geçtiğinde ve eziyet çekmiş yüz hatları halkın gözleri önüne serildiğinde, sanki Victoria sınava tabi tutuluyordu. Teknolojisi, şirketi, kurduğu ve geliştirdiği markası, Chris’in yaşadığı dehşeti uzatıyordu. Bu güzel adamın ucuz dedikodulara eğlence malzemesi olduğunu görmek onun midesini bulandırıyor.

Koluna dokunulmasıyla irkildi. “İyi misin?” Juliette kumandayı Victoria’nın elinden alıp televizyonu kapattı ve yanına oturdu. “Chris’ten senin takıntın olarak bahsettiğim için özür dilerim. Bu, senin için zor olmalı.”

Victoria omzunu silktilti. Juliette’in endişesini anlamakla beraber, bu ihlalden hoşlanmamıştı ve *paylaşmak* – kız kardeşi böyle diyordu – Victoria’nın tarzı değildi. Uzun zamandır fazlasıyla *paylaşım* olmuştu zaten. Vücudu hafifçe titredi. “Durum karışık,” dedi, konudan bağımsız birkaç kelimenin Juliette’i yaıştıracağını ümit ediyordu.

“Pekâlâ, nerede olduğu ortalığı epey karıştırdı. Yapılan dedikodularda bir numaralı isim o. EweSpeak’in her yerinde ondan bahsediliyor.”

“Popüler konu mu oldu?” Bu, Victoria’nın beklediği ama duymak istemediği bir şeydi. Dizlerini kendine doğru çekti ve kollarını bacaklarının etrafına doladı, sonra başını dizlerine yaslayarak gözlerini kapattı.

“Dürüstçe söylemek gerekirse, eğer popüler olmasaydı bu durumu sorgulardım,” dedi Juliette. “Çünkü destansı boyutlarda kahredici bir hikâye. Chris’in şimdi yapacağı her şey kaybının

üstesinden nasıl geldiğini gösterecek. EweSpeak tam anlamıyla kendinden bekleneni yapıyor.”

Victoria başını kaldırıp gözlerini açtı, artan hiddetinin sıcaklığının yanaklarını ısıttığını hissediyordu. “Hayır, yapmıyor. İnsanların hayatını mahvetmek için bu yola çıkmadım.”

Üçüncü kattaki ofisin atmosferi öylesine ağır ve sıcaktı ki, Victoria’nın ince bedeni bile temiz hava alma ihtiyacı hissetti. Bacaklarını aşağı sallayıp kanepeden kalktı ve en yakındaki pencereyi açarak soğuk kasım havasını ciğerlerine çekti. “Bunu ona yapamam, olmaz! Kalpsiz biri değilim.”

Juliette bilgisayarına geri döndü ve klavyenin tuşlarına basmaya başladı. “Sana bunu yıllardır söylüyorum; hatırlarsan Chris ana sahneyi isteyerek aldı, yani hırsıyla ünlendi. Ona bir medya platformu sunduk ve o da bunu iki eliyle havada yakaladı.”

“Bu adil değil, Juliette. Hayalini gerçekleştirmeye çalışıyordu.”

“Evet, öyle. Chris tanınmayan, Amerika’da zar zor geçinen, yevmiyeli çalışan İngiliz bir aktördü. Bir de şimdi bak ona.” Juliette bilgisayar ekranını çevirdi. “İki kere Taurus Dünya Dublör Ödülü’nü kazandı, Jason Statham’la içki içiyor ve Hollywood Şöhret Yolu’nda bir yıldızı var.” Cep telefonunu eline aldı ve havada salladı. “Dünya, aktör Chris Frampton’ı burada, EweSpeak’te tanıdı. Grubunda kaç kişi olduğunu gördün mü?” Victoria konuşmak için hazırlandı ama Juliette elini kaldırarak susmasını işaret etti. “Ve Oscar için ‘En İyi Dublör’ ödülünü tanıtmak adına kulis çalışması yaparken nasıl destek aldı? Üç milyondan fazla hayranına mesaj attı, hem de *bizim* sosyal ağımız üzerinden. Üç milyon.”

“Bu, tek taraflı değildi. EweSpeak de onun ününden yararlandı.”

“Buna katlıyorum. O harika bir yatırım, demek istediğim finansal olarak.”

Victoria kıkırdayarak güldü. “*Duygusal* olarak değil mi?

Teşekkür ederim.” Arkasını döndü, pencereyi kapattı ve sırtını soğuk cama yasladı. “O ve ben bir araya geldiğimizde daha yeni on sekiz olmuştum. İlişkiler hakkında ne biliyordum ki?” Bu bahane Juliette’i etkilemezdi, çünkü Dan’le tanıştığında o da on sekiz yaşındaydı. İlk bebeğine sahip olduğunda ise on dokuz. Kız kardeşi karşı çıkmadan yöntemini değiştirdi. “Onun gibi birisiyle bir daha tanışmadım. Benden öylesine farklıydı ki. Ben...” Bir an düşündü, en fazla etki yaratacak kelimeyi kullanmak istiyordu. “Ben ondan *ilham* alıyordum.”

“Onu sevdin, Victoria. Bunu itiraf et. Bunu yapmaktan aciz değilsin. İki dakika önce bir kalbe sahip olduğunu söylüyordun.”

“Bu yardımcı olmuyor, Joo.” Victoria gözlerini ovuşturdu, haliya odaklanmaktan gözleri acımişti. Onları kırıştırarak hareket ettirdi ve Juliette’in bilgisayar ekranına baktı; suya atlayan Dan’le birlikte dört çocuğunun tam ekran fotoğrafı vardı. Dikkati arka plandaki sığ dalgalar içinde oynayan iki figüre kaydı; adam uzun boylu ve yapılıydı, çocuk ise kısa boylu ve zayıftı, ayrıca kıvrıkcık bir saç kütesine sahipti. Victoria monitörü çevirerek çocuğu işaret etti. “Bu kim?”

Juliette ekrana bakarak gülümsedi. “Seth. Diğeri de babam. Geçen yaz bir günlüğüne Weymouth’a gitmiştik, hatırladın mı? Sen gelememiştin, bu yüzden biz de Seth’i götürmüştük. Babamın bungalov evi biraz sıkışık ama hava o kadar sıcaktı ki oğlanlar bahçede kamp yapmıştı.”

Bu, Victoria için yeni bir şeydi. “Seth kamp mı yaptı?”

“Ah, evet, o zaman söylemedim mi? Kızlar ve ben bungalovda kaldık ama Seth, Alex ve Dan’imle birlikte çadırda uyudu. Babam biz küçükken kullandığı o tek gözlü gaz ocağında herkes çay yaptı. Tanrı bilir o şey kaç yıllıktır.” Juliette monitörü normal pozisyonuna getirdi ve masasının arkasına geçti. “Orada olmaman bir kayıptı. Seth bir tırtıl gibi kıvrılmıştı, çok şekerdi. Sana fotoğrafları göstermemiş olduğuma şaşırdım.” Koltuğuna tekrar oturdu ve mauseu tuttu. “Onları hemen bulurum.”

Victoria dikkati dağılmış bir hâlde başını sallayarak tekrar

pencerenin yanına gitti ve yoldan geçen insanları inceledi. Juliette'in Seth'le ilgili anılar anlatması sinirini bozmuştu ama bu, Victoria'nın suçuymdu. İşe ayırdığı enerjinin aynısını anneliğe ayırmış olsaydı bu anıyı o kazanmış olurdu. Gözlerini kapattı ve kendini düşüncülerini toplamaya zorladı. İyi anılarını hatırlamaya çalışarak, kendisinin de mutlu anlara sahip olduğunu ispatlamak, Ben'le paylaştığı o anları yükseğe taşımak istedi; ilk öpüşmeleri, Ben'in evlilik teklifi, Klosters'taki Noel... Ama hiçbirini anlatmadı.

Chris'in öne geçmeye çalışan görüntüsünü reddederek, Seth'in ilk zamanlarını hatırlamaya çalıştı. Gözlerini daha sıkı yumdu, hatıralarını zorladı, onları zihninin dar tünellerinin arasından zorla geçirmeye çalıştı. Ama kocaman siyah boşluklardan başka bir şey göremedi. Oğlunun bebekken çıkardığı sesleri, ilk dişini ya da ilk adımlarını, ne kadar zorlarsa zorlasın hatırlayamadı. Hiçbir hatıra yoktu.

Kontrolün onu bırakmakla tehdit ettiğini fark edince ellerini pencereye koyup yaslandı. Sanki tebeşir tozunda boğuluyormuş gibi, duygularını yutkundu ve kurşunların midesine inişlerini hissetti. Duruşunu geri kazandığında gözlerini açtı, nefesinin camda bıraktığı buğunun ilerisine baktı. Aşağıdaki dünya bulanıktı ve iç içe geçmiş renklerden oluşan bir soyutluktu. Buhar küçüldüğünde görüşü netleşip kesinlik kazandı; her şey bakış açısıyla ilgiliydi.

Yumuşak ve zayıf bir sesle, "Juliette?" dedi. Sonra daha güçlü bir sesle tekrar etti. "Juliette?" Arkasına dönerek kardeşine baktı. "Bir anne olarak sence nasılım?"

Juliette cevaplamadan önce uzun bir sessizlik oldu. "İşin senin için önemli olduğunu anlıyorum. Birçok açıdan iş seni tanımlıyor ve çalışan bir anne olmanın zor olduğunu da biliyorum. Bu arzumuz her ne kadar çok baskın olsa da, işi ya da her şeyi bırakıp evdeki çocuklarımıza koşturmak gibi bir lüksümüz yok. Çocuklar uyanmadan evden ayrılmaktan, çayın yanında ne yediklerini sormayı unutmaktan, yani kısacası on farklı suçluluk duygusundan şikâyetçiyim. Senin durumunu düşünürsek iyi bir

iş çıkartıyorsun.”

Victoria için bu cevap fazlasıyla hesaplanmıştı. “Politik davranmanı istemiyorum, Juliette, dürüst olmanı istiyorum. İyi bir anne değilim, öyle değil mi?” Juliette’in evlilik yüzüğünü parmağında döndürdüğünü fark etti. Bu, onun durumdan rahatsızlık duyduğunun kesin bir göstergesiydi ve Victoria’nın da ihtiyaç duyduğu tek yanıtı. “Önemli değil, bir şey söylemek zorunda değilsin,” dedi. Diğerlerinin onu zayıf ve bahanelere sırtını yaslayan bir anne olarak gördüğünün farkındalığını berbat bir şekilde yaşıyordu.

“Victoria, iyi misin? Bembeyaz oldun.”

Victoria vücudunun, zihnindeki girdaba verdiği yanıtla fena laştığını ve midesinin bulandığını hissetti, Juliette onu tekrar kanepeye yönlendirdiğinde karşı çıkmadı. Omzuna yapılan yumuşak bir baskıyla oturdu ve iki büklüm olmuş bir hâlde baş dönmesinin geçmesini bekledi. Bu sırada belirgin ve rahatsızlık verici iki gerçek zihninde belirdi; *Seth ondan nefret ediyordu ve bu onun suçuydu*. Daha önce yaptığı gibi, hayatını sonuna kadar yaşamak yerine zamanını EweSpeak’i geliştirmek için kullanmıştı ve bu süreçte hem kocasını kaybetmiş hem de oğlunun öfkesini kazanmıştı. Bir noktadan sonra sanal dünyaya kaçma kararı vermişti.

Cevaplar için anılarını yoklarken biri dikkatini çekti; Chris Framton’la Chesil Kumsalı’nda seviştikleri o gece! Acaba şu anda yaşadığı hayattan o gece yaşananlar mı sorumluydu? Bunu daha sonra gözden geçirmesi gerekecekti. Şimdi oğlunu düşünmesi gerekiyordu. “Çok geç olmadan Seth’le ilişkimizi düzeltmem gerekiyor,” dedi.

“Düzeltemek derken neyi kastediyorsun?” Juliette burnunu buruşturdu. “Neleri düzeltereksin?”

“Her şeyi. Onu duydun, benden nefret ediyor.”

“İstedikleri olmadığında bütün çocuklar böyle şeyler söyler. Zor bir gün geçirdin, hepsi bu.”

Victoria başını iki yana salladı. “Hayır. Her gün çok zor ge-

çiyor.” Dudaklarının arasından zorlukla nefes verdi. “Kendimi işten uzaklaştırmam ve oğluma odaklanmam gerekiyor. Bir gün uyandığımda ne kendi dünyamın ne de Seth’in dünyasının sağduyusuzluğum yüzünden mahvolmasını görmek istiyorum.”

“Victoria, sen ileri görüşlü birisin.” Juliette ayağa kalktı, masadan bir kâğıt aldı ve onu dörde böldü, sonra her bir parçaya para işaretleri çizdi ve bunları konfeti gibi, koltuğa yağdırdı. “Bir fikir parçasını aldın ve milyon dolarlık bir işe çevirdin. Bu nasıl sağduyusuzluk olabilir?”

“EweSpeak’ten değil, oğlumdan bahsediyorum. İhtiyaçlarına karşı kör, hatta bencil oldum!” Kabullenmek Victoria’nın suçluluk duygusunu azaltmamıştı. Paylaşılan bir problem için bu çok fazlaydı... “Bu önemli, Juliette. Kendini benim yerime koy. Sen olsan ne yapardın?”

Juliette kahve makinesine doğru gitti, duraksadı, düşünceli olduğu belliydi ve sonra makinenin tuşuna bastı. “Ben hiç zorlukla karşılaşmıyorum, değil mi? Elbette önemli, gitmelisin. Ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?” Kahvenin bardağa damlamasının bitmesini beklemeden kupasını çekti. “Bir hafta? Bir ay?”

Victoria omzunu silkti. Buna cevap vermek gereksiz bir tahmin olurdu. “Bana oğlumu tanımam için ne kadar zaman gerekeceğini söyle, ben de sana bir tarih vereyim.”

“Bilmiyor musun?”

“Hayır.”

“Sen her zaman bilirsin ama. Hayatını aşama aşama planlarsın, akışına bırakmazsın.”

Victoria kaşlarını kaldırdı. “Bu duruma ben de hazırlıksız yakalandım ama doğru hissettiriyor.” Tekrar omuz silkti. Bunların hepsi onun için yeniydi. İş akışına bırakmak Juliette’in özelliğiydi. “Seth’in sahip olduğu tek ebeveyn benim. Bir ebeveyn gibi davranmamın zamanı geldi. Bana en özel hediyelerden biri verildi ama onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim ve o da gitti.” Juliette’in attığı kâğıt parçalarına baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“EweSpeak’in sağladığı koruma kalkanını seviyorum, burası benim sığınağım. Ama her şeye rağmen Seth’i daha çok seviyorum.”

Juliette’in yüzü asıldı. “Anladığımdan emin değilim.”

Victoria, *imparatorluğunu* simgeleyen dört kâğıt parçasını topladı, buruşturdu ve sert bir top haline getirdi, sonra da masasının arkasındaki metal çöp kutusunu hedef aldı. “Ben de anlamıyorum ama bu şekilde devam edemem.” Morarmış alnını gösterdi ve Juliette’in tepkisini bekledi.

Juliette onun beklediğinden daha sakindi. “Bu, bir kaza değil miydi?”

“Pek sayılmaz.”

“Peki, neydi?”

“Seth sinirliydi, beni itti ve ben de başımı duvara yeni monte ettiğim krom askıya çarptım.”

“Seth seni itti mi? Sinirliydi ve seni *itti*. Ama o daha dört yaşında, bir kaza olmuş olmalı.”

“İtmesi bir kaza değildi. Alnıma aldığım darbe de bonus oldu.”

“Kendi çocuğun hakkında bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Çünkü bu doğru, daha önce de oldu. Bacaklarıma atılan tekmeler, sırtıma atılan yumruklar, elma *füzeleri*. Lanet olsun, bazen çok acıyor.”

“Ama o yalnızca dört yaşında,” dedi Juliette hayal kırıklığıyla.

“Biliyorum, daha önce de söylemiştin.” Victoria sabrını kaybediyordu, çünkü Juliette ona inanmıyordu. Ona tüm bunlardan daha önce bahsetmemesinin sebebi de tam olarak buydu. Eğer kendi kız kardeşi onun yalan söylediğini düşünüyorsa başkalarına söylediğinde ne olacaktı? “Boş ver, Juliette. Söylediklerimin hepsini unut. Seninle konuşabileceğimi düşünmüştüm, beni dinleyeceğini sanmıştım. Ne kadar aptalım.”

Victoria kanepeden kalkıp masasının arkasına geçerek sandalyesine oturdu. Çekmecesini açıp bir süre karıştırdı ve eline

aldığı birkaç parça eşyayı çantasına atarak ayağa kalktı, artık gitmeye hazırdı. “Kurul toplantısı için geri geleceğim, bunun dışında benim maaşlı izinde olduğumu düşün.” Masasından kapıya kadar olan mesafeyi kararlı ve hızlı adımlarla yürüdü, kapının kolunu tutup arkasına döndü. “Bunu başkasıyla tartışmamamı rica ediyorum.” Bu isteğinin onaylanmasını beklerken Juliette’in gözlerinin ıslandığını ve dudaklarının titrediğini gördü.

“Özür dilerim, Victoria, bilmiyordum. Seth’in ele avuca sığmadığını biliyordum ama şiddete bu kadar düşkün olması... Bunu hayal edemiyorum, çünkü bana hiç göstermedi.”

“Çünkü senden nefret etmiyor ya da senin ölmeni istemiyor.”

“Sana bunu söyledi mi?” diye sordu Juliette, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Victoria başını salladı. “Sadece dört yaşında olmasına rağmen!” Kapının kolunu bıraktı ve başını öne eğdi. “Bunca şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ama zamanın biraz da olsa bakış açısı sağlayacağını umuyorum.”

“Nereye gideceksin?”

“Babama. Onun her zaman verecek bir cevabı vardır.” Victoria isteksizce güldü. “Her zaman doğru olmasa da çoğu zaman iyi bir başlangıç noktası oluyor.”

“Ve Seth ona bayılıyor,” diye ekledi Juliette.

“Öyle görünüyor.” Babasını ziyaret etmek Victoria’nın zorlandığı şeylerden bir diğeri idi. Weymouth’a en son ne zaman gittiğini hatırlamıyordu. Seth bebekken onu büyükbabasını ziyarete götürmüş olmalıydı. “Beni gördüğüne şaşırarak. Yani bizi gördüğüne.”

“Çok sevinecek ve onun yeni kız arkadaşıyla tanışan ilk sen olacaksın.”

İki kadın birbirlerine baktılar, sonra Victoria yavaşça başını salladı. “Bu eğlenceli olacak. Umarım Seth düzgün davranır.”

Juliette hızlı adımlarla yanına giderek Victoria'ya sarıldı. "Olaylar bu raddeye geldiği için üzgünüm. Sana daha fazla yardımcı olmam gerekirdi."

"Bunların hiçbiri senin suçun değil, Joo. Üstelik ipuçlarıyla ve gizli önerileriyle beni çıldırtsan da yardımcı olmayı denedin. Kavgalarımızı ne çabuk unuttun?"

Juliette bir adım geri çekildi ve itiraz eder gibi başını salladı. "İnatçı olmalıydım. Yardımcı olmak konusunda ısrar etmeliydim."

"Bu bir şeyi değiştirmezdi, çünkü seni dinlemiyordum. Aneliği başarabileceğimi kanıtlamaya çalışmakla meşguldüm." Victoria derin bir nefes verdi. "Yeni bir şey değil."

"Yine de tüm bunları daha önce söylemiş olmanı isterdim."

"Bugüne kadar hazır değildim. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor, bununla ilgili konuşmak... Pekâlâ, beni biliyorsun, işleri kendi başıma halletmeyi severim." Victoria, kız kardeşini kendine çekti ve başının üstünü öptü. "Kurulun şişman poposuna roket bağlamak için geri geleceğim, o yüzden pervasız bir şey yapma." Sonra geri çekildi ve Juliette'in gözlerini inceledi. "Seçim senin, bunu iyi kullan. Söylediklerimi iyi düşün. O masanın etrafında, maliyeti düşürmek ve bizim otoritemizi bastırmak için bunu bir fırsat olarak görececek üyeler olacak. Direneceğiz. Ne kadar otoritemiz kaldıysa artık," dedi. İçinden de *iş birlikçi piçler*, diye geçirdi.

Bölüm Üç

TommyStone@TommyStone

Sıkıcı bir uçuştı. Burası buz gibi ama geri döneceğim L.A.

#gizliistikamet

Chris Frampton, Hope Cove Kalesi'nin kare kapılarını iterek açıp içeri baktı. "Seni bilmem ama, Tommy," dedi arkasına bakmadan. "Benim umudum ısıtmanın açık olması."

Arkadaşının çakıl taşlı girişteki ayak seslerini, "Ödlek," kelimesi takip etti.

"Sen bana ödlek mi dedin? Şimdiye kadar İngiltere'nin havasından şikâyet eden sendin." Chris kah akışını devam ettirebilmek için ellerini birbirine sürttü. "Pekâlâ, içeri giriyorum. Burası Kuzey Kutbu gibi ve parmaklarımdan biri donduğu için onu kaybetmek üzereyim." Titreyerek binanın içine girdi ve sırt çantasını mermer zemine bıraktı. İçerisi sıcak değildi.

Tommy'nin sesi yuvarlak girişte yankılandı. "Burası İngiltere ve kış mevsimindeyiz. Sana Los Angeles'ta kalmamız gerektiğini söylemiştim."

Chris yüzünü buruşturarak boynunu ovuşturdu. Sahip olduğu son enerjiyi de yolculuk emmişti ve artık ısınmak, rahatlamak ve yalnız kalmak istiyordu. "Daha önce buraya gelmemiş-

tim. Bu binanın içine girmemiştim yani.” Havayı içine çekti, eski kokuyordu, hatta küflü. Bu hoşuna gitmişti, çünkü koku onda tarihi bir yerin içindeymiş hissi uyandırmıştı. Kalenin geçmişini biliyordu, sahibinin burada yaşadığını, burada öldüğünü çocukken duymıştı. Kısa bir süre otel olarak kullanıldığıyla ilgili belgeleri okumuştu ve yıllardır boş olduğunun da farkındaydı. Perili olduğuna dair dedikodular onu pek etkilemiyordu, çünkü hayaletlere inanmazdı; artık değil.

Tommy beğeniyle ısıık çaldı. “Burası tam bir resepsiyon alanı. İçeri geliyor musun, Rick?”

Uzun bacaklı zayıf delikanlı kum rengi taşların üzerinde sessizce duruyor, ilk kattaki pencerelere bön bön bakıyordu. “Pekâlâ, tamam,” diye mırıldandı, Tommy’nin yanından geçerek ilerledi ve merdivenlere yöneldi, basamakları ikişer ikişer çıkıp saniyeler içinde gözden kayboldu.

“İngiliz kızlar onun Amerikan aksanına bayılacak,” dedi Tommy.

“Biriyle tanışırса tabii.”

“Bundan eminim.” Tommy’nin gözleri kısıldı. “Bunu vaftiz baba görevleri listeme ekleyeceğim.”

“Senin seçimlerinin oğlumun ilgisini çekeceğinden pek emin değilim,” dedi Chris.

Tommy’nin burun delikleri genişlemiş ve çenesi kasılmıştı, Chris’e dik dik baktı. “Kadın seçimimle ilgili hiçbir problemim yok.”

“Hey! Sakin ol.” Chris, Tommy’nin tavrının bu kadar çabuk değiştiğine şaşırarak sessiz kaldı ve odayı incelemeye başladı. Aklına gelen ilk kelime *dramatik*ti. Gözleri koridorun sonundaki tuğladan yapılmış büyük şömineye takıldı. Etrafı ve kaplaması tasarım olarak basitti, beyaz ve gri Portland taşlarından oyulmuştu. Sağdaki girintiye bir sepet dolusu odun konulmuştu ve sol tarafında şarap kırmızısı rengine, deriden yapılmış bir bekçi koltuğu vardı. Üzerinde de altın çerçevele bir ayna asılıydı. “Hadi, bu canavarı yakalım. Sanırım çakmağın yoktur.”

“Yok, çünkü *ikimiz de* sigara içmiyoruz ve olsaydı da bunu yakmak için kullanmazdım zaten.”

Tommy’nin çirkin ses tonu çatık kaşlarına uyum sağlıyordu. Chris bunu uzun uçuşa, farklı zaman dilimine ve İngiltere havasının gri ve nemli mutsuzluğuna bağladı. “Eskiden yavru kurttum. Çıran var mı? Onları birbirine sürtebilirim,” dedi arkadaşını neşelendirmeyi umarak. Tommy’nin değişmeyen ifadesine bakılırsa onu neşelendirmenin yolu şaka değildi, belki içtenlikti. “Gerçekten dostum, sensiz ne yapardım bilmiyorum. Sen benim sağkolumsun.”

Tommy, “Daha çok kölenim,” diye mırıldanarak valizini yere bıraktı ve hantal adımlarla koridorda ilerleyerek yere eğildi. “Pekâlâ, en azından çıra var ama yine de kibrite ihtiyacımız olacak.” Sırtını dikleştirirken inleyerek dizlerini ovuşturdu.

İki adam da birbirlerine darılmayacak kadar uzun süredir tanışıyorlardı. Arada sırada Tommy’nin alınganlık gösterdiği olurdu ve böyle durumlarda – normal koşullarda tabii – Chris ona dil dökerdi ama şimdi normal koşullarda değillerdi.

Chris, Tommy’nin sırtına vurdu ve merdivenleri işaret etti. “Yukarı git ve dinlen dostum, daha sonra çaresine bakarım.”

“Hayır, her şey yolunda.” Tommy sepeti gösterdi. “Odumların üstünde bir kutu kibrit var.”

Chris kafasını salladı ve birkaç dakika daha orada dikildikten sonra sağ tarafındaki kapıdan koridora çıktı. Bu koridor aydınlık, havadar bir seraya, oradan da kalenin terasına açılıyordu. Tehditkâr, kül rengi bulutlar kaybolmuş, buz mavisi gökyüzü açığa çıkmıştı ve etrafı aydınlatan kış güneşi binanın camlarında ışıltıyor, serayı ısıtıyordu. Ceketini çıkarıp kolunun üstüne atınca, yorgunlukla dolu kolu yeni bir yük daha kazanmış oldu. Çift kanatlı kapıya doğru yürüdü. Kilidin üzerinde sallanan anahtarı görünce şaşırsa da tereddüt etmeden anahtarı çevirip kapıyı açarak terasa çıktı. Sıcığa, toza, atların ve motosikletlerin sesine alışkındı ama Manş Denizi’nin serinliğine, gürlemesine ve dudaklarının üzerindeki tuza alışkın değildi. Dilini dış etlerinde gezdirdi; anlık da olsa tuz tadı orada da vardı.

İleride yükselip alçalan martılar ciyaklayarak balıkçı teknesine saldırıyorlar, güvertedeki adam da küfrederek onları kovalıyordu. Ağaçlar rüzgârda çatırdıyor, çimenler hışırıyordu. Derin bir nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu. “Neden seni buraya getirmedim ki, Lacey?” diye mırıldandı. Düşüncelere dalmış bir halde dururken üşüdüğünü hissetti, rüzgâr şiddetini artırmıştı. Ceketini tekrar üzerine giydi ve titreyen cep telefonunu ceketinin cebinden çıkarıp kapatarak, pantolonunun cebine koydu; büyük ihtimalle bir başka EweSpeak güncellemesi idi.

Çiftliğin satılmasına duyulan ilgi onu şaşırtmıştı. İsmi günde birkaç defa çevrim içi forumlarda ortaya çıkıyordu. Ama asıl hareketliliğin olduğu yer EweSpeak’ti, sürekli devam eden güncellemeler vardı. İnsanlar çoğunlukla Chris’in kariyerini tartışıyor, en sevdikleri Frampton filmine oy veriyor, en güzel dublör sahnelerini en ince detayıyla anlatıyor ve bu büyük aksiyon kahramanının kaybının yasını tutuyorlardı. Sanki hepsi gerçek dışıydı, sanki Lacey ve Todd değil de o ölmüş gibiydi. Nefes almasına yardım etmesini umarak ellerini boynuna götürdü; bir anlamda gerçekten de ölmüştü.

Arkasını dönüp çatı katına baktı. Rick orada bir yerlerdeydi ve tek başınaydı. Üstelik bu yeni bir şey de değildi, iki yıldır yalnızdı.

Chris ellerini başının üstüne koydu, suçluluk ve korkuyla ağırlaşmış bir nefesi dışarı bıraktı. Rick ulaşılmazdı; ne Chris ne Tommy ne de Amerika’daki yüksek vasıflı, yüksek ücretli terapistler ona ulaşmanın bir yolunu bulabilmişti. *Sağ kalanın suçluluğu* ve *sağ kalmanın sendromu* gibi cümleler söylemişler, uyku düzeni ve gördüğü kâbuslar hakkında sorular sormuşlar ve Rick’in çektiği fiziksel zorlukların bir listesini çıkarmasını istemişlerdi. Terapi boyunca Rick’i, ebeveynini ya da kardeşini kaybetmiş diğer çocuklarla aynı odada oturtmayı denemişler, ilaç kullanmasını önermişler ama hiçbiri işe yaramamıştı. Rick ilaçları da kullanmamıştı.

Chris kollarını iki yanına sarkıtarak yüzünü denize döndü.

Balıkçı teknesi görüş alanından çıkmıştı ama martılar hâlâ aynı yerde dolanıyorlardı; Lacey'siz ve Todd'sız hayatına dair bir metaforu bu.

"Ateş yandı," dedi Tommy elini onun omzuna koyarak.

Chris omuzunu silkerek Tommy'nin elini uzaklaştırdı. "Soruşturma bittiğine göre dürüstçe söyleyebilirim ki eve dönmeyen tüm soruların cevabı olacağını düşündüm. Geçmişimle yeniden bağlantı kurarak kim olduğuma yeni bir anlam yükleyeceğim. Belki sonra bunu Rick'le paylaşabilirim, onunla yeni bir ilişki kurabilir ve bununla başa çıkabileceğimizi gösterebilirim."

"Olabilir, ama ona biraz zaman tanı."

"Bilmiyorum." Chris ufukta kaybolan martıları izledi. "O soruşturma yüzünden neredeyse iki yıl bekledim. Oradan oraya savruldum, şimdi de yolumu tekrar bulamayacağımdan korkuyorum."

"Buraya gelen yolu buldun ama..."

"Evet. Aynı zamanda Rick'i arkadaşlarından ayırdım ve hatıralarıyla arasına koca bir okyanus engeli koydum." Chris seradaki çimlerin bittiği yere gidince, ağaçlık alanın derinliğini ve karanlığını fark etti, kasvetli görünüyordu. "Bunu enine boyuna düşünmedim, sadece içgüdüsel hareket ettim, riskleri hesaplamadım. Rick'in burada kimsesi yok."

"Biz varız," diyerek itiraz etti Tommy.

"Ben, onun annesi olamam, Tommy. Ve daha önce kimse-nin kardeşi de olmadım."

"Sen, onun babası-sın. Buranın onun evi olduğunu söylersen kabul etmek zorunda kalacaktır."

"Ama burası onun evi değil, öyle değil mi?" dedi Chris.

"Bizim olduğumuz her yer onun evi olacaktır," diye diretti Tommy, tavrı umursamazlığa yakındı.

Chris eliyle yüzünü sıvazladı. "Sanırım zorlayıcı problemler, zorlayıcı çözümler gerektirir. Umarım bu doğrudur, çünkü onu

da kaybedemem." Arkasını döndü ve, "Sonra görüşürüz," diyerek koruluğa geçti.

Gençliğinde birçok yazını Hope Cove arazisinin ağaçlık alanında gezinerek geçirmişti. Arazinin haritasını çıkarmış, BMX bisikletini sürebileceği yerleri işaretlemiş ve yeteneğini test etmek için egzersizler yapmayı planlamıştı. Tıpkı etrafındaki ağaçlar gibi, Chris'in hayalleri de burada filizlenmiş ve büyümüştü. O zamanlar buraya gizlice girerdi ama kalenin sahibi olan yaşlı adam bahçeden öteye hiç geçmezdi, bu sayede ona hiç yakalanmamıştı. Bu hatıra gülümsemesine neden oldu. *Bir tutam umut.*

Rick'le paylaşmak istediği şeyler bunlardı.

Topuklarının üstünde geri döndü ve onu bulmak için içeri doğru yürümeye başladı.

Chris birinci kata çıktı, buradaki altı odadan yalnızca birinin kapısı kapalıydı. Kapının meşe çerçevesini tıklattı ve beklemeye başladı. Duyabildiği tek şey sessizlikti, hatta fazla sessizdi. "Rick? İçeri girebilir miyim?" diye seslendi. Belli belirsiz mırıltılar ve ayak sürüme sesleri oğlunun içeride olduğunu doğruluyordu. "Rick?"

"Evet. Tamam."

Tamam olmadığı çok belliydi. Rick, bu tek kelimeyle hoşnutsuzluğunu belli ediyordu. Chris'in istediği gibi bir başlangıç değildi ama en azından kovulmamıştı. İçeri girdi ve pencere kenarında duran oğluna katıldı. "Harika bir görüntü," dedi onun konuşmasını umarak.

"Evet."

Odayı değerlendirmek için arkasını dönen Chris onaylayarak başını salladı. "İyi seçim. Diğer odalara da baktın mı?"

"Evet."

Başını oğluna doğru hafifçe çevirdi. "Ve?"

"İdare ederler."

"Ama sen bunu tercih ettin."

"Evet."

Chris yere oturup duvara yaslandı ve parmaklarını birbirine kenetledi. Bu gibi muhabbetlere alışkındı; göz teması olmadan, isteksiz, üstü kapalı cevaplar... Bu, Rick'in bugünlerdeki iletişim şekliydi. "Pekâlâ, bu odanın diğerlerinden farkı ne?"

"Yatak."

"Ah!" Chris gülümsedi. "O zaman mükemmel bir seçim."

Rick bir kez daha, "Evet," diyerek yatağa doğru ilerledi ve, "İdare eder," diye mırıldanıp üzerine uzandı. Sonra da ellerini başının altında birleştirerek gözlerini kapattı. "Bir İngiliz yatağı olarak yani."

Bu bir şaka mıydı, yoksa küçümseme miydi? Anlaması güçtü ama niyeti her ne olursa olsun, Rick'ten geldiği için nadir ve değerli bir şeydi. Chris bu anı çıkarı için kullanmak, yapmacık, tek taraflı diyalog döngüsünü kırmak istiyordu. "Tommy bana konteynerlerin uzun süredir limanda olduğunu söyledi. Kamyonlar sabah burada olabilir. *Amerikan* yatağın gelene kadar İngiliz yatağına katlanabilir misin?"

"Evet."

Tek kelimelik cevaplara geri dönmüştü. Hayal kırıklığına uğrayan Chris bacaklarını haliya doğru uzattı, işaret parmağıyla kalın, mavi yığını kazıdı ve cevap alamayacağı bir diğer konuya geçmeye karar verdi. "Emlakçıların bazı eşyaları ayarlayabilmelerine sevindim. Bu gece için yeterli olurlar." *Cevap yoktu.* "Burası doldurmak için fazlasıyla büyük ve eski bir yer. Bana yardım etmek ister misin? İnternette bir şeyler satın alabiliriz?" *Yine cevap yoktu.* "Biraz önce bahçeye göz attım. Gözlerimin önünde birkaç hatıra canlandı. Sana burası hakkında ne anlattığımı hatırlıyor musun? Genç bir delikanlıyken ağaçlık alana gizlice girerdim. Kumsaldan bir girişi vardı. Hâlâ orada olup olmadığını merak ediyorum. Daha sonra keşfe çıkmak ister misin?"

Chris direkt bakmıyor olsa da Rick'in yatakta oturur pozisyona geçtiğinin ve ona baktığının farkındaydı. Nasıl tepki vere-

ceğinden emin değildi. Bir şey yapmak istiyordu ama içgüdüleri bakışlarını yerde tutmasını söylüyordu. Tanrım, oğluna öyle çok bakmak istiyordu ki.

“Göz atmak mı istiyorsun?”

Erkekliğe doğru giden yolu bulmaya çalışan boğuk, iki tonlu ses Chris’i şaşırtmış ve güldürmüştü, kendisine hâkim olamamıştı. Bu kelimenin L.A. aksanıyla söylenmesi komikti. Rick yeniden yatağa uzanınca gülmesine bir son verdi. “Özür dilerim, evlat. Beni hazırlıksız yakaladın. Bu, kullanmanı beklemediğim bir kelimeydi.”

Rick yorganın ucundan tuttu ve kafasına çekti. “Aynen,” dedi. Kısa bir duraklamadan sonra da, “Yarın bakarız. Olur mu?” diye ekledi.

Chris yatağın üzerindeki yorganla kaplı kütleye hayretle baktı; Rick *aynen* kelimesini de garip bir aksanla söylemiş, onunla şakalaşmıştı. Yeni bir gülümseme Chris’in dudaklarının kontrolünü ele geçirdi. “Evet. Pekâlâ,” dedi, Rick’in onun sesindeki mutluluğu yakalayacağından emindi. “Yarın.”

Bölüm Dört

JulietteHigham@EweTwo

İş dünyasındaki çeşitlilik hakkında düşüncelerinizi okumak istiyorum. Hangi noktadan sonrası çok fazla?

Arabanın içinde Victoria ve Seth arasındaki sessizlik bilindik ve rahatlatıcıydı. Bu, ateşkes anlamına gelen bir işaretti; Victoria'nın acilen yardıma ihtiyaç duyduğu ve Seth'in yanıt vermediği otuz dakikalık irade savaşından sonra gelmişti.

Kıyafetlerin valizlere yerleştirilmesi, bozulacak gıdaların mutfaktan atılması ve kapının kilitlemesi sırasında Victoria oğlunu acele etmesi için cesaretlendirmiş, rüşvet vermiş, ikna etmeye çalışmış ve sonunda başarmıştı. Ancak başarana kadar; Seth onun ölmesini istediğini dile getirmiş, bildiği bütün hayvan türlerini saymış ve kendisini odasına kapatmıştı. Victoria içeri girmeyi başarmadan önce omzunu koçbaşı olarak kullanmak zorunda kalmış, kapıya sertçe birkaç darbe atmış ve Seth'i kitaplardan barikat kurarken bulmuştu.

Kırmızı ışıktaki durduğunda oğlunu kontrol etti; koltuğunda güvenli görünüyordu, sıcak nefesini cama hohlayıp, oluşan buhara şekiller çizmekle meşguldü. Klimayı çalıştırdı. Hava kararmadan önce Weymouth'a ulaşmayı umuyordu ama kasım ayı yağmurları yolları kayganlaştırdığı için yavaş gitmek zorun-

daydı. Parmaklarıyla direksiyona vurdu. "Büyükbaban seni gördüğüne çok şaşıracak," dedi. Londra'yı aceleyle terk ettiği için babasını aramaya zamanı olmamıştı ve telefonu da bıraktığı yerde; mutfak tezgâhında duruyordu. Seth'le yaşadığı kargaşa yüzünden unutmuştu. "Telefonumun olmaması çok tuhaf geliyor ama bundan hoşlanıyorum, özgür olduğumu hissediyorum. Tıpkı arabamın bozulduğu ve görevlinin onu bir çekiciye yüklediği zamanki gibi. Sahip olduğum tek kontrol ayağımın fren pedalının üstünde olmasıydı. Elbette adamın ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydım ama buna alışır alışmaz..." Victoria kendi sesini duyunca sustu. Konuşmak için seçtiği konu dört yaşındaki bir çocuğun ilgisini çekecek türden değildi. "Sence büyükbaban bizi gördüğünde ne söyleyecek?"

Seth cevap vermedi. Camın üzerindeki buhar kaybolmuştu ve şimdi ilgisi torpido gözündeki eşyalardaydı. Seth kuralları biliyordu; torpidoyu açmamalı ve annesinin özel eşyalarını karıştırmamalıydı ama Victoria hiçbir şey söylemedi, çünkü kavga etmekten yorulmuştu. Eğer bu döngüyü kırmakta kararlıysa bunu o başlatmalıydı. *Tartışma zamanını bilmeyi öğren.*

Victoria sabırla tepki vermemeye devam ederken bir motosiklet gürleyerek yanlarından geçti, ikisi de koltuklarında korkuyla zıpladılar.

"Lanet olsun!" Victoria eliyle ağzını kapadı ve oğluna baktı. *Lanet okuduğunu duymuş muydu?* Oğlunun profesyonel ve ifadesiz yüzünden bunu anlaması zordu. "Yaramaz motosikletli, beni korkuttu."

Arkasındaki araba sabırsızca üç defa kornaya basınca Victoria şaşkınlıkla harekete geçti. Işıklara bakmadan vitesi attı ve gaza bastı. Yol ayrımını geçtiğinde yaptığı dikkatsizliği fark etti. Eğer kırmızıda geçmiş olsaydı hem onun hem Seth'in parçaları asfalta dağılmış olacaktı. Bu, hızlı bir değişiklikti. Hayat madeni bir parayla yazı tura atılması gibiydi. Gerçekten de hayata bu kadar az mı saygı gösteriyordu?

"Lanet olsun dedin."

Victoria gözlerini yoldan ayırmadı. “Evet, dedim.”

“Bu, kötü bir kelime.”

“Evet.”

Victoria bir meydan okuma bekledi ve Seth bunu onunla yüzleşmek için yerinde kıpırdanarak gerçekleştirdi. “Ben kötü sözler söylediğimde azarlanıyorum.”

Victoria başını salladı. “Ben de.” Eğer gözlerde lazer olsaydı Seth’in bakışları Victoria’nın kulağında bir delik açabilirdi. Yanağına dökülen saçlarını kulağının arkasına itti; bu gereksiz bir hareketti, çünkü saçları anında eski pozisyonuna geri döndüler. Parmaklarını direksiyonun etrafına sıkıca sardı ve Seth’ten gelecek patlamayı bekledi.

Saniyeler geçip bir şey olmayınca ona bakmaya karar verdi. Seth onu inceliyormuş gibi görünüyordu ama durumu değerlendiriyor da olabiliyordu. Emin olamayarak bakışlarını oğlunun ellerine çevirdi, ona bir şeyler fırlatmasından korkuyordu. Ancak minik eller boştu. Şimdi ona zarar veren şey oğlunun gözleri idi.

“Büyükbabam seni azarlıyor mu?”

Soru öylesine beklenmedik ve sempatikti ki Victoria güldü. “Evet. Teyzen Joo da azarlıyor.” Bu diyalog onu rahatlatmıştı, gergin bedeninin gevşediğini hissetti. İsteddiği şey buydu, oğluyla sıradan sohbetler etmek istiyordu.

Seth tekrar koltuğuna yerleşti. “Lanet olsun dedin.” Victoria’nın omuzları düştü ve beklentileri anında kayboldu; konuşamayacaklardı. Seth’in karakterinin dışında davranmasını beklemek saflıktı. “Lanet olsun dediğini büyükbabama söyleyeceğim.”

“Bu kadar yeter.” Sesini yükseltmemeye çalışırken kelimeler ağzından tıslayarak çıkmıştı. Kulağa, iddialı olmaktan çok sinirli gelmişti. Tekrar denedi. “Daha fazla kötü söz söylemek yok, kaba bir kelime ve bundan hoşlanmıyorum.”

Seth torpido gözünü tekmeleyerek, oturduğu koltukta ken-

dini daha da geri itti. “Umurumda değil.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünü Victoria’dan uzağa çevirdi. “Senden nefret ediyorum.”

Seth’in söylediği bu üç kelime hayatlarının normal ya da mükemmel olamayacağını onaylar gibiydi. “Pekâlâ, ne var biliyor musun?” dedi Victoria. “Benim de senden hoşlanmadığım zamanlar oluyor.” Bu affedilemez bir cevaptı ama bu kadarı yeterdi. Artık Seth’in söyleyeceği hiçbir şey onun daha kötü hissetmesine neden olamazdı.

“Biliyorum.”

Bu cevabın dışında, diye düşündü Victoria. Bir anda mide-si kalktı, önceden yuttuğu acıların ve pişmanlıkların içinde bir yerlerde patladığını hissediyordu. Arabayı sağa çekti ve alnını direksiyonun üzerindeki ellerine yasladı. Göz pınarları açılmıştı, pişmanlık ve üzüntü nehri yanaklarından süzölmeye başladı. Bastırılmış duyguları bu ani özgürlökle rahatlayarak bağırdı, kulakları sağır eden haykırışlar arabanın içinde yankılandı. Victoria’nın kulakları zonkluyor, gözleri batıyor ve kaburgaları acıyordu ve istediğı şey buydu. Gerçek hayatla yeniden tanışmak için acı çekmesi, ızdırabı deneyimlemesi ve berbat hatalar yaptığını kabullenmesi gerekiyordu.

Bu dışa vurum onu yorduğunda sessizleşti ve Seth’in ona dik dik baktığını görmeyi umut ederek başını kaldırdı. Oğlunun gözleri kapalıydı, ellerini kucağında kavuşturmuştu ve dudakları hafif aralıktı. *Ali Baba’nın Çiftliğı* şarkısını mırıldanıyordu.

Şarkı birden durdu ve Seth gözlerini açtı. “Keşke ölsen,” dedi.

Seth’in bu tavrına ve doğrudan yöneltilen sözcöklere karşılık Victoria sustu, yalnızca oğluna baktı. EweSpeak’te olduğı gibi, muhteşem bir şey yaratma fırsatı ellerindeydi ama yetersiz anneliğı yüzünden bunu mahvetmişti. Şirketiyle başa çıkabilirdi ama oğluyla...

Ağına gelen safranın acı tadı dilini yaktı, çenesindeki kaslar gerildi ve nefes alıp verışı hızlandı. Kontrolünü kaybetmek

onu korkutuyordu ama yıkılmış duvarları ve gözyaşları buna karşı çıkamadı. Bugünden önce bu tür bir rahatlamayı kesinlikle reddederdi.

Arabadan bir an önce kaçma isteğiyle kapıyı açtı, çimenlerin üzerinde durdu ve kendini ana bıraktı. Saniyeler içinde vücudundaki zehir dışarı çıktı. Vicdanının da aynı şeyi yapabildiğini diledi.

Kaslarının titremesi geçtiğinde arabaya geri döndü, vitesin arkasındaki bölmeden bir şişe su aldı ve ağzını çalkaladı.

“Büyükbabamı istiyorum,” diye bağırdı Seth.

Victoria, “Ben de,” dedikten sonra, ezilmiş ve yorgun bedenini koltuğuna bırakarak kapıyı kapattı. “Özür dilerim, kızgın ve üzgündüm. Söylediğimde ciddi değildim.”

Seth’in ensesine dokunmak için bir hamle yaptı ama o geri çekildi. “Ben ciddiydim,” dedi.

Victoria arabayı çalıştırdı, iki eliyle direksiyonu sıkıca kavradı ve yola odaklandı. Eğer Seth’i biraz daha düşünecek olursa tekrar ağlayacaktı ve bu sefer gözyaşlarını durduramayabilirdi.

Bölüm Beş

L.A. Starburst@MackTheHack

Dedikodulara bakılırsa @ChrisFrampton İngiltere'ye geri dönmüş. Onu görürseniz mesaj atın, İngiltere. Onu kendinize saklamayın.

Victoria arabasını yol seviyesinden birkaç metre yükseklikte başlayan küçük bungalovun önüne çekti. Dijital gösterge saatin 18.00 olduğunu söylese de aslında daha geçti. Kırgın ve yorgun olsa da Weymouth'a ulaştığı için rahatlamıştı ve yaşadığı duygusal gerginliği görmezden gelmeye çalışıyordu. Bir an durup oğlunu inceledi; yan tarafına dönmüş, bacaklarını karnına çekmiş ve ellerini yastık olarak kullanmıştı. Sıkıntısız ve huzurlu görünüyordu, ne yazık ki bu yüz ifadesi gün içinde hiç görünmemişti.

Onu kaldırmaya çekinse de emniyet kemerini çözdü. "Seth," dedi yumuşak bir sesle. "Büyükbabanın evine geldik, uyanma vakti."

Turuncu sokak lambasının altında Seth esneyerek gerindi, zayıf vücudu gerginlikle titrerken, gözlerinden düşmanlık fışkırıyordu. "Seni burada istemiyorum," dedi, sesi kararlıydı ve isteği netti. "Burası bana ve büyükbabama ait. Sen buraya gelemezsin."

“Elbette gelebilirim.” Victoria konuşurken saçı yüzüne düştü ve görüşünü kapattı. İlk defa inatçı kıvırcıkların varlığından mutluluk duyuyordu, çünkü suçluluğun yanaklarını yakan rengini kapatıyorlardı. “Hadi gel,” dedi. “Büyükbabana sürpriz yapalım.”

Ayak parmaklarının ucunda yükselen Seth parmağını zile basılı tuttu, Victoria ise kapının gerisinde bekliyordu. Habersiz gelmişlerdi ve babasının ne tepki vereceğini bilmiyordu. İçerideki ışık yandığında, kapının üstündeki yarı saydam camlı bölümdaki siyah renk sarıya döndü. “Evde,” dedi Victoria. “Parmağını zilden çekebilirsin.”

“Senin parmağın değil,” dedi Seth. Yorulan parmağını çekti ama diğer elinin parmağını kullanmaya devam etti.

“Ağır ol, geliyorum.” Babasının tanıdık sesini duymak Victoria’nın sinirlerini yatıştırmıştı. Kapı açıldığında Frank’in yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı, kızını ve torununu gördüğüne ne kadar sevindiği belli oluyordu. “Ah, Tanrım! Kimler gelmiş!” Victoria’yı selamladıktan sonra kollarını Seth’e uzattı. “Gel ve büyükbabana sıkıca sarıl.”

Seth, Frank’e atılırken Victoria onlara bakakaldı. Aralarındaki uyum ortadaydı ve birbirlerini sahiplenişleri kıskanılasydı. Elbette ki bunun değişmesini istemiyordu, yalnızca bir parçası olmak istiyordu.

“İçeri girecek misin, tatlım?” Frank elini ona uzattı ve tutması için işaret etti, sonra da onu içeri çekti. “Zamanlaman daha iyi olamazdı, çayı yeni demlemiştim.”

Victoria kapıyı kapattı ve mutfığa giden oğluyla babasını takip etti. Mutfığı inceleyince kaşları çatıldı, granit tezgâhlar olduğunu hatırlamıyordu ya da duvarların beyaz renkte olduğunu. “Mutfığı yeniden mi dekore ettin?”

Frank gülümsedi. “İki yıl önce.”

“Son gelişimin üzerinden o kadar zaman geçti mi?” Victoria huzursuzlukla yerinde kıpırdandı ve Frank’in yanında duran Seth’le göz göze gelmekten kaçındı. “Özür dilerim.”

“Özür dileme, elbette seni daha çok görmek isterim ama meşgul olduğumu biliyorum.” Frank, Seth’in saçlarını karıştırdı. “Bu küçük dostumu ve kuzenlerini çokça gördüm ama.”

Seth kiremit kırmızısı marley döşemelerde sekerek ilerledi ve buzdolabının önünde durdu. “Dolapta ne olduğuna bakabilir miyim, büyükbaba?”

“Tabii ki bakabilirsin ama önce tuvalete gidip ellerini yıka malısın. Tamam mı?”

Victoria onun öfke nöbeti geçirmesini bekleyerek yüzünü buruşturdu ama Seth gülümseyerek, “Tamam,” dedi ve koridora koşup gözden kayboldu. Oğlunun davranışındaki bu değişiklik hayret vericiydi.

“İyi misin, tatlım? Şaşırmışa benziyorsun.”

Victoria gözlerini kırıştırdı. “İyiyim. Seth senin söylediklerini her zaman yapıyor mu?”

Frank mutfak dolabını açıp bir fincanla tabak çıkardı ve masanın üzerinde hazır duran diğer takımın yanına koydu. “Çoğu zaman. Çayına hâlâ süt koyuyor musun?”

Victoria başını salladı ve koridoru işaret etti. “Burada gideceği yeri biliyor.”

“Evindeymiş gibi hissetmesi önemli.” Frank kıkırdadı. “Sana çok benziyor.” Fincana çay doldurdu ve ona uzattı.

“Öyle mi?” diye sordu Victoria şaşkınlıkla.

“Ah, evet.”

Victoria uyumlu birisiydi, hızlı gelişen teknoloji yüzünden böyle olmak zorundaydı. “Nasıl benim gibi peki?”

Frank göz kırptı. “Sende değişmeyen bir şey var. Son karın bunu açıkça belli etmişti.”

“Baba! Bahsettiğin on yedi yıl önceydi.”

Babası çayını yudumladı. “Annen kitaplarının yerini değiştiriyor diye onun toz almasına bile izin vermezdin ve bir öğünü kaçırınca suratını asardın. Tuvalet çizelgesine gelirsek-”

Victoria gülümseyerek elini havaya kaldırdı. “Ne demek istediğini anladım, kaos yerine düzeni tercih ediyorum.”

“Ve Seth de aynı şekilde. Değişikliği kolay kabullenmiyor.”

Az önce tanık olduğu olay her ne kadar kısa sürmüş olsa da Victoria, babasının değerlendirmesine katılmak zorunda kaldı.

“Bu, o kadar da kötü değil,” dedi babası. “Çocuklar yerlerini bilmekten hoşlanırlar. Neyse, ikiniz de aç olmalısınız.”

Bir şeyler yedikten ve Seth uyuduktan sonra Victoria ve babası oturma odasına geçtiler. “Habersiz geldiğim için özür dilerim, baba.”

“Özür dilemene gerek yok. Misafir odası zaten hazırды, ayrıca senin için şişme yatağı bulabilirim. Hâlâ çalışıyor. Sen ve Seth ne zaman isterseniz gelebilirsiniz. Burası sizin de eviniz.”

Victoria gülümsedi. “Böyle düşündüğün için memnunum ama bu doğru değil. Burası senin evin.”

“Demek istediğimi anladın. Eğer yapabilseydim odaları senin eşyalarla doldururdum. Belki bu sene Noel’i burada kutlarız, ne dersin?”

Bu teklif ona baskı gibi gelse de olabılme ihtimali yüksekti. “Bence olabilir,” dedi. “Hemen gitmek gibi bir planım yok.” Babasının yüzüne yayılan şaşkınlığı gördü. “Juliette aramadı mı?”

“Hayır, bir şey mi oldu?”

Victoria’ya pek çok şey olmuştu; işi hayatını emiyordu, hayatın kendisi de hayatını emiyordu ve oğlu ona savaş ilan etmişti. Gecelerini mahvetmek istemeyerek omzunu silkti. “Biraz değişiklik olsun istedim.”

“Seth’in kreşi ne olacak?”

“Zorunlu değil. Sistemden uzak birkaç hafta geçirmek ona zarar vermez.”

Babası endişeli görünüyordu. “Rutinini bozarsan mutlu olmayacaktır. Belki de onu buradaki kreşlerden birine göndermelisin.”

“Olabilir.” Victoria oturduğu koltuğa gömüldü ve gözlerini kapattı, yorgunluktan ölüyordu. “Bu konu üzerinde fazla düşünmedim.”

“Planın yok mu, Victoria? Senin daima bir planın vardır.”

Victoria, babasının sesindeki şaşkınlığı duymuştu. Haklıydı, hayatı liste yapmak, sistem diyagramları çizmek ve her zaman önündeki beş yılı tasarlamakla geçmişti. O, bir planlayıcıydı ve hep bir planı vardı, ta ki bu sabaha kadar. Sonrasında doğaçlama davranmaya başlamıştı. Gözlerini açtı. “Yeni bir şey deniyorum. Juliette de işleri olurla bırakarak idare edebiliyor.”

“Annen buna ne derdi biliyor musun?”

Victoria sesini inceltti. “*Sen, Juliette değilsin.*”

Babası başını salladı. “Evet, bu doğru, tatlım. Juliette içgüdülerine güveniyor, sen mantığını kullanıyorsun.”

“Eğer kreşe gitmezse Seth sadece Noel döneminin birkaç haftasını kaçırmış olacak.”

“Sadece o mu? Sen de İsa’nın doğuşu gösterisini kaçırmış olacaksın.”

“Ben ateistim, baba.”

“Annen seni Tanrı’ya inanman için yetiştirdi.”

“Hayır, onun Tanrı’ya inandığına *inanmam* için yetiştirdi. Ben hiç inanmadım.”

“Yine de,” dedi babası. “Bu, Seth’in ilk İsa’nın doğumu gösterisi.” Babasının dudaklarında hareketlenen bir gülümseme vardı. “En azından seni bir agnostiğe¹ yükseltemez miyiz? Iris’in hatırına?”

“Bu, benim üzerimde bir işe yaramaz, baba. Annem öldü. Tanrı’ya şükürler olsun ki ölümden sonra hayat, ruhlar ya da melekler yok.” Victoria son kelimelerini yutarken, konuşması tuhaf bir şekilde sonlandı ve babasının açıkça eğlenmesine tepki gösterdi. “Lafın gelişi söyledim.” Sırtından aşağı bir soğukluk yayıldığını hissetti, içi ürpermişti. Ölülerin onu izlediği düşünce-

1 Felsefe dilinde bilinemezci anlamında kullanılır.

si içini rahatlatmıyordu ve Juliette'in böyle saçmalıklara inanıp yine de sağlıklı bir seks hayatına sahip olması onu şaşırtıyordu. Hayır! Ölümden sonra hayat saçma bir inanıştı ve bunu destekleyen bilimsel hiçbir kanıt yoktu.

Babasının sesi Victoria'yı tekrar dünyevi düzleme döndürdü. "Burada kaç hafta kalmayı planlıyorsun?"

"Söylediğim gibi, bir planım yok. Senin için sorun olur mu?"

"Elbette olmaz," dedi Frank. "Sana ne kadar istersen kalabileceğini söyledim. Burası senin evin."

Ve işte buradaldı, tekrar başa dönmüşlerdi; bir başkasının evinde, belirsiz bir süre boyunca, oturma odasında eski bir kamp yatağının üzerinde uyuyacaktı. Bir plan yapmazsam olacağı bu, diye düşündü. Kulübe iyi bir seçenek olabilirdi, en azından kendi yatağı olurdu.

"Baba! Sen bir dâhisin." Victoria kanepeden fırladı ve babasının yanağına sesli bir öpücük kondurdu. "Yarın Chiswell'e gitmeye ne dersin?"

Victoria, babasının Ford C-Max'inden aceleyle dışarı fırladı ve emlak ofisine daldı, beş dakika sonra elinde birkaç anahtarla geri döndü. Anahtarları arabanın ön yolcu koltuğunda oturan babasına doğru salladı. Arabaya binerken gözü dikiz aynasından Seth'e takıldı; bir broşürü inceliyordu. "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Noel hediyesini seçiyor," dedi babası. "Nasıl gitti?"

"Beklediğimden daha kolay oldu. Üç aydır kiraya veremiyorlarmış ama kimse neden olduğunu bilmiyor. Cumartesi günü çalışan yarı zamanlı çalışanlardı. Pazartesi günü müdürle görüşür, detayları öğrenirim." Anahtarları babasına verdi ve ellerini birbirine sürttü. "Dışarısı biraz soğuk ama umarım kulübe sıcaktır." Emniyet kemerini taktı. "Hazır mısınız?"

Frank başını sallayınca yola çıktılar. "Bence buz gibi olacak," dedi babası ve ceketinin cebine uzanarak gümüş bir içki mata-

rası çıkardı. “En azından merkezi ısıtmamız olsun.” Göz kırparak kapağı açtı ve ağız dolusu bir yudum aldı. “İster misin?”

Victoria teklifi geri çevirdi. Babasının şişeye yalnızca viski koyduğunu biliyordu ve bu içkiden pek hoşlanmıyordu. “Araba kullanıyorum baba, *senin* arabanı. Ama yine de teşekkürler.”

Babası şişeyi onun gözlerinin önünde salladı. “Sonra pişman olacaksın.”

Şişeyi eliyle hafifçe iten Victoria, “Onu benden uzak tut,” dedi. Babasının kıkırdadığını duyunca, “İçerisinin nasıl olacağını düşünüyorsun?” diye sordu.

“Soğuk olmasının dışında mı? Sanırım temizlenmeye ihtiyacı olacak ve elbette alıştığın yerden tamamen farklı olacak.”

“Bu, problem değil, baba.” Geçen hafta geçirdiği şok sayesinde hayata geri dönmüştü, bir başka şok dalgası bedenini sardı. “Yalnızca Seth’in hoşlanmasını umuyorum.”

Frank matarasını tekrar cebine koydu ve Victoria’nın dizine vurdu. “Seninle birlikte olduğu sürece küçük dostumuz mutlu olacaktır.”

Bu, harika bir düşünceydi ve Victoria karşı çıkmadı. Arabanın içinde korumak istediği bir ahenk vardı. Küçük bir kavşaktan dönerek Weymouth’u Portland’a bağlayan yola çıktı. “Vapur iskelesi çok şık,” dedi. “Orası yelkencilik okulu mu?”

“*Ulusal Yelkencilik Okulu*. Olimpiyatlar sırasında televizyonda görmedin mi? Prenses Anne de buradaydı.”

Victoria gülümsedi, babasının sesine yansıyan gurur ortadaydı. On beş yıl önce ana karaya taşınmış olması hiçbir şeyi değiştirmemişti, Portland hâlâ onun adasıydı. “Olimpiyatlara şöyle bir bakmıştım,” dedi. “Harika görünüyordu.” Marinanın girişine yönelen ikinci kavşağı da geçti.

“İşte sana Portland,” dedi babası heyecanla.

“Buraya geri taşınmayı düşündün mü?”

Frank koltuğunda kıpırdandı, sonra parmaklarını beyaz saçlarının arasından geçirdi. “Düşündüm,” diye mırıldanarak güneşliği indirdi ve arkaya baktı. “Bir şey bulabildin mi, Seth?”

Victoria kısa cevabın ardından konunun hemen değiştirildiğini fark etmişti ve bunun sebebinin ne olduğunu merak etti. Zihninin gerisinde babasının yeni *ateşinin* Portlandlı olduğuna dair belirsiz bir hatıra vardı. Daha fazla bilgi almak için babasına ısrar edecekti. “Ne kadar ciddi düşündün?”

Frank güçlükle nefes verdi ve önüne döndü. “Oldukça ciddi ama evim daima annenle birlikte.”

İşte problem de buydu; Iris Paveley ölümüyle bile istediğini alan kadın.

Victoria, annesini ne kadar sevse de onunla olan ilişkisi her zaman gergin olmuştu. Annesi ona Tanrı’nın izinden gitmesini şart koşardı ve onun standartlarına ulaşmak çok zordu, özellikle de Victoria’nın bilimsel, mantıklı ve pratik zekâsı böylesine bir İlah’ın varlığının olmadığı konusunda ısrar ederken. Ama annesinin onu sevmesini istemişti, bu yüzden de onun isteklerine boyun eğmişti. Ne yazık ki her yemek öncesi dua etmek, her akşam yatmadan önce İncil okumak ve ışıklar söndüğünde Tanrı’nın sözlerini tekrar etmek Victoria’nın dine içerlemesine neden olmuştu. Daha da kötüsü, özgür düşünceyi cesaretlendirmede için annesine içerlemişti. Ve büyümesi için gerekli alanı sağlamadığı için de tabii.

Victoria konuşmadan önce kızgınlığını dizginledi. “Baba, eğer taşınmak istiyorsan taşın. Kimseye hesap vermek zorunda değilsin.”

“Bilsen şaşırırsın.”

“Şaşırmam,” dedi Victoria sakince. Zihninde anne ve babasının evliliğinin kötü olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu – aynı ölçüde birbirlerini seviyor ve kavga ediyorlardı – ve Iris asla taviz vermezdi, her zaman onun istediği olurdu. Kişisel olarak, *‘ya benim dediğim olur ya da kapı orada’* görüşünü benimsemişti ve gitmek asla bir alternatif olarak sunulmamıştı. Onun, babasının üzerinde hâlâ böylesine bir etkisinin olması Victoria’yı üzüyordu. “Hayatını istediğin şekilde yaşamamanın zamanı geldi, baba. Sekiz yıl oldu.”

“Biliyorum. Beni korkutan da bu. Geride kalan annen olsaydı çoktan kendi kendine yetmekte ustalaşmış olurdu.”

Karanlık bir durumda ışık yakmak babasının huyuydu ve bu yorumu Victoria’nın kahkaha atmasına neden oldu. “Sanırım bunu ölmeden çok önce başarmıştı. Hayatımın en acı verici ayrıntılarını da bu şekilde biliyordu.”

“Bu konuda yaptığı kendine yetmek değildi, sadece her şeye maydanoz olmaktı. Senin günlüğünü okurdu.”

“Demek bütün sırlarımı böyle öğreniyordu.” Victoria sanki haberi yokmuş gibi başını iki yana salladı, sonra dikiz aynasına baktı ve sırtını kapıya yaslamış olan Seth’le göz göze geldi. Gözlerinde rahatsız edici bir derinlik vardı. Onun yaşındaki bir çocuk kaygısız ve sorunsuz olmalı, diye düşündü.

“Arabayı kenara çek.”

Frank’in *nazik* talimatı Victoria’nın dikkatini tekrar yola çevirdi. Sinyal verdi ve gittikleri yönün tersine dönerek arabayı mavi cepheli bir binanın önüne park etti. Motoru durdurup camdan dışarı baktı. “Chiswell El Sanatları mı? Balık restoranı ne zaman sanat mağazası oldu?”

“Yaklaşık altı ay önce. Ve orası bir sanat mağazası değil, Chiswell El Sanatları Merkezi.”

Babasının sesinde onun dikkatini çeken bir heyecan vardı. “Hiç ziyaret ettin mi?” diye sordu.

“Bir ya da iki kere,” diye mırıldandı Frank, bir türlü açamadığı emniyet kemerine sinirlenmeye başlamıştı.

Victoria uzandı ve başparmağını düğmeye hızlıca bastırarak babasını özgür bıraktı.

“Teşekkür ederim. Bu arada, Juliette’in aradığını söyledim mi? Dün gece aradı, sen çoktan yatmaya gitmiştin.”

Pekâlâ, bu çok alakasızdı. Ya babası bir kez daha konuyu değiştirmeye çalışıyordu ya da Victoria’yla ilgili aklını kurcalayan bir şey vardı. Sebep hangisi olursa olsun *Chiswell El Sanatları Merkezi* konusu kapanmıştı.

“Senin için endişeleniyor,” dedi Frank ve arkasını dönerek Seth’i kontrol etti. “Küçük dostumuzla atıştığını söyledi.”

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandı Victoria. Sesini alçalarak devam etti. “Bunu daha sonra konuşabilir miyiz, baba? Burada olmaz.”

“Arabadan inebilir miyiz, büyükbaba?” Seth’in araya giren sesi hafif ve tatlıydı. Frank’leyken çok farklı bir kişiliğe bürünmüştü, nazik ve uysaldı. Büyükbabasının doğal tutumunu iyi yansıtıyordu.

Victoria’nın doğal bir tutumu yoktu. Dokunuşu nazik değildi ve sevgisi de güzellik algısından uzaktı; kitle imha silahı gibiydi ve onu dikkatsizce kullanıyordu. Seth’in bunu kabul etmemesine ve onun ölmesini dilemesine şaşırmamak gerekirdi.

El Sanatları Merkezi’nin mavi tabelasına baktı, arabanın kapısını açıp tuzlu havayı soludu. “Bu kokuyu unutmuştum,” diye mırıldandı. Gözlerini kapatarak kendini anın içinde kaybetti ve gençlik anıları hızla ön plana çıktı. Aldığı ilk nefeste çakıl taşlı kumsalda yürüyordu, mutlu ve umursamazdı, genç sevgilisiyle el eleydi, ayağının altındaki taşların ezilme seslerini duyuyor, daha yumuşak bir zemine geçtiğinde ayağının altındaki iğnelenmeyi hissediyordu. İkinci nefeste onun güçlü ve koruyucu kollarındaydı, nazik öpücükleri Victoria’yı baştan çıkarıyor, keşfetmek için can attığı yerlere davet ediyordu.

“Arabadan inecek miyiz?”

Victoria, babasının sesi ve kolundaki dokunuşla ana geri döndü. Bir zamanlar büyükannesinin olan kulübeye baktı. Bu da hayatındaki bazı şeyleri terk ettiği bir diğer noktaydı.

Frank anahtarları boşlukta salladıktan sonra ona uzattı. “O zaman anahtarları al ve içeri bak, ben de Seth’i alıp geleyim.”

Victoria çekimserliğini gizlemeye çalışarak yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi, anahtarları alıp arabadan indi. Etrafına şöyle bir bakındı, Chiswell’den değişmesine yetecek kadar uzak kalmıştı. Hâlâ küçük bir köydü ama evler yenilenmiş, Portland taşıyla inşa edilen yeni binalar aralara sıkıştırılmış ve

dükkânlar el değıştirmişti. El Sanatları Merkezi'nin kapısındaki 'Açık' yazısını fark etti.

Frank ve Seth, Victoria'nın yanına gelerek kaldırımda durdular. "Önden sen," dedi babası.

Victoria iki adım attı ve karşısındaki teraslı kulübeyi inceledi. Duvarın üzerine '*Yengeç Kulübesi*' yazılı olan bir tahta çakılmıştı. Kaşlarını çatı. "Bu tabelayı hatırlamıyorum, hatta ona bir isim verdiğimi bile hatırlamıyorum."

Ön kapıya çıkan üç basamağı tırmandı ve dökülen çerçeveyi çekiştirdi. "Baba, bu berbat. Çerçeve çürüyor. Emlakçının buraya göz kulak olması gerekiyordu. Bu yüzden onlara para ödüyorum." Kulübenin harap olduğu ve içinin boşaltıldığı korkusuyla içeri girmesi için babasını çağırdı. "Önce ben girmek istemiyorum, kapıyı sen aç." Anahtarları Frank'e uzatıp geri çekildi ve Seth'le birlikte beklemeye başladı. Babası bir süre anahtarı kilide sokmakla uğraştı, sonunda kapıyı iterek açtı ve içeri girip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı.

"Eee?" diye sordu Victoria.

Babası şöyle böyle der gibi bir işaret yaptı ve kapıyı ardına kadar açtı. "Gel ve kendin gör."

Seth içeri girmiş ve karanlığın içinde kaybolmuştu bile. Böcek yutma korkusuyla ağzını kapalı tutan Victoria, babasının yanından geçti ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Hava-yı kokladı. "Biraz tuhaf kokuyor."

Frank güldü. "Merak etme, içeride ceset yok."

"Demek istediğim, rutubet kokuyor." Birinin ya da bir şeyin ölme olasılığını düşünmemişti. Yine de babasına şüpheli bir bakış attı. "Her yere baktın mı?"

Frank başını salladı. "Evet, her yere. Küçük yatak odasında unutulmuş bir torba çöp, çürüyen tahtalar ve merkezi ısıtma sisteminin olmadığı gerçeği haricinde, bu gece buraya taşınabileceğini söylemek isterim." Cebinden küçük matarasını çıkardı ve Victoria'ya uzattı. "Şimdi içmek ister misin?"

Victoria cevap vermedi, tavandaki kahverengi lekeyi görünce gözleri irileşti. “Ah, baba, çok özür dilerim.”

“Ne için?”

Victoria tavandaki lekeyi işaret etti. “Bunun için. Seni ve büyükannemi hayal kırıklığına uğrattım. Burayı bana satmayı asla kabul etmemeliydin. Her şeyle ilgilenemiyorum.”

“Küçük hanım, büyükannen bu evi nasıl istersem öyle kullanayım diye bana bıraktı ve ben de senin sahip olmanı istedim. Hatırladığım kadarıyla buna ihtiyacın vardı.” Frank gümüş mataranın metal kapağını açtı. “Benim de ihtiyacım vardı, çünkü sen ve annen ayrı yaşamalıydınız. Hatırlarsan sonrasında iyi anlaşmaya başlamıştınız.”

“Belki de. Ama bu durum annemle kavga etmenize neden olmuştu.” Victoria mülkün el değiştirdiği günü hatırlıyordu, annesi çıldırmıştı. “Satın almak için, özellikle de yalnız yaşamak için çok genç olduğumu düşünmüştü.”

Frank gülümsedi. “Yalnızca bir kez kavga etmiştik. Ona on dokuz yaşındayken ne yaptığını hatırlattığımda geri adım atmıştı,” dedi. Bu yorum Victoria’yı şaşırtmıştı ama ebeveynlerinin gençliğine burnunu sokmamayı tercih etti. Zaten kendi gençliğiyle barışmakta yeterince zorluk yaşıyordu. “Her neyse,” diye devam etti Frank. “Satın aldın ve parasını ödedin. Yıllardır burayla hiç işim olmadı.”

Victoria’nın bakışları tavandaki lekeye sabitlendi ve iç geçirdi. “Benim zavallı evim!”

Kulübenin geri kalanını incelemek için sabırsızlanıyordu. Öndeki odaya açılan kapıyı itti ve şöminenin önünde duran halının üzerindeki küçük siyah delikleri fark etti, saymak için çok fazlalardı. “Halı gitmiş,” dedi. Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarıyla deliklere dokundu. “Şömineyi korkuluğu olmadan yakmışlar. Şu yanıklara bak!”

“Biliyorum ama bu yalnızca bir halı ve yenisini alacak paran var.” Frank durakladı, bu da Victoria’nın dikkatini ona vermesine neden oldu. Babasının alnının kırıştığını gördü. “Aslında yeni

bir ev alabilecek kadar paraya sahipsin.” Frank matarasından bir yudum alarak yeniden cebine koydu ve odanın içinde bir adım daha attı. “İstediğin herhangi bir eve sahip olabilecekken neden burada yaşamak istiyorsun?”

Bu, iyi bir soruydu, hatta mükemmel bir soruydu. Victoria halının üzerine oturdu ve kirli kanepeye yaslandı. “Bilmiyorum.” Juliette gibi olmak böyle bir şey miydi? İçgüdüleriyle hayatta kalmak, olayları akışına bırakmak? Bu, o kadar da hoş bir his değildi. Babasına baktı ve onun güldüğünü gördü. “Ne var?”

“Gerçekten bir planın yok, değil mi?” Frank yere, Victoria’nın yanına oturdu ve kolunu onun beline doladı. “Ewe-Speak’in biricik kayıp kuzususun.”

“Öyle bir şey,” dedi Victoria da gülümseyerek.

“Ne olduğunu bana anlatacak mısın?”

Victoria başını babasının omzuna yasladı ve cevabı düşündü. Seth evde olduğu sürece konuşamazdı. Sanki düşüncesiyle onu çağırması gibi oğlu kapıda belirdi.

“Yukarı çıkabilir miyim, büyükbaba?”

Panik Victoria’nın midesinden hızla geçti. İçgüdüleri ona Seth’i yakalayabileceği mesafede tutmasını söylüyordu. “Bu güvenli mi, baba?”

“Biraz kirli ama yeterince güvenli.” Frank, küçük oğlana gülümsedi. “Hadi git ama hiçbir şeye dokunma.”

Seth anında gözden kayboldu. Victoria yerden kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Dışarıda görülecek çok az şey vardı. “Buranın ne kadar sessiz olduğunu unutmuşum.”

“Şehir hayatına alışkınsın. Eminim trafik sesi olmadan uyuyamazsın.”

“Belki de.” Gerçekte, yüzyıllık bir uykunun kucağına kendini atmaya hazırdı. Belki de bu, sorunlarını çözerdi. Şu *Uyuyan Güzeli* şeyini yapmak – daha çok *Uyuyan Zekâ* şeyini – ve yakışıklı bir prens tarafından uyandırılmayı beklemek...

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Frank.

“Sırtım sana dönük, baba. Düşünüyor olduğumu da nereden çıkardın?”

Frank gülümseyerek, “Bu ailede beynini kullanan sensin ve senin beynin sürekli düşünür,” dedi ve o da yerden kalkıp pencerenin önüne geldi. “Sorum hâlâ geçerli. Ne düşünüyorsun?”

Merdivenlerde yankılanan ayak sesleri Victoria’yı oğlunun geldiğine dair uyardı ve konuşma yapma şansının bir kez daha kaçtığına işaret etti. “Her şey yolunda mı? Yukarıda bilmem gereken herhangi bir şey var mı?” diye sordu oğluna bakarak.

Seth onun sorusuna omuz silkerek cevap verdi. Böylesine basit bir davranış çok fazla şey ifade ediyordu. Seth’le bir an paylaşmak için yaptığı içten girişim, istenmeyen eski bir palto gibi reddedilmişti. Moda bu olduğu için Victoria da omuz silktilti. Bunun, oğlunun üzerinde etki yaratmasını beklememişti ama karşılığında meraklı bir bakış kazanmıştı; Seth’in kahverengi gözleri yumuşamıştı. Göğsündeki hafifliğin ve heyecanın neden olduğu hızlı kalp atımı Victoria’nın başını döndürmeye başlamıştı. Eğer kendini dizginlemeseydi bu duyguya kapılıp gidebilirdi.

“Örümceği bilmen gerekiyor mu?”

Seth’in sesindeki ağırlık Victoria’nın gerçeğe geri dönmesini sağladı. “Ne örümceği?”

Çocuğun gözlerinde endişeli bir bakış belirdi ve dönüp Frank’e baktı. “Örümcekten bahsetmeli miyim, büyükbaba?”

“Gerçeği söylemek gerekirse delikanlı pek emin değilim, çünkü annen sekiz ayaklı arkadaşlarımızdan pek hoşlanmaz.”

Victoria, babasının, yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştığını açıkça görebiliyordu. Adamın yanakları titriyor, kaşları da resmen Meksika dalgası yapıyordu. “Bu kadar komik olan ne?” dedi ama kendi kıkırdaması da karnında toplanmaya başlamıştı. Babasındaki her neyse bulaşıcıydı.

Frank boğazını temizledi. “Seth’e yukarıda bilmen gereken bir şey olup olmadığını sordun. Neyi öğrenmek istediğini tam olarak bilmiyor. Ona bunu açıklamadan sana cevap veremez.

Gördün mü? Bu çok kolay. Kafa karışıklığından kurtaralım seni.” Bir parmağını Victoria’nın alnına sürttü.

Victoria, babasının parmağını nazikçe itti. “Altı yaşından küçüksen ve altmış yaşından büyüksen bu söylediğin kolay. Belli ki ikinci çocukluğunu yaşıyorsun.”

“Ve buna bayılıyorum,” dedi Frank gülerek. “Şimdi Seth’in yalnızca dört yaşında olduğunu hatırla. Sorunu gerçek anlamda sor ve sana yukarıdaki odaları göstermesini iste.”

“Gerçekçi ol, tamam, anladım.” Bilgisayarlara uyguladığı mantığı bir çocuğa uygulamak onun aklına gelmemiştir. *Bilgiyi doğru gir.* Victoria bunu yapmakta iyiydi. “Bana yukarıdaki odaları gösterir misin, Seth?” diye sordu ve oğlunun nasıl bir cevap vereceğini bilmediği için tedirgin bir şekilde onun gözlerine baktı. Ve gördüğü şey onu mutlu etti, endişesi de kaybolmuştu, çünkü Seth’in gözlerindeki kalkan da kaybolmuştu.

“Örümceği bilmen gerekiyor mu?” diye tekrarladı Seth.

Victoria gülümsedi. Oğlu *onu* gülümsetmişti. Bu büyük bir andı ve başka hiçbir şey önemli değildi. Ne tabeladaki aptalca isim ne halıdaki milyonlarca siyah delik ne de tavandaki berbat leke; hiçbir şey. Victoria uçmaya hazırdı.

“Ne harika bir plan,” dedi Frank. “Siz ikiniz gidin, ben bura-
da kalıp etrafı kontrol edeceğim.” Seth’e sırtı ve odadan çıkmasını işaret etti. “Hadi küçük adam.”

Seth önden koşarken Victoria da onu takip etmeye başladı. “Biliyor musun, beş yıl burada yaşadım,” dedi. “Senin yaşından bir yıl daha fazla. Ve sonra Londra’ya taşındım, o zaman yirmi dört yaşındaydım. Şimdi düşününce o zamanlar çok gençmişim gibi geliyor.”

“Yaşlıymışsın,” dedi Seth.

Victoria dudaklarını büzdü. “Gerçekten de bir ömür önceymiş gibi.”

Karanlık koridora vardıklarında Seth üç odadan ilkinde yöneldi ve Victoria da en uçtaki odaya, yatak odasına ilerledi. Ancak kapıyı açmadan önce birkaç saniye bekleyerek Seth'in diğer odada ne yaptığını anlamaya çalıştı. Henüz bir şikâyet yükselmemişti, her ne bulduysa onu eğlendirdiği belliydi. Victoria'nın zihninde büyük bir örümcek belirince neşeli havası çabucak söndü. Mutlaka her odada örümcekler olmalıydı, çünkü kulübe çok bakımsızdı. Buranın bu kadar zavallı bir durumda olmasından da o sorumluydu.

Sıraya gir, diye düşündü. Hayatımdaki her şeyin düzeltilmeye ihtiyacı var.

Bu ihmalin eski yatak odasına neler yaptığını düşünmek istemiyordu bile. Birçok hayalin kurulduğu ve birçoğunun da gerçekleştirildiği yer burasıydı. EweSpeak de bu hayallerden biriydi.

Derin bir nefes alarak odanın kapısını dikkatle açtı. Gözlerini kapattığını fark edince gülümsemeden edemedi. Gözlerini temkinli bir şekilde araladı ancak karşısında korktuğu gibi bir manzara yoktu, oda korunmuş ve oldukça iyi bakılmıştı. Kapı eşiğinde durarak alt katın ne kadar hor kullanıldığını düşündü, belki de deniz manzarası burayı herkesin tercih ettiği bir oda yapmıştı.

Gençlik yıllarında burada tek başına sayısız saatler geçirir, bilgisayarın temel kurallarını öğrenir ve programlar üzerinde çalışırdı. Bu konuda iyiydi, en azından mantıklı beyni bunu kolay buluyordu ve işin getirdiği yalnızlık da ona uyuyordu. Masası pencerenin hemen önünde dururdu, dışarıdaki insanları fark ettirmeden saatlerce izlerdi.

Juliette onu zaman zaman ziyaret eder ve dışarı çıkarmak için aklını çelmeye çalışırdı ama sosyalleşmek Victoria'nın aklında yoktu. Kalabalık onu rahatsız ederdi, kendini kaybedecek kadar alkol tüketmenin bir mantığını göremiyordu ve kareoke-den de nefret ediyordu. Bunların hepsi Juliette'e hitap eden şeylerdi, çünkü o sosyaldi ve espriliydi, ayrıca insanlarla iyi an-

laşmak da doğuştan sahip olduğu bir yetenektir.

Sert adımlarla içeri girip odayı incelemeye başladı. Mobil-
yalar o burada yaşarken var olanlardan farklıydı. Duvarlar koyu
renge boyanmıştı, o olsaydı krem ve beyazı tercih ederdi. Ku-
maştan perdeleri de uçuşan tüllerle değiştirilmıştı. Çift kişilik
yatağı da gitmişti, onun yerinde merdivensiz bir kabin yatağı
duruyordu. Yine de elektrik dolu atmosfer varlığını hâlâ koru-
yordu. Victoria'nın bakır bobinleri bunu beynine iletiyor, bir
batarya gibi çalışıyor ve sistemini çalıştıracak olan voltajı sağ-
lıyordu.

Kafa derisi gerildi, bu his onda olumlu ve büyük bir heyecan
yaratmıştı. Juliette olsaydı bunun, yıllardır burada olmamasına
rağmen odasının onu unutmadığı anlamına geldiğini söylerdi.
Ama o böyle düşünmedi. Kulübe taştan yapılmıştı ve duvarla-
rı kk bir patlamaya dayanacak kadar kalındı. Ne bir eksik
ne bir fazlaydı. Kulübe hatırlamazdı ama Victoria hatırlardı ve
burada yarattığı anları hatırlıyordu. Enerjiyi yaratan da buydu.

“İdare eder.”

Babasının sesi Victoria'yı korkuttu. Elini göğsünün üzerine
koyarak arkasını döndü. “Baba! İnsanlara sinsice yaklaşma,
yoksa birisinin kalp krizi geçirmesine neden olacaksın.”

“zr dilerim, istemeden oldu,” dedi Frank. “Seth küveti
bir yarış arabasıymış gibi kullanıyor ve yardımcı pilotu da bir
Örümcek ama senin bunu bilmene gerek yok.” Victoria derin
bir nefes aldı, çünkü babası – her zaman olduğu gibi – zor ko-
nuşmaları kolaylaştırmak için nazik espriler yapardı. Frank içeri
girerek kapıyı kapattı. “Beş dakikamız varken konuşmak ister
misin?” diye sordu. Sonra da cebindeki mataraya hafifçe vura-
rak, “Bir yudum Hollandalı cesareti de içmek ister misin?” diye
ekledi.

En sevdiği odada kendini güvende hisseden ve babasının
endişesinden etkilenen Victoria konuşmaya başladı. “Aşağıda
Seth ve benim aramda gördüğün şey, yani konuşmamız... İyi an-
laşıyoruz gibi görünse de gerçekte böyle değil, normal halimiz

bu değil. Oldukça gergin bir ilişkimiz var ve bu benim suçum. Ona annelik yapamadığımı fark ettim. Bu yüzden bana kızgın, hatta benden nefret ediyor.” Duraksadı ve ellerini önünde birleştirdi, kelimeler içini tırmalayarak kalbine doğru ilerliyordu. “Buna hakkı var. Bana karşı öfkeli, vahşi ve her fırsatta hem sözleriyle hem de fiziksel olarak bunu gösteriyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.” Arkasını döndü ve babasının camdaki yansımasını inceledi, aynı onun gibi kaybolmuş olduğunu görünce şaşırdı. Tıpkı Seth gibi... “Korkuyorum baba. Ya verdiğim bu hasarı onaramazsam?”

“Ah, Victoria.” Frank kızının kolundan tuttu ve onu kendine çekip kollarının arasına aldı. “Hiç bilmiyordum.” Juliette’in söylediği gibiydi. “şu an sana verecek bir cevabım yok tatlım ama her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Babasının bu davranışı Victoria’nın gözyaşlarını tetikledi ve ağlamamak için gözlerini kırpıştırarak onları geri gönderdi. “İşleri yoluna koymak için fazla meşguldüm. Kendimi Seth’in ihtiyaı olan her şeyi sağladığıma inanarak kandırıyorum ama bu yeterli değil. Ona gerçekten ihtiyaı olan şeyi veremiyorum ve bunu düzeltmek benim elimde.” Yüzünü babasının boynuna gömdü ve duygularının taşmasına izin verdi. Artık kendisini bıraktıktan korkmuyordu.

“Sana yardım edeceğim,” diye fısıldadı Frank. “Yapacağımı biliyorsun. Dzeltilmeyecek hiçbir şey yoktur.”

Victoria’nın boğazından bir hıçkırık yükseldi ve yıllardır içinde düğümlenen duyguları anında su yüzüne ıktı.

Bölüm Altı

RickFrampton@SonoStar

Söyleyecek hiçbir şeyim yok.

#çokyorgun

Chris, başını Rick'in yatak odasının kapı aralığından içeri uzattı. Yorgan kütlesi en son gördüğü zamankiyle aynı sayılırdı. Ergen oğlunun bütün bir geceyi aynı pozisyonda geçirmiş olması mümkündü. Jet lag onun için yeni bir deneyimdi. "İngiliz yatağı nasıldı?" diye sordu Chris.

"İdare eder."

"Yorgun musun?"

"Evet."

"Daha sonra gezmek ister misin? Dün gece müstakil bir ev keşfettim. Muhtemelen kale otelken yapılmış. Kendi girişi var ve mutfaka kapıyla bağlantıyor. Hoş bir bekâr evi olabilir." Cevap yoktu. "Tommy alışverişe gitti, bir paket pastırma ve birkaç yumurtayla geri döndü. Brunch yapmak ister misin?"

"Evet, olabilir."

"Beş dakika sonra aşağıda görüşürüz." Chris yatak odasının kapısını tamamen açtı. Tommy pastırmayı çoktan pişirmeye başlamış olmalıydı, çünkü dumanlı kokular üst kata kadar geli-

yordu. "Ya da daha önce," dedi guruldayan karnını ovuşturarak, aç hissetmek iyiydi, hatta harikaydı. Son birkaç yıl içinde çok kilo kaybetmişti. Yemek yemek zevkten çok bir zorunluluktu ama deniz havası iştahını geri getirmiş, masaya oturmak istemesine neden olmuştu.

Merdivenleri koşarak indi ve kokuyu takip ederek mutfağa gitti. İçeri girdiğinde Tommy küfrediyordu. "Harika kokuyor."

"Bu küçük bir mucize. Lanet olası tavanın sapı koptu. Tanrı'ya şükürler olsun kamyonlar bugün geliyor." Tommy arkasını döndü ve plastik parçasını Chris'e attı. "Emlakçılara hiçbir masraftan kaçınmamalarını söylediğini sanıyordum."

Chris mutfağın içinde ilerledi ve dolaptakilere göz attı. "Pek değil. Yeni çarşaf, havlular ve yataklar istedim ve bunların dışındakiler için eğer gerekmiyorsa değiştirilmemesini söyledim. Sanırım bekçi koltuğu da kalenin otel günlerinden kalma." Dolabın içine uzandı. "Burada bir sos tavası var. Buna ihtiyacın olur mu? Çırpılmış yumurtaları pişirebiliriz."

Tommy kırık tavayı bir kenara bıraktı ve gömleğinin kollarını yukarı kıvırdı. "Sen mi pişireceksin?"

Chris tavanın genel durumunu şöyle bir kontrol etti. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Ortasında bir yanık var."

Tommy, "O zaman yumurtalar ekstra kızarmış olacak," dedi ve kısa bir sessizliğin ardından ekledi. "Bugün daha iyi görünüyorsun."

Chris eski tavayı yerine kaldırdı, tezgâhın kenarına oturdu. "Hımm, sayılır... Eşyalarımız geldiğinde daha mutlu olacağım." Kişisel eşyalarından ayrı kalmaktan nefret ediyordu; fotoğraf albümleri, evlilik ve doğum sertifikaları, tıbbi kayıtlar. Onları kilit altında tutmaktan ve anahtarını da gözünün önünde bulundurmaktan hoşlanıyordu. Şu anda 'Özel Ofis' olarak işaretlenmiş karton kutudakiler hiç şüphe yok A31 otobanındaki sabah trafiğine takılmıştı. Kutuyu o kapatmıştı. İçinde yalnızca şahsına ait eşyalar vardı. "Sence kamyonlar ne zaman gelecek?"

Tommy yumurtalardan birini ters çevirdi. "Birkaç saat son-

ra. Eğer öğlene kadar gelmezlerse şirketi arayacağım. Hadi, otur.”

Chris karşı çıkmadı, tezgâhtan inerek masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu. “Kahverengi sos çok hoş görünüyor,” dedi.

“Oğlunun da hoşuna gideceğini umut ediyorum.” Tommy, Chris’e bir tabak pastırma ve yumurta verirken Rick ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Tommy ona bakarak, “Aç mısın?” diye sordu.

“Evet,” diye mırıldandı Rick.

Kahvaltı bittikten ve temizlik yapıldıktan sonra Chris, Tommy’ye eşyalar gelir gelmez ona haber vermesini tembihledi. Kendi ceketini aldı, Rick’in ceketini de ona attı ve bahçede ona katılması için davet etti. “Hadi gel, kumsala giden girişi bulalım,” dedi ağaçların gölgesine ilerleyerek.

Nereye gideceğiz? Hangi yöne? Chris hafızasının derinliklerini yokladı ve çitlerin ilerisinden çakıllara atladığı hatırası gözlerinin önüne geldi. “Denize doğru ilerlersek hata yapmayız,” dedi.

Rick’e gelmesini işaret etti. Onunla, geçmişiyile ilgili bir şeyler paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Birlikte yürürlerken geçmişten gelen hatıraların parçaları bir araya gelerek görüntüler oluşturdu; bir duvarın yıkılmış kısmı, üzerindeki kafatası, kemiklerin kazındığı bir mezar ve gri taştan yapılmış bir kemer... Hepsı doğru yönde olduğunun kanıtıydı. “Şuna bak.” Bir mezar taşını işaret etti. “O, bir kaçakçının mezarı.”

Rick yosun kaplı kayanın yanında durdu. “Evet, tabii.”

Chris gülümsedi. Ergenler bugünlerde çok alaycıydı. O, genç bir delikanlıyken korsanın birinin dinlenme yerine girmek onu ölümüne korkuturdu ama yine de buna bayılırdı. “Eskiden bisikletimle buradan geçerdim,” dedi. Rick’in umursamazca başını salladığını görünce yürümeye devam etti. “Pek akıllı işi

değilmiş, şu pürüzlü toprağa baksana." Konuşurken ayağı bir ağacın kalın köküne takıldı ve yere düştü. "Gördün mü?" diye mırıldandı yanağından böğürtlen dikenlerini temizlerken.

Rick cıkıldı, kotunun cebinden bir mendil çıkarıp onun yanına diz çöktü. "Bir de kendine dublör diyorsun."

Söylediği kelimeler ve yaraya gösterdiği hassasiyet Chris'in tüylerini diken diken etmişti. Oğlu içerilerde bir yerdeydi ve özgür kalmak için çabalıyordu. "Teşekkür ederim," dedi onun elindeki mendili alırken. "İyiyim." Sonra elini uzattı. "Yaşlı babanın kalkmasına yardım eder misin?"

Rick'in bunu reddetme olasılığı vardı, yani arkasını dönüp gitme olasılığı... Onun vereceği tepkiyi merakla bekledi, oğlunun göğsünün havayla dolduğunu, gözlerine yerleşen sıkıntıyı ve dudaklarının sorgularcasına kıpırdandığını gördü. Birkaç saniye sonra Rick elini uzattı, parmaklarını Chris'inkilerin arasından geçirdi ve onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Dublör," diye dalga geçti Rick. "Ya da daha çok şamar oğlanı!" Sonra ellerini ceplerine soktu ve yürümeye devam etti.

"Bekle!" Oğluna yaptığı bu çağrı cevapsız kaldı. Toprak yolda ilerlediği sürece kaybolmaz, diye düşündü; her ne kadar o yolda kendisi düşmüş olsa da.

Araziye bakındı, anılarını tazelemek için sabırsızlanıyordu. İçgüdüleri ve şansıyla buraya kadar gelebilmişlerdi. İlk başta iki ya da üç işaret görmüştü ama son birkaç dakikadır hiçbir şey yoktu. Gözlerini kapattı ve etrafı dinledi, tıpkı küçükken yaptığı gibi. O zamanlar kalenin bulunduğu bu alanı çok iyi tanıyordu, hangi ağacın altında ne olduğunu esen rüzgârın çıkardığı ısıktan anlardı. Bunu kimseye söylememişti, çünkü onun çıldırdığını düşünebilirlerdi. Odaklanmak için parmağını dudaklarına götürdü. Bir şeyler duyuyordu ama tanımlayamıyordu. Bu aptalca bir fikirdi, ağaçlar yaşlanmışlardı, eskisi gibi genç değillerdi. Bu da uğultuların oluşturduğu anlamsız sesleri açıklardı. "Zavallı yaşlı şeyler," dedi gözlerini açarken. Sonra onu gördü, aralarındaki en muhterem beyefendiyi; büyük meşe ağacını.

Chris tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Çatallı, yosun kaplı köklerin üzerinden geçti, tırtıklı gövdenin üstüne elini koydu ve bisikletinin kontrolünü kaybedip çarptığı yerdeki izi aradı. "Özür dilerim, yaşlı adam, o zamanlar gençtim ve biraz da umursamazdım."

Bu sözleri ona Todd'ın dikkatli olması için söylenenleri umursamamasını, motosikletini çiftliğin toprak alanına sürmesini ve patinaj yaparak arabanların üstüne sıçrattığı tozu anımsattı. O da Chris gibi umursamazdı.

Gözlerini tekrar kapatarak meşe ağacına yaslandı. Görüntüleri zihninden uzaklaştırdı, ağacın taze topraksı kokusunu içine çekti ve kendini sakinleştirdi. Başını ağacın sert kabuğuna yasladı. "Teşekkür ederim, yaşlı adam."

Gözlerini açtığında gençliğinde yaptığı kazanın izlerini gördü; ağacın gövdesinde yaşlılık çizgileriyle özdeşleşen bir lezyon. Bunu en son Vicky Paveley'yle birlikte görmüştü. Aklında farklı bir görüntü oluşmasından memnundu, bu düşüncenin peşinden gitti. "Vicky Paveley, onu hatırlıyor musun? Seninle tanıştırmaya getirmiştim. Yere uzanmış ve köklerini yastık olarak kullanmıştık." *Masum zamanlar.* "Sonra kumsala gitmiştik." Yere eğildi ve izi işaret parmağıyla takip etti. "Ona âşık olmak istememiştim. Amerika'ya gittiğimde de gerçek bir ayrılık acısı çekmiştim."

Yetişkinlikten ergenliğe olan yolculuğu cep telefonunun titreşimiyle son buldu. Tommy'den gelen mesajın sesiydi bu. 'Eşyalar geldi,' diyordu mesajda.

"Eşyalarımız gelmiş," dedi Chris ayak izlerini takip ederek yanına gelen ve büyük meşe ağacını incelemekte olan Rick'e. "Geliyor musun?"

Rick ağaçtan uzaklaşıp başını iki yana salladı. "Hayır, kumsalı bulacağım."

"Tek başına mı?"

"Sanırım."

Hayır! Plan bu değildi! Bunu birlikte yapmaları gerekiyor-

du. Chris ona kızdı, ormanı gezmek onun önerisiydi ve Rick'in ona katılmak için bütün cesaretini ve isteğini topladığından emindi. "Ah, boş ver, yerleşme bekleyebilir. Hadi kumsalı bulalım," dedi.

'Özel Ofis' yazılı kutuyu açmayacağına dair Tommy'ye güveniyordu.

Victoria, babasının kollarının arasında beş dakika geçirdi. İyileşiyordu, bu beklemediği bir histi. En son ne zaman bu kadar uzun süre kucaklandığını hatırlamıyordu. Sakinken ve duyguları kontrol altındayken tekrar konuşabildi. "Başka şeylerden konuşabilir miyiz? Bana kız arkadaşından bahset."

Frank tutuşunu gevşetti ve boğazını temizledi. "Adı Olivia DeVere, bir sanatçı." Duraksadı. "Chriswell El Sanatları Merkezi'ni işletiyor."

Victoria geri çekilip babasına baktı. "O sanat mağazasından bahsederken neden çekindiğin şimdi anlaşılıyor."

"El Sanatları Merkezi," diye düzeltti Frank. "Sır değildi, sadece bu konudan bahsetmek için doğru zaman da değildi. Şu anda da doğru zaman olduğuna pek emin değilim ama birbirimize karşı dürüst olduğumuz için seni şımartayım dedim." Gülmüsedti. "Annene hiç benzemiyor."

"Annem kendine has bir kişilikti." Victoria yatağa oturup sırtını duvara yasladı ve babasını yanına çağırdı. Ancak babası bir el hareketiyle teklifi geri çevirdi.

"Aynısı Olivia için de söylenebilir."

"Onunla tanışacak mıyım?"

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Elbette, sekiz senedir hayatına giren ilk kadın o. Onda seni çeken şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum." Victoria pencereyi işaret etti. "Harika manzara dışında."

"Listemin en başında o vardı," dedi Frank gülümseyerek. "Henüz ilişkinin başındayız ama..."

Victoria yataktan aşığı indi ve babasının yanına gitti. “Mutlu musun?”

“Ya sen?”

“Önce ben sordum, baba.”

Frank’in yüzü neşeyle aydınlandı. “Uzun zamandır ilk defa bu kadar mutluyum.”

Victoria kollarını öne doğru uzattı ve babasına sıkıca sarıldı. “Eğer seni mutlu ediyorsa daha başka ne isteyebilirsin ki?”

Babası gülümsedi ve kucaklamaya karşılık verdi. “Bunu nasıl karşılayacağından pek emin değildim.”

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama bu senin hayatın. Ben’le evlendiğimde sen de bana karışmamıştın.”

“Keşke karışsaydım.”

Birbirlerine sarılmayı bıraktılar ama kolları ayrılmadı. “Belki bir gün hatalarımdan ders alabilirim,” dedi Victoria.

Babası gülümsedi. “Yardım istemek için hiçbir zaman çok yaşlı değiliz ya da büyükleri dinlemek için.” Kollarını indirirken göz kırptı. “Seth’in Olivia’yı anlayabileceğinden emin değilim. Sence ona söyleyelim mi?”

Victoria alt dudağını ısırıldı. “Bence gidişata göre hareket edelim.” Bu, kulağa mantıklı bir plan gibi gelmişti.

Babası El Sanatları Merkezi’ndeyken ve Seth de hâlâ kuvette oynarken Victoria beş dakikasını kendine ayırdı. Tekrar yatağa çıktı ve sonbaharın deniz manzarasını izledi. Yılın hangi zamanı olursa olsun her zaman büyüleyiciydi; yazın lapis lazuli mavisindeydi, şimdi ise turmalin kristalinin yeşilindeydi.

Gençken saatlerce sahil kıyısında yürürdü, koyları inceler ve kaçakçıların mağaralarını arardı. Nereye giderse gitsin deniz hep onunla kalırdı. Bunun, onun için ne kadar anlamlı olduğunu unutmuştu. Merak etme duygusu nereye gitmişti? Bir noktadan sonra umursamaz, alaycı ve içine kapanık biri olmuştu.

Ahşap duvara keyifle yaslandı ve manzaranın tadını çıkardı. On sekiz yaşındayken Chesil Kumsalı'nda mutlu olduğu ve hiçbir şeyi umursamadığı bir yaz geçirmişti. Sınavlarını geçmişti, üniversitede nerede kalacağını ayarlamıştı ve Chris Frampton'a âşık olmuştu. Kumsalda yaşadıkları o altı hafta boyunca denizde taş sektirmişler, dalgalarla oynamışlar ve bol bol öpüşmüşlerdi. Chris onun ilk aşkıydı ve ona yalnızca bir ergenin âşık olabileceği gibi âşık olmuştu; bir ömür boyu birlikte olacaklarını düşünerek.

O kumsalda, taşların altında ruhu gömülüydü.

Penceresinden noktanın tam yerini gösterebilirdi.

Ön kapının çalındığını duydu, yatağından atlayıp ceketini aldı ve merdivenlerden aşağı indi. Soğuk koridorda babasıyla karşılaştı, ön kapıyı açık tutuyordu. "Victoria, bu Olivia DeVere. Olivia, büyük kızım Victoria Noble'la tanış."

Kadının gülüşü bile Victoria'nın içini ısıtmaya yetmişti. Olivia'nın boya lekeleri olan elini sıktı ve onu gizlice inceledi; sarı saçlarını topuz yapmıştı ve yüzünde de çok az makyaj vardı, kıyafetlerinin sanki kendi hayatları var gibiydi. Açık yeşil ormancı yağmurluğunun önü açıktı. Şal desenli bir yelek, ince, beyaz bir bluz, diz hizasında açık kahverengi süet bir etek giymişti. Ayaklarında ise Doktor Martens markalı bir çift kırmızı bot vardı. Zarif ismi, dolgun yapısının etrafında öbeklenen karmaşık kıyafetlerle eşleşmiyordu.

"Seninle tanışmak çok hoş, Olivia. El Sanatları Merkezi'nde işler nasıl gidiyor?"

Olivia gülümsedi. "Baban bugünkü tek müşterimdi. Hiçbir şey almadı ve mağazayı kapatmak için bana bir de neden verdi."

Olivia'nın göz kenarları kırışmış olsa da deniz mavisi gözleri yirmi yaşında bir kadınıninki gibi etrafa enerji saçıyordu. Victoria gözlerini kırptırdı. "Ben, oğlumu getireyim," dedi. Arkasına döndü, tam merdivenleri çıkacağı sırada ortaya çıkan Seth koşarak aşağı indi ve Olivia'nın önünde durdu.

“Merhaba, genç adam, sen Seth olmalısın. Büyükbaban senden çok bahsetti.”

Victoria bakışlarını fazlasıyla bilgisi olan rahat kadından, her an haylazlık yapabilecek Seth’e çevirdi.

“Evet,” dedi Frank, hepsinin ortasına geçerek ellerini ovuşturdu. “Hadi korsanları bulmaya gidelim.” Seth’in ceketini giydirdi, ragbi topuna benzeyen düğmeleri ilikledi ve oğlanın yavaşlığını sıkı. “Uslu ol, tamam mı?”

Evden dışarı fırlayan Seth kaldırım boyunca bir ileri, bir geri koşturuyor, hayalî bir kılıcı, hayalî düşmanlara savuruyordu. Yetişkinler de onun peşinden teker teker dışarı çıktılar.

Güneş görevini yerine getiriyor, havayı ısıtmak için elinden geleni yapıyordu ama denizden gelen esinti bunu engelliyordu. Victoria ceketinin düğmelerini ilikledi ve ellerini ceplerine soktu; onları Seth’e uzatmanın bir anlamı yoktu, çünkü bunu daha önce denemişti ve oğlu tarafından öylesine hor görülmüştü ki, bu görüntüyü toplum içerisinde gösterilecek yakınlıkların bir limiti olarak zihnine kazıdı.

“Enerjiyle dolu,” dedi Olivia. “Gençleri dışarıda, temiz havada görmeyi çok seviyorum. Çoğu o engelleyici bilgisayarlar yüzünden evlerinde kapalı kalıyor.”

“Sosyal medya sayfalarında mı geziniyorlar? Arkadaşlarını aramak yerine onlara mesaj mı atıyorlar?” diye sordu Victoria ve cevabı beklerken nefesini tuttu.

“Hepsi,” dedi Olivia gülerek. Victoria’nın koluna girdi. “Çok ciddisin. Baban bana EweSpeak’ten ve bilgisayarlara ne kadar bayıldığından bahsetti.” Gülümsedi. “Yürürken bana biraz kendinden bahset.”

Olivia’nın sesi buyurucu değildi ama kolunu tutuş şekli sertti. Victoria bu yakın teması nazik bir hareketle kırmayı denediyse de başarısız oldu. Boştaki eliyle Seth’e yanından yürümesini işaret etti ama o önden yürümeye devam etti. “İleriden sağa döneceksin,” diye bağırdı arkasından ve oğlu da köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Kaldırımında ondan daha geride yürüyen üç yetişkin bir ge-
çide girdiler ve kumsala doğru tembel tembel yürüdüler. Seth
çoktan taşların üstündeydi ve suyun kenarında zıplıyordu.

“Sudan uzak dur. Yanımda senin için yedek kıyafet yok.”
Victoria ıslanmak üzere olan oğlu tarafından yine umursan-
mamıştı. Başını salladı, dikkati sahil koruma yapılarına döndü.
Ağırlık sepetleri ve tel kafesler çakıllarla doldurulmuştu. Hatır-
ladığından daha büyüklerdi. “Bu evler yakın zamanda sel altın-
da mı kaldı?” diye sordu.

“Buraya geldiğimden beri hayır,” dedi Olivia. “Geçmişte çok
sayıda problem olmuş ama bunun çaresine bakıldığını düşün-
yorum. Neden sordun?”

“Kulübem nemli ve rutubet kokuyor.” Çevik bir hareketle
kolunu Olivia’ninkinden kurtardı ve soğuk, metalik yapıya do-
kundu. Hatıralar parmak uçlarından yukarı doğru yayılırken
sırtı karıncalandı; Chris’in onu öpmek için duvara yasladığında
üzerinde hissettiği ağırlığını anımsadı... “Bunlar yeterince sağ-
lam,” dedi titreyerek.

“Belki de küvetin sızdırmıştır.”

“Belki de.” Düzeltilecek bir başka şey, diye düşündü. Liste,
kırık borulardan aile ilişkilerine kadar uzanıyordu, her madde
birbirinden çok farklıydı. “Onarılacak çok şey var,” dedi Victo-
ria ayaklarını çakılların arasına sokarken. Gülümsemeye çalıştı
ama başarısız oldu ve yürümeye devam etti. “Pekâlâ, babamla
nasıl tanıştınız?”

“Sana anlatmadı mı?” Olivia da onunla beraber yürüdü.
“Zavallı adam, Harbour Inn’de sessizce içkisini içerken gördüm
onu. Öyle yakışıklı bir adamdı ki, onun eskizini çizmek istedim.”

Frank omzunun üzerinden onlara baktı. “Artık bir manke-
nim,” dedi sırtarak.

Victoria başını önce Olivia ve Frank’e, sonra da dalgaları
koalamakla fazlasıyla meşgul olan Seth’e çevirdi. Küçük muc-
zeler için Tanrı’ya şükretti. “Nasıl bir cevap vermem gerektiğini
bilmiyorum,” dedi gözünü oğlundan ayırmadan.

“Aklına ne geliyorsa onu söyle. İçinden geldiği gibi ol,” dedi Olivia.

Victoria tek kaşını kaldırdı. “İçimden geldiği gibi olmaya çalıştım ve kendimi burada buldum.”

Olivia onun kolunu hafifçe sıktı. “Bence tekrar denemelisin, ruhuna iyi gelecektir.”

Ruhum buraya çakılı. Victoria’nın kasları gerilmişti. İçinden geldiği gibi olabilmek için fazla düşünüyordu. Omuzlarını kaldırmak ve sırtını dikleştirmek için bilinçli olarak hareket etti. Uzun yıllar bilgisayar karşısında kambur bir halde çalıştığı için doğru duruşun nasıl olduğunu unutmuştu. Göz ucuyla Olivia’ya baktı ve onun da aynı şeyi yaptığını gördü.

“Pekâlâ, bu nefes almana yardım edecek,” dedi yaşlı kadın. “Çömlekçi çarkında daha az zaman geçirip, daha çok yürümeliyim. Evet, içinden gelen şeyi düşünmek için fazlasıyla zamanın oldu. Ne diyorsun?”

Victoria yüzünü buruşturdu. Her ne kadar Olivia ısınıyor olsa da, o sahne ışığının altında donup kalıyordu ve bundan kaçış yoktu. Victoria ceketinin birkaç düğmesini açtı, soğuk havanın boynuna hücum ettiğini ve içinde dolaştığını hissetti. Şimdi daha iyi hissediyordu ama bu konuşmaya bir son vermeliydi. “Aklımda hiçbir şey yok,” dedi.

“O zaman sana başka bir sorum var. Seth seni hiç umursamaz mı?”

Konudaki bu ani değişim Victoria’yı hazırlıksız yakalamıştı ve cevap vermekte zorlandı. Bundan rahatsız olmak ve kendini ‘*Bu ne cüret?*’ ses tonunu kullanmak zorundaymış gibi hissediyordu ama gözlerinin derinliklerinde ‘*Evet*’ kelimesi yanıp sönmüyordu. Cevap vermedi.

“Pekâlâ, başka soru soracağım,” diye devam etti Olivia. “Merakımı gidermekten başka bir amacım yok, bana neden bir kulübede yaşamak istediğini söyle.” Bir anda duraksadı. “Yeni-sini alabilecek durumun varmış.”

Victoria ufka baktı; hareketsiz, dümdüz ve belirleyiciydi.

“Orayı seviyorum,” dedi. “Orası benim evim.” Bu cevabın Olivia’yı tatmin edeceğini düşünmüyordu ama Olivia onu şaşırtarak, ısrar etmedi.

“Seth’in saçlarını çok sevdim. Erkek çocuklarında kıvrıcık saç çok güzel duruyor, kirpikleri de çok uzun. Onun için kavgaya eden kızlar olacak.” Olivia dudaklarını büzdü. “İleride başı belaya girebilir.”

“Uyardığın için teşekkür ederim.” *Kız arkadaşlar mı?* Yüce Tanrım, Seth’in gelecekteki aşk hayatı bir yana, ona çay içirmeyi bile düşünemiyordu.

“Eğer biraz olsun büyükbabasına benzediyse kızlar teker teker ağına düşecektir.”

Victoria, babasının ve Olivia’nın bakışıklarını fark etti. “Kaç kadını elde ettin baba?” diye sordu. Kendini kontrol edemeden kelimeler ağzından fırlamıştı. Kıkırdamasını kontrol etmek için elini ağzının üstüne kapattı. Babasının yüzündeki ifade paha biçilemezdi; şaşkınlık ve mutluluk karışımı bir şeydi.

İlk kahkaha atan Olivia oldu. “Evet, işte bu içten geldiği gibi olmaktır,” dedi. “Bunun senin için iyi olacağını söylemiştim.”

Durumun sevimliliği Victoria’yı da ele geçirmişti, o da kahkahasına engel olamadı. Ruhunun on yedi yıllık Chesil Kumsalı’nın çakıllarıyla aynı şekilde hafiflemesi mümkün müydü? Gençliğinin gitmesine izin verme fikri oldukça özgürleştiriciydi. Uzun zamandır onu eski bir yorgan gibi saklamıştı; zor zamanlarında sarılabileceği, rahatlatıcı bir şeydi.

“Bir şey yedin mi?”

Olivia’nın sesi kulaklarına dolduğunda Victoria’nın aklında o yorganı denizin içine gömmek vardı. Akı, kuru toprağın olduğu yere geri döndü, karnının guruldadığını hissetti. “Hayır, yemedim.”

“O zaman Harbour Inn’e gidiyoruz,” dedi Frank, Seth’in elinden tutarak. “İçeri de mi, yoksa dışarıda mı oturalım?”

“İçeride oturmayı tercih ederim.” Victoria ellerini birbirine

sürttükten sonra ceplerine soktu. “Temiz havaya alışkın değilim.”

“Böylesine güzel deniz havasını başka yerde bulamazsın,” dedi Olivia. Sonra birkaç adım atarak yüzünü denize döndü, kollarını ileri uzatıp avuçlarını yukarı çevirdi ve gözlerini kapattı. “Sen de dene Victoria, rüzgârın içinden geçmesine izin ver, bu harika bir his.”

Bu kadın bir kutu kurbağa kadar çılgındı. Olivia’nın bakışları Victoria’ya çevrildi. Kadının, gözleriyle aktardığı inanılmazdı, aynı zamanda korkutucuydu da. Victoria ellerini ceplerinden çıkardı ve avuçlarını rüzgâra çevirdi.

“Gözlerini kapat,” dedi Olivia. “Baban, Seth’in yanında ve bizim dışımızda kumsalda kimse yok. Hadi, bunun için bir ücret de ödemeyeceğiz.”

“Öz saygım dışında,” diye homurdandı Victoria.

“Evet, onun dışında.” Olivia ellerini indirdi ve Victoria’ya baktı. “Bana güven, bu sayede Londra’daki mutsuzluğunu üzerinden atacaksın. Şehirde böyle bir tedavi için servet ödersin.”

“Zalimlik için demek istiyorsun sanırım.”

Olivia güldü. “Esprili olduğumu biliyordum. Gördün mü? İşe yaramaya başlar bile. Şimdi gözlerini kapat ve kendini rüzgâra bırak, hiçbir şey olmasa bile bilginin getirdiği mutluluk bedava. Tıpkı hayattaki en güzel şeyler gibi.” Gülümsemesi yavaş yavaş kaybolurken Olivia da gözlerini kapattı.

Victoria, ne inatçı bir kadın, diye düşündü. Aslında bu iyi bir özellikti, belki birazı da ona geçirdi. Doğudan esen rüzgâra döndü, gözlerini kapattı. Rüzgâr bedenine çarptığında nefesi kesildi. İçini acıtmasına rağmen canlandırıcıydı.

Sonra sesler yolunu buldu; martı sesleri, dalgaların çakıl taşlarına çarparken çıkardığı uyumsuz sesler... Dalgalar ona bir şey hatırlatıyordu. Onların ritmi, kıyıya vururken çıkardıkları nazik fısıldamalar... Bir kalp atışı; bir bebeğin kalp atışı gibi...

“Ne yapıyorsun?”

Victoria gözlerini açtı ve Seth'i ona bakarken buldu.

"Komik görünüyorsun," diye ekledi Seth.

"Annen komik görünse de genç adam, kendini harika hissettiğinden emin." Olivia, Seth'in küçük ellerini tutup rüzgâra doğru kaldırdı ve gözlerini kapatmasını söyledi. Victoria, oğlunun istenileni itiraz etmeden yapmasını şaşkınlıkla izliyordu. "Korktuğumu, üzgün ya da kızgın olduğumu insanlara nasıl anlatacağımı bilemediğim zamanlar buraya geliyorum ve rüzgârla denizin büyüsünü gerçekleştirmesine izin veriyorum."

Seth gözlerini yavaşça açtı ve başını yana eğdi. "Nasıl?"

"Bazen gerçekten yüksek sesle çığlık atıyorum ama hiç kimse duymuyor, çünkü rüzgâr onu denize taşıyor."

"Kötü kelimeler mi söylüyorsun?" diye sordu Seth. Sonra Victoriya'yı işaret etti. "O, lanet olsun dedi."

Olivia bir eliyle ağzını kapattı ama gülümsemesini gizleyemedi. "Söylememem gereken şeyleri söylediğim de oluyor. Üstelik bazen küfür bile ediyorum ama rüzgâr affedicidir."

"Ve iyileştirici," diyerek lafa karıştı Frank.

Olivia, Victoria'ya döndü. "Aynı zamanda bedava."

Victoria gülümsedi. "Hayattaki güzel şeyler gibi." İnatçı ve kalıcı. "Ve bahse girerim öğle yemeği paralıdır."

Harbour Inn çok uzak değildi ve Olivia'nın 'ruh için temiz hava iyidir' ısrarına Victoria'nın itiraz etmesine rağmen çakıllı sahile bakan bir masaya oturdular. Frank, Seth'in elinden tutup içeri girerken, yaşlı kadının beklenti dolu bakışları yüzünden Victoria'nın cesareti kırılmıştı. Sorular sorulmak üzereydi. Belki de ilk soruyu onun sorması gerekiyordu. *Dikkati başka yöne çekecek taktikler kullan.* "Her zaman kendi işinde mi çalıştın, Olivia?"

"Tanrım, hayır. Yıllarca okullarda çalıştım ve şimdi bunun acısını çıkarıyorum."

Seth'le sergilediği gösteri artık bir anlam ifade ediyordu. "Öğretmen miydin?" diye sordu Victoria.

“Evet. Üniversiteden mezun olur olmaz başladım ve üç yıl önce emekli olana kadar da devam ettim.”

Dayanıklı bir kadın. “Kime ders veriyordun?”

“Çocuklara.” Olivia kıkırdadı ve ardından ciddi bir ifade takındı. “Çoğunlukla sanat ve tasarım, bazen de müzik, çünkü her ikisi de gerekli. Bunlar çocukların kendilerini ifade etme biçimleri, sence de öyle değil mi?”

“Bir fikrim yok,” dedi Victoria umursamaz bir şekilde. “Bu, benlik bir şey değil.”

“EweSpeak, Annabel Lamb için bir fan sitesi kurmakla başlamış, öyle mi?”

Victoria oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Sen çok şey biliyorsun. Babam, Annabel hakkında seninle konuştumu?”

“Bak, baban hem seninle hem de kız kardeşinle gurur duyuyor ama senin işinle ilgili bilgi sahibi değil. İnternette araştırdım ve Annabel’in UK Starz’ı kazandıktan sonra Juliette’e verdiği bir röportajı buldum.” Victoria’yla göz göze geldi. “Seninle ilgili fazla bir şey bulamadım, hepsi onunla ilgiliydi.”

“Bu şekilde hoşumuza gidiyor,” dedi Victoria. “Juliette ilgi odağı olmayı seviyor, daha doğrusu ben bu konunun dışında kalmayı tercih ediyorum.”

“Nasıl başardığını hiçbir zaman anlamayacağım ama kendi şirketini kurmandan etkilendim. Dünya çapındaki ulusal bir şarkı yarışmasına katılan yerel bir kızı desteklemek eğlenceli bir proje.”

Victoria başını salladı. “Dünya çapında demek fazla iddialı ama evet, Annabel yarışmayı kazandığı zaman EweSpeak’le arası çok iyiydi. Medya, başarının arkasındaki yüzü görmek isteyince onlara Juliette’i verdik. O dönemlerde ilk oğlunun doğumuna hazırlanıyordu. Kısa bir süre için tam bir çılgınlıktı.”

“EweSpeak mi, hamilelik mi çılgınlıktı?”

İlginç bir soru. “İşi kastetmiştim ama deneyimime dayanarak söylüyorum, hamilelik de aynı zamanda çılgınlıktı.”

"Hazır değil miydin?"

Konu yine Victoria'ya gelmişti. "Çocuk için hazır değilmişim."

"EweSpeak'in getirdiği şöhret ve zenginlikten konuşmak isterdim ama şu anda Seth'ten bahsetmek için uygun bir zamanmış gibi geliyor. Açık sözlü olabilir miyim?"

Victoria ne söyleyebilirdi ki? Hamilelikten ilk bahseden kendisi olmuştu. Ve Olivia'nın ne kadar inatçı bir kadın olduğunu görmüştü. Yani hayır dese de konuşacağını biliyordu. "Devam et."

"Seth kontrolü sağlamak için mi kavga ediyor?"

Victoria onun vurmalarının, ani öfke patlamalarının ve kavgalarının iktidarı ele geçirmek için olduğunu hesaba katmamıştı. Seth'in tekmelerini ya da dikkatleri üzerine çekme çabalarını kabullenmişti. Yutkunduydu. "Kavga ediyoruz. Hayır, bu doğru değil, o kavga ediyor. Ben de durup ona katlanmaya çalışıyorum." Dudaklarından dökülen kelimelerle birlikte şakaklarındaki damarlar da zonklamaya başlamıştı. Bu, ona bir mesajdı. Çok şükür rüzgâr yüzüne doğru esiyordu, aksi takdirde Olivia gözyaşlarının üzüntüden olduğunu düşünebilirdi.

Yaşlı kadın onu daha yakından incelemek için yaklaşırken Victoria arkasına yaslandı. "Çocuk istedin mi?"

"Hayır." Soruya verdiği cevap yüzünden duyduğu suçluluk Victoria'nın midesinde girdap oluşturmuydu. "Seth'i istemediğimi hiç dile getirmedim."

"Ama bunu düşündün?"

Victoria kaçınılmaz mutsuzluğu kabul ederek boyun eğdi ve onunla açıkça konuşmaya karar verdi. Belki de karşısındaki yaşlı ve bilge öğretmende sorunu için bir çözüm yolu bulmak ilginç olabilirdi. "Belki... Hatırlamıyorum, çünkü duygularım darımağın olmuştu, bir an gülüyor, bir an sonra ağlıyordum, bu korkunçtu. Hamilelikten hoşlanmamıştım. Doğum hayal edemeyeceğim kadar kötüydü ve kendi kafasına göre hareket eden bedenim bebeğe sahip çıkmamı sanki reddediyordu. Kontrol

bende değildi; bebek ağlıyor, göğüslerim sızlıyordu ve herkes onu emzirmeyi denemem konusunda ısrar ediyordu. Ebeler süt sağma pompası verdikten sonra bebeğe bağlı bir makine gibiydim. Bebek için en iyisini söylediğimde hemşireler burun kıvrırmıştı, çünkü mama ve bir biberon istemiştin. Yerel hastanenin doğum servisindeki ağrıyı, ameliyatı, yırtılmayı veya atılan dikişleri planlamamıştım ve işler çıkırından çıkmıştı, çıldırmış gibiydim. Sonraki altı hafta kanamam oldu. Bu, düpedüz sefaletti ve ben eski hayatımı istiyordum.” Victoria içindekileri kendi isteğiyle dökmenin verdiği şaşkınlıkla aniden durdu. “Özür dilerim, bunları söyleyeceğimi düşünmemiştim.” Gözyaşlarına neden olan rüzgârmış gibi davranarak durdu, cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve gözlerini sildi. “O zamanlar kimse beni dinlemedi, çok zordu.”

Olivia şefkatle gülümsedi. “Beklentiler yüksektir, Victoria. Dünya, annelerin, çocuğunu görür görmez ona âşık olduğunu varsayar. Hepimiz bu şekilde programlanmadık. Sevmek zaman alabilir. Ayrıca bu, büyütmemiz gereken bir duygu.” Elini hafifçe kalbinin üzerine koydu. “Devam et hadi. Baban işe hemen geri döndüğünü söylemişti.”

Victoria parmaklarını masanın sunta kaplı yüzeyinde tıkrattı. “Evet, döndüm. Ben ve o zaman henüz var olan kocam çalışmam konusunda hemfikirdik. O, bebeğin bakıcısı oldu ama baba olmak için yeterli bir erkek değildi. Seth iki aylıkken de gitti.”

“Çalışmayı bıraktın mı?”

“Hayır.” Victoria ellerini masanın üzerinden çekti. “Gündüzleri ona bakması için bir bakıcı işe aldım ama yeterli değildi. Seth 7/24 ağlıyordu ve ben bu durumla mücadele edemiyordum, uyumaya ihtiyacım vardı. Uykusuzluktan öyle bir hale gelmiştim ki haftanın hangi günü olduğunu bile unuttuğum oluyordu. Sonunda bir de gece bakımı için birini işe aldım.”

“Ne kadar süreyle?” dedi Olivia bacak bacak üstüne atarken.

“Bezden kurtulana kadar. Şimdi de gündüzleri bir bakıcısı var ve garip bir şekilde Seth onunla çok iyi anlaşıyor.” Victoria uzun bir nefes bıraktı. “Doğru eşleşmeyi bulmak için beş ajans gezdim.”

“Diğerleri yeterli bakımı sağlayamadı mı?”

Victoria gülümsedi. “Bu iyi bir soru. Ama hayır, sorun bakıcılar değildi, Seth’ti.”

Olivia dışarı açılan kapıya şöyle bir baktı. “Birazdan burada olurlar,” dedi Frank ve Seth’i işaret ederek. Sonra da aceleyle konuştu. “Sen ve Seth bağ kuramadınız, bakıcıları onun hayatına çok erken soktun ve hatırladığı andan beridir de birkaç ayda bir bakımı kesintiye uğradı. Bu doğru, değil mi?”

Victoria başını ellerinin arasına aldı, bu şekilde Olivia’nın taş gibi ifadesinden korunmak istedi. Stres altında tendonları, kasları ve boynu gerilmişti. “Evet,” diye mırıldandı. “Haklısın. Korkunç bir anne olduğum ve olmaya devam ettiğim konusundaki hemfikir miyiz?”

“Olabiliriz, ama bu düşünce bize yardımcı olmaz. Biraz düşünmeme izin ver.”

Victoria oturduğu yerde dikleşti. Olivia bu durum hakkında ne düşünebilirdi ki? Bir şeyler söylemek istedi ama babasının ve oğlunun geldiğini görünce susmaya karar verdi.

“Bayanlar, özel yiyecekleri görmek istiyor musunuz?” diye seslendi Frank.

İkisi de başlarını salladılar ama Victoria’nın itiraz içindi. Çünkü sohbetin konusu iştahını kapatmıştı. “Hayır, baba. Sadece limonata istiyorum,” dedi.

Olivia, “Morina balığı ve kızarmış patates,” dedikten sonra, tekrar içeri giren büyükbaba ve toruna el sallayarak gülümsedi. “Bir dakika sonra burada olacaklar, bu yüzden çabuk olacağım. Öğretmenlik yaptığım okulların birinde Seth’le aynı davranışları sergileyen bir çocuk vardı. Bakım sistemi aracılığıyla evlat edinilmişti ve zavalılık fazlasıyla sorunluydu. Yabancılarla kolay bağlansa da ailesine şiddet uyguluyordu.”

“Ama Seth benim çocuğum. Kesinlikle onu ben doğurdum.” Victoria arkasına yaslandı. “Bu konunun bizimle ne ilgisi var?”

“Uzman değilim ama Seth’in ‘çocukta bağlanma bozukluğu’ olarak bilinen bir problemi olabilir.”

“Nasıl bir bozukluk? Bir adı var mı?”

“Google’da arat. Forumlarda aynı deneyime sahip kişileri bul.”

Elindeki içki tepsisini dengede tutmaya çalışan Frank arkasında Seth’le birlikte masaya yaklaşınca konuşma kesildi.

Victoria son birkaç dakikayı özümsemek için başını ellerinin arasına aldı. Çocukta *bağlanma bozukluğu*? En kısa sürede bunu araştıracaktı. Eğer Seth’le bağlantı kurmasına yardım edecek bir şeyler varsa bunu deneyecekti. Olivia’ya baktı ve dudaklarını hareket ettirerek ona teşekkür etti.

Frank, Seth’i Victoria’ya yönlendirdi. “Annenin yanına otur.” Victoria, oğlunun büyükbabasının elini ittiğini gördü. “Pekâlâ, en azından ona içkisini uzat lütfen.” Frank limonata bardağını Seth’in eline verme girişiminde bulundu.

“Baba, yapma.”

“Bak,” dedi Seth zafer kazanmış bir edayla. “Benim vermemi istemiyor.”

“Öyle demek istemedim. Hem benim yanıma oturman da hoşuma gider.” Victoria onu karşılamak için kollarını açtı.

“Yalancı!” Seth, Frank’in elinden bardağı aldı ve masaya sertçe bıraktı. Daha sonra küçükük ellerini birbirine vurarak çığlık attı. “Burada olmak istemiyorum, onun yanında oturmak istemiyorum ve içeceği ona vermek istemiyorum. Bütün bunlar saçmalık. O değersiz biri ve ondan nefret ediyorum.” Etrafa çakıl taşlarını sıçratarak sahilden aşağı doğru birkaç metre koştu. “Buradan nefret ediyorum ve bu, onun hatası.” Titreyen parmağıyla Victoria’yı işaret ediyordu. “Keşke ölseydi!” Kendi çevresinde hızla döndü ve tekrar koşmaya başladı.

Victoria’ya sersemlemiş bir hâlde yerinden kalktı, çakıl taş-

larının üzerinde dengesini kaybedip yere düştü ve dizini banka çarptı. Yüzünü acıyla buruşturdu ama yaralanmasını dikkate alacak zamanı yoktu. Ayağa kalktı, oğlunun arkasından aksa-yarak yürüdü. "Seth! Geri dön!" diye bağırdı. Onu takip edip durdurmak anlamsız bir girişimdi, çünkü yoluna devam ede-ceğini biliyordu; oğlu ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Çok hızlıydı ve aralarındaki mesafe giderek büyüyordu, üstelik Victoria bu mesafeyi kapatabilecekmiş gibi de görünmüyordu.

Bu yaşananlar onların bütün ilişkilerinin özetiydi.

Victoria bacaklarının üst kısmına saplanan ağırla yavaşladı. Sahil büyük bir uçurumun dibinde bitiyordu. Seth'in gideceği başka bir yer yoktu, eninde sonunda durmak zorunda kalacaktı. Victoria öne doğru eğilip bacaklarından destek alarak durdu, daha fazla koşamayacağını farkındaydı. Seth kayalıkların sol tarafındaki büyük bir çalı kümesinin arkasında gözden kayboldu. Victoria bu hamleyi beklemiyordu ve bu çocuk bir gelincik kadar hızlıydı.

"Kahretsin!" Victoria, babasının polise telefon etmesini engellemeyi ümit ederek elini havaya kaldırdı ve ona durmasını işaret etti. Bununla baş edebilirdi, Seth kaybolmamıştı ve amacı kaçmak da değildi. Sadece problemlili bir çocuktu; Victoria'nın problemini hâlâ anlayamadığı bir çocuk.

Soğuk rüzgârla yarışan gözyaşları, canını bacaklarındaki ağrıdan daha fazla acıtırıyordu. Koluyla yüzünü sildi.

Otlarla kaplı eğime gelince çitin arkasında uzanan yolu tanıdı; Hope Cove Kalesi'ne gidiyordu. Şu anda orada yaşayan birileri olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından Seth orada güvende olacaktı.

Kaygan eğime tırmandı ve kaleye geçebileceği bir açıklık aradı. Gerçi halka açık olması anlamsız olurdu. Zamanında Chris ağaçların arasından bir geçit bulmuştu, bir keresinde Victoria da o geçitten geçmişti...

"Neredesin?" diye bağırdı. O sırada Seth'i gördüğünü san-

dı ama rüzgâr ve gözyaşlarından dolayı görüşü net değildi. Bu yüzden ne gördüğünden emin olamadı. Bir kez daha, “Seth!” diye seslendi.

Bölüm Yedi

L.A. Starburst@MackTheHack

Grubumu seviyorum! Takipçilerim sayesinde ortaya çıkabilirim. **@ChrisFrampton** dün Londra'ya uçtu. Ortaya çık, Chris. Çekingen olma.

Chris karanlık ormanın içini görmeye çalıştı ve ardından, yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturmuş olan Rick'e baktı. "Bunu duydun mu? Birisinin bağırdığını duydum." Oğlu istifini bozmadan yürümeye devam ediyordu. Chris de birkaç adımla ona yetişti. "Kaybolduğumuza inanamıyorum."

"Sen kayboldun," diye mırıldandı Rick.

"Tamam, savunma olarak en son yıllar önce burada olduğumu söyleyebilirim. Şimdi her şey değişmiş." Önündeki eğrelti otuna hafifçe dokundu. "Bitkiler büyümüş, üstelik çok fazlalar. Bu, hoşuma gitti."

"Evet, güzel."

Chris güldü. Rick'in rahat dünyasına geri dönüşünü fazla umursamadı; bu yürüyüşte ondan iki yıl içinde duyduğundan daha fazlasını duymuştu. Dünkü endişeleri kaybolurken, İngiltere'ye taşınmalarının onun ve oğlu için gerekli olduğuna inanmaya başlamıştı.

“Buraya ilk geldiğimde senin yaşındaydım,” dedi Chris. “Bisikletimle saatlerce antrenman yapardım; atlar, döner, patinaj yapar dururdum. Sonra eve döndüğümde bir de babama gösteri yapardım.” Sol tarafı işaret etti ve o tarafa yöneldi. “Benimle gurur duyması için yıllarımı çalışarak harcadım, onu mutlu ettim ve sonunda şimdi yaptığım işi buldum. Onu üzen asıl şeyin ben olmadığımı en sonunda fark etmiştim. Aslında bunu fark etmem biraz uzun sürdü tabii. Babamı üzen şey annemin hastalığıydı, onu büyük bir kedere boğmuştu... Annemin ben sekiz yaşındayken öldüğünü sana söylemiş miydim? Zatürreden. Onun nefes almak için mücadele verişini sanki hâlâ duyabiliyorum.”

Crish, Rick’e baktı ve konuşmanın hassas bir noktaya döndüğünün farkına vardı. “Ah, adamım, üzgünüm. Bu çok fazla oldu. Beni susturmak istiyor musun?” Sessiz bir hayır alan Chris ciğerlerini havayla doldurarak hikâyesine devam etti. “Babam yeniden âşık olmamaya yemin etti ve olmadı da. Annemi kaybetmenin acısıyla da hiçbir zaman başa çıkamadı.”

Chris’in zihninden akan Lacey’nin görüntülerini bir sessizlik takip etti. Sanki gerçekten onun taze çiçek kokusunu içine çekiyor, kollarının arasında ipek elbisesini hissediyor ve fısıldadığı sevgi sözcüklerini duyabiliyordu. Canı yanıyordu.

Babasını kaybettiğinde ve onun sevgisi için mücadele etmeyi bıraktığında da aynı acı vardı. Rick’in de bu acıyı yaşamasına izin veremezdi. Hayır!

“Annemi ve Todd’ı hiç unutmayacak mısın?”

Asla! Chris bağırarak istedi ama Rick’in sesindeki şüphe ve acı onu durdurdu. Oğlunun kolunu yakaladı ve kendine çekerek sıkıca sarıldı. Uzun boylu oğlu kollarının arasında o kadar küçüktü ki... Kırılıyordu, tıpkı Lacey gibi. “Asla,” dedi Chris en sonunda. “Ayrıca unutmak da istemiyorum. Çok zor ama iyi olacağız. Birlikte olduğumuz sürece üstesinden geleceğiz.”

Birkaç saniye sonra Rick geri çekildi ve eliyle gözlerini sildi. “Amerika’ya nasıl geldin?”

Chris iki yıldır ilk kez oğluyla doğru dürüst bir bağlantı kurabilmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar bitmesi önemli değildi, bu iyi bir ilerlemeydi ve beklediğinden çok daha erken gerçekleşmişti. Derin bir nefes aldı, nemli sonbahar havası onu bir kez daha gençliğine geri götürdü. "Hollywood'u denemek dedenin fikriydi. Bunu daha önce sana söylemedim, değil mi?" Rick'in yüzündeki anlamsız ifade söylemediğinin göstergesiydi. "Evet, deden yazın Amerika'da çalışmam için başvurmamı önerdiğinde on dokuz yaşındaydım. Boş vakitlerimi film stüdyolarını ve oyunculuk derslerini inceleyerek geçirebileceğimi, belki bu alanda bir ders seçerek üniversite kursumu değiştirebileceğimi söyledi. Boş bir yıl geçirdiğimi de mi söylemedim?"

Rick başını salladı.

"Keele'a gitmek için her şeyi ayarlamıştım ama babamın, benim bisiklet becerilerim dışında bir kariyer yapmam ve Amerika'nın çok başarılı olunacak bir yer olduğu konusundaki ısrarları sonucunda kendimi gemide buldum." Bu, Chris'in hayatında en net hatırladığı bir başka zamandı. "Hatta babam, benim gibi yakışıklı bir delikanlının oyunculuk konusunda hiçbir sorunla karşılaşmayacağını da söylemişti." Gülümsedi. Genelde babasından pek sık övgü almazdı. "Her neyse, çalışmak için iş aradım, kendini çok beğenmiş bir kadınla görüştüm, bazı formlar doldurdum ve onların oryantasyon dedikleri şeye katıldım."

"Nereye gidiyordun? Kennedy Uzay Merkezi'ne mi?"

Chris, Rick'in tüm dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Pek sayılmaz. Küçük bir film stüdyosuna ufak tefek birkaç iş için müracaat ettim. Oyunculuk dersleriyle ilgili bana yardım edeceklerinin sözünü vererek beni kabul ettiler. İşler iyi gitsin ya da gitmesin, üniversite kursumu her zaman sponsor olacaklarını söylediler. Bu inanılmazdı."

Rick başını salladı. "Hoşuna gitmiş... Çok heyecanlanmış olmalısın."

"Ah, evet. Bu, büyük bir anlaşmaydı."

"Ve sen de öylece çekip gittin. Hem de birdenbire. Daha sonra annem ve Tommy'yle mi tanıştın?"

Chris bir an için tüm hikâyeyi Rick'e anlatmadığını düşündü; yola çıkmadan önce Vicky Paveley'e nasıl âşık olduğunu, terk ederek ona nasıl zarar verdiğini, Amerika'ya gitmek konusunda aslında ne kadar kararsız kaldığını. Ayrıca babasının elinin sıkışık olduğunu, bu yüzden arabasını sattığını ve paranın yarısını yolculuk için ona verdiğini, bunun emrivaki yapıldığını ve hiçbir şekilde geri dönüşü olmadığını kısaca açıklamak için durdu.

Ama bunları da, Vicky'yle çakıl taşları üzerinde yalın ayak yürüyerek birlikte geçirdikleri son geceyi ve birbirlerinden çaldıkları öpücüklerle ilgili özel detayları da hiçbir şekilde oğluyla paylaşmadı. Özellikle bu, Rick'le paylaşabileceği bir hikâye değildi.

"Evet, gittim. İşte böyle..." Chris'in damarlarından kalbine suçluluk pompalanıyordu. Neden o an aklında kumsalda çırlı-çıplak dikilen Vicky vardı? Oğluna gösterdiği kumsalda... "Geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Tommy yiyecek bir şeyler hazırlayacaktı. Yarın devam ederiz." Düşüncelerinden umutsuzca uzaklaşıp, geldikleri yöne doğru birkaç büyük adım attı. Rick'in onu takip ettiğini zannediyordu ama omzunun üzerinden arkasını kontrol edince kasvetli ormandan başka bir şey göremedi. "Rick?" diye seslendi. "Geliyor musun?" Gergin bir şekilde cevap bekledi.

"Daha sonra."

Chris, sorunsuz bir şekilde evin yolunu buldu ve bu arada bir sonraki gizli girişi bulmak için güzergâhı ezberledi. Ağaçlıktan dışarı çıktığında içine işleyen soğuk rüzgâr beraberinde adamların konuşma seslerini de getirdi.

Kalenin yan tarafından dolaşarak, iki büyük kamyonun park ettiği ön yola çıktı. Siyah botlar ve turuncu renkte yağmurluklar giymiş olan işçiler bir aşağı bir yukarı seri şekilde gidip gelerek, Chris'in yeni evini eski eşyalarıyla dolduruyorlardı.

"Bay Frampton. Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Filmlerinizin büyük hayranıyım. Aynı zamanda EweSpeak'teki takipçilerinizden biriyim." Kahverengi tulumlu, kasket ve parmaksız

eldiven takmış bir adam Chris'e yaklaşıp elini uzattı.

Chris, adamın elini sertçe sıkı. "Teşekkürler. Ekip başı mısın?"

Adam klipsli kâğıt altlığını salladı. "Evet. Ayrıca ailenizi kaybetmenize ne kadar üzüldüğümü söylemek isterim. Geçirdiğiniz zor zamanları hayal bile edemiyorum. Oğlunuz nasıl?"

"İyi, teşekkürler." Ekip başı iyi niyetliydi ama Chris sosyal gevezelik yapacak ruh halinde değildi ve kesinlikle Rick'ten söz etmek istemiyordu. "Burada işiniz bitti mi?"

Adam yorulduğunu belli etmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Birkaç saatlik daha işimiz var, Bay Frampton. Üst katı bitirdik ve mutfağa başladık. Ah, ayrıca ofisiniz mükemmel, orayla Bay Stone ilgileniyor."

Chris daha fazlasını duymayı beklemedi. Ayaklarının altından çakıl taşlarını fırlatarak girişe doğru koştu, koridoru geçip direkt ofise yöneldi. Eğer kutusu daha önce oraya konduysa onu koruması gerekiyordu.

Hızla odaya daldı. Tommy büyük, deri eklemeli masanın üzerine eğilmişti ama karton kutudan hiçbir iz yoktu.

Chris, "Dostum, iyi misin?" diyerek Tommy'ye yaklaştı. Yanlış bir şeyler vardı, arkadaşını kıpırdamadan bulduğu zamanlar çok nadir olurdu. "Zor bir gün müydü?"

Tommy yavaşça doğruldu. "İnanılmazdı."

Chris aralarındaki mesafeye rağmen onun çenesinin gerildiğini görebiliyordu. Kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı, midesi bulandı. Kutu neredeydi? Bir kez daha gözleriyle etrafı taradı.

"Bir şey mi arıyorsun?" Tommy masanın altına eğildi. Birkaç saniye sonra ortaya çıkan başını, kahverengi kutu ve elleri takip etti. Kutunun kapakları açıktı. Onu masanın yeşil deri kaplamasının üstüne bıraktı. "Belki de aradığın budur."

"Bütün mesele bu demek." Chris kendini gülümsemeye ve sesinin tonunu lakayit tutmaya zorladı. "Onu açtın mı?"

“Yerleşmek için başlangıç yapayım diye düşünmüştüm.”

“Pekâlâ, gerisini ben hallederim.” Chris masaya yaklaştı, Tommy kutuyu ona doğru itince eğilip içine baktı, içindeki kâğıtlar dağınıktı. Bu, yolculuğun sonucu muydu, yoksa Tommy onları karıştırmış mıydı? Üstteki kâğıdı aldı, bu, Lacey’nin tedavi kaydıydı. “Okudun mu?” diye sordu.

Tommy başını salladı. “Ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı ama anladım,” dedi ve yumruğunu masaya sertçe indirdi. “Bunca zaman bunu benden nasıl saklarsın? Bu kayıt yedi yıl öncesine ait.” Chris’in elinden raporu aldı. “HIV?”

“Sesini yükseltme.” Chris kutunun kapaklarını hızla kapatıp üstündeki ‘Özel Ofis’ işaretini gösterdi. “Bunu açarak ne halt ettiğini sanıyordun?”

“Söyleyebileceğinin en iyisi bu mu? İnanılır gibi değil. Bu lanet şey inanılır gibi değil. Lacey’yi seviyordum. O, benim arkadaşımdı.”

“O, benim karımdı!”

Sessizlik...

Tommy alay edercesine gülümsedi. “Bilmeyi hak ediyordum.”

Chris bunca yıldır içine hapsettiği vahşiliği, sıkıttığı yumruğunu havaya kaldırarak ortaya çıkardı. “Neden? Bir şeye yakalandığından mı korktun?”

Tommy gülerek elindeki kâğıdı kutuya doğru attı ve masanın arkasından geçip kapıya doğru yürüdü. “Bunu benden sakladığına inanamıyorum.”

“Bu özeldi, Lacey hiç kimsenin bilmesini istemiyordu. Bunu başarabilmek için çok fazla para ödedik. Halka açık bir yerde bu testleri yaptırmış olsaydık neler olabileceğini düşünebiliyor musun?”

Tommy başını öne eğdi. “Demek ki bana güvenmedin, tek açıklaması bu.” Sonra başını kaldırıp Chris’in gözlerine baktı. “Oğlanların vaftiz babasıyım. Lacey sezaryenden sonra yatmak

zorunda kaldığında gece beslenmeleri ve bez değiştirme nöbetlerini devraldım. Bugün bile nasıl bir formül geliştirdiğimi hatırlıyorum. Bir gün bunları kendi oğluma da yapacağımı düşündüm ama bu asla olmadı, çünkü kendimi seninle ve senin beş para etmez kariyerinle ilgilenmeye adadım. Lacey porno çekmeyi bıraktığında çok rahatlamıştım. Onun için endişeleniyordum. Etrafta ahlaksız yönetmenler ve korunmasız aktörler olduğunu biliyordum.” Susarak, derin bir nefes aldı. “Bu nasıl oldu? Dikkatsiz bir aktör tarafından mı bulaşmış?”

Tommy’nin söylediği her şey doğruydu. Chris’in ona kızaçağı ya da kendini savunacağı hiçbir şeyi yoktu. “Sana söyleyemezdim. Bu, benim kararım değildi.” Rahatlamış bir hareketle karton kutuyu kucakladı. “Bu, aramızda kalacak, değil mi?”

“Bana güvenme.”

Chris öfkesini salıvermemek için direnirken, vücudundaki her bir sinir gerilmişti. “Bu şeyler özel ve seninle hiçbir ilgisi yok.”

Bu sert ve ani çıkış, deri kaplamalı koltuğu taşıyan bir adamın içeri girmesiyle bir anda sakinleşti. “Buraya mı, patron?”

“Evet, buraya,” dedi Chris ve adamın dışarı çıkmasını izledi. Sonra Tommy’ye döndü. “Senin buna hakkın yok.”

“Rick biliyor mu?”

Chris homurdandı. “Tabii ki hayır, şimdilik bilmeyecek de. Başa çıkması gereken yeteri kadar sorunu var.”

Tommy tek kaşını havaya kaldırdı. “Onun da bilmeye hakkı var, ona anlatman gerekiyor. Bana anlatman gerektiği gibi,” dedikten sonra dışarı çıktı ve kapıyı büyük bir öfkeyle arkasından kapattı.

Victoria’nın gözlerinin Hope Cove’un kasvetli ve yoğun arazisine alışması birkaç dakika sürdü. En son on sekiz yaşındayken buraya gelmişti. Chris, Hollywood’a gitmeden önceki gün ona burayı göstermişti. “Kendine gel,” dedi zihninin bir çıkmazda gezindiğini fark ederek.

Seth'e sesleniyordu ama cevap yoktu. Oğlunun onu cezalandırma şekli böyleydi, hem de her şey için. "Neredesin?" Çalılırlar arasında saklanması uzak ihtimaldi, koşucuydu ve amacı Victoria'dan uzak olmaktı, mümkün olduğunca uzak! Zaten bundan sonrasında yakın olmaları da mucize olurdu, çünkü en başta bu mesafeyi yaratan Victoria olmuştu.

Küçük bir düzlüğe ulaştı, burada Seth'e dair bir iz aradı ama tanıdıklık hissi dışında hiçbir şey yoktu. Eğer yanlış hatırlamıyorsa yakınlarda bir yerde büyük bir meşe ağacı olmalıydı. Ağacı görene kadar yürümeye devam etti. İşte oradaydı; tepesi görünmüyordu, gözden uzakta, yerdeki her şeyin üstünde yükseliyordu.

"Burada kim varmış?" dedi en sevdiği hikâye kitabından bir anı zihninde yanıp sönerken. "Uzaklarda bir yerde." Elini yaşlı gövdenin üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ, zamana yenik düşmemişsin. Keşke ben de aynı güzellikle yıllanmış olsaydım."

"Babanın adı ne?"

Victoria duyduğu sesle ağacın arkasından çıktı, hiç kimse yoktu ama bunu duyduğuna emindi. Ses, Seth'in soprano sesi değildi, daha çok bir ergene ait gibiydi, erkekliğe yeni geçiş yapan pürüzlü bir sestti, ayrıca Amerikan aksanı vardı. Tanıdık, tiz bir ses cevap verdi.

"Benim babam yok."

"Benim de annem yok. O, öldü. Babam bu konuda konuşmak istiyor ama ben yalnız kalmak istiyorum. Annemi hatırlarımda saklıyorum, senin annen var mı?"

"Cerys var. O, benim bakıcım."

"Annenin annesi gibi mi demek istiyorsun?"

Bir an sessizlik oldu. "Bilmiyorum."

"Büyükbabanla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Hayır, buraya yeni geldik. Büyükbabamın Olivia'sı var ve o çok yaşlı. Cerys'ın yüzü, Olivia'ninki kadar kırışık değil, ayrıca saçları da gevrek değil."

Ergen ses güldü. "Anladım. Cerys genç ve havalı."

'Gevrek' kelimesi Victoria'nın elini buklelerinin arasından geçirmesine neden oldu. Serbest bıraktığında bukleler eski şekillerine geri döndüler. Neyseki oğlumun gözünde genç saçına sahibim, diye düşündü. Nihayet onun lehine olan bir şey duymuştu. Kulak misafiri olmaya devam etti.

"Cerys beni okuldan alıyor ya da ayakkabı satın almak için mağazaya götürüyor. Bazen parkta oynuyoruz, onu seviyorum."

"Anladım, güzel birine benziyor. Ya annen?"

Genç delikanlı her kimse Seth onunla sohbet etmekten mutluydu ve Victoria fark edilmeden geçireceği iki dakika içinde ömrü boyunca duyacağından daha fazlasını öğrenebilirdi. Seth'in cevabını beğenmeme ihtimali yüksekti.

"O, beni sevmiyor."

Victoria içindeki havanın birden çekildiğini hissetti ve meşe ağacına yaslandı. Nefes almakta zorlanıyordu, sakinleşmek için üçe kadar saydı. Baş dönmesi ve görüş alanının daralmasıyla yere çarpmadan önce vücudunu zorlukla aşağı kaydırды. Daha sonra dizlerini göğsüne çekti ve alnını onlara dayadı.

"Adamım, bu çok kötü."

"Ben kötüyüm, çünkü ona karşı geliyorum. Bana bağırdığında ben de ona bir şeyler atıyorum," dedi Seth.

Victoria ayağa kalkmaya hazır değildi, başını kaldırdı ve kelimeleri söylemek umuduyla ağzını açtı. Senin hatan değil, seni seviyorum, diye bağırarak istedi ama sesi rüzgâra takıldı ve evrene gönderildi. Onu yeterince duymuş, kendini ortaya çıkarmak için her şeyi göze almıştı ama hareket etmekten hatta konuşmaktan acizdi. Üstelik konuşmanın sonunu duymak zorundaydı.

"Annene bir şeyler mi atıyorsun?" Amerikalının çok şaşırдыğı sesinin yükselişinden belliydi.

"Bazen. Sen çok komik konuşuyorsun."

"Sen de."

Havayı kesik kesik soluduğu için boğazı kuruyan Victoria yüzünü buruşturdu ve geçtiği yolu asit gibi yakan tükürüğünü yuttu.

“Sesin gıcırıyor,” dedi Seth.

Diğer ses güldü. “Sesimin gıcırdağını mı düşünüyorsun? Son zamanlarda kendi sesini duydun mu hiç?”

“Hayır.”

“Ciddi misin? Pekâlâ, annenin adı ne ve ona nasıl sesleniyorsun?”

Victoria, Seth’in yüzündeki hor gören ifadeyi hayal etti. “Onun adı Victoria ama ona herhangi bir şekilde seslenmiyorum.”

“Senin adın ne?”

“Seth.”

“Dinle, Seth, sadece bir annen var ve onunla ilgilenmen gerekir. Eğer giderse onu çok özleyeceğini garanti ederim.” Genç oğlanın kelimeleri cep telefonunun sesiyle kesildi. “Gitmeliyim, babam öğle yemeğinin hazır olduğunu söylüyor. Sen de eve gitmelisin. Yolu bulabilir misin?”

“Evet, yarın tekrar gelebilir miyim?”

“Evet, tabii ki.”

Ayağa kalkmak için kendine süre tanıyan Victoria sırtını ağaca yaslayarak dinlenmeye devam etti. Seth çok uzakta değildi ve büyük olasılıkla adımları onun burnunun dibine gelmesini sağlayacaktı. Cerys, oğlunun yolları hatırlamak gibi esrarengiz bir yeteneği olduğunu söylemişti.

Victoria ayaklarını kendine doğru çekerken Seth onu gördü. Olduğu yerde durdu, durumu analiz eder gibi bir hali vardı. “Yolunu mu kaybettin?” diye sordu.

Bir soru! Victoria bilinmeyen bir okyanusta debeleniyordu. “Sanırım,” dedi. “Ya sen?”

Seth başını hayır anlamında salladı. “Sana yolu göstermemi ister misin?”

Lütfen, Tanrım, evet. Ona inanmayan birisinin yardım istemesini sorun etmezdi, değil mi? Victoria güldü. “Bunun için minnettar olurum, teşekkür ederim.” Elini tutması için ona uzatmak istedi ama Seth rotasından emin bir şekilde çoktan yürümeye başlamıştı bile. “Konuştuğun çocuk kimdi?”

“Rick. Komik konuşuyor, babasının televizyondaki adamlar gibi ünlü olduğunu söyledi.”

Victoria kasıldı, Seth’in onunla konuşmaya karar verdiği ender bir anda kelimelerinin karşısında donakalmıştı.

Tekrar göreceğini hiç düşünmediği adam geri dönmüştü.

Seth yolun büyük bir kısmını koştığı için geri dönmeleri hayli kısa sürdü. Bu süre boyunca Victoria’nın düşünceleri elbette Chris odaklıydı. Zihni tamamen meşguldü.

Demek Framptonlar, Hope Cove Kalesi’ne yerleşmeye karar vermişlerdi. Ve Victoria o ağaçların arasında onun varlığını sürekli hissedecekti. Çünkü yeni eviyle kalenin arasında bir kilometreden daha az mesafe vardı. Chris’in her sabah koşuya çıkma olasılığı cesaret kırıcı biçimde yüksekti.

Onunla karşılaşırса yılların acısının ve kininin ortaya çıkacağını düşünüyordu. Los Angeles’a gitmeden hemen önceki gece Victoria’ya yaptığı affedilemezdi; onu, bedenini ve zihnini enkaza çevirmişti. Onun yüzünden kendini işine vermiş, başarısız bir evlilik yapmış ve nasıl seveceğini bilemediği bir çocuk sahibi olmuştu. Chris’in davranışları Victoria’nın duygusal gelişimini engellemiş ve masumiyetini çalmıştı.

Babası ve diğerlerinin yanına yaklaşırken iç geçirerek, tuttuğu nefesini dışarı verdi. Belki de haksızlık ediyordu, bütün bunlar Chris’in hatası değildi. Belki de ondan yararlanmasına izin vermekle hatayı kendisi yapmıştı ama daha on sekiz yaşındaydı, toy ve âşıktı. Sonsuza kadar birlikte olacaklarını sanıyordu.

Ya Lacey’nin geçmişi? Öğrendiklerinin duyulmasına izin

veremezdi, bu olayı saklamak için çok para ödemişti. Yönetim kurulu, Lacey'nin *mavi* film kariyerini ve HIV hastalığını bilseydi, EweSpeak'e hikâyeyi patlatması konusunda ısrar ederdi. Victoria bunu istememişti, o dönemlerde EweSpeak'in kötü bir isimle karalanmasını önlemek onun için daha önemliydi, ama aslında Chris'in daha fazla acı ve ızdırap çekmesini engellemek için yapıyordu. Bu, onu kullanan Chris'i affettiği anlamına gelmiyordu. Sadece onun acı çekmesini istememişti ve bu, o zaman başlayan bir istek değildi, derinlerde bir yerlerde hep vardı.

Hayal kırıklığıyla attığı küçük çığlık rüzgârla birlikte denize doğru sürüklendi. Bu hareket ona şaşırtıcı bir şekilde iyi gelmişti ve karnındaki düğüm açılmış gibi hissediyordu. Bugün ikinci kez... Belki de Olivia'nın koyverme metodu işe yarıyordu.

Zorunlu olarak yaptığı bu kısa yürüyüş sırasında pek çok yeri görmüştü.

Frank ve Olivia'yı kucaklayan Seth, Victoria'nın gözlerindeki acıyı görmezden geldi.

"Onu azarlama," diye fısıldadı Olivia. "Bu konuda bana güven." Seth'e döndü. "Geri döndüğün için çok mutluyuz. Seni burada bekliyorduk." Çocuğun göz hizasına eğildi ve ellerinden tuttu. "Her zaman senin yanında olacağız, ne zaman istersen bizimle konuşabilirsin." Daha sonra kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu, Seth'in kıkırdamasına neden olmuştu. "Açlıktan ölüyorum, çok geç kalan öğle yemeğine geri dönelim, sonra mağazama gelip, eve götürmek için bir şeyler seçebilirsin."

Victoria uykuya dalan Seth'i arabaya taşıdı ve yola koyulduğunda gün içindeki olayları düşündü. Chris Frampton'la ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu ve ondan olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu. Bu, korkutucu bir düşünceydi ama büyük olasılıkla karşılaşacaklardı. İşte o zaman her şeyi oluruna bırakması gerekecekti. O zamana kadar da endişelenmesine gerek yoktu. Böyle düşündüğünü Juliette duysa onunla gurur duyardı.

EweSpeak'i düşünmek onu kendine getirdi. Kız kardeşine, geri döneceğine ve yapmaya niyetli olduğu her yeni teklifle mücadele edeceğine söz vermişti ama sorumluluk alma arzusu eskisi gibi fazla değildi. Rahatını bozmaya gerek yoktu, ayrıca tahmininden daha fazla parası vardı. Chiswell El Sanatları Merkezi'ni ziyaret ettiğinde Olivia'nın hayattaki en önemli şeyin özgürlük olduğunu söylemesi beynine kazınmıştı.

Mağaza Olivia'nın, plaj ganimetlerinden, suların sürüklediği ağaç dallarından, artık kullanılmayan balık ağlarından, deniz kabuklarından ve martı tüylerinden yarattığı benzersiz sanat eserleriyle doluydu. Bu mükemmel nesneleri nadiren kâr amaçlı satıyordu ve yine de zenginliklerle dolu bir hayat yaşıyordu.

Paranın hayatı kolaylaştırdığı ortak bir algıydı, özgürlüğü satın alıyordu ve hatta fazla olduğu zaman bir koruyucu, bir gardiyan ve mükemmel bir yastık oluyordu. Victoria içinse sessizliği, bakıcıları ve asla hayır diyemeyeceği lüksü satın almıştı. Ayrıca sorumluluğun yükünü azaltıyordu ve sorunlarını para vererek çözebiliyordu, en azından bir kısmını. Taşan hazine sandıkları Seth'in istekleri doğrultusunda boşaltılıyordu.

Kırmızı ışıktaki durdu, yan taraftaki evler güneş ışınlarının arabaya ulaşmasını engelliyordu. İçerinin sıcaklığı düşmüştü ve hava da kararmaya başlamıştı. Ellerini ovuşturdu. "Bir şeylerin arkasına saklanmayı bırak," diye mırıldandı, kasvetten çıkmaya ve sığağa geri dönmeye istekliydi.

"Bu neydi?" Frank koltuğunda kıpırdanarak kendini dik pozisyona getirdi. "Bir şeylerin arkasına mı saklanıyorsun? Nasıl?"

"Ben değil," dedi Victoria. "Güneş. Şuradaki binaların arkasında kayboldu." Ama babasının sorusu zihnine yeni bir tohum ekmişti. Saklandığı şeyi açığa çıkarması gerektiğinde tekrar örtmek için para kullanma olasılığını düşünebilirdi.

Trafik lambasının yeşile döndüğünü görünce hareket etti. "Olivia, yeni bir ev satın alacak gücüm varken neden eski evi yenilemek istediğimi sordu," dedi. "O an haklı olduğunu söyle-

menin dışında ona cevap veremedim. Büyükannemden kaldığı ve beş yıldır benim evim olduğu için böyle düşünüyordum, fakat Olivia farklı bir açıdan bakmama neden oldu.”

Frank güldü. “Bu konuda yeteneklidir.”

“Para kişisel gelişimime zarar verdi. Ofis dışındaki sorunları hiç çözemedim. Evimle ilgilenmeleri için insanlara para ödedim. Her neyse, Chris Frampton’ı hatırlıyor musun?”

Frank çenesini kaşdı. “Limanda babasına ait büyük bir yat olan çocuk muydu?”

“O değil, bir sonraki.” Babasına baktı. “Onu hatırlaman gerekir, bisiklet delisinin tekiydi.”

Hatırlamasıyla birlikte Frank’in boş ifadesi hızla değişti. “Chris Frampton. Hollywood’da ün yapan delikanlı, değil mi? Onu severdim, yani seni üzene kadar. O gidince kalbin kırılmıştı, odandan dışarı aylarca çıkmamıştın. Oysa onun beyefendi olduğunu düşünüyordum.”

“Hımm, o kadar beyefendi değildi.” Victoria ileri baktı, babasının bakışından kaçmak için iyi bir yoldu bu. “Sanırım Hope Cove’a taşınmış.” Tepki vermesi için babasına zaman tanımadı ve devam etti. “Her neyse, onu düşünüyordum, gençliğimde önem verdiğim tek ilişkiydi. Tedbiri elden bıraktım ve ona âşık oldum, daha sonra eski bir paçavra gibi kenara atıldım. Bu yüzden yıllarımı duygusal karmaşadan kaçınarak geçirdim. Ewe-Speak’i gerçek dünyadan kendimi soyutlamak için bir bahane olarak kullandım.” Direksiyonu daha sıkı kavradı. “Değişime ihtiyacım var, baba. İyi bir anne olmak istiyorum ve aşkı bulmak istiyorum.”

“İçinde bulunduğun durumdan parayı ve Chris Frampton’ı sorumlu tutuyorsun, öyle mi?”

Victoria gülümsedi. “Hayır, ben de onlarla el ele verip olayları bu noktaya getirdim. Suçlayacak hiç kimse yok, sadece ben varım. Bunu anlamak uzun zamanımı aldı.”

“Peki, sırada ne var? Yoksa rüzgâra göre mi hareket edeceksin?”

Victoria güldü. “Buna gücüm yok, değil mi? Uzlaşacağım, daha esnek bir plan için çalışacağım. Bu nasıl?”

Frank, kızının dizini okşadı. “Güzel bir düşünceye benziyor. İlk olarak ne yapacaksın?”

Babasının kullandığı kelimeler zihnini hızlı bir şekilde Ewe-Speak’e yönlendirdi. Londra’ya geri dönüp davasını çözmek için yönetim kuruluna karşı oy kullanması gerekiyordu, ancak aciliyet duygusunu ve mücadele heyecanını kaybetmişti. Bundan sonraki tek önceliği Seth’ti.

Çoktan değiştiğini fark edince şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Temel şeylere geri döneceğim. Koruyucu olarak para kullanmayı bırakacağım ve kendim için hayattaki en önemli şeyin özgürlük olduğunu keşfedeceğim. Aynı zamanda Olivia’nın bahsettiği, çocukta bağlanma bozukluğunu araştıracağım. Seth’e yardımcı olmak için yapabileceğim bir şeyler olmalı. Ve kim bilir, belki fazlasını da öğrenebilirim. Onunla iyi bir ilişki kurabiliriz.” Bungalovun önünde durdu. “Para bunları satın alamaz.”

“Evet, alamaz.” Frank emniyet kemerini çözdü. “Peki, Ewe-Speak ve kız kardeşin hakkında ne düşünüyorsun?”

“İşi ya da Juliette’i yüzüstü bırakamam ama önceliğim Seth.” Daha önce böyle söylemiyordu. Oğlu teknik sorunlar veya yönetim kürulu üyeleri yüzünden her zaman ikinci plana itilmişti. Victoria büyük bir adım attığını anlarken ağzından bir ‘Ha!’ kaçtı. Annesi her daim inancını ön planda tutardı ve Victoria bu duruma fena halde sinirlenirdi. Oğlunun ona karşı neden bu kadar tepki verdiğini daha önce hiç merak etmemişti. Seth’in sevilmediğini hissetmesine şaşırmaması gerekirdi, çünkü annesinin dudaklarından sık sık duyduğu isim sadece EweSpeak’ti.

“Seth,” dedi, onun adının bir iç çekişe benzediğini düşünerek. Bunu bin kere de söylese farklı gelmezdi. Bir kere daha, “Seth,” diye tekrar etti. Bu defa bir amacı ifade ediyordu; söz vermeyi.

Kamyonların gürültüsü uzaklaşırken Chris çalışmak için ofisine geri döndü; kutunun içini boşaltması ve içindekileri tespit etmesi gerekiyordu. Rick'in yatak odasında kamp kurduğu ve Tommy'nin de ortalarda görünmediği şu an bu iş için en uygun zamandı.

Lacey'nin tedavi raporlarını bir araya topladı. Raporlarda onun durumu ve tedavi süreci en ince detaylarına kadar belirtilmişti. Ölüm belgesi ve otopsi raporu da evrak tomarının bir parçasıydı. Amerika'dan ayrılmadan önce onları yakmayı düşünmüştü ama içinden bir ses, Rick tüm bunları anlamak için yeterli olgunluğa erene kadar onları bir süre daha saklamasını söylemişti. Ona bu seçimi yaptıran ve bu bakış açısını sunan Lacey'nin sesiydi. Açıklamalar gelecek içindi; Tommy'nin şu an buna müdahale etmesi, kontrolü elinde tutması doğru değildi. Chris kâğıtları dolabının alt çekmesine koydu ve kendini garantiye almak için kilitledi.

Kutunun geri kalanını sistematik bir şekilde boşalttı. Aklını önemsiz işlerle meşgul etti; kalemleri açtı, her kalemin mürekkebini test etti, sıralayıp düzenledi, ta ki kutuya son kez göz gezdirirken ağzı kapalı üç paket kondom bulana kadar. Sarsılarak koltuğuna gömüldü. Masasında her zaman kondom saklardı. O ve Lacey en son ofisinde sevişmişlerdi. İkisine de hem yoğun bir zevk hem de acı veren o sevişme şimdi keskin ve canlı bir hatıraydı.

Ahırı çevreleyen panjurların arkasından onu izlerdi. Onca yıldan sonra onun ne yapacağını, ne tepki vereceğini hemen tahmin edebiliyordu. O gün Lacey ofisine girdiğinde de birazdan olacakları anında tahmin emiştı. On üç yıllık evlilikleri, iki erkek çocukları ve Chris'in amansız çalışma takvimi, aşk hayatlarını öldürmekten çok körüklemişti.

Chris yoğun çalışsa da Lacey'nin dikkati kurak Los Angeles topraklarında koşturan ikiz oğullarındaydı. Todd ve afacan Rick, tıpkı anneleri gibi hayat dolulardı. O anları hatırlayınca Chris'in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Çocuklar, nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Lacey.

Oğlanlar standart cevaplarını verdiler. “Bisiklet binmeye.”

“Ah, Tanrım. Sizi de buna alıştırdı.”

Chris jaluzinin iki parçasını birbirinden uzaklaştırarak alnını sıcak cama yasladı ve karısını görmek için dışarı baktı. Ahırın oradan ofise doğru yürüyordu. Çok geçmeden kapının açıldığını duyunca arkasını döndü, karısının çıplak ayakları tam eşikte duruyordu ve davetkâr beyaz eteğinin ucu görünüyordu.

Lacey içeri girmeden önce başını çevirip dışarı seslendi. “Rick, Tommy’yi de çağır, sizinle birlikte gelsin. Ve çok dikkatli olun.”

Lacey ofise girdi, ellerini arkasına doğru uzatarak kapıyı itti ve ilerlemeye başladığında kapı tatmin edici bir tıklamayla kapandı. Derin bir nefes aldıktan sonra saçlarını düzeltti, parmaklarıyla dudaklarına dokundu, sonra öne doğru küçük bir adım attı. Yanakları al aldı.

Gösteriden hoşlanan Chris jaluziyi kapatmadan önce birkaç saniye bekledi; Los Angeles güneşini ofisinden kovmakta isteksizdi. Güneş ışıkları, ona bakan çarpıcı kadının etrafında altın rengi bir atmosfer oluştuyordu.

Lacey güneş ışığından geriye çekildi, Chris’in koluna uzandı ve onu jaluziden uzaklaştırdı. “Çocuklar,” dedi fısıltıyla. “Her şeyi görmeleri gerekmiyor.” Ve jaluziyi kapattı.

“Arenaya gitmediler değil mi? Çünkü orası tamamen hazır halde; motorlar, rampalar. Üstelik orada kimse yok. Takımı bugünkü evlerine yolladım. Hesaplarımı doğrulamak için burada çalışmam gerekiyordu.” Chris’in ani endişesi bu güçlü anı mahvetmekle tehdit ediyordu ama endişelenmek için iyi bir sebebi vardı. Oğulları korkusuzdu. Hollywood dublörü bir babayla birlikte, kocaman bir çiftlikte büyümüşlerdi. Aynı zamanda Todd’da ‘Frampton umursamazlık geni’ vardı. “Lacey, arenanın yakınlarına gitmiyorlar, değil mi?” diyerek devam etti. “Güvende olmaları lazım.”

Lacey parmaklarını Chris'inkilerin içinden geçirdi ve başını salladı. "Rahatla, sadece bisiklete binmeye gidiyorlar. Tommy onlara bir şey olmasına izin vermez." Birbirine kenetlenmiş ellerini havaya kaldırdı ve köprücük kemiğinin üzerine koydu. "Yönetmeninin senden çok fazla beklentisi olduğunu düşünüyorum. Eğer bu numarayı yapmamamı isteseydim, bu, seni durdurur muydu?"

Chris öne eğilip Lacey'nin İngiltere yazına benzeyen bulutlu gözlerine baktı; ağır Amerikan aksanıyla tamamen tezattı. "Ben buyum, Lacey. Bu yaptığım şey, yaptığımız şey, bize muhteşem bir hayat sundu." Amerika'da geçirdiği son on beş yılını hatırlamak için duraksadı. Bir İngiliz olarak yabancı bir ülkede, gençlik hayallerini gerçekleştirmek için zor ve ölümcül bir endüstride çalışıyordu. Karısı istediği için bundan vazgeçer miydi? Bir an bile tereddüt etmezdi. Lacey'nin alnını öptü ve sırtını dikleştirdi. "Yönetmenimi arayacağım ve bunu yapmak istemediğimi söyleyeceğim," dedi. Ellerini karısınıninkilerden ayırdı ve büyük, deri masasına gidip telefonuna uzandı.

Lacey onun peşinden giderek ahizeyi elinden aldı ve yerine koydu. "Bir zorunluluğun var. O anlaşmayı imzaladın ve onurlu davranarak şartlara uymalısın. Bu numaranın altından kalkabileceğine emin misin?"

"Evet," diye yanıtladı Chris büyük bir öz güvenle. Lacey'ye yalan söylenmezdi, kelimelerin söyleniş biçiminden yalan olduğunu hemen anlardı ve oyunculuk yetenekleri onun üzerinde işe yaramazdı. "Yalnızca deneme yapmadan önce hesaplamalarımı kontrol etmek istiyorum." Masanın kenarına oturdu, bağcıkları çözülmüş olan ayakkabılarını çıkardı. "Beni bilirsin, güvenlik kemeri ve askıları olan bir adamım."

Lacey ona doğru yaklaşıp kucağına oturdu, kollarını boynuna doladı. "Bir İngiliz gibi davrandığında çok hoş oluyorsun."

Chris, karısını kendine doğru çekti ve onun davetkâr dudaklarında eridi, tanıdık yumuşaklığını keşfetmek onun için ayrı bir zevkti. Dudakları ayrıldığında karısının uzun, sarı saçlarını tek

eliyle topladı, diğer eliyle de çenesini yukarı kaldırıp boynunu öpmeye başladı. Lacey'nin yanıtı anıydı, zevk dolu küçük inlemeleri devam etmesini söylüyordu. Onun saçlarını bırakan Chris geri çekildi ve ellerini omuzlarından aşağı indirip göğüslerinin biraz yukarısında durdu.

“Durma,” diye fısıldadı Lacey. “Buraya bu yüzden geldim.”

Chris parmaklarının devam etmesine izin verdi. Lacey bugün sütyen takmamıştı. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Dokunuşu Lacey'nin nefesini tutmasına neden olmuştu. “Neyi?”

“Her defasında beni şaşırtmayı nasıl başarıyorsun?”

Birlikte geçirdikleri onca yıla rağmen karısı onu hâlâ hazırlıksız yakalıyor, hâlâ heyecanlandırıyordu. Sırf sevişmek için ofisine gelmişti. Üstelik Chris, karısı yavaş adımlarla bahçeden ofise doğru yürüken bu arzuyu onun gözlerinde görmüştü; uyarılmasını sağlayan bir bakıştı bu.

Ellerini Lacey'nin göğüslerinden çektiğinde duyduğu tatminsizlik sesinin farkındaydı, duruşunu değiştirdi ve diliyle onun köprücük kemiğini takip etti. Bu kadının vücudunu bütün mükemmellikleri gözü kapalı bulabilecek kadar yakından tanınması, bütün çukurlarında ağzı ya da eliyle dolaşma hakkına sahip olması ve ona her dokunduğunda kadınının istekle titremesi aşklarının bir kanıtıydı.

Lacey'nin sıcak elleri Chris'in başını kavradı ve onu kendine çekerek dudaklarını tattı. Chris, karısının bir sonraki adımının ne olacağını bilmiyordu. Aşk hayatlarında sıradan ve tahmin edilebilir hiçbir şey yoktu. Rahavet de olmazdı, bazı günler saatlerce demlenirlerdi, bazı günlerse dakikalar içinde kaynarlardı.

Lacey ona uzandığında Chris elini tuttu. “Henüz değil,” diye fısıldadı vücut hatlarını takip edip kalçalarını tutarken. Masadan aşağı indi, Lacey'nin ince bedenini kolayca tutarak havaya kaldırdı ve güçlü bir öpücükle onu kendine bastırdı. Lacey bacaklarını onun beline dolayarak karşılık verdi, bu sırada inle-

meleri odada yankılanıyordu. Chris, karısını ofisin diğer ucuna taşıdı ve soğuk koltuğa yatırdıktan sonra deri ceketini çıkarıp yere bıraktı. Arsız gözlerle Lacey'yi inceledi. Bir çift olarak sürekli evrim geçiriyorlardı. Bu karmaşık bir ilişkiydi ama güven temelini üzerine kurulmuştu.

Chris çömeldi, Lacey'nin elbisesini gevşek ve ince askılarından tutup aşağı indirdi, Lacey de kalçalarını kaldırarak ona yardımcı oldu. Chris elbiseyi yerdeki deri ceketin üzerine bıraktı. Lacey çırılçıplaktı, kadınsı vücuduyla sonsuza dek ona aitmiş gibi kanepede uzanıyordu. Chris başka bir şey istemiyordu; tek bir şey hariç...

Lacey, Chris'in kırıışmış alnına nazikçe dokundu. "Sorun ne? Yarınki numara mı?"

Chris gülümsedi. "Hayır, yarına kadar mükemmel olurum." Saçlarını geri itti ve sonra işaret parmağını Lacey'nin uyluğunda gezdirdi. "İşimi yaparken ölmem Lacey, bunu biliyorsun. Ama seni başka bir adamı severken izlemeye mecbur kalırsam, işte o zaman Araf'ta mahsur kalırım."

"Başka bir adamı seni sevdiğim gibi sevemezdim."

Lacey'nin içtenliği Chris'in kalbini acıttı. "Hâlâ gençsin Lacey ve eğer yarın ölecek olsaydım hayatının geri kalanını sevilmeden geçirmeni istemezdim."

Lacey yattığı yerde doğrulunca sarı saçları koltuğun kolundan aşağı sarktı, koyu renkteki derinin üzerinde tezatlık oluşturuyordu. "Verdiğin sevgi bana iki ömür yeter; bu ömrümde ve gelecekte yaşayacak olduğumda. Ama seni diğer taraftan izleyecek olan benim ve sen de beni takip edeceksin." Zayıf bir şekilde gülümsedi, gözlerini endişe kaplamıştı. "Ve bundan sonra bir hayat daha var, Chris. Buna inandığımı biliyorsun." Lacey saçını koltuğun kolundan kurtararak tekrar uzandı ve derin bir nefes aldı. "Neden bunları konuşuyoruz? Bu numarayı yaparken başarılı olacağına güvendiğini söylemiştin."

"Evet." Chris elini karısının bacağından karnına doğru götürdü, orada duraksadı ve boylu boyunca ilerleyen beyaz çizgi-

ye bakıp gülümsedi; oğullarının dünyaya gelişinin onur işaretiydi bu. “Bir yaraya karşılık bir yara,” diye mırıldandı ve izi öptü.

Lacey’yle bir araya geldiklerinde ikisinin de aile olmak istedikleri açıktı. Hamile kalmanın riskleri üzerine uzunca bir süre düşünmüşlerdi, çünkü virüsün bebeğe geçme ihtimali vardı. Evlat edinmek en doğru yol gibi görünüyordu, ta ki Lacey derginin birinde gerçek bir hayat hikâyesi okuyana kadar; HIV pozitif bir kadın, IVF² yaptırmıştı ve doğum öncesi doğru tedaviyle sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirmişti. Bu, Lacey’nin ihtiyaç duyduğu tek şeydi; bebek. Ama hastalığı bir sırdı ve pahalı bir klinik Framptonların adının açıklanmayacağını garanti etmişti.

“Çocuklar doğduklarında ne kadar küçüklerdi, hatırlıyor musun? Onları şu an gören buna inanmaz.” Chris gülümsedi, sanki bebeklerinin ağırlığını kollarında hissediyordu.

“Klinikte verilen ilacın tadından hoşlanmadıklarını hatırlıyorum,” dedi Lacey. “Ve onların negatif olan sonuçlarını aldığımızda nasıl kutladığımızı da hatırlıyorum.”

O anı hatırlayan Chris’in kalbine bir sıcaklık yayıldı. “Güzel bir gündü,” dedi ve Lacey’nin bedeninde kuzeye doğru yaptığı yolculuğuna devam etti. Göğüslerinin vadisinde durdu. “Sahip olduklarımızı asla riske atamam. Seni çok seviyorum.”

“Beni şimdi de çok sever misin?”

Bu, duygusal konuşmaları bir kenara bırakmasının ve Lacey’nin arzularını özgür bırakmak istediğinin bir işaretiydi. Aralarındaki köklü ve derin iletişim sıcak bir şehvete dönüşecekti. Lacey’nin gözlerindeki alev de yerini köze bırakmıştı; buğulu, seksi bir köze.

İçgüdüsel olarak Chris’in vücudu tepki verdi. Ayağa kalktı, Genesis tişörtünü çıkardı ve büyüyen kıyafet yığınının üzerine ekledi. Lacey’nin sırtıttığını görünce, “Ne var?” diye sordu. Ona yaklaştı, ılık nefesinin çıplak vücuduna yayılmasına izin verdi. “Eski tişörtüme mi gülüyorsun?”

Lacey başını sallayarak cevap verdi. Sonra gözlerini kapattı.

2 Halk arasındaki adıyla tüp bebek.

Chris işareti almıştı. Karısının göğüslerine uzandı, okşamalarının karşılığını zevk dolu mırıltılar olarak aldı. Kendi mırıltılarının da Lacey'nin uyarılmasını artıracığını biliyordu. Çok geçmeden karısının elleri Chris'in deri pantolonuna uzandı, fermuarını açtı, yavaşça aşağı indirdi ve onu deri pantolonunun sıkı kısıtlamasından kurtardı. Chris aralarında oluşan huzurun tadına varmak için bir anlığına duraksadı. Bu sakinlik Lacey'nin boğazını temizlemesiyle son buldu. Karısına baktığında ne istediğini anlamıştı. Başını sallayarak sessizce onayladı, acele etmeden doğrularak çalışma masasına ilerledi. Kondomla sevişmeyi daha az seviyor değildi ama anın tadını çıkarmayı, karısının içine doğal bir şekilde girebilmeyi ve kualsız sevişmeyi özlemişti. Aslında bunu ikisinin de özlediğini biliyordu. Ama Chris hayatına girmeden çok önce Lacey kuralları koymuştu. Daha doğrusu bu kuralları koyma görevini hasta ruhlu, vicdansız bir akötr üstlenmişti. Chris ve Lacey'nin birlikte yaşadıkları karmaşık hayat güven ve anlaşmaya, ikiz oğulları ve en yakın arkadaşları Tommy Stone da dahil olmak üzere, Lacey'nin HIV olduğunu herkesten saklamaya dayanıyordu.

Chris çekmecesinden kare şeklinde bir paket aldı ve karısının yanına geri döndü. Koltuğun ucuna oturup onun yüzünü inceledi. "Her şey yolunda," dedi. "Ayrıca seni anlıyorum. İkimiz de işimizin riskli olduğunu her zaman biliyorduk." Bunu söylemişti ama Lacey'nin riskten daha fazlasını aldığını biliyordu. Karısının çatılan kaşlarını öptü. Paketi havada salladı. "Bu, önemli bir güvenlik ekipmanı. Tıpkı benim deri kıyafetlerim gibi. Keşke onlar da kolayca giyilip çıkartılabilseydi." İşte bu yorum karısını neredeyse güldürmüştü.

Lacey birden ayağa kalkıp paketi ondan aldı, köşesinden yırttı. "Seninle bu şeyderi önce tanışmış olmayı isterdim," dedi. Ambalajı attıktan sonra kondomu inceledi ve Chris'e uzmanlıkla takarken iç çekti. "Sana her şeyimi vermek istiyorum. Bunu her zaman istedim."

Chris onu anlıyordu. Bir şey söylemeden karısını nazikçe kendine çekti. Lacey'nin kolları boynuna dolandığında arala-

rındaki elektrik biraz daha arttı. “Bana her şeyini veriyorsun,” dedi. Sonra ayağa kalkıp kadını kucığına aldı. “Ve seni bu yüzden seviyorum.” Beline dolanan bacakların sıcaklığını hissetmek iyi gelmişti. “Bana iki tane inanılmaz evlat verdin.” Birkaç adım atarak kapının yanındaki duvara doğru ilerledi ve onu duvara yasladı. Duvarın soğukluğına alışmaya çalışan karısı bir süre izledi, sonra boynunu öperek nazikçe içine girdi.

Lacey’nin yüzüne baktı, rahatsız olup olmadığını anlamak için inceledi ama o çoktan gözlerini kapatmış, Chris’in hareketleriyle eş zamanlı inlemelere başlamıştı. Elleri cam gibiydi; kırılğan, nazik ve şeffaf. Lacey bugün geçmişinin suçluluğunu taşıyordu, gençliğinin yanlış yönlendirilmiş düşünceleriyle kendisini cezalandırıyor, onlardan kurtulmak için savaşıyordu. Dünya yıkıcı bir enerji kadar vahşiydi. Yarın... Yarın bir kuş kadar özgür olabilirdi.

Chris pozisyonunu değiştirdi ve Lacey’yle birlikte hızını artırdı. Karısının kulağına güven ve sevgi dolu sözcükler fısıldadı, onun rahatlamasını, koyvermenin sorun olmadığını öğrenmesini istiyordu.

Lacey, “Bana hiçbir şey olmayacak,” diye fısıldadı. “Ben güvendeyim.”

Bu sözlerin ardından saniyelik bir farkla hazzın doruklarına ulaştılar, Chris, Lacey’yi takip etti ve vücutları birbirine bastırılmış şekilde duvara yaslı kaldılar.

Bir süre sonra Chris onu yere bıraktı ve dudaklarının üzerindeki ter damlasını sildi. “Seni seviyorum, Bayan Frampton.”

Onlara doğru hızla gelen ayak seslerini duyduğunda karısı tekrar öpmek üzereydi. Parmağını dudaklarına götürdü. Baba ya da aktör Chris Frampton’a dönüşmeye hazır değildi. Hâlâ sevgili, kocaydı. Alfa erkeğiydi. Gelen kişi kapıyı yumrukladığında yerinde zıpladı.

“Baba! Baba! Gelmen gerek.”

“Rick? Tamam dostum, bana bir dakika ver.” Chris sendeleyerek kanepeye doğru gitti ve deri pantolonunu aramaya başladı.

“Baba? Anne? Annem orada mı? Anne?” Rick seslenmeye devam ettikçe ses tonu yükseliyordu. “Arenaya gelmelisiniz.”

“Ben giderim,” dedi Lacey. Elbisesinin olduğu yere koştı, onu yerden aldı ve üstüne geçirdi. “Dışarıda görüşürüz.”

Chris pantolonunu giyip dışarı çıkana kadar Lacey’den geriye kalan iki çift ayak izi oldu.

Botlarını giyecek kadar vakti yoktu, Lacey’nin ayak izlerini takip etti, hiç durmadan koşarak taşların ve çamurların üzerinden atladı. Arenaya ulaşmak için can atıyordu. Girişte duran Rick’e ulaşmadan birkaç saniye önce, kulak zarını patlatacak kadar güçlü bir patlama sesiyle irkildi. Sonrası karanlıktı.

“Beni duydun mu?”

Chris duyduğu sesle şimdiki ana geri döndü ve ayağa fırladı. Baş zonkluyordu, sanki oda etrafında dönüyordu; bir kondom ve kalem girdabıydı. Başını kaldırmadan, ellerini koyduğu masadan destek aldı. Tommy ağzına kadar doldurduğu sırt çantasıyla kapıda duruyordu. “Rick’le yüzleşemeyeceğim ve ona yalan söylemek istemiyorum. Ne yapacağım konusunda çözüm yolu bulmam lazım ve bunu burada yapamam.”

Tommy’nin sözleri kafasına dank ettiğinde Chris onu can evinden vurmak için bir kez daha dener. “Bu, Lacey’nin sırrı, Tommy. Eğer onu gerçekten sevdiysen ihanet edemezsin.”

Başını sallayan Tommy arkasını döndü ve yürüyüp giderken, “Nefesini tutma,” dedi.

Bölüm Sekiz

FrancisPaveley@HeadShepherd

Bu hafta mesaj atmaktan menedildim, o yüzden çıkış yapıyorum. Kendi sürümle ilgileneceğim. Bakmam gereken küçük bir kuzum var. 😊

Victoria, Seth'le olan ilişkisinin düzelmesini dünyadaki her şeyden çok istese de, bunun ikisinin de isteğine bağlı olduğunu biliyordu. Son yaşanan başarıdan sonra Seth, Victoria'yla çok az da olsa iletişim kurmak istediğini açıkça belli etmişti. Akşamın erken saatlerini Frank'le geçirmiş, bungalovun oturma odasının zemininde büyükbabasının eski ahşap trenleriyle oynamıştı. Çaydan sonra Victoria ona banyo yapmasını önerdiğinde koridor boyunca bağırarak koşturmuş ve kendisini boş odaya kapatmıştı.

Victoria, çocuk odasının önünde durdu ve kapıya yerleştirilmiş beş isimliğe dokundu. Babası geçen yıl altmış yaş üstündekiler için verilen ahşap oyma kursuna katılmıştı ve bunları da orada yaptığını söylemişti. Kalitesi el sanatları fuarlarında gördükleri kadar iyiydi, gerçi pek fazla fuara da katılmamıştı. Juliette onu bir tanesine sürükleyerek götürmüş, bunun çocuklar için mükemmel bir hafta sonu olacağını söylemişti ama öyle olmamıştı. Yine de Victoria, babasının yeteneğine hayran kalıp onu takdir etmekten kendini alamadı.

Oda yeterince rahatı. Ranzanın alt katındaki yatakta *Lokomotif Thomas* resimli bir yorgan, yatağın ayak ucunda içi yapboz ve ayıcıklarla dolu yeşil bir kutu, hemen yanında da beş çekmeceli mavi bir dolap vardı ve çekmecelerin her biri bir toruna aitti.

Dün gece Seth olay çıkarmadan yatağına gitmişti ama bunun sebebi onu yatağına büyükbabasının götürmüş olmasıydı. Frank yokken Seth'i yatağına götürme görevi Victoria'ya kalacaktı ve o da bu durumdan hiç memnun değildi.

Seth'in odasından uzaklaşarak babasının kapısına vurdu. "Yapamayacağım. Daha sormadım bile."

Kapı açıldı, pembe gömleği ve açık mavi pantolonuyla babası koridora adım attı. "Eğer Seth'i yatağına ben yatırırsam buna alışacak ve siz kendi evinize taşınana kadar da benim görevim haline gelecek."

Babasının seçtiği kelimelerle afallayan Victoria ona şaşkınlıkla baktı. "Görevin haline mi gelecek?"

"Evet. Büyükbaba olmanın getirdiği ayrıcalıklardan biri sorumluluk almadan olayın zevkli yanlarını yaşamaktır. Sorumluluk yok, sadece yerine getirmen gereken zevkli bir görevin var."

"Bir kez daha, baba. Lütfen." Victoria, babasının kolunu çekti, çocukluğundan kalma bir alışkanlıktı bu. Aslında onu ikna etmenin yollarından biriydi. Aksi bir çocukla yüz yüze gelmek, onu yıkamak ve yatağına yatırmak Victoria'yı panikletiyordu, çünkü Seth onu yanında istemiyordu. "Ben de bu kadar zor bir çocuk muydum?"

Frank sırtı. "Ben buna farklı bir isim vermeyi öğrendim; sen özgür bir çocuktun."

"Yani zor bir çocuktum, anladım. Peki, hangi yaşa geldiğimde kolay biri oldum?"

Frank kahkahasını bastırmayı başaramadı. "Victoria, benim güzel, mantıklı kızım, sen hiçbir zaman kolay olmadın." Parmaklarıyla kızının burnuna hafifçe vurdu ve koridorda parmak uçlarında yürümeye başladı. "Olivia ve ben oyun merkezine gide-

ceğiz, beni bekleme.”

Victoria ofladıktan sonra gözlerini kısıtı. Seth yatağa gitmek zorundaydı ve bakıcısı burada olmadığına göre bunu Victoria’nın yapması gerekiyordu. İmkânsız nasıl başaracağını merak ederek babasının odasına girdi ve yatağın ucuna oturdu.

Bugüne kadar yaşadığı en büyük sorun hamile olmaktı. Dört yaşındaki bir çocuğu iş birliğine ikna etmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Ön kapının kapanma sesini duyunca yüzünü buruşturdu. Evde yalnızca o ve Seth kalmıştı, ya yüzecek ya da batacaktı. Oğlunun onu sevmesini beklemek havanda su dövmek gibiydi.

Ayağa kalkıp yorgani düzeltti ve suçu kanıtlanmış bir kadın gibi, Seth’in odasına giden Yeşil Yol’da yürüdü.

“Uyumadan hemen önce masal gelecek,” diye mırıldandı kendi kendine. Seth’in odasının kapısını açarken yeni bir savaşa hazırladı ve sonra minik oğlunu gördü; yorgani etrafına sarmış, uyuyakalmıştı. Kıyafetleri oyuncak kutusunun üzerindeydi ve pijamasının üstünü de ters giymişti.

Victoria’nın düşünebildiği tek şey oğlunun onun yatırması-na karşı gelip, kendi kendine yatmış olmasıydı. Seth’in kıyafetlerini katladı ve yavaşça dışarı çıktı.

Üzüntü ve rahatlamanın garip bir karışımını yudumlayarak mutfağa gitti. Evin diğer odaları gibi burası da küçüktü ama babasının ihtiyacı olabilecek her şey vardı; tek donduruculu bir buzdolabı, elektrikli fırın ve su ısıtıcı. Göz hizasındaki dolaplara bakınarak bir kavanoz *iyi* kahve aradı, *çözünebilir* kahveye – eğer granüllüyse – katlanabilirdi. Yeni bir kavanoz Kenco buldu ve başını sallayarak bu durumu onayladı.

Genellikle hafta sonları bu saatlerde bakıcıyı gönderir, kendine bir bardak sert kahve hazırlayarak bilgisayarının başına oturur ve uzun saatler boyunca çalışırdı. Uyanık olduğu her dakikayı en iyi şekilde kullanılmalıydı. Hareketsizlik normal değildi.

Suyun ısınmasını beklerken geçen birkaç dakikayı ne yap-

cağını düşünerek geçirdi. Buzdolabının yanına sıkıştırılmış bir sürü yemek kitabı vardı, en üstte duran *Hamlyn'in Renkli Yemek Kitabı*'nın arasından başka yemek tarifleri sarkıyordu. Bu kitabın vejetaryen versiyonu da demir kitap tutacağıının üzerindeydi. Bu durum, bu geceki fındık kavurmasını açıklıyordu. Ayrıca korkutucu bir şekilde, Seth onu bayılarak yemişti.

Weymouth'taki hayat Victoria buraya gelmeyeli gerçekten de değişmişti.

Su ısıtıcının ışığı sönünce tezgâha geri döndü ve kahvesini hazırladı. Sıcak bir içecek hazırlamanın ilkel bir yoluydu bu. Oysa kendi evindeki kahve makinesi modern, kullanışlı ve hızlıydı.

Frank bu şekilde yaşamak zorunda değildi. Victoria, ailesinin istediği her şeyi verebilecek paraya sahipti. Onlara Bowleaze'de denize bakan bir ev almayı teklif etmiş, babasına 4x4 bir araba seçmesini söylemişti. Ailesi bunları reddetmiş, eski evlerinde yaşamayı ve beş kapılı emektar arabalarını kullanmayı tercih etmişti. Ayrıca annesine, kendisine zaman ayırması için haftada iki kez bungalovu temizleyecek birisini tutmayı da önermişti ama Iris bu fikirden pek hoşlanmamıştı. Lodmoor Bataklığı'na bakan küçük evlerinde mutlulardı. Eğer çatıya çıkarlarsa oradan denizi bile görebilirlerdi; tabii eğer orada bir pencere olsaydı.

Fincanını eline alan Victoria oturma odasına geçip koltuğa yerleşti. Boşluğun yarattığı tuhaflik gittikçe azalıyordu. En son ne zaman bütün bir akşamını televizyon izleyerek geçirmişti? Büyük ihtimalle gençliğindeydi. Bunu fark etmek onu şaşırttı. O zamanlar nerede olduğunu ve ne izlediğini hatırlamaya çalıştı.

Büyükannesinin evine taşındıktan kısa bir süre sonraydı ve Juliette onunla kalıyordu. Özgürlüklerinin ilk hafta sonunu kutluyorlardı, çayın yanında bisküvileri vardı ve televizyon *Antik Tanıtım Turu*'nu gösteriyordu. Juliette evdeki gizli hazinelerle ilgili şaka yapmış ve eşyaları annesine göstermeden neden atmaması gerektiğini anlatmıştı.

Ama hiçbir zaman gizli hazine bulamamışlardı.

Ne kadar tuhaf bir ırkız, diye düşündü. Etrafımız teknolojiyle dolu, her gün inanılmaz gelişmeler oluyor ama yine de biz eski eşyalarımızın değerlerini merak ediyoruz. Geçmişe bu kadar takılmamıza rağmen nasıl oluyor da gelişmeyi başarabiliyoruz?

Kendi mantığı onu rahatsız etti. Geçmişe incelemek söz konusu olduğunda o da herkes kadar suçluydu. Ben'le evliyken bile Chris'in hayalini kurardı. Bir açıdan bu da aldatmak sayılırdı ama yine de kendine hâkim olamazdı. Bu hayaller, Chris'in Hollywood'u ona neden tercih ettiğini analiz etmesinden doğmuştu. Yaşananlardan ders almamıştı, bildiği tek şey canının acıdığıydı.

Bardağını göğsüne bastırdı. Eğer hayatın değerli olduğunu anladıysa, o zaman neden gerçeğin fişini çekmişti?

"Büyükbabam nerede?" Seth'in sorusu sessizliği bozduğunda Victoria etrafına bakındı; kapının eşliğinde duran oğlu öylesine küçüktü ki... "Büyükbabamı istiyorum. Odamda bir ejderha var."

Victoria kaşlarını hayretle havaya kaldırdı. "Bir ejderha mı? Hiç zannetmiyorum."

Seth'in gözleri öfkeden kocaman açıldı ve küçük ellerini yumruk yaptı. "Var!"

Victoria yerinden kalkıp ona yaklaştı. Gözlerinden çenesine doğru akan gözyaşlarının oluşturduğu izleri gördü. "Yüzünü yıkamalı ve seni yatağına geri götürmeliyim." Ellerini Seth'in omuzlarına koydu ve onu döndürerek yüzünü banyoya çevirdi. "Hadi bakalım." Seth'in direnci avuç içlerine geri yansıdı. "Seth! Banyo! Hemen!" Onu teşvik etmek için nazikçe tekrar itti ama oğlu hareket etmeyi reddediyordu.

"Odamda bir ejderha var!"

"Seth, ejderhalar gerçek değiller, ayrıca gerçek olsalardı bile bu küçük bungalova sığmazlardı." Başını aşağı eğdi, Seth'in pijama üstü hâlâ tersti, pijama altının paçaları da yukarı toplan-

mıştı. Ela gözleri yaşlarla doluydu. Victoria ellerini gevşetince onun derin, titrek bir nefes aldığını hissetti.

Seth'in hayali bir dünyaya sahip olduğunu düşünmek tuhaf değildi, Victoria'nın da yakın zamana kadar böyle bir dünyası vardı. Ve o dünya onun kaçış yoluymdu. Belki de Seth'in dünyasındaki ejderhalar da onun kaçışına yardımcı oluyordur, diye düşündü. Oğlunu serbest bıraktı, karşısında diz çökerek bakışlarını aynı hizaya getirdi. "Biraz uyanık kalmak ister misin?" Onun da yeni keşfettiği gibi, hayali dünyadan bir süreliğine uzak kalmak iyi geliyordu. Seth başını sallayınca, "Pekâlâ. Büyükbabanın sıcak çikolatası var mıymış bakmak ister misin?" diye sordu. Sıcak çikolata Victoria'ya çocukken yardım ederdi.

"Evet, lütfen."

Victoria belli etmemeye çalıştı ama kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Kısa süre sonra, önlerindeki sehpanın üzerinde bir fincan kahve, bir fincan da sıcak çikolata duruyordu. Aynı kanepenin iki ayrı ucunda oturmuş, konuşan ayıyla ilgili bir çizgi film – Küçük Ayı – izliyorlardı. İzledikleri Victoria için pek bir anlam ifade etmiyordu; korkutucu değildi ve içinde ejderhaya benzer bir şey yoktu. Sıcak çikolatasını bitiren Seth beş dakika sonra yeniden uykuya daldı.

Victoria onu izlerken bir anda içini huzur kapladığını hissetti. "Bunu kesinlikle satın alamam," dedi şişme yatağın üstündeki yorganı alırken. Seth'in üzerini örttü, sonra geri çekilip gülümsedi. Oğlunu yatırmayı başarmıştı.

Eski Victoria olsaydı kanepenin bir yatak olmadığını tartışır ama eski Victoria, oğluyla otuz dakika geçirip *Küçük Ayı'yı* izlemeye çalışmazdı. Yine de hakkında hiçbir şey bilmediği ve Seth'i ilgilendiren bir konu hakkında olabildiğince bilgi toplamaya çalışırdı.

Bilgisayarının yanına gitti. "Pekâlâ, çocukta bağlanma bozukluğu; hadi tanışalım."

Bölüm Dokuz

OliviaDeVere@CraftyLady

Ha, ha! Bozukluk makinesi benim arkadaşım.
Dün gece üç pound kazandık.

#hepsinianındaharcadık

Gecenin bir vakti Seth'i yatağına taşıyan Victoria şişme yatak yerine kanepede uyumuştı. Oturma odasının kapısı açılınca gözlerini araladı ve yüzüne vuran soğuk havadan rahatsız oldu. İçeri giren Frank, "Günaydın uykucu," dedi. "Çay ve tost ister misin?"

Victoria başını sallayarak doğruldu, ellerini karışık buklelerinin arasından geçirdi. Babasının uzattığı fincanı ve tabağı aldı. "Teşekkür ederim, baba."

"Yataktan vaz mı geçtin?"

"Huzursuzdum, rahat edemedim. Oyun gecen nasıldı?"

Frank sırtarak onun yanına oturdu. "Boş bir cüzdanla geri döndüm. Jackpot'ta bir şeyler kazandım ama tekrar oynadığım için onları da kaybettim."

Victoria yüzünü buruşturdu. "Bir şeyler kazanmışken bırakman lazımdı. Sana bunu daha önce defalarca söylemiştim."

Frank yüzüne mükemmel bir pişmanlık ifadesi yerleştirdi.

“Eğer seni dinleseydim eve tamı tamına üç poundluk bir kazançla dönecektim. Victoria, bir gün vahşi hayallerimin de ötesinde zengin olacağım. Bir milyoner! Hepsi de iki peniler halinde.”

“Eğer EwSpeak’teki hisselerimi satarsam seni milyoner yapabilirim.”

Frank, başını iki yana salladı. “Ah, hayır. Sana yardım etmeyi kabul ettim, kaçış bahanen olmayı değil. Eğer para sahibi olmanın problem olduğunu düşünüyorsan buna bir çözüm bulmalısın. Ama o çözüm ben değilim. Bir milyon poundla ne yapacağım ki? Hem senin şu eski evin adam olması için bir hayli para harcaman gerekecek ve bu da mantıklı bir yatırım olacak.” Frank’in sırtışı tekrar belirdi. “Dün geceki kayıp finansal bir sıkışıklık anlamına gelmiyor,” dedi. Sonra onun bacağına hafifçe vurarak oturma odasından çıktı.

Victoria gülümsedi; iyi bir baba, ağırlığınca altını hak ederdi.

Babası haklıydı, evi adam etmek zaman ve çaba gerektirecekti. Evin baştan aşağı yenilenmeye ihtiyacı vardı; yeniden sıvanmaya, hatların yeniden döşenmesine, boruların yenilenmesine, yeni pencerelere ve kapılara, yeni zemin döşemelerine... Ama babasının parayı eve yatırma önerisi onu rahatsız etmişti. Kaçınmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu. Sorunu sindirmeye çalışırken tostunu kemirdi.

Belki de cevap uzlaşmaydı, sonuçta banka hesabındaki pound işaretlerini görmezden gelmek zordu. Elektrik ve ısıtma gibi işler için tahmini tutarlar alabilir ve işin geri kalanını halletmek için bir bütçe belirleyebilirdi. Boş yere para saçmaya gerek yoktu; Victoria yönetmesini biliyordu, babasının boya fırçalarıyla arası iyiydi ve Olivia da tasarımdan anlıyordu. Birlikte o evi gerçekten de yaşanabilir kılabilirlerdi. Odaları tek tek elden geçirebilirlerdi.

Yorganı tekmeleyerek üzerinden attı, ayağa kalkıp omzunu ovuşturdu; huzursuz gecenin etkisiyle tutulmuştu. Yeni bir yatak satın alması müsriflik olarak görülür müydü?

Oturma odasından çıkınca mutfaktan gelen sesleri duydu. Babası ve Seth masaya oturmuş, kahvaltının tadını çıkarıyorlardı. Seth'in büyükbabasına yönelttiği geniş gülümseme tostunu ısırırken kayboldu.

"İşte buradasın. Yatakta olduğunu düşünmüştüm," dedi Victoria. "İyi uyudun mu?"

Seth sütünü eline alırken başını salladı.

Seni onayladı, fazla abartma. "Sanırım duş almalı ve üstümü değiştirmeliyim. En son ne zaman sabahın geç saatlerinde hâlâ pijamalı olduğumu hatırlamıyorum ve bunu alışkanlık haline getirmeyi düşünüyorum."

Victoria yarım saat boyunca banyoda kendini şımarttıktan sonra, üzerini giyinmek için Seth'in odasını kullandı. Gündüz duşları, çalışma gününü planladığı zamanlardı. Pek çok problem sıcak suyun altında çözüme kavuşurdu ve kurulanırken de planlarını şekillendirirdi. Bugün kendisine otuz dakikalık düşünmeme süresi vermişti ama bunu başarmak kolay olmamıştı. Aslında farkına varılmayı bekleyen, çocukta bağlanma bozukluğuyla ilgili okuduğu sayfalar dolusu bilgi yüzünden çok zor olmuştu.

Dün geceki araştırma gözlerini açmıştı, öğrendiği şeylerin çoğu anlamlı gelmişti. Okuduğu şeylerin büyük çoğunluğu Seth'in davranışlarını açıklıyordu ve bu bilgilerin birçoğu Victoria için yeniydi. Bir süre düşünmemek demek böyle olmalıydı. İhtiyacı olan şey bilgisayarlarındaki gibi bir kapatma düğmesiydi.

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı ve sistemini yeniden çalıştırmış gibi davrandı. "Başka bir şeye odaklan."

Valizini açıp kıyafetlerini karıştırdı, Stella McCartney kot pantolonunu ve pahalı Milly kazağını çıkardı; pas rengiydi, yakasına bir sıra siyah boncuk dizilmişti ve ona çok yakışıyordu. Kıyafetleri hafifçe silkeledi ve pantolonunu giydi.

Bu sırada kapı açıldı ve Seth içeri girdi. Ranzanın alt katına oturup ayaklarını aşağı salladı. “Ne yapıyorsun?”

Victoria elindeki kazağı hızla üzerine geçirdi, izleyiciye alışkın değildi. Hele Seth’in soru sormasına hiç alışkın değildi! “Üstümü giyiyordum,” dedi. “Sonra da yeni eve gideceğim. Gelmek ister misin?”

“Olivia’yı göreceğiz miyim?”

“Bilmiyorum. Mağaza bugün kapalı olabilir.”

Seth’in yüz ifadesi değişti. “Onu görmek istiyorum.”

Oğlunun duygu durumundaki bu hızlı değişikliği gören Victoria onun yanına oturdu ve internetten topladığı bilgileri düşündü. Çocuğun kontrolü elde etmek için mücadele ediyor. Onun duygularını asla küçümseme ve görmezden gelme. Sözlerini kişisel algılama. *Açık ve iyi belirlenmiş yönlendirmeler yap.*

Victoria’nın yapması gereken tek şey bunları uygulamaktı. “Olivia’yı mı görmek istiyorsun? Bu çok hoş.” Kullandığı kelimeler yüzünden yüzünü buruşturdu ve Seth’ten gelecek vahşileşmeyi bekledi. Bir şey olmayınca, parlak ışıktan yanmasını engellemek için içinde uçan kelebeği uyardı. “Eğer Olivia yoksa ne yapmak istersin?”

“Eve gitmek.”

“Yeni evimize mi?”

“Hayır.” Seth boşluğa bir tekme savurdu. “Eve! Joo teyzeye.”

Londra’yı mı kastediyordu? Seth’in evi orası değildi. İdare et, dedi Victoria kendi kendine. Kuralları uygula ve sözleri kişisel algılama. Onun bakış açısından bakmaya çalış. “Değişiklik korkutucu, değil mi?” Victoria halıdaki noktalara odaklandı ve bir yanıt bekledi. Göz ucuyla Seth’e baktı, onun tepkisiz olduğunu gördü; küçük vücudu sabitti ve hareket eden tek yeri ağzıydı. “Evimi ve arkadaşlarımı istiyorum.”

Victoria’nın kelebeği kanat çırparak yere çarptı. “Buraya taşınmak, yeni bir başlangıç anlamına geliyor. Büyükbabanı daha fazla göreceğiz ve Olivia’yı daha iyi tanıyabiliriz. Ve sen de arka-

daşını, yani Rick'i yeniden görebilirsin," dedi Victoria, son zayıf dala tutunduğunun farkındaydı. Biz de daha fazla vakit geçirebileceğiz demeyi düşündü ama oğlunun bunu olumlu algılayacağından şüphe duyduğu için vazgeçti. "Bunun için bir şans vermeye ne dersin? Kısa bir süreliğine. Eğer yeni evimizi güzel hale getirdikten sonra bundan hoşlanmazsak tekrar konuşuruz ve ne yapacağımıza karar veririz."

Dört yaşındaki bir çocuğa ulaşmak Victoria için oldukça yorucuydu ve başı zonklamaya başlamıştı bile. Son on iki saat içinde bir kez başarı elde etmişti; ejderha problemini çözmüştü. Bu da arkadaşlarını neden geride bıraktığını Seth'e açıklamanın yanında çöp adam basitliğinde kalıyordu. Ve her ne kadar kendine sürekli yeni öğüdünü hatırlatsa da Seth'in söylediği her şeyi kişisel algılıyordu. Bu değişmiyordu. Seth'in yaptıkları ve söyledikleri onu incitiyordu.

Victoria'nın kararlılığı kaybolmaya başlamıştı. Oğlu mutsuzdu ve bunu şimdi sonlandırabilirdi. Cerys'in gripten kurtulduğuna düşünecek olursa yapması gereken tek şey Seth'i tekrar Londra'ya götürmek, onu teslim etmek ve bir daha yoluna çıkmamaktı.

Victoria ellerini başının iki yanına koydu, uyguladığı basınçın zihnindeki inatçı zonklamayı durduracağını umuyordu.

"Peki."

Seth'in tepkisi Victoria'yı şaşırttı ve ona baktı. "Bir süre burada kalmamıza mı? Demek istediğin bu mu?"

"Evet. Büyükbabamı ve Olivia'yı seviyorum." Seth yataktan aşağı indi ve oyuncak kutusunun kapağını açıp içindekileri çıkarmaya başladı. Bu hareketi konuşmayı sonlandırdığı anlamına geliyordu.

Victoria ranzadan kalktı. "Gitmek için hazır olduğumda sana seslenirim." Arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı, kordorda yürürken oğlunun yanıtı yüzünden hâlâ şaşkındı, odadan ayrıldığı içinse rahatlamıştı.

"Yeni evi sevmiyorum." Seth'in sesi onu takip etti. "Yeni evi sevmiyorum ve seni de sevmiyorum."

Victoria inanamayarak başını yavaşça salladı. Zonklayan başı haricinde her şey iyi gitmişti.

Nefret kelimesi seni sevmiyorum'a indirgenmişti.

Victoria son gördüğünden beri ev daha da kasvetli hale gelmişti sanki; karanlık, nemli ve sıkıntı vericiydi. Seth yukarı fırlarken Victoria tavanı inceledi. Pek emin olmasa da merdivenler şişmişe benziyordu, bu da hâlâ su sızdığı anlamına geliyordu. Banyodaki küvetten mi? Yoksa girişteki küçük dolapta duran elektrikli su ısıtıcısından mı? Belki de çatıdaki su tankındandı? Tahmin yürütmek boşunaydı, çünkü bu şeyler hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey burayı *insan* kullanımına uygun hale getirmenin binlerce pounda mal olacağıydı.

“Temel şeylere dön Vicky,” diye mırıldandı hayata olan yeni bakış açısını hatırlayarak. Ama nereden başlayacaktı?

EweSpeak ofisine yeniden mobilya alındığında eksik olduğunu fark ettiği ilk şey koca bir çöp kovasıydı. Onaylayarak başını salladı. “O zaman ilk alınacak şey bir çöp kovası olacak. O kadar da pahalı olamazlar.” Cep telefonunu çıkarmak için ceke-tinin cebini yokladı, sonra onu Londra’da bıraktığını hatırlayarak cıkladı. Merdivenin son basamağına oturdu. Aklını kullan, kızım. Bir anlığına orada sessizce oturduktan sonra gülümsedi. Olivia yardım edecek birini tanıyor olmalıydı.

Chris’e göre sera, doğal ışığı, bahçe ve deniz manzarasıyla kalenin en güzel bölümüydü. Karanlıkta çok daha büyüleyiciydi, tavan yerine ay ve yıldızlar vardı.

Girişteki bekçi koltuğunu seraya getirerek terasa açılan kapının hemen sağına yerleştirdi ve gecenin büyük bir kısmını Tommy’nin ne yapacağını kestirmeye çalışarak geçirdi. Hatta Lacey’nin HIV haberinin halka duyurulmasının yan etkileriyle başa çıkmak için stratejiler oluşturdu.

Tommy ilgi çekmeye çalışan bir tip değildi, bu yüzden ha-

beri fazlasıyla kişisel algılaması Chris'i rahatsız etmişti. Bunu, ofisteki kavga sırasında Tommy'nin Lacey'ye olan aşkını ilan etmesiyle bağdaştırdığında midesinden yukarı sevimsiz bir tat çıktı; acıydı ve pisti. Tommy'nin tepkisinde Chris'i rahatsız eden bir şey vardı. 'Lacey'yi seviyordum,' demişti, hatta bunu vur-gulamış ve sonra duraksamıştı, sanki tepkisini nitelemek ister gibiydi.

Lacey her fırsatta Tommy'ye olan düşkünlüğünü belirtmiş ve işleri yerine getirmekteki hünerine duyduğu hayranlığı dile getirmişti. Onun aşk hayatıyla da yakından ilgiliydi, Tommy'nin hayatındaki özel bir kadından bahsedip bahsetmediğini Chris'e sürekli sorardı. Hatta bir seferinde sevişirlerken bu soruyu bir anda sormuştu.

Chris o zamanlar bunun üstünde fazla durmamıştı ama Lacey ve Tommy arasında arkadaşlıktan daha fazlası vardiysa... Bu, onun Lacey'nin HIV olmasına verdiği tepkiyi açıklardı.

Chris gözlerini sıkıca kapattı ve bu düşüncenin onu daha fazla ele geçirmesine izin vermedi.

Şu anki endişesi Rick'ti ve ona doğruyu söylemeyi düşünüyordu. Eğer bunu Chris söylerse oğlunun vereceği tepkiler üzerinde kontrolü olabilirdi ya da en azından oluşacak hasarı azaltma şansı olabilirdi. Ama eğer bu haberi Tommy ağzından kaçırırsa...

Yaklaşan ayak seslerini duyan Chris gözlerini açtı ve yeni uyanmış taklidi yaptı. Ayaklarını ve kollarını gerdi, sonra da esnedi.

Rick seraya girdi. "Yemek yiyecek miyiz? Saat neredeyse on iki olmuş. Tommy markete mi gitti?"

"Hayır, gitmedi ama yemek yiyebiliriz. Ne istersin? Balık ve cips?"

"Balık ve cips mi?" Rick kafa karışıklığıyla yüzünü buruştu. "İngilizlerin tuhaf yemekleri var."

Chris güldü. "Cips, senin bildiğin patates ve cipsin buradaki adı aslında kraker. Hazır bu konuya girmişken, marmelat dedi-

ğın şey reçel, reçel dediğin de jöle.” Rick’in yüz ifadesini bir kez daha kontrol etti, sonra elini havada salladı. “Alışırısın. Her neyse, buraya yakın bir balık restoranı var. Biz yolu bulana kadar orası da açılmış olur.” Tommy’dan bahsetmekten kaçındı. “Plaj yolundan gideriz. Sanırım o girişi nasıl bulacağımı biliyorum. Olur mu?”

“Evet, olur.”

Seradan çıktılar ve dakikalar sonra montları ve şapkalarıyla geri döndüler.

“Jet lagin nasıl oldu?” diye sordu Chris.

Rick eldivenlerini çekti. “İdare eder, şu an şikâyet eden midem. Tommy bizimle geliyor mu?”

Chris ilk yalanı saklamak için ikinci bir yalan söylemeli miydi? İki yıl sonra Rick konuşmaya başlamıştı ve Chris bu kırılğan iletişim hatlarını koparmaya hiç istekli değildi.

İhanet hissini zihninden atmaya çalışarak oğluna baktı ve zor da olsa hafifçe gülümsemeyi başarırken başını da iki yana salladı. “Birkaç günlüğüne gitti. Eski arkadaşlarıyla arayı kapatacakmış. Ne zaman geri dönecek emin değilim.”

İşte, cevabı buydu. Rick’e doğruyu söylemeyecekti. Bunun yerine, matruşka bebeklerine benzeyen yalanlarına bir yenisini ekleyecekti.

Bahçeye çıkıp kapıları kilitlediler. Chris dikkatini patikaya verdi, Tommy ve Lacey’yle ilgili düşünmemeye çalışarak ormanlık alana yöneldi. Kumsala giden yolu bulması bu defa kolay olmuştu. Sert rüzgâr yanaklarını yalıyor, kulaklarında uğulduyordu. Burada havanın ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştu. Şapkasını yüzüne doğru indirdi. “Fazla uzak değil,” dedi.

Harbour Inn’in yanından geçip kumsaldan çıktılar, dar yolda ilerleyerek üç evden ilkinin önünde durakladılar. “Yine mi kaybolduk?” diye sordu Rick.

Chris yüzünü yola çevirdi ve hızla etrafına bakındı. “Burada bir restoran olduğuna yemin edebilirim. Ben...” Soğuk hava

boğazını yakınca öksürdü. Bu kısacık an hikâyesini değiştirmesi için yeterince uzundu. Şimdi Vicky Paveley'i hatırlamanın bir anlamı yoktu. O, zihninin derinliklerinde kalmalıydı, özellikle de onun çıplaklığını ve deniz kenarında hiçbir şey düşünmeden yaşadıkları sevişmeyi tekrar hatırlarken... "Eskiden oraya giderdim," dedi kaldırımında yürümeye devam ederek.

Sondaki evin yanından geçerken duyduğu bir kadın sesi duraklamasına neden oldu. Tonlama, vurgular ve sözlerin ritmi... Kelimeler Vicky tarafından söylenmiş gibiydi. Evin kime ait olduğunu hatırladığında sırtından aşağı bir titreme ilerledi; burası Vicky'nin büyükannesi Bayan Paveley'e aitti.

Hafıza çok güçlü bir şeydi.

"Özür dilerim, Seth. Sana yarım saat içinde Olivia'yı göreceğimizi söylemiştim değil mi? Mutfağı düzeltmeye dalmışım. Aşağı gel de gidelim hadi."

Sesi bir kez daha duyunca Chris olduğu yere çakılı kaldı. Ses kafasında değildi. Vicky'nin büyükannesinin evinin kapısının arkasındaydı. Bu çok tuhaftı, bu bir tesadüftü, saf ve basitti. Yaşlı Bayan Paveley yıllar önce ölmüş olmalıydı. Vicky de kesinlikle onun zihnindeydi, hepsi buydu.

"İyi misin, baba? Dalgın görünüyorsun."

"Evet, iyiyim. Restorana ne olduğunu merak ediyordum." Davranışlarının, söylediklerine ihanet ettiğini biliyordu, gözleri evin kapısına sabitlenmişti.

Kapı açılıyordu.

"Seth! Geliyor musun?"

O tanıdık ses ve ona uyan afacan, bakır rengi saçlar Chris'in vücudunun titremesine neden oldu. Kadının sesi Vicky'ninki gibiydi ve fazlasıyla ona benziyordu. Hayal görüyor olmalıydı; Vicky'nin yüzünü bu zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan kadında görüyordu. Kendini onaylayarak başını salladı. Jet lag. Jet lagin etkisiydi bu.

Kadın, Chris'ten iki adım ötede, kaldırımında durduğunda

dünya sanki on kez daha hızlı dönmeye başlamıştı. Başının dönmesiyle dengesini kaybederek evin duvarına yaslandı. Kadın dönüp ona baktı ve yüzünde Chris'i tanıdığına dair bir ifade belirdi.

Chris'in yapabildiği tek şeyse kendini ayakta tutmak oldu. Görünüşe göre şaşırان yalnızca oydu.

"Merhaba," dedi kadın. "Uzun zaman oldu."

Bölüm On

TommyStone@TommyStone

@MackTheHack Sürüme katıl, o zaman seninle özel mesajlaşabilirim.

#özel

Chris yaslandığı soğuk duvardan uzaklaştı ve üzerini düzeltti. Vicky Paveley hakkında oğluna mantıklı bir açıklama yapmalı, onun soru sormasına fırsat vermemeliydi. Ama bunu daha sonra yapması gerekecekti. Şimdilik sadece, Vicky'nin geçmişine ait biri olduğunu söylemesi yeterliydi. "Rick, bu Vicky. Eski bir arkadaşım. Yıllar önce birbirimizi tanıyorduk. Ben Amerika'ya gitmeden önce..." dedi aceleyle. Şapkasını çıkardı ve cebine sokuşturdu.

"Eski bir kız arkadaş gibi mi?" diye sordu Rick.

"Şey..."

Victoria araya girerek Rick'e elini uzattı. "Ben, Victoria Noble," dedi. "Sen de Rick olmalısın, oğlum Seth içeride. Sanırım onunla tanışmışsınız. Kıvrıkcık saçlı, çok fazla soru sorara."

Rick başını salladı.

"Sen, Vicky'nin... Victoria'nın oğlunu tanıyor musun?" diye sordu Chris.

Rick tekrar başını salladı. Durumdan bunalmış tek kişi Chris'miş gibi görünüyordu. Victoria gayet kontrollüydü. Hikâyeyi çoktan ele almıştı.

Victoria, ona baktı. "Çocuklar Hope Cove arazisinde karşılaşmışlar ve sohbet etmişler. Oğlun ona çok nazik davranmış," dedi. Sonra Rick'e döndü. "Seth insanlarla pek kolay geçinemez. Teşekkür ederim."

Chris ellerini havaya kaldırdı. "O zaman, bizim burada olduğumuzu biliyordun, öyle mi?" Bu, Vicky'nin... Victoria'nın sakın tepkisini mantıklı kılıyordu. "Ayrıca sen ne zaman Victoria oldun?"

Victoria gülümsedi. "Büyüdüğüm zaman. Evlendiğimde de biraz Noble oldum."

Victoria Noble. Bu isimde aşinalık yaratan bir şey vardı. *Victoria Noble.* Belki de Rick laf arasında söylemişti. Her neyse; geçmişti. "Yani evli ve çocuklu." Chris böyle acıklı bir açıklama yaptığı için kendi kendine küfretti ama başka ne söyleyebilirdi ki? *Birlikte geçirdiğimiz son gecemizi düşünüyordum. Sana sarılmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Seni öpmenin, seni sevmenin...*

Bunlar artık anlamsızdı, çünkü hayatları değişmişti. İkisi de aşkı başka insanlarda bulmuşlardı. İyi ve dürüst aşkı... Tommy olayı patlak verene kadar Chris, Lacey'yle yaptığı evliliğin iyi ve dürüst olduğuna inanıyordu.

Bir avucunu alnına bastırdı. Orada Vicky ve Lacey'yi aynı anda düşünmesi için yeterli yer yoktu.

"Boşanmış ve bir çocuklu," dedi Victoria. "Kocam, Seth be-bekken bizi terk etti."

Chris onun kırpılmış kelimelerini ve sesindeki acıyı fark etti. Özür dilemesi beklenirken farklı bir izlenim oluşturmuştu ama ne için olduğunu bilmiyordu. "Annen ve baban nasıllar? Ya kız kardeşin?" *Gerçekten mi? Havadan sudan konuşalım!* Onun cevap vermesini beklemeden devam etti. "Üzgünüm." İşte özür dilemişti. Doğru bir neden için değildi ama etrafındaki hava yu-

muşamıştı. Yaşananları dikkatli bir şekilde izleyen Rick'e baktı. "Belki dördümüz yarın öğle yemeği için Harbour Inn'de buluşabiliriz? Çocuklar sahilde beyzbol oynar, biz de... konuşuruz."

Ne yapıyordu? Victoria'yı görmek onu bir ergene dönüştürmüştü. Kendini beceriksiz ve garip hissetti, hatta biraz da utangaç. Bu kadın ona bunu yaptırarak güce hâlâ nasıl sahipti? *Frampton, kendine gel.*

"Seth henüz dört yaşında. Sanırım beyzbolda biraz hırslı. Ayrıca babam ve Juliette iyiler, teşekkürler. Annemi birkaç yıl önce kaybettim, felç yüzünden." Devam etmeden önce dönüp yeni evine baktı. "Ve seni soru sormaktan kurtarayım, büyükannem öldüğünde on dokuz yaşındaydım." Yavan bir gülümsemeyle bakışları kaldırıma kaydı. "Öğle yemeği ve sohbet ilginç olabilirdi ama yarın gelemem."

Ah! Başından atmak. Pekâlâ, kırk dört buçuk numara botlarını Victoria'nın tüm anılarının üzerine sertçe vuracaktı. Belki de birbirlerinden kaçmaları en iyisiydi. Birlikte geçirdikleri zamanı kolayca hatırlıyor olabilirlerdi ama artık ikisi de ergenlik çağında gençler değillerdi. "Annen için üzgünüm, büyükannen için de, bilmiyordum," dedi. "Öğle yemeğini de başka zaman yeriz." Victoria'nın yüzüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına itişini izledi ve buklenin tekrar çıkmasıyla onun üflediğini duydu. Gülümsedi. Bu saçlar bir keresinde onun vücudu boyunca dans etmişti.

"Toplantı için Londra'ya gitmek zorundayım ama bir terslik olmazsa ertesi gün geri döneceğim. Ondan sonra bir şeyler ayarlarız."

Victoria'nın cevabı Chris'in aklından geçen muhteşem görüntüyü hafifçe dağıttı. "Bu harika olur," dedi. Sonuçta kötü bir fikir değildi. "Kaleye de uğrayabilirsin."

"Baba, artık gidebilir miyiz?"

Rick'in sorusu ve beraberindeki kıpırdanmalar Chris'e gündelik hayatın gereksinimlerini hatırlattı. "Acıktın mı?"

"Evet."

“O, Rick mi?” Seth’in sesi yazlık evin içinden sokağa süzül-
dü. “Rick’i görmek istiyorum.”

Hızlanan ayak sesleri, moloz ve tozları havaya kaldıran müt-
hiş bir gürültüyle son buldu. “Orada kal!” diye bağırdı Victoria.

Chris sıva parçaları ve ahşap şeritler düşerken hızla evin içi-
ne daldı, içerideki dondurucu su neredeyse ayak bileklerinin
seviyesindeydi. Yolunun üzerindeki molozlara takılıp sendeledi
ve evin kasvetli görüntüsüne bakarken zihni karıştı.

*Aldatılmayla yıkılmış ve kaosla akli karışmıştı, oğlunu ve ka-
rısını arıyordu. Ellerini başına koydu ve bilinçli bir şekilde yavaş
nefes alarak havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. Etin yanık
kokuğu boğazına dolarken sanki boğuluyordu ve kusacak gi-
biydi. Kokuyu hemen tanıdı. İçgüdüsel olarak parmaklarını
kaşının üstündeki yaraya götürdü.*

“Çok büyük bir patlama,” dedi Tommy.

Chris, Tommy’nin koluna uzanan eline baktı. Açıklamaya
ihtiyacı yoktu, acımasız gerçek çoktan etrafa dağılmıştı. “Rick
nerede?” diye sordu. “Tam burada, yanımda duruyordu.” Are-
nanın girişini işaret etti ve telaş içinde koşturan sağlık görevli-
lerini uzaklaştırmaya çalıştı. “O nerede?”

“Rick iyi,” dedi Tommy, sesi çatlamıştı. “Birkaç kesik ve sıy-
rık var ama iyi olacak. Hastaneye götürüyorlar.”

“Todd nerede?” diye sordu Chris. “Lacey nerede?”

Tommy hızlı bir hareketle kollarını Chris’e sardı ve onu ken-
dine çekip dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Lacey arenada,”
dedi. “Lacey ve Todd, ikisi de orada. Todd senin motoruna bini-
yordu, çok kötü bir şey oldu.”

Kelimeler bir silahtan fırlıyormuş gibi Chris’e ulaştığı an an-
ladı. Patlama... Yanık et kokusu ve dumanın, dilinin üzerinde bi-
raktığı buruk tat... “Onları oradan çıkarmam gerekiyor, Tommy.
Onları kurtarmak zorundayım.”

Tommy onu tutmak için daha fazla uğraşmadı. Kollarını
gevşeterek Chris’i serbest bıraktı. Arenaya yaklaştıkça bir sıcak-

lık bulutu etraflarını sarıyordu. "İyi misin?" diye sordu Tommy.

Chris cevap vermedi. Öğürmemeye konsantre olmaya çalışıyordu, koku çok güçlüydü, pis ve boğucuydu. Eliyle burnunu kapattı ve yüzeysel nefesler almaya başladı. Tommy'nin adım sesleri kulağına sanki onun üstüne kusuyormuş gibi geliyordu. "Hiçbir şey göremiyorum," dedi Chris. Karşısındaki turuncu pusun içini seçmeye çalışıyordu. Olay yerinde çalışan insanların hayalete benzeyen ana hatlarını görebilmek için garip ışığa doğru ilerledi. İlerlemesine yardımcı olan cesareti, hareketliliğin olduğu alana yaklaşmasını kolaylaştırıyordu.

Hiç kimse konuşmuyordu; Chris ayaklarının dibindeki enkaz ve arenanın zemini boyunca yayılan katliamın büyüklüğü karşısında resmen şok geçiriyordu. Görevliler büyük yangını kontrol altına almaya çalışırken, bir avuç dolusu küçük yangın gözetimsiz bırakılıyordu. Şaşırtıcı sayıdaki polisler birbirlerine bağırarak emirler veriyorlar ve ana girişi bantla kapatıyorlardı. Fotoğraf makinelerinin kör edici şekilde yanıp sönen flaşları berbat kokan sisi gölgeliyordu.

Chris kırılmış ve yanan test rampasında onlara yol açmaya çalışan iki adama odaklandı. Bir itfaiyeci tarafından korunan ve duman çıkan çukurun yanında duruyorlardı. Fark ettirmeden onlara biraz daha yaklaştı ve kavrulmuş yeri gördü. Hayal mi görüyordu, yoksa çıplak ayaklarında yeryüzünün sıcaklığını mı hissediyordu? Tommy ileri atılıp onu sıkıca kavradı ve geri çekti ama Chris azimli bir şekilde ondan kurtularak bir adım daha ilerledi. İşçi tulumları içindeki iki adamı bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı. Adamlar çukurun dışındaki alanda inceleme yapırlarken, Chris gözyaşları arasında kırmızı beyaz bulanıklığı anlamaya çalıştı. "Bu ne?" diye bağırdı Tommy'ye. "Görebiliyor musun?"

'Kim' diye sorması gerektiğini fark edince yaptığı hata midesini yumrukladı. "Lacey mi? Todd mı?" Ayağı yumuşak bir şeye çarptı. Islak bir şeye. Ne göreceğinden korkarak, çarptığı şeye baktı. Deri ve kemik parçaları arasında motor süren ve uzakta yanan bacakları tekmeleyen bir dublör gibi dolaşıyordu,

fakat bu bir film seti değildi ve yerdeki kalıntılar da protez değildi.

“Seth!” Dumanlar içinden kesik kesik gelen bir kadın sesi Chris’e gerçek dünyaya dönmesi gerektiğini hatırlattı. Terden yapış yapış olmuş avuçlarını pantolonuna sildi ve zihnini temizlemeye yoğunlaştı. Geçmiş gösteren sahneler hatıralar değildi, geçmiş gösteren sahnelerde, onu tümüyle yutan ve egzersiz arenasının girişinde kusturan, aynı zamanda Lacey ve Todd’ın paramparça cesetlerini bulduğu anı yeniden yaşaması için onu zorlayan, insan yiyen canavarlar vardı. Bunun gerçekleştiği gün tamamen travmatikti, ancak şimdi olayları yönetmeyi öğrenmişti. Görüşünü engelleyen baş ağrısına dayanmaya çalıştı.

Montunun düğmelerini açtı, sonra gergin kollarını silkeledi. *Odaklan, Frampton. Neden burada olduğunu unutma.*

Dışarıdan gelen feryat unuttuğu bir şeyi ona hatırlatarak harekete geçirdi. Vicky’nin oğlu içerideydi ve onu dışarı çıkarması gerekiyordu. “Seth! Neredesin? Lanet olsun!” Çocuğu bul. Çocuğu kurtar. Chris boğazına kaçan toz yüzünden öksürdü. Bu tıkanma çocuk için yüz kat daha kötü olacaktı; Lacey için bin kat kötü olmuştu.

“Sen lanet olsun dedin.”

Seth’in sesi Chris’i başka bir halüsinasyonun eşiğinden çekip kopardı ve onu gerçek ve hayal arasında kimseye ait olmayan bir yere kaldırdı; Araf’a.

“Sakin ol,” diye kendi kendine söylendi Chris. *Gözyaşlarını zapt et, çığlığını bastır, ağzındaki safrayı yut. Şimdi!*

Bilinçli bakışları eve geri döndü ve merdivenlerde duran çocuğun minik siyah silüetini gördü. Hızla yaklaşarak çocuğu kollarının arasına aldı ve bir başka korkunç gürültüyle evin tavanı çökmeden birkaç saniye önce çocukla birlikte kendini dışarı attı. İnsanlar kaldırımında toplanmıştı.

Chris, Seth’in küçük bedenini iyice kendine yaklaştırdı. “Dostum, sen iyi misin?” diye sordu. Boğuk bir ‘evet’ tutuşunu gevşetmesi gerektiğini hatırlattı. Çocuğun yanakları kızarmış,

saçları gri renge bürünmüştü ama bunun dışında burnu bile kanamamıştı. Onu yere bıraktı ve saçlarındaki tozları silkeledi. “Korkudan saçlarının beyazladığını düşündüm,” dedi gülümsemeye çalışarak.

Sessiz ve hareketsiz duran Victoria’ya baktı, kollarını Rick’in omuzlarına sarmıştı. İkisi de bitkin görünüyordu; bronz teniyle Rick ve inci renginde Victoria.

Chris yere çömeldi ve Seth’in ellerini tuttu. “Sanırım annen seni kucaklamak istiyor,” diyerek onu Victoria’ya doğru yönlendirdi, ancak çocuk onun parmaklarına yapışmıştı. “Tamam, güvendesin,” diye fısıldadı. Victoria’yla konuşmak için başını çevirdi. “Yaralandığını sanmıyorum ama yine de kontrol etmelisin.” O sırada fark etti ki Victoria, Rick’i bırakamıyordu, çünkü onun ayakta kalmasını sağlıyordu.

“Chris, oğlunla ilgilenmelisin!” dedi Victoria. Sonra hızlı birkaç adımla Seth’in yanına ulaştı.

Chris, Rick’e sarılmadan hemen önce gözlerinden akan yaşları gördü. “Ah, adamım. Tamam, ben iyiyim.”

“Hepsini düşündüm... annemi... Todd’ı... seni...” Duygu yüklü kelimelerle boğulan Rick, babasına doğru eğildi ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

“Özür dilerim, seni korkutmak istemedim. Ama Seth’i orada bırakamazdım. Anlıyorsun, değil mi?” Bir çocuğun hayatını kurtarmak, Lacey ve Todd’ı kaybetmeyi kesinlikle telafi edemezdi ve Chris’in onların ölümünden kendini sorumlu tutarak yaşadığı suçluluk duygusunu hafifletecek bir şey de değildi. Ama başka bir ebeveynin evladını kaybetmesini de durup izleyemezdi. “Seni temin ederim ki tehlikede değildim.”

Rick başını kaldırdı. “Sen, benim her şeyimsin, baba.”

Bu sırada Victoria bir elini tereddütle Seth’in omzuna koymuştu. Derin, titrek bir nefes aldı. Framptonların kayıpları onun yaşadıklarının çok ötesindeydi. Büyükannesinin ve annesinin ölümünden büyük üzüntü duymuş, ilk birkaç ay kendini acımasızca işe vermişti. Zamanın Rick’i çok az iyileştirdiği de aşikârdı.

“Evin için üzgünüm,” dedi Chris, Rick’i sımsıkı tutarken. “Tavan çöktü, artık orada yaşayamazsınız. İçerisi bomba atılmış gibi.”

Victoria küçük bir kahkaha attı. “Evimi nazik bir şekilde parçaladığın için teşekkür ederim,” dedi ve bakışlarıyla Rick’i işaret etti. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Oğluna kocaman sarıl ve her zaman onun için burada olacağını söyle,” dedi Chris.

Eğer Seth izin verse bunu hiç düşünmeden yapardı. Sarılmak, öpmek ve rahatlatıcı kelimeler söylemek mükemmel şeyler gibi görünüyordu. Bunu yapacaktı.

En azından bunu deneyecekti.

Seth’e yaklaştı ve onun minik vücudunu sıkıca kucakladı. “Seth, çok korkmuş olmalısın. Güvende olmana çok sevindim, ayrıca sana sahip olduğum için çok mutluyum,” dedi. Onun karşı koymasını, çılgılık atmasını ya da kollarından kurtulmak için yumruklamasını bekledi. Ama hiç beklemediği bir şey oldu; Seth titreyen vücudunu ona yaklaştırdı.

Seth muhtemelen çok geçiriyordu ve bu yaptığı da içgüdüsel bir korunma hareketiydi. Yine de hayatında ikinci defa, güvende ve korunduğunu hissetmek için Victoria’ya yönelmişti. “Senin için burada olmak istiyorum, Seth. İhtiyacın olan kişi benim. Senin sevebileceğin bir anne olmak istiyorum!” Konuşmasının özel olduğunu anlatmak için alçak sesle konuşmuştu. Oğlunun bunu anlayıp anlamadığını zaman gösterecekti.

“Tanrım! Burada ne oldu? Herkes iyi mi?” El sanatları Merkezi’nden ok gibi fırlayan Olivia, Seth’in önünde eğilerek parmaklarını çocuğun yanağında gezdirdi. “İyi, gözyaşı yok ama elbiselerin çok pis.” Victoria’ya baktı. “Her şey yolunda mı?”

“Biraz sarsıldık,” dedi Victoria evi işaret ederek. “Tavan çöktü. Ben burada, dışarıdaydım ama Seth merdivenlerdeydi.” Yaşadığı korkuyla idrak ettiği duygular kelimelere döküldü. “O ölebilirdi, onu kaybedebilirdim ve bunlara neden olan şey prensiplere kafayı aptalca takmış olmam. Buranın yıkılmış ol-

ması gerekiyordu, yerle bir edilmeliydi, bütün izler yok edilmeliydi. Burası bir ölüm tuzağıydı.” Sonra ayağa kalktı ve Seth’i Olivia’nın kollarına yönlendirdi. “Ben sorumsuz bencilin tekiyim. Anne olmaya uygun değilim.” Kelimeler havaya çarpar çarpmaz onları geri çekmeyi diledi, Seth’in bunları duyması gerekmiyordu. Eliyle yüzünü kapattı ve arkasını dönerek gözyaşlarını sildi. Kafasını kaldırdığında Chris’in endişeyle kocaman açılmış gözlerini ve yüzü bembeyaz olan Rick’in bakışlarını yakaladı. “Özür dilerim,” dedi.

Rick ona doğru bir adım yaklaştı. “Hanımefendi, bir şey söyleyebilir miyim? On üç yaşındayım ve sizinle Seth’in arasında neler olduğunu anlamıyorum. İyi bir anne olmadığınızı nasıl söylersiniz? Ben, babam içeride olduğu için korkarken, siz de burada oğlunuz için korkuyordunuz. Ama güçlü durdunuz ve benimle ilgilendiniz. Bana güvende olduğumu hissettirdiniz ve inanın bu kolay değildir. Güvende değildim, değil mi baba?” Chris hafif bir baş sallamayla oğlunun konuşmasını destekledi. “Sizin kollarınız bana babamın iyi olduğunu söyledi,” diye devam etti Rick. “Bu çok değerli bir şey olduğu için Bayan Noble, size çok iyi bir anne olduğunuzu söyleyebilirim.” Sanki bu konuşma ona da iyi gelmiş gibiydi, çünkü yüzü artık o kadar da beyaz değildi. Chris’in kolunu tuttu ve onu kaleye doğru çekti. “Sonra görüşürüz, Seth,” diye bağırdı.

Victoria şaşkınlıkla kollarına baktı; onlar Rick’i korumuştular.

Olivia, “Kimdi o?” diye sordu. “Sanki o adamı bir yerlerden tanıyorum.” Seth’le birlikte dükkâna doğru yürüdü ve Victoria’ya da yürümesini işaret etti. Kapıyı açarken, “Hatırladım!” dedi. “Chris Frampton, Hollywood dublörü olan genç adam. Portland’da ne işi var?”

“Evine geldi,” dedi Victoria.

“Onu tanıyor musun?”

Victoria bakışlarını kollarından çekip uzağa baktı. “Tanıdığımı sanıyordum.”

“İnsanlar değişir, Victoria. Seni çok fazla hayal kırıklığına uğratmış olamaz.”

Hayatının yarısını, onu seven ve daha sonra terk eden bir korkağın yaptıklarını düşünerek hayal kırıklığıyla geçirmişti. Şu anda vücudunda yönetilemez, açıklanamaz çok sayıda duygu vardı, minnettarlık mantıklı olanlardan biriydi ve Victoria aralarında hayal kırıklığını bulamadı. Nefes nefese kalmıştı. "Seth'i dışarı çıkardığı için ona teşekkür edemedim," dedi, sonra oğluna baktı. "Eğer Chris orada olmasaydı biz ne yapardık, Seth?" Bunun düşüncesi bile dayanılmazdı. "Onu bir daha gördüğümüzde teşekkür etmeyi unutmamalıyız."

"İçerisi kötü müydü?" diye sordu Olivia araya girerek.

"Ben görmedim ama Chris bomba atılmış gibi görüldüğünü söyledi."

"O zaman kapıyı kapatmanı ve bu konu için yarın üzülmeni öneriyorum."

"Bu güzel olurdu ama yarın kurulla savaşağım. Bunun yanı sıra sigorta şirketini aramam gerekiyor, belki bugün bir eksper gönderebilirler." İcini çekti. "Telefonunu kullanabilir miyim, Olivia?"

Bölüm On Bir

JulietteHigham@EweTwo

Çeşitlendirme üzerine iletileriniz için teşekkürler.
Hakkında düşünebileceğim birçok şey verildi.
EweSpeak HQ'da büyük gün. Daha sonra.

Dün gece yatağa girmenin pek bir anlamı olmamıştı. Çünkü Seth sürekli ağlayarak uyanmış, bu da Victoria'nın, yaşanan korkunç olayı tekrar tekrar zihninde canlandırmasına sebep olmuştu. En sonunda Seth'i izleyerek uyanık kalmanın daha iyi olacağına karar vermişti. Böylece Chris Frampton'ı hatırlatabilecek o tanıdık rüyalardan da kaçınmıştı.

Arabanın camını indirdi ve soğuk havanın keyfini çıkaracakken, rüzgâr bir anda saçlarını darmadağın ediverdi. "Lanet olsun," diye mırıldandı, saldırıyı engellemek için camı hızla kapattı. Yönetim kurulu odasına girmeden önce kendine çekidüzen vermek zorundaydı.

Çekidüzen vermek, ha! Sigorta şirketinden gelen eksperin ev için söylediği de buydu. Yine de teklif verilmesini sağlamak için uygun bulduğu üç inşaatçıyı ve su tesisatıyla – kahrolası patlak borular – ilgilenecek firmayı organize etmişti.

"Sorun su borularıyla ilgili," demişti adam. "Evin tamamen

kuruması zaman alacak. Altı aydan önce burada oturmayı beklemeyin. Yani bu, temele geri dönmek gibi.”

Radyo spikeri sona yaklaşan yedi buçuk haberlerini verirken, Victoria, EweSpeak’in park alanına girdi. Yaklaşık üç saat-tir yoldaydı. Park alanında Juliette’in arabasının dışında birkaç araba – ilk defa gördüğü zarif bir Audi de aralarında- vardı ama hiçbirisi kuruldakilere ait değildi. Bu çok iyiydi, davalarına hazırlanmaları için onlara zaman verecekti.

Arabasını kilitlerken gözü boş yolcu koltuğuna takılınca düşünceleri Seth’e kaydı. Onu büyükbabasıyla bırakması kendini kötü hissetmesine neden olmuştu. Çünkü felaketin şok dalgaları hâlâ parçalarcasına vücudunu çevreliyordu. Chris Frampton’ın hayali gece boyunca onu rahatsız etmişti. Ayrıca neredeyse sabaha kadar Seth’i izlemişti. Bu davranışı kontrolü dışında bir tepkiydi ve mantıksızdı ama oğlunu kaybetmediğini bilmeye ihtiyacı vardı. İki hafta önce olsa kendi tepkisinden ürkerdi.

“Günaydın, Bayan Noble.”

Victoria, resepsiyoniste selam verdi ve derli toplu görüldüğü için onu tebrik ettikten sonra asansöre doğru yürüdü. Asansörün gelmesini beklerken ana giriş kapısı açıldı, hemen ardından da karo fayanslar üzerinde ayak sesleri yankılandı.

“Tamam, yolu biliyorum, teşekkürler.”

Victoria gülümsedi, bu sesi tanıyordu. Ağzı açık bakakalan resepsiyonisti rüzgâr gibi geçen Annabel Lamb’i görmek için girişe döndü. Resepsiyonistin tepkisi alışılmış bir reaksiyondur, çünkü UK Starz’ı kazanmak Annabel’i uluslararası tanınan bir şarkıcı yapmıştı.

Annabel neşeli bir şekilde Victoria’ya el sallayıp asansöre bindi. “Geliyor musun?” Victoria’yı evrak çantasından yakalayıp içeri çekerken saçlarına dikkatle baktı. “Sana bunu yapmanı buradan uzaklaştırmamı ister misin?” dedi ve kahkaha atarak onu sıkıca kucakladı. “Aman Tanrım! Yıllar oldu. Nasılsın?”

Victoria, “Bir çalının içinde sürünmüş gibi görünmem di-

şında mı?” dedi gülerek. “En kısa sürede kendime çekidüzen vereceğim ve güzel bir kahve içtikten sonra iyi olacağım. Sabah sabah nasıl bu kadar canlı ve neşeli olabiliyorsun?” Annabel’in mükemmel makyajını ve insanı şaşkına çeviren enerjisini takdir etti. “Aslında, nasıl bu kadar erken gelebildin?”

“Solucan gibi kıvrılan bir uzay gemisiyle geldim.”

Victoria başını salladı ve Annabel’in üçüncü katın düğmesine basmasını izledi. Asansörün kalkış sarsıntısı bile on beş santimlik topukları üzerinde dengesini kaybetmesine neden olmamıştı.

Annabel aynalı kapılarda yansımalarını incelerken, köşedeki kapalı devre kameraya göz kırparak kur yaptı. “Yaşlı adamı biraz keyiflendirmek lazım.”

Asansör durup kapılar açılınca Annabel bir kez daha kameraya döndü ve öpücük gönderdi. Victoria başını sallayarak onu izliyordu. “Sid emekli oldu,” dedi. “Yeni ve genç güvenlik görevlimizi tek kelimeyle mahvettin.”

“Saçmalık. Beyne birazcık kan sıçraması kimseye zarar vermez. Ayrıca bugünün şimdiye kadar çalıştığı en iyi gün olacağına eminim. Daha sonra gidebilir ve onun ne kadar verimli çalıştığını inceleyebilirsiniz.” Yüzüne ciddi bir ifade yerleşmeden önce Annabel’in gözleri muziplikle parladı. “Öncelikli olarak halletmem gereken birkaç işim var.”

“Tamam, Juliette ve ben gün içinde buradayız. Yönetim kurulu toplantımız var.” Victoria ofisinin kapısını açmak için kapı koluna uzandı.

“Olamaz. Joo’ya sürpriz yapmama izin ver.” Annabel sıkıdığı yumruğunu kapının ahşap kasasına vurdu. Victoria’ya kenarda durmasını işaret etti. “Orada bekle.”

Juliette yarı aralık kapıda göründü. “Annabel! Ne güzel bir sürpriz. Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler. İçeri girebilir miyim?”

Juliette kapıyı Annabel’in siska vücudunun geçeceği kadar

açtı. Victoria da aceleyle onu takip etti. Annabel gözleriyle ofisi taradı, sonra tek kaşını kaldırdı. “Yine nötr tonlara saplanıp kalmışsınız. Hayatınızda biraz renge ihtiyacınız var.” Dikkatini Juliette’e çevirdi ve dimdik durup kollarını iki yana açtı. “Bu ‘Ben kucaklanmayı bekliyorum,’ demektir,” diyerek sırıttı. “Uzun zaman oldu.” Sıcak bir kucaklamayla Juliette’e sarıldı. “Üstelik bak, asansörde saklanan birini de buldum.”

Victoria çantasını masasının üzerine koyarken gülümsedi. “Nasıl gidiyor?”

Juliette başını salladı. “Bir çıkış yolu bulmak için uğraşıyorum. Dün geceki üç saatlik uyku da bana yardımcı olmuyor. İstersen bir göz at, detaylar benim bilgisayarda,” dedi ve ona yaklaşarak yanağından öptü. “Nasılsın?”

“Yorgun, hem de çok. Umut verici görünmüyor değil mi?”

“Hayır, ama sanırım kahve sana yardımcı olacaktır.” Juliette parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirerek dağınıklığı düzeltti. “Daha sonra Seth’i ve yeni evini bana anlatırsın,” diye fısıldadı.

Annabel ellerini çırpı. “Kızlar, hâlâ o birinci sınıf koyu kahveyi mi içiyorsunuz?” Kızların cevabını beklemeden dans ederek makineye doğru ilerledi ve üç fincan kahve hazırladı. Onarını verdikten sonra kendi kahvesini aldı. “Dekor seçiminizi bir türlü anlamıyorum ama favorim sizsiniz. Bu kahve her şeyi telafi ediyor.” Juliette’in tekerlekli koltuğunu Victoria’nın masasına yaklaştırdı ve dik bir şekilde oturup fincanını masanın deri kısmına bıraktı. “Bir sorunuz var ve sizin yardımınız gerekiyor.”

Victoria dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. “Devam et.”

“Sapık bir takipçim var. Şey, birkaç tane var ama bu seferki sorun haline geldi.”

“Bu konuda polis ne yapıyor?” diye sordu Juliette.

“Onlara söylemedim. Virüs gibi yayılacağı için göze alamadım. Herhangi bir tanıtım iyi tanıtımdır demek saçmalık. Sen ve Victoria bunu anlıyorsunuz ve pek çok ünlünün EweSpeak üze-

rinden konuşmasının nedeni de bu. Dürüstlük ve her şeyden önemlisi gizlilik kavramınız var.”

“Evet, bizim için önemli.” Victoria, Juliette’e baktı. “Ne yazık ki kurul için öyle değil.”

Annabel, “Her neyse,” diyerek devam etti. “Bu aşamada polisin işi ciddiye alacağını sanmıyorum, çünkü daha önce olanları gördüm. Artık bu küçük tomurcuğun büyümesini engellemek gerekiyor.” Fincanını eline aldı ve kahvesinden birkaç yudum içti. “Bir süre önce yeni bir e-posta aldım. Koyun kılığındaki kurtlarla ilgili bir şey.”

Juliette başını salladı. “Çoban köpeği! O zaten yok muydu?”

Annabel başını salladı. “E-postayı takip etmedim.”

Juliette’in kaşları çatıldı. “Bu tür işleri yapan çalışanların yok mu? Menajerinin senin için takip etmesi gerekirdi.”

“Onu işten attım.”

“Bu sorun değil, Anna. Bunu halledeceğim.” Victoria bilgisayarında oturum açtı ve Annabel’in isteğini hızlı bir şekilde takip etmek için not aldı. “Yine de polise anlatmalısın. Onu köşeye sıkıştıracak kanıtlar toplayabiliriz. Tek başımıza olursak onu izleyebilir ve engelleyebiliriz ama seni ondan koruyamayız.”

Annabel elini salladı. “Eğer işler daha kötüye giderse polise gideceğim. Hem durup dururken kurulun bizim gizliliğimize saygısızlık etmesi de nereden çıktı?”

Victoria sandalyesini geri iterek bacak bacak üstüne attı. “Büyük planları var.”

“İki departmanı gereksiz görmek gibi,” diye ekledi Juliette. “Biz bu şirketi Victoria’yla birlikte kurarken, onlar plan yaparak yağlı popolarının üzerinde oturdular ve ellerini ovuşturarak cüzdanlarını bel ölçüleriyle birlikte genişlettiler.”

Juliette’in serzenişini Victoria’yı şaşırtmıştı. Bu zamana kadar onun oy kullandığı yolunda hiçbir fikri yoktu. Son kez konuştuklarında kurulun fikirlerinin kayda değer olduğu şeklinde nedenler öne sürmüştü. “Aklının başına geldiğini duymak çok iyi. Aksi

takdirde kulağını çekmek zorunda kalacağımı düşünüyordum,” dedi.

“Yönetim kurulunun yanında olduğumu hiçbir zaman söylemedim. Tüm gerçekleri düşündüm ve karar verdim; bu, sağlam bir iş uygulaması. Bunu bana sen öğrettin. Evet, gerçeklere baktım ve onları sevmedim. Burası bizim şirketimiz Victoria ve artık kontrol edemediğimiz için onlardan nefret ediyorum. Bu durum beni-”

Annabel, “Sinir ediyor,” diyerek onun sözünü tamamladı. “Devam et, konuş. Senin bunu istediğini biliyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse bazı yönetim kurulu üyeleri kadın düşmanı erkekler gibi davranıyor,” dedi Victoria.

“Öyleyse cinsiyet ayrımı yapan cüceler neden kadınların kurduğu bir şirkette çalışıyorlar?”

Juliette bakışlarını Annabel’e çevirdi. “Emekli maaşlarını yükseltmek için. Yine de... Nasıl bu kadar kalpsiz olabilirler?”

“Ama ben EweSpeak’i seviyorum. Hem buraya karşı hem de burada çalışan insanlara karşı kendimi sorumlu hissediyorum.” Annabel, Victoria’ya baktı. “Eğer Annabel Lamp destek sayfasını kurmayı istemeseydiniz bunların hiçbiri olmayacaktı. İnsanların işlerini kaybetmesini istemiyorum!”

Juliette bir elini Annabel’in omzuna koydu. “İnan bana bu, yarısı bile değil. Bize yön değiştirmemizi, zenginlerden ve ünlülerden gelen gönderileri etkin bir şekilde takip etmemizi ve harekete geçmeleri için onları kışkırtmamız gerektiğini söylediler. Cevap vermeleri için de tahrik edilmelerini. Her şeyi sansasyonel bir hale getirmenin peşindeler.”

Annabel, Juliette’in eline uzandı ve onu kendi ellerinin arasına aldı. “Biz sansasyon yaratmak istemiyoruz. EweSpeak’le çalışmamızın nedeni de bu.” Uzun bir iç çekti. “Yönetim kurulunun bu değişiklikleri uygulayacak gücü var mı?”

Juliette başını salladı. “Hem de en âlâsından.” Sonra başını öne eğdi. “Victoria?”

Victoria parmaklarını birbirine geçirdi. “Müşterilerimizin bunu istemediğini biliyorum ama tarafsız gözlemcileri bizim tarafımıza geçmeleri için ikna etmemiz gerekiyor. Basitçe söylemek gerekirse yeterli oyumuz yok.”

“Akıllı başında birkaç üyeyle konuştum,” dedi Juliette. “Bizim tarafımızda en fazla iki kişi var ve bu yeterli değil. Hep söylediğin gibi Victoria, yine para konuşuyor.”

Annabel ayağa kalktı. “Yardım edebilir miyim? Kararsızları yönlendirmek için benim ünümü kullanabilir miyiz? Yönetim kuruluyla konuşup, onlara bunun saçma bir fikir olduğunu söyleyebilirim.”

Victoria düşünceli bir şekilde parmaklarıyla oynadı. Annabel ünlü müşterileri adına sözcü olarak hareket edebilirdi. Yönetim kurulundan konuyu tekrar gözden geçirmelerini rica edebilir, onları bu değişimin EweSpeak’i liste başından düşüreceğine ikna edilebilirdi. Altın rengi saçları ve mükemmel fiziğiyle dikkatlerini dağıtabilir ve onları yanlış sandığa yönlendirebilirdi. Cehennem gibi bir gösteri olacaktı.

“Teşekkürler Anna, ama vaktimiz yok. Toplantı on gibi sonuçlanmış olacak. Oylar sayılacak ve EweSpeak bilinmezlik gezegenine fırlatılacak.”

Juliette, Annabel’in kalktığı koltuğa yığıldı. “Sinir bozucu bir şey. İki kararsızın durumu tersine çevireceğini fark ederlerse bizimle oy kullanacaklarından eminim. Çünkü genellikle birlikte hareket ederler ve sürüden ayrılmayı pek sevmezler. Bu türleri bilirsin.”

Annabel odanın içinde tempolu bir şekilde volta atmaya başladı. “Onlara yön verecek olan ne?”

“Birisi ayağa kalkar, fikrini açıkça söyler ve onlara yanlış yolda gittiklerini gösterir.”

“Lanet olsun! Yıllar önce bana teklif ettiğin yüzde otuzluk payı kabul etmiş olmalıydım. Bu sayede toplantı odasındaki eşekleri tekmelerdim.”

“Bunu düşünmek faydasız, çünkü hisse oranıyla oy alama-

yız. Kişi başına bir oy, bunu nasıl ayarladıysak artık. Adil olacağını düşünmüştük, değil mi Victoria?”

Victoria dalgın bir şekilde onu onayladı. Hafızası, önemli bir yer işgal eden gerçekler ve rakamlarla mücadele ediyordu. “Dünyanın kaç bucak olduğunu sen göstereceksin, Anna. Cömert teklifimi reddettiğin zaman beni tekmelemiştin ama seni affediyorum. Neden biliyor musun?”

“Çok güzel ve sevimli olduğum için mi?”

“Evet, çünkü benim bir şeyi hatırlamamı sağladın, senin söylediğin bir şeyi; eğer gergin olmana bir son verecekse yüzde biri kabul ederim.”

Bölüm On İki

FrancisPaveley@HeadShepherd

Bugün EweSpeak'te olmamalıyım, küçük kuzumu kumsalda zıplamaya götürüyorum. Bot ve yün bere almam gerek. Sıcak sıcak kırılacak.

;-) #heyecanlı

Annabel'in yüzünde bir sırıtsı belirdi. "Bunu söylemiştim değil mi?"

Victoria gülümsedi. Annabel'in artan istekliliği bulaşıcıydı. "Evet ve benim sıkı popom da bunu affetmeye hazır."

"Kendi payımı unuttuğuma inanamıyorum."

"Al sana uluslararası yıldız."

"Senin bahanen ne, Vicky? Sen nasıl unutabildin?" Annabel'in sesi şakacıydı. "Görünüşe bakılırsa sosyal ağı tek başına yönetmek unutkanlığa yol açıyor."

Juliette de şenliğe katıldı. "Dört çocuk sahibi olmak da benim bahanem," dedi kıkırdarak. "Bu harika. Cevap bunca zamandır burnumuzun dibindeymiş."

"Pekâlâ, konuya açıklık getirmek için soruyorum, oy verme hakkım mı var şimdi?"

Victoria ve Juliette aynı anda cevap verdiler. "Evet."

“Şu gülümsemelerinize bir bakın.” Annabel onlara doğru yürüdü. “Tamam, kendimi hazırlamak için otuz ve iki çekimseri ışığa yönlendirmek için on dakikam var.” Juliette’i kaldırdığı sandalyeyi masanın arkasına sürükledi ve oturduktan sonra bilgisayar ekranını kendine çevirdi. “Hadi biraz kış tekmeleyelim.”

Victoria da kendi bilgisayarına döndü ve Annabel’in müşteri notlarını gözden geçirmeye başladı. “İki yıldır dosyana ulaşamamış. Senin payını unutmamız çok normal.” Bir belgeye tıkladı ve ekrana bir sertifika geldi. “Neyse ki yüzde birlik hakkınla ilgili bütün detaylara sahibiz. Kurul mutlaka kanıt isteyecektir.” Yazdır düğmesine bastı ve arkasına yaslandı. “Eminim bundan haberleri vardı.”

“Ve bundan bahsetmemeye mi karar verdiler?” Juliette, Victoria’nın arkasına geçti ve ekrandaki bilgiyi inceledi. “O zaman bu pek de sürpriz olmayacak.”

“Ben sürpriz kelimesini tercih etmezdim,” dedi Annabel. “Sinsi herifler.”

“Ah, biz yine de yelkenlerine giden havayı engelleyeceğiz. Şişman kediler bu yıl Karayipler’e gidemeyecek.” Victoria kâğıdı yazıcıdan aldı ve evrak çantasına koydu, sonra Annabel’e baktı. “Ne yapıyorsun?”

Annabel gözlerini ekrandan ayırmadı. “Oyuma karar vermeden önce gerçeklere bakıyorum. Bu gerçekten de katı bir iş uygulamasıymış.”

Victoria gözlerini kapattı, Annabel öylesine iyi bir zamanlamayla gelmişti ki tesadüften daha fazlasıydı. Onun varlığı EweSpeak’in sonunu engelleyebilirdi. Bu, Victoria’nın daha büyük bir güce inanması için neredeyse yeterli olacaktı.

Bunun Annabel’in sapık takipçisinden gelmesi de ironikti.

Bir anlık sessizlikten sonra Victoria tekrar çalışma moduna girdi ve, “Sen inceleme yaparken ben de senin sapığınla ilgileyim,” dedi.

Victoria kurul odasından çıkarken, “Üç istifa beklemiyordum,” dedi.

“Yas tutmaya değer mi?” diye sordu Annabel.

“Bezdirici Üçlü’nün ardından mı? Tabii ki hayır. Niyetini belli eden ilk ikisi baş belasıydı ve üçüncüsü de onlar olmadan güçsüzdü. Kalmasının bir anlamı yoktu, o da bunu biliyordu.”

Juliette onlara yetişerek konuşmaya katıldı. “Şirket için iyi olacak, tasarruf edeceğimiz parayı düşünün.”

“Ve kapatılması gereken departmanlar da olmayacak.” Annabel gülümsedi. “Harika bir iş günü.”

Victoria durdu ve Annabel’in koluna dokundu. “Bunu sensiz yapamazdık, teşekkür ederim.”

“Çok heyecan vericiydi. Hoşuma gitmesi yanlış mı?”

Juliette güldü. “İş dünyasının canlılığını ve coşkusunu seviyorum. Her zaman çizgili takım elbiseler ve melon şapkalardan oluşmuyor.”

Victoria elini geri çekti ve koridorda yürümeye devam etti. “Beni etkiledin, Annabel. Kesin verileri, ailedeki insanların adlarını sayar gibi saydın. Onların hepsini nasıl hatırladın?”

“Çabuk öğrendim. Bu yeteneğim UK Starz’ın ilk bölümlerinde bana çok yardımcı oldu. Danışmanım canlı yayından bir gün önce şarkı tercihini değiştirdi, bunu yapması beni deli ederdi ama onun sağduyusuna her zaman güvendim ve bu da diğer yarışmacıların önüne geçmemi sağladı.”

“Şarkıcılık nasıl gidiyor? Son zamanlarda sessizsin.” Victoria klasik müziği her zaman tercih ederdi ama özellikle kahvaltıda yerel radyo dinlerdi. “Bir sonraki turun ne zaman?”

“Üç ay içinde Japonya’ya gideceğim.” Annabel, Juliette ve Victoria’nın ofislerinin önünde durdu. “Aslında bunu yapabileceğimi düşünmüyorum. Çok sıkıldım, yeni bir şeye ihtiyacım var. Beni zorlayacak bir şeye. Şu anda karşıma çıkan tek zorluk, doğru gecede doğru şehirde olmak. Bu da pek zekâ gerektirmiyor.”

Kadınlar ofisin mahremiyetine girdiler ve Juliette izin istedi. "Evrak işlerine başlayacağım. Sabahki toplantının detayları hâlâ aklımdayken yapmam gerek."

Victoria ve Annabel koltuklara geri döndüler.

"Demek sıkıldın?" dedi Victoria.

"Evet, aynı zamanda üzgünüm de. Hayatta, sahnede zıplamaktan, yıllar önce çoktan çöpe atılması gereken şarkı sözlerini söylemekten fazlası varmış gibi geliyor."

"Ah, tatlım." Victoria bunun küçümsenmiş bir tepki olduğunun farkındaydı ama bunu daha çok, onu dinlediğini belirtmek için söylemişti.

"Sahneye çıkmak artık bana heyecan vermiyor. Belki de yaşımdan kaynaklanıyor, bilmiyorum." Annabel dudaklarını bük-tü. "Bu hayatın bana verdiği her şeye müteşekkirim ama bir yere kadar, değil mi?"

Victoria bunu çok iyi anlıyordu. O da yakın zamanda benzer şekilde hissetmişti. Belki de ikisi de orta yaş krizindeydi.

"Her neyse," dedi Annabel. "Bana son zamanlarda neler yaptığını anlat."

Victoria babasının evine döndüğünde saat onu geçiyordu. Seth yatağında uyuyordu ve Frank de oturma odasındaki koltukta sızmıştı. Televizyon açık kalmıştı. Victoria direkt yatağa gitmek isterdi ama koltuğunu babası kap-tığı için mutfığa yöneldi, evrak çantasını masanın üzerine bırakıp kendine sıcak çikolata hazırladı.

Babasını ne kadar çok severse sevsin, altı ay boyunca onunla birlikte kalamazdı. Kalmak istese bile evde yeterince yer yoktu. Ve Victoria, babasının sadece yaşam şeklini değil, yaşam alanını da kısıtladığını düşünüyordu. Babasının Olivia'yla olan ilişkisi hâlâ taze ve yeniydi. Iris'in hatırasıyla ilgili sorununu halleder halletmez Olivia'dan onunla birlikte kalmasını isteyeceği de açıktı.

Dört seçeneği vardı; kiraya çıkabilirdi, yeni bir yer satın alabilirdi ya da otelde kalabilirdi; üçü de olasılık dışıydı, çünkü Victoria paranın kölesi olmayı reddediyordu. Geriye son seçenek kalıyordu, o da Londra'ya geri dönmek.

Bugünkü toplantı tahmininden iyi geçmişti ve EweSpeak'in geleceği parlaktı ama artık lambaya çekilen sinekler gibi şirkete çekilmiyordu. Seth'i neredeyse kaybediyor olmak, onu ne kadar sevdiğini fark etmesini sağlamıştı. Ve şimdi her şeyi yoluna koymayı eskisinden de çok istiyordu.

Juliette ve Annabel'e EweSpeak'ten neden çekilmek istediğini anlatmıştı. Seth'in olası hastalığından onlara bahsettiğinde ve onu ilk sıraya koymasına gerektiğini söylediğinde ikisi de onu desteklemiş ve cesaretlendirmişti.

Evrak çantasını açtı ve kalın bir kâğıt yığını çıkardı; bunlar, internette öğrendiklerini destekleyecek yeni bilgilerin Juliette tarafından çıktısı alınmış haliydi. Victoria gülümsedi. "Sen gerçekten de yeryüzüne indirilmiş bir meleksin, Juliette," diye mırıldandı.

Masaya oturdu ve bardağını kendine doğru çektikten sonra en üstteki kâğıdın başlığını okudu. Çocukta Bağlanma Bozukluğu: Semptomlar ve Davranışlar.

Gece yarısı olduğunda yeterince bilgi okumuştı. *Anksiyete ve psikopatoloji* gibi kelimeler, *güvensiz anne-çocuk bağıllığı* ve *davranışsal engelleme* gibi deyimler vicdanını sızlatmıştı. Hiçbiri tam olarak anlaşılır değildi ve bazıları da Victoria'nın bile anlamakta güçlük çektiği tıbbi raporlardan alınmıştı. Yine de ilişki kurduğu çok şey vardı. Aynı zamanda Olivia'nın önerisinin hedeften pek de uzakta olmadığını belirten yeterince işaret de görmüştü.

Suçluluk duygusu azaldığında yaptığı ilk şey izleyeceği plana karar vermek oldu. Tıbbi yardım almak kabul gören bir yöntemdi ama Juliette'in pediatristlere ve hastanelere yönelik deneyimlerine bakıldığında, bu pek de hızlı gerçekleşmeyecekti. Yine de yerel pratisyen hekimden randevu alacak ve bu yolda

devam edecekti. Bu arada oğlunun durumuyla ilgili okumaya devam edecek, olabildiğince bilgi toplayacaktı.

Belki de yatağa gitmeliydi. “Şimdiye kadar bal kabağına dönüştürmüş olmalıydım,” diye mırıldandı, kâğıtlarını topladı ve boş fincanını lavaboya bıraktı.

Babasını kontrol etti; hâlâ derin bir uykundaydı, uykunun verdiği huzurla yüz kasları gevşemişti, düzenli nefesleri aralıklı olan dudaklarından dışarı çıkıyordu. Televizyonu kapattı ve odanın köşesine bıraktığı yorganı alıp babasının üzerine örttü. “İyi geceler, baba.”

Onu uyandırmama kararının iki sebebi vardı; böylesine huzurlu uyuyan birini uyandırmak istemiyordu ve düzgün bir yatakta – özellikle babasınınkinde – bir gece geçirme fikri karşı konulamayacak kadar güzeldi.

Geceliğini almak için Seth’in odasına girdi. Oğlu da derin uykundaydı. “İyi geceler, oğlum,” dedi ve karmakarışık saçlarını alnından çekti. “Tatlı uykular.” Daha fazla kâbus görmemesini diledi, kendisi için de Chris’le ilgili rüyalarının biraz daha *gele-
neksel* olmasını. “Ah, lanet olsun,” dedi bir anlık düşünceden sonra. “Elinden geleni ardına koyma.”

Seth’in yanından ayrıldı, babasının odasına girdi ve geceliğini giydi. Hatırladığı son his vücudunun yatakla buluşmasıydı.

Bölüm On Üç

AnnabellLamb@StarzSinger

Dün çok güzel bir gündü. Eski arkadaşlarım @EweOne ve @EweTwo'yu gördüm. Biraz kış tekmeledik, sonra bir güvenlik görevlisiyle gece kulübüne gittim. ;-)

Harbour Inn, Chesil Kumsalı'na o kadar yakındı ki metalik gri denizin üstünde yüzüyormuş gibi duruyordu. Rüzgâr suyun çılginca dalgalanmasına neden oluyor ve köpüklü dalgalardan sıçrayan damlalar restoranın camlarına vuruyordu.

İçeri giren Victoria camdan uzaklaştı ve kıvrık saçlarını yatıştırmaya çalıştı. Bu sabah saçlarını düzgün göstermek için sarf ettiği çaba bir dakikadan az bir sürede kaybolmuştu.

İçini çekti, nasıl görüldüğü önemli değildi, çünkü bir öğle yemeğinden fazlası olmayacaktı. Hope Cove Kalesi'ne, Chris'e yolladığı notta buluşabileceklerini söylemişti. *Lanet olası rüyalar*. Ona rastladığından beri – ki iki hafta geçmişti – rüyaları daha da yasaklı hale gelmişti. Son birkaç sabahtır Chris'in altında, üstünde ya da yanında olduğuna inanarak uyanıyor, sevişme sancıları çekiyordu. En son gördüğü dizginlenemez fanteziden sonra Chris'in gözlerinin içine bakıp bakamayacağından bile emin değildi.

“Bu, yalnızca bir öğle yemeği,” diye tekrarladı kendine.

Görüntüleri zihninden silmek için başını iki yana salladı ve Seth'e baktı. Burnunu cama yaslamıştı. Bu muhteşem hava onun da ilgisini çekmişe benziyordu. Saçları ise harika görünüyordu.

Tamamen siyahlar içinde, başında bir elf şapkası olan garson, masaya bir fincan sıcak çikolata ve bir bardak da limonata bıraktı. Victoria gülümseyerek teşekkür edip arkasına yaslandı. Oturdıkları koltuklar yastıklarla süslenmiş olmasına rağmen rahatsızdı. Ama içerinin stiline uyuyordu; tavana kadar uzanan maun kirişler, beyaz boyalı ahşap pencereler ve mazgal lambalar. Asma ağacındaki üzümler gibi tavandan sarkan Noel süslemeleri içerinin havasına renk katıyordu. Asıl sıcaklığı veren şeyse merkezdeki odun sobasının yaydığı ısı ve parıltısıydı. Bu yerin bir karakteri vardı, Victoria'nın hatırladığından daha fazlaydı hem de. Gerçi gençliğinde buna çok önem vermemişti, çünkü gözleri ve aklı yalnızca Chris'teydi.

Saatine baktı, bire çeyrek vardı. Seth'le birlikte on beş dakikadır buradalardı. Elbette öğle yemeği için bir zaman söylememişti ama on iki buçuk standart olmalıydı.

Hüsranın neden olduğu bir iç çekiş dudaklarından dışarı fırladı. Gelmeyecekti.

Seth'i dirseğiyle nazikçe dürttü. "Hey, içeceğin geldi."

Seth pencerenin önünden çekilip limonatasına uzandı. "Beyaz oldukları için mi dalgalara beyaz at diyorlar?"

Victoria gülümsedi. "Evet. Çünkü bize doğru tıpkı atlar gibi dörtnele koşarak geliyorlar." Dışarıdaki dünyaya bakış attı ve siyahlar içindeki iki silüet camın önünden geçerken geri çekildi. Bakışlarını sobaya yöneltirken, personeldir, diye düşündü.

Sobanın cam yüzeyinden gördüğü ateş, aynı ağaç dalları gibi etrafa saçılıyor, vahşi bir parıltıyla dans ediyordu. Bu, Juliette'in Victoria'ya arada bir yapmasını söylediği şeydi. 'Kimse izlemiyormuş gibi dans et,' derdi. 'Kendini bırak ve anın içinde kaybol.' Ama Victoria yapamıyordu. Bunu en son yaptığından gururundan fazlasını vermişti, karşılığında da kırık bir kalp al-

mişti. Şimdilik, onu yakmayacak alevlere uzaktan bakmak daha güvenliydi.

Sobaya odaklandı. Sıcaklığın merkezi sanki beyaz renk gibiydi. Biçimlendirilmeye hazır eriyik bir cam gibi, kenarları pembe, uçları kırmızıydı. Ateşi altın bir pelerin gibi çevreliyordu. Afrika'daki gün batımı gibi, mor iplikler aşağı doğru sarkıyordu; baş döndürücü ve hipnotize ediciydi.

Daha da içine çekildikçe çocukluk anıları su yüzüne çıktı. Guy Fawkes gecesinde Juliette'le birlikte ellerinde eldivenleri ve maytaplarla, şenlik ateşinin yanmasını beklemeleri... Babalarının onları yanına çağırıp kulaklarını tıkayarak, gökyüzünde patlayan havai fişeklerin sesinden koruması... Nereden geldiği belli olmayan ve başlarının üstünde açılan büyüleyici, parlak şelaleler ve palmiye ağaçları... Arkadaki çitlere tutturulmuş çarkıfeleklerin dönüşü, çıkardıkları sesler, etrafa kıvılcımlar saçmaları ve karaçam levhalarının yanması...

Odun ateşinin çatırdaması ve parlaması Victoria'yı büyü'nün içinden çıkardı. Gözlerini kırıştırdı, sonra Seth'e baktı. Eğer şu anda ölseydi, Seth'in hayallerinde bir yeri olmayacaktı.

"Uzun süredir mi bekliyorsunuz?"

Victoria başını kaldırdı, Chris'in sesini duyduğu için rahatlamış ve düşüncelerini saptığı yoldan döndürdüğü için ona minnet duymuştu.

"Uzaklara dalmış gibiydin." Chris masanın ucuna bir sandalye çekti, ıslanmış siyah montunu çıkarıp sandalyenin arkasına astı. "Özür dilerim, hangi saatte buluşacağımızı hatırlayamadım."

Victoria oturduğu yerde dikleşti. "Saat belirlememiştik," dedi. Cesaretini toplayarak onun yüzüne baktı; karnından yukarı alev yükselmüyordu, bu yüzden biraz rahatladı. "Geçen hafta yaptığın şey için sana teşekkür etmek istiyorum. Notumda yazdığımı biliyorum ama yine de söylemek istiyorum. Yaptığın şey çok cesurcadı, oğlumu kurtardın, teşekkür ederim."

"Orada bulunduğuma memnunum."

“Ben de öyle.”

Kısa bir anlığına gözleri buluştu. Chris’in gözleri hatırladığından daha koyuydu ve zannettiği gibi pişman gözüküyorlardı. Ama garip bir şekilde duygu yüklülerdi, sanki bütün hayatı oradaydı, Victoria’nın önüne serilmişti, tabii yorumlayabilirse... Bir adamı bu kadar derinlemesine incelemeyeli yıllar olmuştu.

Bilardo masasının etrafında dolanan Seth ve Rick yüzünden dikkati dağılmış gibi yaparak başını o tarafa çevirdi. “Rick, Seth’le çok iyi anlaşıyor,” dedi.

“Seth’ten hoşlanıyor, bana Hope Cove’daki tanışmalarından bahsetti.”

Victoria masada görünmeyen bir lekeyi ovuşturdu, Chris’in ne bildiği onu germişti. “Evet, birbirlerinden hoşlanmış gibi görünüyorlar,” dedi. Konuyu devam ettiremeyeceğini anlayarak, değiştirmeye karar verdi. “Sipariş verelim mi?”

Chris sandalyesinde öne kaydı ve Victoria’ya doğru eğildi. “Sipariş vermeden önce bir şey söylemek istiyorum,” dedi. “Anneni kaybettiğini bilmiyordum ve geçen hafta öyle pat diye sorduğum için özür dilemek istiyorum.” Başını öne eğdi ve Seth’in bardağının etrafındaki buğunun oluşturduğu su damlalarını parmağıyla sildi. “Sana karşı sert olduğunu hatırlıyorum ama birbirinizi seviyordunuz.” Victoria’ya bakarken sempatik bir şekilde gülümsedi. “Ebeveynini hangi yaşta kaybedersen kaybet zordur.” Duraksadı ve düşünceli bir şekilde bardağa tekrar dokundu. “Ebeveynlerinin ikisini de kaybettiğin zaman yetişkin olduğunu anlıyorsun, yani artık yolun sonundasın demek oluyor. Yaptığın bütün seçimler yalnızca sana ait ve her şeyle sen ilgilenmek zorundasın.”

Victoria başını salladı, bir an ne cevap vereceğini bilememişti. Chris, onun tahmin edebileceğinden daha fazlasını kaybetmişti ama işte buradaydı ve onu rahatlatmaya çalışıyordu. Bu, doğru değildi. Kalpten gelen bütün sempaticileri hak eden oydu. Açık yaraları deşmemeye çalışarak dikkatlice konuştu. “Baban için üzgünüm. Sosyal medyadaki bildirimini okumuştum.”

“Teşekkür ederim. Sanırım annemle tekrar bir araya geldikleri için sonunda mutlu olmuştur.”

“Ve şey için de üzgünüm...”

“Bir şey söylemek zorunda değilsin.” Chris menüyü eline aldı ve yüzünün önünde tuttu. Sanki onu bir tampon olarak kullanıyormuş gibiydi. “Şimdi, öğle yemeği zamanı,” dedi. “Ne önerirsin?”

Eğer Chris davranışında bu kadar kesin olmasaydı Victoria onu bir şekilde ikna eder ve başsağlığı dilerdi. Bunun yerine o da menüye odaklandı. “Babam et yemeklerinin iyi olduğunu söylüyor ama bunu et yemeklerini özlediği için de söylemiş olabilir. Sanırım vejetaryen oldu ya da... Balık yiyenlere ne deniyordu? Pesketaryen mi? Her neyse, ben karar verdim.”

“O zaman et yemeği. Burada daha önce yemek yemedin mi?”

“Şeyden beri hayır...” Victoria duraksadı, cevabını gözden geçirdi. Daha basit ve daha az tartışmalı bir cevapta karar kıldı. Sadece, “Hayır,” dedi.

“Ama evin buraya çok yakın.”

“Ben, Londra’da yaşıyorum.” Victoria, onun yüzünün asıldığını gördüğünü sandı. Kaşlarının yaptığı küçük bir hareketti bu; bir milimetre kadar aşağı düşmüşlerdi. Chris, ona dik dik baktığını fark etmiş olmalıydı ki perçemlerini önüne düşürdü. Yine de Victoria onun yüzündeki ifadenin hayal kırıklığı olduğundan emindi. “Yıllar önce iş için taşınmıştım ama geri dönmeyi planlıyorum. Seth’le birlikte zaman geçirmemiz gerekiyor. Yeni bir hayata, gerçekten kim olduğumuzu öğrenmeye ve her şeyden uzaklaşıp en başa dönmeye ihtiyacımız var. Biraz sıkışık olsa da şimdilik babamla kalıyoruz. Oturma odasındaki şişme yatak tam olarak hayal ettiğim şey değildi.” Chris’in cevap vermesini bekledi ama adamın gözleri boştu, belli ki onun planlarıyla ilgilenmiyordu.

Aptal olduğu için kendine kızan Victoria ayağa kalktı, masanın arkasından geçip bara yöneldi. “Üç yetişkin, bir de çocuk

için biftek menü, lütfen. Bir sürahi de su. Masa dokuza. Teşekkür ederim.”

Bir an bu buluşmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. Hâlâ bundan ne çıkarı olacağından emin değildi. Kapanış? Arkadaşlık? Aşk? Bir bardak altlığı aldı ve ikiye katladı. Aşk aramıyordu, özellikle Chris Frampton’la. Bu fazlasıyla karmaşık olurdu ve bir yataktan çok, bir günlüğün sayfalarının arasında kalması daha iyiydi. Rüyalarındaki yatak da buna dahildi. Gözlerini kapattı ve, “Bunu düşünme, Victoria,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Her şey yolunda mı?” Chris tam arkasında duruyordu. “Siparişle ilgili bir sorun mu var? Başka bir şey seçebilirim.”

“Hayır, sorun yok.” En azından yemekle ilgili bir sorun yoktu ama Chris’in sıcaklığı neredeyse Victoria’nın kıyafetlerinin altına kadar ulaşıyordu, sorun buydu işte. “Suyu bekliyorum,” dedi. Soğuk su onu rahatlatır, belki de aklını başına getirirdi.

“Sen git otur, ben getiririm,” dedi Chris masayı işaret ederek.

Gerginlikten kurtulduğuna sevinen Victoria geri döndü ve koltuğuna oturdu. Çocuklar görüş açısı içindeydi. Rick, Seth’e bilardo sopasının nasıl tutulacağını öğretiyordu; ona üç kez gösterdi, Seth üçünde de yanlış tuttu. Rick sırtıttı ve tekrar denedi. On üç yaşındaki genç bir delikanlı için harika bir sabrı vardı.

Ağzına kadar su, buz ve limon dilimleriyle dolu bir sürahinin bulunduğu tepsi masaya kondu. “İşte burada,” dedi Chris bir bardağa su doldurup Victoria’ya uzatırken. Bir bardak da kendi için doldurdu. “Nasıl yaşayacağını biliyorsun.”

“Alkolü pek sevmem,” diye cevap verdi Victoria.

“Eskiden de sevmezdin.”

İşte! Geçmişlerine yönelik ilk gönderme!

“Annabel Lamb hep severdi ama.” Chris güldü. “Hatırlıyor musun? Üniversite eğlencelerinde elinde bir şişe votkayla ortaklıkta dolaşan hep o olurdu. İçki satan o yaşlı adamı parmağında

oynatırdı.” Suyundan bir yudum almak için durakladı. “Gerçekten çok başarılı oldu. Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum, harika bir sesi var. İkiniz hâlâ görüşüyor musunuz?”

“Daha önce bahsettiğim toplantı için Londra’ya gittiğimde onu gördüm. Ofise geldi.”

“Ah evet, toplantın nasıl gitti?”

“Anna ortaya çıktıktan sonra rüya gibiydi. Oldukça iyi bir iş kadını.”

“Buna şaşırmadım.” Chris yarısına kadar boşalan bardağını yeniden doldurdu, üç buz parçası ve bir dilim limon bardağına düşünce hoşnutsuzlukla mırıldandı. Bir kaşıkla onları dışarı çıkartıp Seth’in boş limonata bardağına bıraktı. “Pekâlâ, ne iş yapıyorsun?”

Victoria gerildiğini hissetti. EweSpeak’in sahibi olduğu haberine karşısındaki adamın vereceği tepkiyi duymaya hazır değildi. Ya da ağa kaydolduğundan beri her adımını takip ettiğine, Lacey ve Todd’ın ölümünü çevreleyen propagandayı yaratmaktan sorumlu olduğuna vereceklerine de.

“Kendi işimi yönetiyorum,” dedi bakışlarını bara çevirerek. “Ah, bak. Yemeklerimiz çıkmış. Ben çocukları getireyim.” Şef tarafından çağırılmasına memnun olarak masadan ayrıldı ve iki genç bilardo oyuncusunun yanına gitti. “Eğleniyormuş gibi bir haliniz var,” dedi gülümseyerek. Sonra da Seth’e elini uzattı. Ama Seth bilardo sopasını onun eline tutuşturdu ve yürüyüp gitti.

“Evet, Bayan Noble,” diyen Rick bilardo sopasını alıp rafa yerleştirdi. “Dört yaşında olmasına rağmen zeki bir çocuk ve teknolojiden hoşlanıyor.”

“Gerçekten mi?” Bu, Victoria için yeni bir haberdı ama sesindeki şaşkınlığı duyunca tonlamasını düzeltti. “Evet.”

“Bilgisayarla aranızın oldukça iyi olduğunu söyledi. Londra’da büyük bir binada patron olduğunuzu ve kuzularla çalışıyor olabileceğinizi de.” Rick içtenlikle gülümsedi. “Gerçi bu son söylediğinden pek emin değildi. Babam bu konularda tam bir

felaket ve hâlâ internetimiz yok. Tommy'nin geri dönüp bunu halletmesine ihtiyacımız var."

Victoria, Rick'in sunduğu bilgi akışını seri bir şekilde işliyordu; Seth ondan bahsetmişti, onun işteki rolünü anlıyordu ve EweSpeak hafızasındaydı. Ayrıca kuzularla ilgili kısma da şükretti. Eğer şirketteki rolünü Chris'ten saklayacaksa çoban kız kostümüyle ortalıkta gezdiği hayali görüntülere bile razıydı. En azından tüm bunları ona açıklamaya hazır olana kadar.

"Tommy burada değil mi?" diye sordu. Bu bilgi onu şaşırtmıştı. Tommy, Framptonlar için menajerden fazlasıydı ve yanlarından asla ayrılmadığını biliyordu. Adamın sosyal medyadaki gönderileri de bunu destekler nitelikteydi. Ayrıca bu iki adamın yan yana olmadığı bir görüntü bulmak çok zordu. Özellikle de o feci kazadan beri neredeyse ayrı ayrı hiç görüntülenmemişlerdi.

"Hayır, değil. Arkadaşlarını ziyaret etmek için ayrıldı. Ve bu durum fazlasıyla can sıkıcı, çünkü babam yemek yapmaktan hiç anlamıyor."

Victoria elini Rick'in omzuna koyarak, onu yemeklerinin beklediği tarafa yönlendirdi. "Öyle mi? Ben de pek beceremem."

Sıraya girdiklerinde Rick gülümsedi ve camın önünü işaret etti. "Görünüşe göre babam da Seth'le iyi anlaşıyor."

Victoria başını kaldırıp bakışlarını Rick'in işaret ettiği yere çevirdi. Chris, Seth'i kucağına almıştı ve Seth de karşılık olarak kollarını onun boynuna dolamıştı. Camın ötesinde bir şeyleri işaret ediyorlardı. Öyle doğal görünüyorlardı ki, Victoria'nın bir araya asla getiremeyeceği iki yapboz parçası mükemmel bir şekilde birbirine uymuş gibiydi. Fazlasıyla güzel bir görüntüydü.

Victoria gülse mi, yoksa ağlasa mı bilemeyerek eliyle ağzını kapattı.

"İyi misiniz, Bayan Noble?"

"Hıçkırık tuttu," dedi hıçkırma taklidi yaparak. "Karnım aç da." Tezgâhın üzerindeki iki tabağı aldı ve birini Rick'e uzattı.

“Seth, patates ve havucun fazla olduğu tabağı sececektir,” dedi.
“Üstüne de et sosu dökecek.”

“Babam büyük bifteğin olduğu tabağı alır. Yanına da her şeyi doldurur ama brokoli hariç.”

“Brokolinin nesi varmış?” diye sordu Victoria.

“Brokoliden nefret ederiz. Annem eskiden bize zorla yedirirdi, Todd onun bakmadığı bir anda kendi tabağındakileri babaminkine koyardı. Her seferinde de bu işten sıyrılırdı.”

“Baban ne yapardı peki?”

“Hepsini yerdi.”

Rick sesli bir şekilde gülünce Chris onlara dönerek sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Victoria gülümseyerek karşılık verdi ve yemeğini almasını işaret etti. “Yaptığı büyük bir incelikmiş. Peki, ya sen? Sen de babana mı verirdin?”

“Hayır, bunu ona yapamazdım. Hem sağlıklı beslenmemiz annemi memnun ederdi. Bundan mutlu olurdu.”

Yemek zamanları Victoria’nın görevi olduğunda hep bir savaşı vardı; Seth önüne konulanı yemeyi daima reddederdi. Ama tabağına Cerys’in koyduğu her şeyi silip süpürürdü. Victoria içini çekti, oğlu iyi beslense o da mutlu olurdu. “İyi alışkanlıklarını Seth’e de geçirebilir misin?”

“Denerim, efendim.”

Günün başlangıcındaki vahşi rüzgâr yerini hafif esintiye bırakmıştı ve deniz dörtnala koşan beyaz atlar sürüsü yerine, zıplayan birkaç midilliye sahipti. Victoria başta çekimser kalsa da Chris’in onu kumsal boyunca yürümeye ikna etmesine izin verdi. Oğlanlar her zamanki gibi önden koştular. Çitlerin içinden geçerek Hope Cove arazisine doğru gözden kayboldular.

“Kim düşünürdü ki?” dedi Chris montuna sarınarak. “Aralarında dokuz yaş fark var ama yine de çok iyi anlaştılar. Seth çok esprili bir delikanlı. Çok komik şeyler söylüyor. Rick’in ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum.”

“Bence daha çok Rick’in nazik ve düşünceli olmasından kaynaklanıyor,” dedi Victoria. “Başkalarının duygularını önemsiyor.” Bu, kulağa sert mi gelmişti? Bunu yapmak istememişti. Chris incinmiş görünmüyordu ama Victoria bunu anlayabileceğinden de emin değildi. Uzun zaman öncesine ait yaşanmışlıkları vardı ve artık farklı insanlardı.

Chris Frampton hakkında bildikleri ya basın tarafından duyurulmuştu ya da Chris’in halkla ilişkiler takımı tarafından sunulmuştu. Victoria da yalnızca, Chris’in diğer üç milyon insanın bilmesine izin verdiği şeyleri biliyordu; tıpkı EweSpeak’e kayıtlı diğer ünlülerin yaptığı gibi.

Chris eskiden doğal, enerjik ve heyecan vericiydi, yani Victoria’nın olmadığı her şeydi. Yaşama enerji ve isteklilik katardı. ‘Eğer düzgün yapılmaya değer değilse, yapılmaya değer değildir,’ derdi ve eklerdi. ‘Ve eğer iyi bir iş yapıyorsan bunu takdirin ve başarının takip etmesini bekle.’ Kendinden ve başaracağından hep çok emindi. İsteddiği şeyle arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermezdi, buna Victoria da dahildi.

Evet, yorumu sertti. Chris onu kullanmış, sonra da Los Angeles’taki şöret ve zenginlik için terk etmişti. Otuz yaşına gelmeden harika bir koca, mükemmel bir baba ve Hollywood’daki en etkileyici dublörlerden biri olmuştu. Victoria on sekiz yaşındayken bir çöp gibi uzaklaştırılmış, çakıl taşlarının üzerine atılmış ve halının altına süpürülmüştü. Otuz yaşına geldikten kısa bir süre sonra da ıssız bir ada olmuştu.

“Vicky? Victoria?”

Victoria ana geri döndü. “Pardon?”

“Diyordum ki, Rick için endişe ediyorum. Bazı şeyleri içine atıyor, anlarsın ya. Lacey ve Todd’dan çok nadir bahsediyor. Kazayla yüzleşmesi için elimden geleni yaptım ama ona ulaşamıyorum. Buraya geldiğimizde bir nebze olsun başarılı olduğumu düşünmüştüm ama yalnızca bir seferlikmiş. Konuşmuyor, ağlamıyor. Bugüne kadar kahkahasının bile kulağa nasıl geldiğini unutmuştum. Buna inanabiliyor musun? Acı çekiyor olmalı.

Ben, onun babasıym ve ona yardım etmem gerekiyor. Kendimi yetersiz hissediyorum.”

Yetersizlik Victoria’nın uzmanlık alanıydı, önce bir âşık olarak, sonra bir eş ve şimdi de bir anne olarak; yani alıştığı bir durumdu. Ama Chris ve yetersizlik? Bunu duymayı beklemiyordu.

“Geçen iki yıl onun için çok zor oldu. Arkadaşlarından uzaklaştı, okula gitmeyi bıraktı ve kendini odasına kapattı. Yaşamıyordu sanki. Soruşturma tamamlanır tamamlanmaz buraya taşınmaya karar verdim. Bir şey yapmam gerekiyordu. Döngüyü kırmak için, anlarsın ya... Henüz yolun çok başındayım ama buraya taşınmak işe yaramalı. Yaramak zorunda. Yoksa...” Chris sustu ve gözlerini denize çevirdi.

Victoria onun bir iki adım arkasında kaldı, çünkü ne diyeceğini bilemiyordu. Vücut dili hissettiklerinin yetersizlikten fazlası olduğunu söylüyordu. Kamburlaşmış omuzları ve öne düşmüş başı işe yaramaz, çaresiz ve değersiz birine daha yakın olduğunu söylüyordu ama Victoria bunu kendine sakladı; bunu sesli söylemek Chris’i doğrulamak demektir ve o da bunların dışında her şeydi.

O sırada Chris’in eskiden olduğu kişi önemsizleşti. Önemli olan şu an kim olduğuydu ve Victoria onun yalnız ve kayıp olduğunu keşfetmişti. Çaresizdi! Bir oğlundan daha uzun yaşamış bir duldu o, hayatta kalan oğlunu ne pahasına olursa olsun iyileştirmenin yollarını arıyordu. Başarısızlık gibi bir seçeneği olmayan bir adamdı ve Victoria onu anlıyordu. Chris basın tarafından yüzlerce kez kahraman olarak gösterilmişti. Bu da onu Victoria’nın yardım etmek isteyeceği bir adama çevirmişti. Eğer bunu başaracaksa geçmişten kurtulmalıydı.

İhanetin acı tadını yutkundu, zamanla vücudundan bunu atacağını kabullendi; yıllar boyunca içinde biriktirdiği bütün çöplerle birlikte bundan da kurtulacaktı. Tüketilmeye devam etmektense tüketecekti.

Chris’e yaklaştı ve kalbi ağzında atarken bir kolunu yatıştırdı; bir şekilde onun etrafına sardı.

Bölüm On Dört

L.A. Starburst@MackTheHack

Frampton hayranları – Temasa geçmesi için
@TommyStone'u bekliyorum. @ChrisFrampton'ın
en iyi arkadaşı. Ortaya çık adamım, bizi bekletme.
#özelvaat

Chris şiddetli bir silkelenmeyle kendini Victoria'nın kolundan kurtarıp kenara çekildi. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu. Taşan öfkesini engellemeye çalışarak dişlerini sıktı. Ona bağırması, hangi hakla ona dokunduğunu sorması gerekirdi, ancak Victoria'nın yüzüne sıvanmış katıksız korkuyu görmek onu engelledi. Vicdanı sızladı, çünkü aşırı tepki vererek onu korkutmuştu, bunun için üzgündü.

Ama ona en son dokunan kadın Lacey'di. İki yıl boyunca bu duygu yoğunluğunu içinde barındırmış, karısını sevgiyle anmış, anısını ayakta tutmuş, kucaklamasının sıcaklığını ve öpüşünün derinliğini hatırlayarak yaşamıştı. Mükemmel bir anın, mükemmel hatırasıydı o son dokunuş. O da son kez karısına dokunmuş, son kez onu sevmişti.

Fakat onu öfkeliendiren başka nedenler de vardı; eğer Victoria'nın dokunuşundan memnun olduğunu Lacey anlarsa onu asla affetmezdi. Başkasını sevmek istediği için kendine kızdı,

Çünkü bu, karısına ihanet etmek anlamına geliyordu. Bunu Victoria'ya açıklayamazdı.

“Özür dilerim,” dedi çabucak. “Buna karşılık veremem, anlıyor musun?” Her iki elini de ceplerine soktu. “Ayrıca senden herhangi bir şey istemiyorum, böylesi bana uymaz.” Victoria'ya kaçamak bir bakış attı. Korkusu, kocaman açılmış gözleriyle yerini hayrete bırakmıştı. İfadesi o kadar sıra dışıydı ki Chris boca-ladı. “Özür dilerim,” diye tekrar etti. “Düşüncelerimi kendime saklamam gerekiyor. Teselli edilmek istemiyorum, zaten bunu hiç kimse yapamaz.” Başını öne eğdi, Victoria'nın onu takip etmemesi için dua ederek kumsalın baş tarafına yöneldi. akıl taşlarının sesini duyunca farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. “Daha sonra Seth'i, Rick'le yollarım,” dedi Victoria'nın karşı çıkmasını umut ederek.

“Onu şimdi götürmeyi tercih ederim.”

Onun kısa ve öz sözleri, az önceki hareketin hiçbir anlamı olmadığı konusunda Chris'i aydınlatmaya yetmişti. Victoria'ya ilerlemesini işaret etti ancak yine de onunla yan yana ve aynı hızda yürümeye devam etti. İçten içe de kendini azarlamaya devam ediyordu.

“Hollywood, Chris'e ne yaptı? Onu kibirli, narsist bir embe-sile mi çevirdi? Sadece yalnız olmadığını göstermek istemiş-tim. Destek olmaktan başka hiçbir amacım yoktu.”

Chris parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Vicky, ger-çekten şimdi bununla baş edemem.” Victoria'nın kucaklaması, koca bir kafa karışıklığı yaratmıştı; geçmişteki anıları canlanmış, onun tarafından sevilmenin ne kadar güzel olduğunu hatırla-mıştı. Lacey'nin hatırası ve onu ne kadar çok sevdiği de bir ta-rafta duruyordu. Utanç hissetti, ikiyüzlölük mü yapıyordu? Ba-şının içinde yuvarlanan muazzam bir kitle varmış gibiydi.

Victoria'nın tepesi atmıştı. “On dakika önce seni affetme-ye hazırlanıyordum, çünkü on yedi yıl önce beni aldatan, terk eden adamdan farklı bir adam görmüştüm. Hayatta tek ama-cı oğlunun yaşamasına yardım etmek olan sevgi dolu bir baba

görmüştüm. Bir an için senin olgunlaştığına inanmıştım ama yanılmışım, sen hiç değişmemişsin. Tam olarak busun, değil mi? Ve bir kez daha beni kandırdın, tebrik ederim. Gerçekten büyük bir aktörsün.”

Chris, onu aldatmamıştı ki! Ne demek istediğini sormak için derin bir nefes aldı ama sonra bundan vazgeçti. Ondan uzaklaşması gerekiyordu, onunla yakın bir ilişki kuramazdı. “Oğlunu da al ve evine git,” dedi.

“Oğlum! Benden çok senin kollarında mutlu olan oğlum mu? Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor. Bana tekme atıyor, tükürüyor, bağırıyor ve yüzüme elma fırlatıyor. Bana *anne* bile demiyor. Peki, bunun nedenini biliyor musun? Çünkü sen bana zarar verdin, duygularımla oynadın ve onları yerle bir ettin. Ve ben buna dayanamadım. Gerçek dünyadan kopup işime sığındım. İşimde başarılı olmak için her şeyi bir kenara attım. Evliliğim bu yüzden başarısız oldu ve şimdi benden nefret eden bir oğlum var.”

Victoria aniden durdu, birden iki büklüm olup kusmaya başladı. Doğrulurken cebinde bulduğu bir mendille ağzını sildi ve gözlerini kapatarak birkaç derin nefes aldı. “Sen ne biliyorsun ki? Her neyse, hatırlarsan evimin tavanı çöktü. El Sanatları Merkezi’nde olacağım. Rick’e hava kararmadan önce Seth’i getirmesini rica ettiğimi söyle lütfen,” dedi. Çakıl taşlarını ayağıyla iterek, yemeğini çıkardığı yeri kapattı, Chris’in paçalarını kirlettiği için özür diledi ve arkasını dönüp gitti.

Chris; kızgın, tutkulu ve dünyasını altüst eden kadının kumsalda uzaklaşmasını izledi. Söylediği her kelimeyi çok iyi duymuştu ve her bir kelime demir bir tokmak gibi kafasının içini dövmüştü.

Çocuklar kalede, Rick’in odasında kamp kurmuşlardı. Chris de serada, ağaçlardan cevap gelmesini bekleyerek bekçinin rahatsız koltuğunda oturuyordu. Ağaçlar hiçbir şey için sorumlu tutulmuyorlardı. Şiddetli bir rüzgâr onları devirdiğinde herhangi birinin çatısı çökmediği sürece tabii.

Bu şekilde hissediyordu; sanki bir kasırganın içine sürüklenmişti ve yeni bir dünyanın içinde kavga ediyordu. O, Dorothy değildi. Belki de Teneke Adam'dı. Ama en azından bir kalbin değerini anlıyordu. Batının Kötü Cadısı ise... bilemiyordu. Vicky başarısızlıklarından onu sorumlu tutuyordu ya da Chris'in ters davranışına tepki olarak bunları söylemişti. Herkes Chris'in kalbi kırık bencil bir baba olduğunu söylüyordu ama bunun abartı olduğunun farkındaydı. Vicky de bunu umursamamış, tıpkı bir aslanın ağızıyla karşılık vermişti.

Oturduğu yerde kıpırdanarak sırtını koltuğa yasladı ve ayaklarını uzatarak üst üste koydu. Her şey rahatsızdı; pozisyonu, durumu ve vicdanı. Kabahatlerinin tüm listesi arasında Vicky de vardı... Victoria, onu aldatmakla suçlamıştı. Ve hayatında kötü giden her şeyden onu sorumlu tuttuğunu söylemişti. Bu, mümkün değildi. Chris on yedi yıldır Amerika'daydı ve Vicky'yi arkasında iyi bir durumda bırakmıştı.

Aslında aralarındaki tüm bağı koparmak Chris için de zor olmuştu ama babası bu konuda oldukça netti. *'Uzak mesafeden sürdürülen bir ilişkiyi onaylamıyorum,'* demişti. *'Ve ikiniz de kendi yollarınıza gideceğinize göre aranızdaki bağı koparmamanız anlamsız.'*

Chris söyleneni yapmış, Vicky'yi terk etmişti. Vicky'nin acı içinde söylediği kelimeler o zaman da canını yakmıştı ama babası, *'Hayır,'* demişti. *'Kalbi kırılan kadınlar aşktan asla vazgeçmezler. Ama neredeyse senin hayalinden vazgeçmene neden olacaktı, bunu bir düşün. Seni gönderdiğim için çok şanslısın.'*

Aşk, Chris'in her şeyini değiştirmişti. Amerika'da çalışmak için yaptığı başvuruyu, Amerikan Üniversitesi'nde oyunculuk okuma hayalini, kısacası geleceğini bir kenara bırakmıştı. Vicky Paveley'le kalmak için hepsinden vazgeçmeye hazırdı.

'Senin kaderinde büyük işler var, oğlum,' diye ilave etmişti babası. *'Doğru aşkı bulacaksın, annen ve benim gibi. Ve bu sana değer veren birisiyle olacak.'*

Chris, o kadının Vicky olduğunu düşünüyordu, bu yüzden

de ona veda etmek fazlasıyla yürek kırıcı olmuştu.

Vicky... Victoria'nın onu aldatmakla ve sadece kendini düşünmekle suçlaması mantıklı gelmiyordu. Tek suçu, unutmuş gibi davranarak onu kandırmasıydı.

"Hey, baba! Seth'i eve götürüyorum."

Chris koltuktan kalkıp gerindi ve kapı aralığında duran çocuklara gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Evet," dedi Seth. "Olivia'ya gideceğim."

Chris bakışlarını Rick'e çevirdi. "Benim gelmem gerekiyor mu?"

"Gerek yok, baba. Ben halledebilirim. Seth içeri girene kadar bekleyeceğim, merak etme."

"O zaman acele edin. Annen seni bekliyor, Seth."

"Evet, ama ben Olivia'yı görmeye gidiyorum, o harika biri," dedi Seth. "O, beni seviyor."

Seth'in, Victoria'nın onu sevmediği imasını görmezden gelmeyi seçen Chris, "Bu çok iyi, ben de seni seviyorum. Eğer annen tekrar ziyarete gelebileceğini söylerse benim için sorun değil. Burada olman çok hoş," dedi.

Yere çömelip elini uzattı ve Seth'in tutmasını bekledi. Ama dört yaşındaki çocuk neredeyse ayaklarını yerden keserek onun üzerine atladı. "Vay, iyi kucaklama," dedi Chris ona sarılarak. "Sen büyük bir adam olmuşsun." Kollarındaki küçük bedeni yere bıraktıktan sonra, beşlik çakması için elini havaya kaldırdı.

Seth şaşkınca bakınca Rick araya girdi. "Böyle yapacaksın," dedi ve elini babasının eline vurdu, sonra da parmaklarını birbirlerine kenetleyerek ritüeli bitirdiler. "İşte buna çak bir beşlik denir."

Seth, önce Chris'e sonra Rick'e, sonra tekrar Chris'e baktı ve ellerini ceplerine sokup gülümsedi. "Çok komiksiniz."

Chris suratını buruşturarak Seth'in saçlarını karıştırdı. "Sen daha komiksin. Gidin hadi, geç kalacaksınız. Sonra görüşürüz, dostum."

Seradan çıkan çocukların aralarında sürekli konuşmaları ve ön kapının çarparak kapatılması Chris'in kalbini aydınlattı. Rick'teki değişim şaşırtıcıydı. Dört yaşındaki arkadaşı; kaliteli, yüksek ücretli, yüksek nitelikli profesyonel terapistlerin özelliklerine sahipti. Chris bunun ne olduğunu tanımlayamıyordu ama Victoria izin verirse Seth'in ziyarete gelmeye devam etmesini istiyordu. Bu konuda şansının zayıf olduğunu biliyordu ama deneyecekti.

Bu, sadece Seth ve Rick'in anlaşması değildi. Chris, oğlunun Victoria'yla da nasıl sohbet ettiğini görmüştü, üstelik şakalaşmışlardı bile. Şaka! Bir defaya özgü olup olmadığı ya da Rick'in Vicky'ye bir şekilde bağlanıp bağlanmayacağı zamanla belli olacaktı.

Chris pencerenin pervazına yaslandı ve parmaklarıyla camda ritim tuttu. Victoria'yı ikna etmek için ne yapması gerekiyordu? Onun mermi şeklindeki sözlerinden kaçınmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Victoria'nın şu anda sallanan beyaz bir bayrağa cevap vereceğini sanmıyordu. İçinde bulunduğu duygu durumuyla, ikinci el bir bez bebeğe dönüşene kadar Chris'e vurabilirdi.

Ne olursa olsun, Chris bu arkadaşlığı teşvik edecekti, çünkü uzun bir zamandan sonra Rick için bir ilk yaşanıyordu. Victoria'nın söylediklerine bakılırsa Seth'in de sorunları vardı. Arkadaşlıkları iki çocuk için de iyi olabilirdi. Tabii denklemin içine Victoria'yı eklemek dengeyi bozmazsa.

Gerçi Victoria, Chris'in dengesini de bozuyordu.

Elini pencere pervazından çekerek mutfığa yöneldi. Tommy'yle yaptıkları anlaşma gereği yemek yapma görevi ona kalmıştı. Dışarıdan sipariş verebilirlerdi ama son birkaç haftadır sürekli dışarıdan yemişlerdi ve oğlu için bir şeyler yapmak istiyordu. Ondaki ilerleme için bir kez daha şükretti.

Lacey, aile ve arkadaşlar için yemek hazırlamanın bir ayrıcalık olduğunu, bunun angarya olmadığını söyler, Chris'ten sık yardım etmesini isterdi. Ama Chris yoğun bir adamdı, çe-

kimi olmadığı zamanlar bir sonraki dublörlüğünü mükemmel-
leştirmek için çalışma yapardı. Bir taraftan karısının iyi bir şef
olmasının değerini bilirken, diğer taraftan her şeye nasıl yetiştii-
ğine şaşırırdı. İkisi de çalışıyordu ama Lacey işi dışında eviyle ve
ailesiyle de gerçek anlamda ilgileniyordu.

Tommy yardımcı olmak için her zaman istekliydi ve La-
cey'nin açıcılık becerilerini kapmıştı. Doğuştan yetenekli, diye
düşündü Chris. Sonra kendine kızdı. "Bununla ilgili düşünme,"
diye mırıldandı.

Kilerdeki rafları gözden geçirdi, bir kutu konserve fasulye,
bir kutu konserve domates ve bir paket yumurta çıkardı. Seç-
tikleri üstün nitelikli yiyecekler değildi ama yanlarına birkaç di-
lim gevrek domuz pastırması ve bir dilim ktır ekmek ekleyince
büyük besin grubuna dahil olacaktı. Lacey ve Tommy de ye-
meklerin besin değerlerine her zaman dikkat ederlerdi.

Lacey ve Tommy! Aralarında bir ilişki olsaydı Chris bilirdi,
değil mi? Lacey'nin yüksek bir cinsel dürtüsü vardı ama Chris
ona uyum sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Onun başka
birine ihtiyaç duymasını gerektirecek bir şey yaşamamışlardı.
Hem karısına deliler gibi âşıktı. Lacey'nin de ona âşık olduğunu
biliyordu, çünkü birlikte oldukları süre boyunca bunu her gün
dile getirmişti.

Ocağın üzerine iki tavayı sertçe bıraktı, fasulye konservesini
elektrikli açacağıın altına itti ve bıçağın dönmesini izledi. Moto-
run ritmik vızıltılı sesi onu sakinleştiriyordu, zihninin rahatladığı-
nı hissetti.

Tommy'nin olayı kafasını karıştırıyordu, hepsi buydu. La-
cey'nin durumuyla ilgili karanlıkta bırakıldığı için kocaman
adamın intikam alacak hali yoktu. Eğer böyle bir şey yapmaya
kalkarsa bu çok üzücü ve çocukça bir davranış olurdu. Seth bile
daha iyisini yapar, diye düşündü.

Teneke kutunun kapağı açılınca içindekileri tavaya boşalttı.

Seth'in öfkesine hâkim olamayarak Victoria'ya saldırmasını
hayal etmek çok zordu. Onun gibi vahşi bir kadının, o kadar

küçük ve cılız bir şeye karşı savunmasız olması... Gerçi bu, Victoria'nın iddiasıydı. Bana tekme atıyor ve bağılıyor demişti. Eğer bir şekilde onu kullanarak Seth'le baş etmeye çalışıyorsa, o zaman bir anne olarak çocuğunun sevgisinden asla emin olamazdı. Bu düşünce hoşuna gitmemiştir, belki de Victoria artık arkasında bıraktığı kız değildi.

Kızartma tavasının içine altı dilim pastırma yerleştirdi. Daha sonra, ısınan fasulyeleri ve domatesleri ekleyip birbirine karışmaları için tavayı salladı.

Aklı da tıpkı elleri kadar aktifti.

Arkasında bıraktığı kız. *Sen bana zarar verdin.* Seviştiği ve daha sonra bir daha görmediği kız. *Duygularımla oynadın ve onları yerle bir ettin...* Chris'in boğazına pek de hoş olmayan bir duygu yerleşti. Kumsaldaki geceleri hakkında hissettiği ne olursa olsun, Victoria'nın kendini tek gecelik bir ilişki olarak düşündüğü kafasına dank etti.

Ve bu da Victoria'nın onunla birlikte daha fazla bir şey yapmak istememesinin nedeniydi.

Bu yanlış anlamayı ortadan kaldırmak zorundaydı. Yaşanlar ve neden oldukları bir şekilde açıklanmalıydı. Onun için ne ifade ettiğini Victoria'nın bilmesi gerekiyordu. Chris'in iyiliği için değil, onun iyiliği için... Ve tabii Seth'in.

Ayrıca ona bir canavar olmadığını da kanıtlamak zorundaydı.

"Hallettim," diye bağırdı Rick ön kapıyı kapatırken. Onunla birlikte içeri giren taze hava mutfağın içinde bir serinlik yarattı. "Seth annesinin yanında ve güvende." Ocağın üzerindeki tavalara yaklaştı. "Harika kokuyor. Bu işten anlıyorsun."

Chris tabakları masaya taşıdı ve sandalyesine oturup arkasına yaslandı. "Dinle Rick, sana sormak istediğim bir şey var."

Bölüm On Beş

OliviaDeVere@CraftyLady

Cumartesi. En sevdiğim gün. Chiswell El Sanatları Merkezi 17.00'a kadar açık. Ahşap sanatı, portreler, cilalı deniz kabukları. Fiyatlar yenilgiye uğratmıyor. #sanatsanat içindir.

Olivia'ya özenerek, bir başyapıt yaratmak için arka odaya kapanan Seth sessizce çalışıyordu. "Bu mağazanın kokusunu seviyorum," diyen Victoria havayı içine çekti. "Taze açılmış kalemlemler ve çilek kokulu silgiler beni okul günlerime geri götürüyor. Kalem kutum da tam olarak böyle kokuyordu."

"Cumartesileri kalemlerimin ucunu sivrilttiğim gündür." Olivia kendi söylediği şeye gülerek çöp sepetine doğru başını salladı. "Bu sabah onlara bir saatimi ayırdım."

"Gerçekten mi?" Victoria sepete tepeden baktı, dibi talaşlarla doluydu. "Ne kadar farklı hayatlarımız var. Bir saatimi limandaki yengeç hattında çengele yem takmaya çalışarak geçirdim. Balık ve çiğ pastırmaların arasında!" Parmaklarını buruna yaklaştırıp kokladı. "Ve senin talaşlarının kokusu kesinlikle çok iyi geldi."

Olivia güldü. "Baban bu sabah Seth'i yengeç toplamaya götürdü, ha? Güzel fikirmiş."

“Hımm. Güzel fikirdi ama etkinlik o kadar güzel değildi.”

“İyi gitmedi mi?”

“Benim hatam, beklentilerimi çok yüksek tutmuştum. Yarıım saatimi Seth’i duvarın kenarından çekmeye çalışmakla, yarıım saatimi de eve yengeç götürmeyeceğimizi ona anlatmakla geçirdim. Hatta bir noktadan sonra, yengeçlere isim koymaya bir son vermesini istedim.”

“Bana son derece başarılı bir sabahmış gibi geldi,” dedi Olivia. Söyledikleriyle durumun mizahi değerini artırıyor. Gözleriyle Seth’i işaret etti. “Onun hoşuna gitti mi?”

“Buna cevap vermek biraz zor. Genel olarak mutlu görünüyordu ama yengeçleri geri bırakmak zorunda olduğumuzu söylediğimde mutlu olmadı. Bir ara yengecin birini ısırmaya bile kalktı. Aslında bu sabah, bağlanma deneyimine yönelik bir testti. Babamın Juliette’le beni yengeç toplamaya götürdüğünü hatırlıyorum ve bu kadar stresli geçmediğine de eminim.”

Olivia tezgâhın arkasına dolanıp bir paket antiseptik mendil aldı. İçinden bir tane çıkararak Victoria’ya uzattı. “Bunu denediğin için seninle gurur duyuyorum, tatlım. Hem üzülme, ileride bir gün dönüp baktığında bugünün aslında ne kadar güzel geçtiğini anlayacaksın.”

Victoria mendille ellerini silerken, “Bugünü ileride Seth’in nasıl hatırlayacağını düşünmekten nefret ediyorum,” dedi.

Olivia yaptığı işi bıraktı ve iki elini kasanın üzerine koyarak Victoria’ya baktı. “Annesiyle yengeç toplamaya gittiğini hatırlayacak.”

Olivia haklı olabilirdi. Bugün Seth’le birlikte bir anı yaratmışlardı. Hatta birkaç pratikle daha fazla anı yaratmayı başara-bilirlerdi. “En büyük yengece Stuart ismini verdi.”

“Stuart’la eskiden flört etmiştim. O zaman da kabuğundan çıkıp gelmesi yıllar almıştı. Keşke onu rahatsız etmeseydiniz.”

Victoria kıkırdarak kaşlarını kaldırdı ve Olivia’ya sahte bir sitemle baktı. “Esprilerin beni sinir etmeden önce bu sohbe-

te son vermenin zamanı geldi,” dedi ve gülümsemeye devam ederek mağazanın içinde gezindi. Tavandan aşağı dönerek sallanan ağımsı parçaları işaret etti. “Bunlar ne?”

“Rüya kapanları.”

“Küçük örümcek ağlarına benziyorlar.”

“Örümcek ağlarını temsil ettiklerini söyleyebiliriz. Sioux, onların kötü rüyaları yakaladığını söylüyor. Senin de bildiğin gibi, örümcek ağları her şeyi yakalar ve ona dokunanı mutlaka ağına düşürür. Her neyse, bunlardan birini yatağının baş ucuna asan kişi uykuya daldıktan sonra kuş tüyleriyle donatılıp güzel rüyalara dalar.”

Victoria kahverengi tüylere yumuşak bir şekilde dokundu. “Yani kâbusları elekten geçiriyorlar.”

“Evet, ama senin buna inanmanı beklemiyorum.” Olivia tezgâhın arkasından çıktı ve parmak uçlarında yükselerek en aşağıdaki rüya kapanını çengelinden çıkardı. Tozunu silkeledikten sonra Victoria’ya uzattı. “Kâbus görüyor musun?”

Victoria düşünmek için kendine zaman tanımadan itiraf etti. “Hayır, ama bazen tuhaf rüyalar görüyorum.”

“Öyle mi?” Olivia maşasının arkasından uzun saplı, gökkuşağı rengindeki toz fırçasını aldı. “Bana yardım etmek istiyorsan diğer rüya kapanlarının tozunu alabilirsin.”

Victoria güldü ve renkli temizlik fırçasını onun elinden aldı. “Rüyalarımı sana anlatamam, çünkü babamın hayat arkadaşı-sın.”

“Ve bu da ne kadar açık fikirli olduğumu kanıtlıyor. Aklındaki aktörü dışarı atmak istiyorsan baş ucuna bunlardan bir tane asmalısın.”

Aklında, yatağında, mutfağın döşemesinde... Rüyalarının her yerinde o vardı. Yanaklarının yandığını hissedince, rüyalarını düşündüğünde bile utandığını fark etti. Olivia’nın beklenti içindeki bakışlarını görüyordu. “Hayır, gerçekten, rüyalarımı sana anlatmam mümkün değil,” dedi. “Kahveme doğruluk serumu katmayacağın konusunda sana güveniyorum.”

“Oyunbozan.” Olivia birkaç adım atarak yaklaştı ve serin elini Victoria’nın yanağına koydu. “Anneni rüyanda görüyor musun?”

Soru, Victoria’nın üzgün olduğu hassas bir anda sorulmuştu. Evet demek istedi, annesinin teselli edici dokunuşunu sık sık hayal ediyordu. Olivia’nın dokunuşu da iyi gelmişti ama o, annesi değildi. “Rüya yok! Kâbus yok!” dedi Olivia’nın parmaklarını kendininkilere kenetlerken. “Böyle olması seni hayal kırıklığına uğratar mı?” diye sordu, çünkü bunu istemezdi.

“Senin yaptığın hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratmaz, Victoria. Ve annenin de böyle hissettiğine inanıyorum.”

Ellerini ayırdılar, sonra Victoria tabure bulmak için etrafta amaçsızca dolaştı. “Eğer bu doğruysa o zaman düşüncelerini sadece Tanrı’yla paylaşıyor olmalı. Tanrı da onu asla hayal kırıklığına uğratmaz.”

Olivia bunu kabul etmiş gibi homurdandı. “Frank, onun kendini adanmış bir Hristiyan olduğunu söylemişti ama bağınaz biri olduğunu hiç düşünmedim.”

Victoria bulduğu tabureye oturdu. “Tam olarak öyleydi aslında. Sadece inançlarıyla ilgili değil, her konuda bağınaz ve inatçıydı. Evdeki huzuru korumak için onun isteklerini onayladığımı fark ettiğimde on iki, on üç yaşlarındaydım. Tanrı’ya inanmıyordum, demek istediğim, *gerçekten* inanmıyordum. Anne me meydan okuduğum zaman Tanrı’nın varlığını ispat etmek için İncil’i gösterirdi.”

“Adil olmak gerekirse İncil’de bunun çok iyi belgelendiğini söylemeliyim,” dedi Olivia. Yere düşmüş bir kalemi aldı ve onu ait olduğu kutuya koydu. “Fakat ne demek istediğini anlıyorum. Sen mantıklı bir kadınsın ve somut delilleri seven birisin.”

Victoria başını salladı. “Ve Tanrı’yı İncil’in içinde asla bulamadım. Okuduğum hikâyeleri, verdikleri mesajları anladım ve annemin onlardan elde ettiği huzuru takdir ettim ama hepsi buydu. Vaaz verilmesi beni hasta ediyordu, olmadığım biri gibi davranmaktan nefret ediyordum. Ben tek başıma yeterliydim.”

“Direniyordun yani.”

“Bir bakıma. Duygularıma hükmetmeye başladım ve annemin onları bastırmasına izin vermedim. İnanmam için çok ısrar etti, ona neden inanmadığımı soğukkanlılıkla açıkladım.” Birden sustu, Seth’in ters giydiği pijamasıyla görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Seth de annesini dinlememek için mücadele ediyor, annesinin onun duygularını tahrip etmesine izin vermediği reddediyordu. Bu yeterince kötüydü ama daha da kötüsü, Iris’e tahmininden daha fazla benzediğinin farkına varmasıydı. Bu düşünce onu korkuttu. *Tanrı’ya şükür ki değişmeye çalışıyordu.* “Biraz da onun hırsına karşıydım,” dedi gözlerinin önünde akan film şeridini izlemeye devam ederek. “Annemi severdim ama bazen müthiş biçimde kavgı ederdik.”

Olivia raftaki deniz kabuğu heykellerini düzenlemekle meşguldü. “Müthiş! İlginç bir kelime seçimi.”

Victoria bu yaşlı kadını kısa sürede tanımış ve spot lambalarının göz kamaştırıcı ışığı olmadan sahnede yol gösterenin de o olduğunu öğrenmişti. “Öyle oldu değil mi?” diye cevap verdi. “Her neyse, aklım kalbimi yönetecek hale geldi ve işe yaradı. Artık hayat daha az acı veriyordu. Ta ki âşık olana kadar!”

“Ah! Yaşlandıkça dâha kolay olduğunu söylemek isterdim ama glukozamin³ ve HRT⁴ yardım ediyor olsa da asla kolay olmuyor.”

“Olivia!” Victoria bir kahkaha patlattı ve taburenin üzerinde dengesini kaybetti. Devrileceği sırada ağırlığını öne verip masaya sıkıca yapıştı. Yüreği ağzına gelmişti. Pozisyonunu düzeltmenin rahatlığıyla gevşedi. “Glukozamin bir tarafa,” dedi. “Sevgi hakkında konuşuyordum, seks değil.”

“Annenle de bu konularda konuşuyor muydun?”

“Ah, biz sevgiden bahsetmezdik. Ayrıca anneme göre, seks-ten de veba gibi kaçınmak gerekirdi.”

3 Kıkırdak dokuda bulunan moleküllerdir. Bu madde kıkırdak yapısını oluşturur, eksikliğinde kıkırdaklarda erime ve eklem ağrıları görülür.

4 Menopozda hormon replasman tedavisi.

Olivia rafları düzenlemeyi bıraktı ve Victoria'ya baktı. "Annen için gerçek olan şey Tanrı'nın sevgisiymiş demek. Hem, belki de kızlarıyla seksi tartışmamasının sebebi de rahat hissetmiyor oluşuydu."

"Annem herhangi bir şeyi tartışmaktan rahatsız olurdu. Bu da büyük bir sorundu. O, senin gibi değildi." *Keşke Iris de Olivia gibi olsaydı.* "Ben konuşkan biri değilim ve doğuştan gelen şeylerden ziyade yetiştirmeye önem veririm. Kendimi ifade etmem için asla teşvik edilmedim ama son birkaç haftadır hatırlamaya özen gösterdiğimden daha fazlasını sana anlattım. Bunu nasıl başardın?"

Olivia göz kırptı. "Sanırım bunun cevabını sen de biliyorsun."

"Doğruluk serumu mu?" dedi Victoria gülerek.

"Her zaman işe yarar. Kahve?"

Olivia içecekleri hazırlarken, Victoria da Seth'e kısa bir ziyaret yaptı. "Resim nasıl gidiyor?" Kolunu oğlunun sandalyesinin arkasına koydu ve yere çömeldi. Kâğıtlar, kalem ve pastel boya lar Olivia'nın küçük kamp masasının üzerine yayılmıştı. Victoria birkaç tebeşiri bir araya topladı ve onları ortaya doğru itti.

"Kale çiziyorum," dedi Seth resimden başını kaldırarak. Victoria'nın görmesi için kâğıdı ona çevirdi. "Bu Rick, bu büyük olan Chris ve bu da benim." En küçük figürü işaret etti. "Chris'le çak bir beşlik yapıyorum."

Etraflarında ağaçlar olan üç tane çöp adamın kocaman gülümsemeleri ve tek parmaklı eldiven biçiminde elleri vardı. Seth'in eli havadaydı.

"Fantastik," dedi Victoria. "Ağaçları sevdim ve bu ufaklık da tıpkı sana benziyor. Peki, çak bir beşlik ne?"

Seth sabırsızca iç geçirerek Victoria'nın elini tutup havaya kaldırdı ve parmaklarını açtı, sonra kendi eliyle hafifçe vurdu. "İşte bu. Çak bir beşlik. Rick öğretti."

Ve şimdi Seth de annesine öğretiyordu. Oğlunun saçlarına

baktı; peri tozu arıyordu. Bu saçma bir düşünceydi ama böyle düşünmek Victoria'yı eğlendiriyordu. "Bu, şimdiye kadarki en iyi çak bir beşlikti," dedi hayret içinde oğluna bakarak. "Hem de en iyisi."

Resmine geri dönen Seth daha sonra kullanacağı renkleri seçti, yavaş ve temkinli vuruşlarla güzel bir yaz gününün gökyüzünü oluşturmaya başlarken, "Teşekkür ederim," dedi.

Büyü, "Kahveler hazır!" çağrısıyla bozuldu ama Victoria umursamadı. Seth'le arasında oluşan bu inanılmaz şey geçerliliğini hâlâ koruyordu.

"Demek genç aktörle öğle yemeği," dedi Olivia, Victoria mağazanın ön tarafına çıkarken. "Açıkçası konuşma modunda olmadığın için geçen gün seni zorlamamıştım ama yemek kötü mü geçti?"

"Öğle yemeği harikaydı, her şey devamındaki yürüyüşle mahvoldu." Victoria, Olivia'nın elindeki fincanı aldı ve başını sallayarak teşekkür etti. "Adam, beni deli etti."

"Tecrübelerime göre bir adam beni deli ediyorsa bu tek şeyi ifade ediyordur."

"Adamın kibirli olduğunu mu?" diye sordu Victoria. Sadece birkaç metre uzaktaki odada Seth varken, gönül ilişkilerini tartışmanın ne zamanı ne de yeri olduğunu düşündü. En azından kendi gönül ilişkilerini! Konuyu değiştirmeyi denedi. "Babam, seni deli ediyor mu?"

Olivia'nın yüzünü geniş bir sırıtış kapladı. "Sana anlatmamı mı istiyorsun?"

Victoria tereddütsüz bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Hayır, asla!" dedi gülümseyerek. "Üzerimdeki baskıyı azaltmaya çalışıyorum."

"Bana herhangi bir şey anlatmak zorunda değilsin." Olivia arka odaya gidip Seth'e bir şeyler söyledi ve sonra kapıyı kapattı. Tezgâha geri döndü. "Eğer kendini baskı altında hissettiysen bunu bir daha asla yapmam."

Victoria bir an bile baskı altında hissetmemiştir. Olivia'yla ilgili bir şey vardı, güven veren bir şey. Ve şimdiye kadar ona iyi tavsiyelerde bulunmuş, olumlu yönlendirmeler sağlamıştı. Fincanını kenara bıraktı, ayaklarını kaldırıp taburenin çubuklarına koydu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Chris ve ben, birbirimizi çok uzun süredir tanıyoruz. O, benim ilk..." Sustu, bu itiraf onu utandırmıştı.

"Sevgilin miydi?" dedi Olivia.

"Bu, şimdi kullanmak istemediğim bir kelime ama o zamanlar evet." Victoria kazağının kollarını dirseklerinin yukarısına çekti. Rahatsız edici konuşmalar vücudunu ateş basmasına neden olmuştu. Aynı zamanda kaşıntıya da! Boynunu kaşıdı. "O, ilk cinsel deneyimimdi ve Ben de sonuncu oldu. Arada hiç kimse olmadı. On sekiz yaşındayken Chris'in benimle gerçekten ilgilendiğini düşünmüştüm." Olivia sözünü kesmeyince devam etti. "Ona âşık oldum. Onu uzaktan bile görsem sanki midem takla atıyordu. Kendine güvenen, esprili ve nazik biriydi. Ben-se ders çalışmayı seven, sessiz biriydim. Kendimi son derece sefil hissediyordum. O, çok yakışıklıydı..." Ne söylediğini fark edince bakışlarını Olivia'ya çevirdi. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Sonra devam etti. "Böyle bir adamın benimle olmak isteyeceğinden emin değildim. Haklı olduğum da ortaya çıktı. İstediklerini aldı ve arkasına bile bakmadan Los Angeles'a gitti." Şu an hissettiği şeyi daha önce binlerce kez hissetmişti. Chris'e kırgındı ama aralarındaki şeyin bitmemiş olduğu düşüncesinden de kurtulamıyordu.

"Bu yüzden mi dün kötü sonuçlandı?"

"Onun benim için geri geldiğini sanıyormuşum. Yani o böyle düşünüyor."

Olivia, Victoria'nın karşısındaki masaya otururken, "Bencilce bir iddia olmuş," dedi. "Peki, böyle düşünmesine ne sebep oldu?"

"Biz konuşuyorduk... Üzgündü, ben de içimden gelen bir duyguyla ona sarıldım." Victoria ellerini havada salladı. "Çok

zor olsa da olayları akışına bırakmaya çalışıyorum. Önce hareket edip sonra düşünmek... Ama bu kahrolası iş çok zor. En azından onunla arkadaş olabiliriz diye düşünmüştüm. Böyle olması hoşuma giderdi. Ayrıca oğlu çok sevimli, biraz dalgın ama Seth'le iyi anlaşıyorlar. Birbirleri için kuvvet verici ilaçlar gibiler. Bizim arkadaşlığımız onlar için de iyi olabilirdi."

Olivia ona onaylamayan bir bakış attı. "Hâlâ geçmişe takılı mısın?"

"Takılmıyorum. Artık geçmişi boş verdim. Ama dün onun acısını gördüm, kendini işe yaramaz hissettiğini anladım. Bir an için o ve ben aynıymışız gibi geldi. Sadece onu teselli etmek istemiştim ama... Bu isteğim sanki başlama atışı oldu ve..."

"Ve?"

"Ona hayatımı mahvettiğini söyledim."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Bunu neden söyledin?" diye sorarken bacaklarını sallamaya başladı.

Victoria ağzı açık bir halde ona bakakaldı; bacak sallamak Seth demekti ve bir şey yapacak enerjiyi kendinde bulduğu zaman bunu yapardı. "Neden böyle söyledim? Çünkü... çünkü onunla olduğum zaman güçlü olduğumu hissetmiştim. Ama çekip gittiğinde, sahip olduğum öz güvenimin her bir minik parçasını paramparça etti."

"Birlikte olduğunuzda kaç yaşındaydınız?"

"Ben on sekiz, o da yirmi."

Olivia bacaklarını durdurdu ve Victoria'ya dikkatle baktı. "Yirmi yaşındaki bir delikanlı, bir kızı ya ister ya da istemez. Psikolojik oyunlar için zamanı yoktur, inan bana."

"Öyleyse neden seks yaptıktan sonraki gün beni terk etti?"

Olivia omuz silkti. "Bilmiyorum, belki de bunu ona sormalısın."

Victoria, "Çok saçma," diye mırıldandı.

"Ne? Hayat mı?" Olivia gülümsedi. "Eğer sonunda bir sınav varsa büyük bir başarıyla geçeceğine bahse girerim." Masadan

kayarak aşığı indi, eteğindeki kırışıklıkları düzelitti ve arka odaya doğru baktı. "Seth'i kontrol etmeye gideceğim," dedi. Victoria'nın yanından geçerken elini onun koluna koydu. "Chris'le konuş. Nasıl hissettiğini açıkla ama onun büyük bir kayıp yaşadığını da unutma. Doğru düşünemeyecektir, çünkü bir eşin ölümü sakatlar, çocuğunun ölümüyse felç eder." Elini geri çekti. "Konuş, sorunları çözmenin tek yolu bu ve doğru zaman şimdi gibi görünüyor." Giriş kapısına doğru başını salladı ve hızlı adımlarla Seth'in bulunduğu odaya girdi.

Victoria mağaza kapısının açılmasını bekleyerek asi buklelerini kulaklarının arkasına itti, terden ıslanmış avuçlarını bacaklarına sildi ve omuzlarını dikleştirdi. Pirinç çanın tıngırtısıyla vücudundaki gerilim arttı.

Chris eşikte dikiliyordu, sanki sahibi tarafından affedildiğinin söylenmesini bekleyen azarlanmış bir köpek gibiydi. Victoria içeri girmesi için başını salladı.

"Konuşmamız gerekiyor," diyen Chris içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

Sesi kuruydu, hissizdi ama gözlerindeki nemin kısa süre sonra kaybolacağını belli edecek kadar da sertti. Victoria'nın içinde kaçma dürtüsü uyandırmıştı.

"Konuşarak üstünün kapatılacağını düşünmüyorum," dedi Victoria. Zihninde, düşüncelerini karartan, karşı konulmaz, hüznü bir bulut belirmişti. Ayağa kalktı ve tezgâhın arkasına geçti. Bu adamın yakınlığı düşüncelerine müdahale ediyordu ve şu anda net olmak zorundaydı. Sanki zihnindeki bulutu dağıtacakmış gibi elini havada salladı. "Aşırı tepki gösterdin."

"Evet, ama haklı nedenlerim vardı."

Bu, bir özür değildi. "Devam et," dedi Victoria. Konuşmanın yolunda gitmesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Chris'in gözleri önündeki alanı tarıyordu. "Bana en son dokunan kadın Lacey'di, ta ki sen dokunana kadar."

Kelimeler, ön yargılı fikirlerini lime lime ederek, kanlı suçluluk fragmanları halinde Victoria'nın vicdanını parçaladı. Chris'i

teselli etme çabası yanlış yola sapmıştı, fark etmeden karısından kalan izleri kazımişti. Duvara doğru geriledi ve ellerine baktı, cevap vermeden önce biraz zamanı vardı.

Chris tezgâha yaklaşıp tam önünde durdu. “Konuşabileceğimiz başka bir yer var mı?” diye sordu.

“Benim tercihim bara gitmek olurdu,” diyen Chris, Victoria’nın yeni evinin mutfağından koridora doğru baktı. “Burası güvenli değil.”

Victoria’nın bildiği kadarıyla onun yakın olduğu hiçbir yer güvenli değildi. Arka kapıyı kapattı. “Bu oda iyi görünüyor.” Nem gidericinin çıkardığı ses, ona eve taşınmanın ne kadar uzak olduğunu hatırlatıyordu. “Hem uzun süre kalmamız gerektiğini düşünmüyorum,” derken etrafına bakındı.

“Bir şeye bakmak istediğin için mi buraya geldik?”

Victoria hiçbir şeye bakmak istemiyordu, özellikle de Harbour Inn’in – Chris oraya gitmeyi de önermişti – samimi, rahat masasında karşısında oturan Chris’in yüzüne. Bunu yapmak çok *tanıdık* olurdu ve kendini geçmişe dönmüş gibi hissedebilirdi. En azından bu eve geldikleri için konuşmaları sınırlı olacaktı. Hiç kimse karanlık, nemli ve hasarlı olan bir evde gereğinden daha uzun süre kalmazdı.

“Yaşanan felaketler beraberlerinde getirdikleri hasarın izlerini bırakırlar.” Eliyle etrafı gösterdi. “Bu da canlı bir örneği!” Doğru yolda ilerliyordu. Chris derin bir nefes alırken göğsü kalp indirdi ve hareketinden dolayı deri ceketi gıcırdadı. “Rick iyi mi?” diye ekledi Victoria.

“Evet, ona göre iyi. Biliyorsun.” Chris titreyerek ellerini ovuşturdu ve ceketinin yakasını kaldırdı. “Emin misin, sıcak bir yere gidemez miyiz? Burası sağlıklı değil. Olivia’ya mesaj at ve benim eve gideceğimizi söyle.”

“Hayır! Burası tarafsız bir yer.”

“Tarafsız mı? Burası *senin* evin.”

“Benimmiş gibi gelmiyor. Burada bana ait hiçbir şey yok, değil mi? Eğer vardiysa da hepsi bu molozların arasında öldü.” *Chesil Kumsalı’nda* gömülen bir parçam gibi. “Söylenmesi gerekenleri söylememiz, vedalaşmamız ve yollarımızı ayırmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Ne?” Chris ona doğru bir adım attı. “İstediğin bu mu?”

Geri kaçan Victoria’nın sırtı kapıyla buluşmuştu. “Senin için geldiğimi düşündün. Bu da artık birbirimizi tanımadığımızı kanıtlıyor.”

Chris botunun ucunu, vinil döşemedeki bir çatlağa sürttü. “Tamam, konumuz bu,” dedi ve başını kaldırıp Victoria’nın gözlerinin içine baktı. “Seni öfkeliendirdiğim için özür dilerim. Beklemediğim bir hareketti, bu yüzden aklıma ilk gelen şeyi söyledim. Bu bir bahane olamaz ama bazen şimdiki zaman benden kaçıyor.” Bakışlarını, hasar görmüş döşemeye tekrar odakladı.

Victoria görebiliyordu; Chris’in vücudu hâlâ oradaydı ama ruhu yok olmuştu, ayaklarından aşağı doğru emilerek yırtık vinil döşemenin arasına sıkışmıştı.

“Lacey ve Todd’ın anılarına tutunmaya çalışıyorum. Nasıl koktuklarını ya da nasıl konuştuklarını unutursam onları sonsuza kadar kaybedeceğimden korkuyorum.” Gözlerini kapattı. “Onları arkada bırakmak çok zordu.” Gözlerini açıp Victoria’ya baktı ve tekrar başını öne eğdi. “Seni de arkada bırakmak zordu,” dedi.

Chris’in bakışlarındaki yoğunluk Victoria’nın içini ürpertti. “O zaman neden yaptın?” diye sordu. Kendini daha fazla tutamamıştı. Belki de bu kimyasal bir reaksiyondur, elementler – tahminler ve kendinden nefret ederek geçen yıllar – kanında dolaşıyordu. Bunlar ayrılmaz parçalarıydı ve şu an sakın kalması imkânsızdı.

Chris daha yakına geldi. “Ben istemedim,” dedi. Sanki Victoria’nın omzuna koyacakmış gibi bir elini havaya kaldırdı ama sonra boşluğa düşmesine izin verdi. “Başka seçeneğim yoktu.”

Victoria inanıp inanmamakta kararsız bir ifadeyle ona bak-

tı. Başkasını suçlamak uygun bir çözümdü. Bunu yapmak da bir sanattı ve karşısındaki adamın mesleği düşünülürse, bu konuda mükemmelleşmiş görünüyordu. “Her zaman başka seçenekler vardır,” diye mırıldandı kısık bir sesle. Babası da bunu hep söyledi.

Chris, duyduğu şeyi zoraki bir gülümsemeyle kabul etti. “Ama bazen seçenekler elimizden alınır.”

Hâlâ başkasını suçluyordu. “O gece benimle sevişmeyi seçtin. Zamanı, yeri seçtin.”

O geceyi hatırlamak Victoria’nın bacaklarındaki gücü çaldı ve kapaıya yaslanmak zorunda kaldı. Şaşkınlığın getirdiğı bir sarsılma yaşıyordu sanki. Arzunun gelgitine yakalanıp günah işlediklerinde onları çevreleyen denizin savunmasıyla aynı sarsıntıydı bu. O gece, daha önce hiç hissetmediğı kadar güzel bir bütünlenme, huzurlu bir kuşatılma yaşamıştı. Ama felaketi olan da yine o gece olmuştu. Şimdi olduğu kişiden de o gece sorumluydu.

Dizlerinin pozisyonunu sabitledi, dayanıklılıklarını test ettikten sonra ağırlığını verdi ve kendinden pek de emin olmayan bir yürüyüşle seramik lavabonun yanına gitti. Metal musluğu çevirdi, musluk uygulanan güce karşı koyarak gıcırdadı, hatta mırıldandı, hoşnutsuzlukla tısladı; bu, Victoria’ya çok tanıdık bir histi. Elbette su yoktu ama Victoria’nın içindeki yangını dindirecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Ellerini lavabonun iç kısmına yapıştırdı, avuçlarına gelen soğukluktan memnuniyet duydu. Keşke yanaklarını da oraya koyabilseydi.

Chris haklıydı. Bu eve gelmek kötü bir fikirdi. Mutfağına hapsedilmeyi düşünmemişti, aslında kumsal dışında gidecekleri hiçbir yer yoktu ve oraya gitmek de çözmekten ziyade daha fazla sorunu gündeme getirirdi. Şimdi bir içki için neler vermezdi. Boğazını ıslatacak bir şeyler için. Soğuk musluk suyuna bile razıydı.

“İyi olmamızı istiyorum.”

Chris’in yetersiz açıklaması Victoria’nın vicdanında kasırğa-

ya yol açtı ve olduğu yerde sendeledi. “Artık iyi olamam, bunu gördün. İkimiz de suçluyuz ve bana yaşattıklarından sonra sana kendimi ikinci defa açamam.”

Gergin bir sessizliği, bir anlık karşılıklı bakışma izledi. Chris savunmacı bir tavır takınarak ocağa yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Victoria da onu taklit ederek, kendine dayanak olarak lavaboyu kullandı. Savaş bölgesi gibi görünen evin mutfağında, yıpranmış yer döşemesine ayaklarını sürten Chris sanki doğal savaş hattını belirliyordu.

Victoria on yedi yıldır sakladığı cephane kaynağına yürüdü; patlamaya hazır kelimeler, zarar verici düşünceler ve kolay kırılabilen duygusalıklar... Hepsi ayaklar altına alınmayı bekleyen kara mayınları gibiydi. Hepsi tetiğini çekip ateşlemeye hazırlanıyordu. Chris’in saldırıya geçtiği an cephaneliğini açığa çıkaracaktı.

Chris her iki elini de yüzüyle aynı seviyeye kaldırdı. Teslim olma eylemi yakın mıydı? “Ayrıca suçsuz olduğum doğru, sana ne yaptığımı bana söyler misin?” Kollarını hızla aşağı indirdi ve avuçlarını metal ocağa vurdu. Çıkan gürültü, etraftaki molozların arasında kayboldu.

“Beni kullandın,” diye tısladı Victoria. Lavabodan uzaklaştı. “Sana, benim olan bir şeyi verdim. Başka hiç kimsenin sahip olmadığı ya da tekrar sahip olamayacağı bir şeyi; masumiyetimi, bekâretimi, sen nasıl adlandırırsan. Sana verdim, çünkü beni sevdiğini düşünüyordum. Bir an için geleceğimiz olduğuna inanmıştım ama Amerika’ya gitmeden önce sana verilmiş ucuz bir hediyeydim, değil mi? Beni becerdin ve defolup gittin.”

“Hayır! Hayır! Hayır!” Chris parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Öyle değildi.” Mutfağın içinde uzun adımlarla kapıya doğru yürürken durdu ve geri döndü. Şimdi Victoria’yla yüz yüzeydi; yakın, samimi.

Victoria’nın vücut ısısı onunkiyile birleşiyor ve aralarında yoğun bir baskı yaratıyordu. Vahşi duygulardan oluşan bir kısırga bedenini kırbaçlıyor, etrafında dönüyordu. Kendini kay-

betmesi an meselesiydi. Ayağını sertçe yere sabitledi ve bir kez daha kendini lavaboya yasladı. En eski anılarının öne gelmesini emretti. *Hatırla, o, hayatını mahvetti ve seni üzdü.*

“O geceyi bu şekilde mi hatırlıyorsun?”

Şüphe ve endişe dolu bu soru Victoria’yı yenilgiye uğrattı. Chris’in kahverengi gözlerinde biriken gözyaşları da kızgınlığını azalttı. Adamın gözyaşları, gençliğinde yanan ateşi söndürmüştü. Victoria’nın çözüm getireceğine inandığı şey, ezici, felç edici bir acı getirmişti.

Huzursuz bir ateşkes anından sonra Victoria nabız yokladı. “Gördün mü? Yıkım ekibi gibiyiz.”

Chris burnunu çekti, parmaklarını gözlerine bastırdı, sonra da yüzünü koluna sildi. Deri ceketinin kolunda ışıldayan bir ıslaklık bırakmıştı. Victoria cebinden çıkardığı mendili beyaz bir bayrak gibi gözlerinin önünde salladı. “Temiz.”

Chris barış teklifini kabul ederek mendili aldı. “Teşekkür ederim,” dedikten sonra kolunu sildi.

“Burnun içindi.” Victoria amaçsız bir şekilde gülümsedi; başarabildiğinin en iyisi buydu. Chris’in üzüntüsü odayı etkisi altına almıştı. “Bence buradan çıkma zamanımız geldi,” dedi. Seth’le bir saat daha geçireceği için memnun olacağından emin olduğu Olivia’ya mesaj attıktan sonra evin yan kapısını kapattı. Nefes aldığı anda tuzlu hava içine doldu, son birkaç dakikanın pisliğini temizledi. Arkada kalan çirkin izi görmezden gelmeye karar verdi.

Ana caddeye yürüyerek Chris’i kumsaldan uzaklaştırdı. Eğer üstüne basmaya devam ederlerse geçmişten kaçamayacaklardı.

Yürüyüş iyi gelmişti. Tepedeki eski taş ocağı fazla uzakta değildi, bir saatte oraya gidip gelebilirlerdi ve taş heykeller tuhaf sessizliği doldurabilirdi. Böyle düşünen Chris, “Hadi gel,” dedi. “Beni takip et. Yürüyüp konuşabilir ve kültürün biraz olsun tadını çıkarabiliriz.” Tepeye ulaşmadan, Victoria’nın adımlarını dinledi, her biri bir öncekinden daha ağırdı. Adım sesleri du-

raksayınca ona döndü. “Benim seni takip etmem gerekiyordu sanırım.”

Victoria gerçekten de nefes nefese kalmıştı. “Bu yokuşun ne kadar dik olduğunu unutmuşum,” diye cevap verdi. “Ve ne kadar esintili olduğunu da. Kulaklarım ağrıyor.” Saçlarını yüzünden çekti ama elini çeker çekmez, uslanmaz bakır rengi bukleler tekrar yüzüne düştü.

Chris gülümsedi. “Hâlâ isyan ediyorlar değil mi?” *Eskiden o buklelerin arasından parmaklarını geçirirdi.*

“Lanet olası bukleler.” Victoria tırmanmaya devam etti, Chris’in yanından geçerek onu geride bıraktı.

Chris bir anının içinde kaybolmuştu; o ve Victoria çırılçıplak yüzüyorlardı, karanlıkta sevişiyorlardı, onu kurulamak için tişörtünü kullanıyordu. Tişörtünü onun başının etrafına sarmayı deniyor, başına buyruk, ıslak ve düğümlenmiş bukleler buna izin vermiyordu.

“Geliyor musun?”

Victoria’nın rüzgârla güçlenen sesi Chris’in düşüncelerini denize fırlattı. Nerede olduğunu hatırlaması zamanını almıştı. Lacey’ye bir başka özür duası yolladı. Geçmiş, yanıtlanması gereken çok şeye sahipti.

Düzlüğe çıktıklarında esinti azalmıştı, öğleden sonra güneşi son bir kez kışın sıcaklığını cesurca ortaya çıkarıyordu. Chris ceketini çıkarıp Victoria’nın omuzlarına bıraktı, sonra etrafına baktı; şakacı biri, arka ayakları üzerinde yükselen taş bir ayının boynuna kırmızı bir atkı sarmıştı. Ayının sert, soğuk burnuna vurarak atkıyı çekti. “İyi misin, evlat?”

Koya bakan ahşap bir banka oturdular ve martıların dalgalara dalıp yükselişini izlediler. Lacey buradaki özgürlük hissinden hoşlanırdı, mutlu olurdu. Burası güvenliydi. Henüz şans varken onu eve getirmeliydi. Onu, babasıyla tanıştırmalıydı.

Ha! Babası; hiçbir kadının Chris için yeterince iyi olmadığını düşünen adam! Victoria’yla işleri düzeltereğine söz veren adam! Şimdi babasının sözlerindeki tutarsızlıkları fark ediyor-

du. Peki, bu ne anlama geliyordu?

“Bu bakışı tanıyorum. İyi misin?”

Kaşlarını çatıldığını fark eden Chris ifadesini düzeltti ve kararlılık havasını hafifletmeye çalıştı. “Evet, yanlış anlaşılmalardan olmadan hayatın ne kadar kolaylaşacağını düşünüyordum, bilirsin işte. İnsanlar düşündüklerini söylemeli. İma etmemeli ya da gönderme yapmamalılar. Ya da adı her ne haltsa. O zaman şüphe olmaz, değil mi?”

Victoria omzunu silketti. “Bilgisayarlar yanlış yorumlamazlar. Onlara verilen bilgiyi işlerler. Eğer belirsiz yönlendirmeler uygularsak bizim hatamız olur; kullanıcı hatası.”

Chris ona doğru döndü, hissettiklerini söylemenin zamanıydı. “Seni kullanmışım gibi hissettiğin için üzgünüm. Niyetim asla bu değildi.”

“Niyetin kullanmak olmayabilir ama olan buydu,” dedi Victoria ve gülümsedi. “Belki de sisteme işlemem için bana belirsiz bir bilgi vermişsindir. Kullanıcı hatası.”

Karşısındaki kadın, Chris’in hatırladığı Vicky Paveley değildi. Gülümseyip gülümsemediğini görmek için ona baktı ama ifadesi ciddi ve kararlı ufuk çizgisi gibi düzgündü. Bu, Victoria Noble’dı. Kontrollü, sınırları olan, etkili! Hayata duyduğu arzu gitmişti. Ona kızgın ve dargın olmasına şaşırmamalıydı. Ani bir hareketle ceketini kapı, yerinden fırlayıp Victoria’yla arasına iki metre mesafe koydu. “Hayatını yaşama şeklin yüzünden beni mi suçluyorsun? Ben mi sorumluyum?”

Victoria dudaklarını birbirine bastırmış, ona bakıyordu. “Beni sevdiğini düşünmüştüm,” dedi.

“Bu, bir cevap değil. Yaptığım çok mu yanlış? Yöneten sendin Vicky, fısıldamalarınla, dokunuşlarınla, öpücüklerinle... Ben kendimi geride tuttum, çünkü hazır olduğumuza emin değildim. Sen istediğin için, daha önce hissetmediğin kadar mutlu hissettireceğini söylediğin için seviştik. Ve bu, dünyadaki en güzel histi. Senden çok hoşlanıyordum.” Sustu ve boynunu ovuşturdu. “Seni geride bırakmak beni hasta etti. Demek iste-

diğim... seni seviyordum.” Onu anlamaya çalışan Victoria’nın gözlerini kıstığını gördü; bakışlarının sıcaklığı ensesinin karıncalanmasına neden olmuş, itirafı başını zonklatmıştı. Parmaklarını yakasında gezdirdi, sonra şakaklarını ovuşturdu. Sevgi kelimesi midesini altüst etmiş, dilini uyuşturmuştu. Kelimenin bıraktığı hissi ağzında çevirirken dudaklarını yaladı; tuz tadı vardı. Son öpüşmelerinde Victoria’nın dudaklarında da tuz tadı vardı. Dili o zamanlar yolunu bulmuştu. Gençlerdi ama genç oluşları deneyimlerini daha az yoğun kılmıyordu. Son gecelerine dair anılar zihninde canlandı, kışkırtıcı ve heyecan vericiydi. “Yürümem lazım,” dedi.

Bir sonraki heykel dizisine yöneldi, dikkat dağıtıcı bir şeyler arıyor, sakinleşmek için kendine zaman tanıyordu. Duygularının yoğunluğu onu şaşırtmış, hatta korkutmuştu. Lacey’yi düşünmesi gerekirken Victoria’yı düşünüyordu. Şu an aklında karısı olmalıydı, eski sevgilisi değil.

Ama Victoria değişmiş, tam anlamıyla bir kadın olmuştu. Gençliğin ona verdiği çekicilik ve hoşluk artık kalıcı bir güzelliğe dönüşmüştü. Vücudu farklıydı. Teninin yumuşak ve dolgun olduğunu hayal etti. Ve öpüşü... Dudakları şimdi birleşse biri diğerine uyar, kilitlenir ve kusursuz olur muydu?

Karşısına çıkan ilk heykelin önünde durdu, konsantre olmaya çalıştı. Aklını Victoria’dan uzaklaştıracak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Heykel, bir kadının dikey yarısıydı. Parmaklarını granitin üzerinde dolaştırdı; serin, pürüzsüz ve affetmezdi. Bu, Victoria’nın dönüştüğü kişi miydi? Ya da Chris’in dokunuşuyla eriyip, nefesinin göğüslerinin üzerinde kayması için yalvarır mıydı? Kendini ona bırakır mıydı?

Elini çekerek cebine soktu. Başını iki yana sallayarak görüntüleri zihninden atmaya çalıştı. Arkasından gelen çıtırtılar Victoria’nın varlığını haber veriyordu.

“Eğer beni sevdiysen neden gittin?”

Bölüm On Altı

FrancisPaveley@HeadShepherd

@CraftyLady – Havalı frak gecesi, tatlım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım küçük kuzu ve annesi seni çok yormamıştır. **#enerjinisakla** ;-)

Victoria, Chris’le heykelin arasına girdi. “Yaptığım neydi? Kötü bir sevgili miydim?”

Davranışlarının Victoria’yı eksik ve güvensiz bıraktığını görmek Chris’i incitiyordu. Onu kullanmamıştı ve ona zarar vermek gibi bir amacı asla olmamıştı. Aksine onu sevmişti.

İşte yine o kelime; *sevmişti*. Ama bu, yıllar önceydi ve ilişkilerine son veren Victoria olmuştu. Bu gerçeği bilmek, onun şu anki rahatsızlığını ya da cevaplarını bildiği soruları neden sorduğunu anlamasına yardım etmiyordu. En baştan başlamalıydı, hikâyeyi incelemeli ve karışıklığın başladığı noktayı bulmalıydı.

“Başka seçeneğim yoktu,” dedi. “Gitmem gerekiyordu.” Derin bir nefes aldı. “Seninle tanışmadan önce Amerika’da yaz işi için başvuruda bulunmuştum. Küçük bir film stüdyosu bana altı aylık iş ve birkaç oyunculuk dersi şansı sunmuştu. Bunu daha fazlasına çevirmek istiyordum, Amerikan Üniversitesi’ne girm-”

Victoria, "Üniversite mi?" diyerek onun sözünü kesti. "Daha önce bana söylememiştin..."

"Babam söylemedi mi?"

Bu duyduğu Victoria'nın kafasını daha çok karıştırmıştı. Soğuk taşa yaslandı. "Baban mı?"

"Belki de senin duygularını korumak için söylememiştir. Ben de tam olarak aynı sebepten dolayı sana söylememiştim. Olay şu ki sana âşık olmuştum ve Los Angeles'ın bekleyebileceğine karar vermiştim. Ama babam farklı düşünüyordu. Haberim olmadan kabul dilekçemi yollamış ve her şeyi ayarlamıştı; uçağımı, apartmanımı, oyunculuk derslerimi. Başardığım şeyle gurur duyduğunu söylüyordu ve daha fazlasını yapabilecek yeteneğim vardı, üstelik bu, hayatta bir defa karşına çıkacak bir şanstı. Onu hayal kırıklığına uğratmamamı söylemişti." Chris duraksadı, Victoria'nın cevabı yüzünden hâlâ kafası karışık. "Gerçekten bunu sana açıkladığını düşünmüştüm."

"Yani seni baban mı yolladı?"

Chris ani bir hareketle Victoria'nın elini tuttu ve göğsüne doğru çekti. "Dışarıdan bakınca öyle görünebilir ama ben öyle görmedim. Çarklar dönüyordu, para kazanacaktım ve karşımdaki kişi babamdı. Annem öldükten sonra gözlerinin umutla baktığını hiç görmemişim. On bir yıl boyunca acı çekmişti ama o gece... o gece bir kıvılcım belirmişti. Onu söndüremezdim."

Victoria elini geri çekince dokunuşunun boşluğunu soğuk hava doldurdu. Başka bir kadının elini tuttuğunu ve bunu Lacey'yi bir an bile düşünmeden yaptığını fark ettiğinde Chris kendini hazırladı; birazdan suçluluk duygusu içinde boğulacaktı. Ama vicdanını şımartmak için hâlâ zamanı vardı.

"Neden beni hiç aramadın? Neden zararlı bir hücreymişim gibi beni hayatından çıkarıp attın?"

"Ben... yapamadım." Chris on yedi yıl önce babasıyla yaptığı telefon konuşmasını zihninde tekrar canlandırırken sesi yavaşça kısılmıştı. Babası, Victoria'nın bu *gerçek* aşk şeyi hakkındaki düşüncesinden Chris'e bahsetmiş, ondan kurtulduğuna

sevindiğini söylemişti.

Victoria'ya baktı, elleriyle gözlerini siliyordu. Gözyaşları şimdiye kadar inandığı hikâyeden farklı şeyler söylüyordu. Durumun vahametini kavramaya çalışırken başı yeniden zonklamaya başlamıştı.

Victoria'nın yanına gitti ve sanki yardım ister gibi, bakışlarını Manş Denizi'ne çevirdi. Gün hızla soluyordu ve gri deniz, bulutlu havayı yansıtıyordu. Deniz beklediği çözümü birden sunuverdi; babası yalan söylemişti.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama sesini bulamayınca tekrar kapattı. Sırtını dikleştirip derin bir nefes aldıktan sonra bir kez daha denedi. "Gitmek istemedim. Seni bırakmak istemedim ama o gece eve gittiğimde babam çok mutluydu. Masraflarımı karşılamak için arabasını sattığını söyledi ve bunu söylerken gülüyordu. Arabasını ne kadar çok sevdiğini biliyordum... Klasik bir arabaydı ve hayalimi yaşamam için bana bir şans vermek istemişti. Benim hayalim için kendi hayalini yaşamaktan vazgeçmişti. Nasıl gitmezdim?" Nefes almak için durdu ama Victoria'ya bakmaya cesaret edemedi. "Uçağın ertesi sabah altıda olduğunu söyledi ve beni odama götürüp sırt çantamı gösterdi, o hazırlamıştı. On dakika içinde yola çıkmamız gerekiyordu. On dakika! Sahip olduğum zaman yalnızca bu kadardı. Bunun sekiz dakikasını kusarak geçirdim." Şimdi ona bakmaya hazırdı, yavaşça döndü. "Ondan, sana haber vermek için zaman istedim, altı ayın sonsuza dek sürmeyeceğini, geri döneceğimi sana söylemek istedim ama eve çok geç geldiğimi ve programın gerisinde kaldığımızı söyledi. Sadece uçağa yetişebilecek kadar vaktim vardı." Duraksadı. Babasının buruşuk, kırmızı yüzü aklına geldi. "Bana ilk işinin seni aramak olacağını söylemişti ve ben de Amerika'ya varır varmaz seni arayacaktım."

Victoria başını iki yana salladı. "Baban benimle hiç konuşmadı. Konuşmuş olsaydı—"

Chris, "Bunu az önce anladım," diyerek onun sözünü kesti.

“Bana yalan söyledi. Senin, ben gittiğim için rahatladığını, beni terk etmek zorunluluğundan seni kurtardığımı ve zamanımızın bittiğini söylediğini söylemişti.”

“Ve sen de ona inandın...” Şüphe, Victoria’nın sesinin tizliğinde kendini belli ediyordu. “Yaşadığımız onca şeyden sonra hem de.”

“Yalan söylemek için bir sebebi yoktu.” Babası artık hayatta olmadığı için yaptıklarını açıklama şansı yoktu, Chris’in bu yalanla başa çıkmasının tek yolu babasının bunu iyi niyetle yaptığına inanmaktı. Ama bu, etrafına sarılan utanç ve mahcubiyetten kurtulmasına yardımcı olmadı. “Bizi üzme gibi bir niyetinin olduğuna inanmıyorum, Vicky. O yalnızca benim tam potansiyelime ulaşmamı, bu büyük şansı değerlendirmemi istedi. Ve sanırım senin dikkatimi dağıtacağını düşünüyordu.” Hızla son söylediklerini düzeltti. “Bunu kişisel algılama. Herhangi bir kadın için de aynısını düşünürdün.” Anlaşılan bu işi düzeltmek biraz uğraştıracaktı. Babasının yaptığı şey çok fazla dallanıyordu.

“Ve sonra Lacey’yle tanıştın.”

“Evet, öyle oldu.” *Bir dal daha.*

“Ve ona âşık oldun.”

“Evet...” *Bir dal daha.*

Victoria başını salladı. “Baban evliliğin hakkında neler hissetti peki?”

“Sinirlenmişti, şaşırmıştı ve bana aklımla hareket etmediğimi söylemişti ama beş bin mil uzaktaydı, ne yapabilirdi ki? Nikâha gelmedi. Bütün varlığını benim için harcadığını, hiç parasının kalmadığını söyledi. O zamanlar Lacey ve benim de fazla paramız yoktu, masraflarını karşılayamazdık. Onunla yıllarca konuşmadım, çocuklarım doğduğunda bile. Sonra hastaneden bir telefon aldım, karaciğer yetmezliğinin son aşamasındaydı. Eve dönmeyi ve onu görmeyi başardım. Vasiyeti, yakılıp küllerinin denize savrulmasıydı, tıpkı annem gibi.”

Konuşma doğal bir şekilde sonlandı, Chris geçmişi yüzünden yorulmuştu. Victoria’nın sessizliğini, duyduklarını sindir-

mesi şeklinde yorumladı. Anlayacağını umuyordu ama hepsinin ötesinde, açıklamasının onun acısını dindirmesini istiyordu. Sözlerinin onu iyileştirmesini istiyordu, Lacey’de olduğu gibi.

Geri çekildi ve onu izledi. En azından Victoria yürüyüp gitmemiş ya da kendini uçurumdan aşağı atmamıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı. “Özür dilerim,” dedi. “Gerçekten doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum.”

Victoria bir şey söylemeden uçurumun kenarına yaklaşıp aşağı baktı. Bu hareketi Chris’i panikletmişti. Onu belinden yakalayarak geri çekti. “Ne halt ediyorsun?”

“Öbür tarafta olmak nasıl bir şey olurdu diye düşünüyordum,” dedi Victoria. Kıpırdanarak Chris’in tutuşundan kurtuldu. “Bütün cevaplara sahip olmak iyi bir şey olmalı.”

Chris gülümsemekle homurdanmak arasında bir ses çıkardı. “Cevaplar... Sorularımın cevaplarını kimsenin bildiğini sanmıyorum. Seninle kalsaydım ne olurdu? Motosiklet yerine at binseydim? Babam kendi hayatımı yaşamam için beni serbest bıraksaydı? O zaman Lacey’yle tanışmamış olurdum, oğullarım doğmamış olurdu ve ailemin yarısını Tanrı’nın cezası lanet bir kazada kaybetmezdim.” Son cümlelerinde sesi kısılmış, içindeki acı yüzüne yansımıştı. “Her şey baştan sona kadar bir trajedi! Ne olduğunu sordun ve ben de sana anlattım. Özür bile diledim. Benden daha ne istiyorsun?”

Bir anlık sessizlikten sonra Victoria gözlerini kapatarak konuştu. “Acımın dinmesini istiyorum.”

Victoria gözlerini yavaşça açtığında Chris tam karşısında duruyordu. Başını hafifçe yana eğmişti ve kaşları çatılmıştı. Alnında bir yara izi olduğunu fark etti; beyazlık, bronz teniyle bir karışıklık oluşturmuştu. Eski bir iz olduğu belliydi. Ona dokunma isteği çok yoğundu ama parmaklarının oraya gitmesine izin veremezdi, çünkü oradan başka yerlere kayabilirlerdi.

Böyle düşünemezdi, kendine hâkim olmalı, sonuca ulaşmalıydı. Çünkü bu, ona huzuru getirecekti ve Seth’e yardım edecekti.

Ama Chris'in nefesi yüzüne çarparken bunu yapması imkânsızdı. Bu yakınlık onu sinirlendirirken, huzursuz ederken, heyecanlandırırken ve çıldırtırken doğru düşünemiyordu. Chris'i tekmelemek ve okşamak, itmek ve kucaklamak, nefret etmek ve sevmek istiyordu.

Açıklamalarını dikkatle dinlemişti. Ona inanıyordu. Chris'in babasını hatırlıyordu; ben merkezci, bencil, iletişim kurmak için işaret verip homurdanan, birisi ona karşı koyduğunda göğsünü yumruklayan bir gorildi. O zamanlar adamın sevgisiz bir çocukluk hayatı geçirdiğini düşünmüştü ama şimdi bunun daha çok karısının kaybıyla başa çıkma yolu olduğunu fark ediyordu. Üzücü olansa davranışlarının Chris'in hayatını doğrudan etkilemiş olmasıydı, çünkü büyürken tek odağı babasının mutluluğu olmuştu. Kendisi için önemli olan diğer her şeyden vazgeçmişti, buna Victoria da dahildi. Babası da bunun karşılığında gerçek dünyadan ve oğlundan kopmuştu.

Seth'in meleksi yüzü aklına geldi. Oğlu mükemmeldi, hiçbir yarası ya da ön yargısı yoktu ama yine de bir canavar gibi davranabiliyordu. Bu, Victoria'nın katkısının bir sonucuydu, Seth'i o yaratmıştı.

Şimdi bu zinciri kırması gerektiğini her zamankinden de fazla biliyordu ve ona karşılıksız sevgi sunmalıydı; Chris ve Rick'in arasında gördüğü sevgiyi. Ama bunu nasıl başaracağına dair hâlâ bir fikri yoktu. Umutsuzluğun başının üzerinde kara bir bulut gibi toplandığını düşündü; sürekli yağan bir yağmur gibiydi ve hiç durmadan ıslatıyordu. Ne kadar büyük bir karmaşa, diye düşündü. "Geri dönmemiz gerek," dedi. Chris'in bir şey söylemesini beklemeden yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki Chris yanında belirdi, yan yana yürürlerken parmakları hafifçe birbirine değiyordu.

"Acına son vermek için neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Chris. "Eğer yardım edebilirim edeceğim."

Yaptıkları ve söyledikleri birbirini tutmuyordu ve kelimeleleriyle davranışlarının mantıksız doğası Victoria'yı baş döndürücü

bir kafa karışıklığına itiyordu. Ve sonra kafasına dank etti; Chris kaos içindeydi, düşünceleri ve duyguları çatışyordu. Aklını mı, yoksa kalbini mi dinlemesi gerektiğine karar vermesi gereken kişi Chris'ti.

Kumsalda onu yatıştırmak için yaptığı hamleye verdiği aşırı tepkinin sebebini açıkladığı an Victoria'nın zihninde yankılandı. Onun değerli anıları yakınında tutma isteğini anlıyordu, çünkü yetişkinlik hayatı boyunca kendisi de Chris'le geçirdiği hatıralara tutunmuştu. Hissettiği duyguları tekrar yaşamaya, kumsaldaki akşamın duygusallığını ve şehvetini tekrar anımsamaya çalışırken saatlerini, hatta gecelerini kaybetmişti. Düşlerinde yaşıyor, geçmişiyile sürekli bağ kuruyor, Chris'in geride bıraktığı duyguları ve şehveti korumak için mahrem bir savaş veriyordu; çünkü sahip olduğu tek şey buydu.

Victoria düşüncelerine öyle dalmıştı ki önündeki küçük tümseği çok geç fark etti. Dengesini kaybederek tepeden aşağı kaydı, sırtüstü yere düştüğünde nefesi acıyla kesildi.

"Vicky!" Chris aralarındaki mesafeyi hızla kapatıp yanına ulaştı. "İyi misin?"

Victoria doğrularak oturur pozisyona geçti. Saçlarını düzeltmeye çalışırken hoşnutsuzlukla mırıldandı. "Eğer saçlarım kendi dans rutinini yapmıyor olsaydı daha iyi olurdu."

Chris rahat bir nefes alarak gülümsedi. "Eğer umursadığın şey buysa kırıgın yok demektir."

Victoria bileklerini hareket ettirdi. "Olduğunu sanmıyorum. En azından tavşan... pardon, *tavşancıkların* kakalarına değmedim." Portland alışkanlıkları, Portland mitleri; taş ocağının yanında kimse tavşan demezdi. O sevimli yaratıklar taş ocağı yıkımlarından ve işçilerin ölümlerinden dolayı olarak sorumlu tutulurlardı.

Chris, "Onlar taşların düşmesini sembolize ederler, Victoria'nın düşmesini değil," dedi ve arkasındaki bir şeyi işaret etti.

Victoria onun parmağını takip etti. Bir zamanlar dağınık duran küçük siyah taneler, şimdi püre haline gelmiş, birbirine

ve yere yapışmıştı. Harika! Ya sırtıyla ya da poposuyla tavşan kakası püresi yapmıştı.

Chris kahkahasını bastırmayı başaramadı. “Bir başka yıkım ekibi işi mi?”

Victoria tek kaşını kaldırdı ve en delici bakışlarından birini ortaya çıkardı, öyle ki gözleri ve elmacık kemikleri acıdı.

Chris hâlâ kıkırdıyordu. “Hadi ama Vicky, bu çok komik.” Elini uzattı ama Victoria reddetti. “Eski Vicky bunu çok komik bulurdu.”

“Pekâlâ, eski Vicky geçmişte kaldı.” Victoria yerden destek alarak ayağa kalkıp üstünü temizledi. Tekrar yürümeye başladı-ğında, “Hayat ciddileşti,” dedi.

“Ve benim gitmem de bunun sebeplerinden biriydi.”

“Birkaç dakika öncesine kadar tek sebep oydu.” Gerçeği söylemenin dışında konuşmanın ne anlamı vardı? Bu konunun açılmasından Victoria sorumluydu, o yüzden ortaya saçıklalarını toplamalıydı. “Her şey için seni suçladım, erkeklere olan güvensizliğimi, boşanmamı, acımasız bir anne olmamı, hepsini beni terk ettiğin geceye bağladım.”

Chris adımlarını ona uyudururken, “Bana kocandan bahset,” dedi.

Onu suçlamasına verdiği karşılık bu muydu? Hayret vericiydi. “Eski kocam,” diye mırıldandı. “Ben’le bir yılbaşı partisinde tanışmıştık. Juliette’in bir arkadaşının arkadaşıydı. Normalde kendimi eve kapatırdım ama Juliette, o acınası şeye katılmam için hiç durmadan konuşmuş ve iyi hissettireceğine söz vermişti. Babam da onu destekleyerek, benim yaşımdaki bir kızın kendini eve kapatmasının sağlıksız bir şey olduğunu savunmuştu.”

“Sen de gittin ve Ben’le tanıştın. Sonra ne oldu?”

“Büyüsüne kapıldım. Onunla konuşmak kolaydı. O... rahat ve yakışıklıydı. Beni eski halime döndürecek kişinin o olduğunu düşünmüştüm.”

“Onu sevdin mi?”

Victoria bir an düşündü, ruhunu çırılçıplak bir şekilde gözler önüne sermek rahatsız ediciydi ve cevabının tartışma yaratacağını biliyordu. “Beklediğim şekilde değil ama onunla evlendiğim için mutluydum. Düzenli bir hayatım vardı, her şey olması gerektiği gibiydi ama öyle büyük bir kıvılcım yoktu.” Gülümse-di, ifadesi özlem doluydu. “Havai fişekler yoktu yani.” Balıkçı kulübelerine yaklaştıklarında yavaşladı. “Yeni evim gibiydi; dışı harikaydı ama içerisi tam bir karmaşaydı.” Duraksadı, ilk kulübenin duvarına sırtını yasladı ve içini çekti. “Sonra Seth doğdu.”

Ben’in sözünde durmadığını ve kendisinin de Seth yerine işini tercih ettiğini anlattı. Chris’in dikkatli kahverengi gözleri onun bütün kelimelerini tarıyor, sanki Victoria’nın gerçekten ihtiyacı olan şeyler bunlarmış gibi, baş sallamalarla, sessiz mırıltılarla cevaplıyordu.

“Benim hatam,” diye bitirdi Victoria anlattıklarını. “Davranışlarımın sorumluluğunu yıllar önce almam gerekirdi ama bir anne olarak başarısız olduğumu kabul etmek zordu. Hâlâ zor.” Başını öne eğdi. “Hayat beni değiştirdi ve dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyorum. O eski Vicky’ye ait bazı şeyleri geri almak istiyorum.”

“Birazını gördüm,” dedi Chris. “O hâlâ içeride bir yerlerde. Zaman ve deneyimlerimiz bizi değiştiriyor ve bunun kaçınılmaz son olduğunu da biliyoruz. Ama temelinde bize ait olan ruh aynı kalıyor olmalı, sence de öyle değil mi?” Yola indi ve kaldırımın kenarına oturdu, ellerinden destek alarak kendini geriye doğru çekti. “İkimizin de değiştiğini söylüyorsun ama eminim amaçlarımız birbirinden o kadar da farklı değildir.” Oturduğu yerden ani bir hareketle kalktı, ceketinin cebine uzanıp buruşuk bir kâğıt ve kalem çıkardı. Kâğıdı inceledi, amacı için uygun olduğuna karar verdikten sonra üzerine bir şeyler karalamaya başladı. “Bana en büyük dileğini söyle. Başarmak için ruhunu satacağın tek şeyi. Amaçlarımız aynı mı, değil mi göreceğiz.” Tek kaşını kaldırdı. “Ama dürüst ol.”

Victoria sessizce bekliyordu, onun enerjisinden hoşlanmıştı. “Oğlumu bulmak,” dedi. Verdiği cevap ve cevap veriş hızı

kendini bile şaşırtmıştı. Seth zihninin en tepesindeydi, aslında çok nadir orada olurdu. Bu tuhaf bir histi; suçluluk ve gurur karışımı. "Seth kayıp, hatalarımın ve geride bıraktığım kalıntıların arasında sıkışmış bir halde." Harabeye dönen evinin görüntüleri aklına geldiğinde duraksadı, bu görüntü oğlunun kolaylıkla hayatından çıkabileceğini ona hatırlatıyordu. "Bir çıkış yolu bulmam lazım."

"Bir fikrim var," dedi Chris. Elindeki kâğıdı avucunda buruşturarak pantolonunun cebine sokuşturdu. "Fikrim biraz fazla radikal ve bugün cevap vermek zorunda değilsin." Victoria'nın evini işaret etti. "Orada kalmazsın, çünkü orası ölüm tuzağı, bunu kendin de söyledin. Babanın bungalovu üçünüz için yeterince büyük değil, bu da sana iki seçenek sunuyor; kiraya çıkmak ya da Londra'ya geri dönmek, değil mi?"

Victoria çekimser bir şekilde başını salladı, Chris'in konuşmasının nereye gittiğinden emin değildi. "Londra'ya geri dönmek istemiyorum," dedi. "Eğer dönersem kaçmak istediğim iş dünyasına da geri dönmüş olurum."

"O zaman geriye sadece kira seçeneği kalıyor. Kalede yeterince yerim var. Seth ve sen işleri yoluna koyana kadar orada yaşayabilirsiniz."

"Ne?" Victoria şaşkınlıktan boğulacağını sandı. "Hayır! Hayır! Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Hem çocuklar ne düşünür?"

"Çocuklar çok iyi anlaşıyor, bundan hoşlanacaklardır. Orası hepimiz için yeterince büyük, hemen yanda evle bağlantısı olan ek bir bina var. Sen istemedikçe yollarımız kesişmez. Dediğim gibi, biraz radikal bir karar. Eğer kendini iyi hissettirecekse kira ödersin."

Sorun kira değildi, aynı evin içinde yaşamaktı. "Bilmiyorum Chris, bu..."

"Çılgınca mı?" Chris'in omuzları düştü. "Nasıl olduğumu bilirsin. Önce yap, sonra düşün."

Victoria yaslandığı duvardan ayrıldı ve onun yanına gitti.

“Bizi düşünmen çok hoş.”

“İtiraf zamanı. Sana yardım etmek istediğim için bunu teklif ettim ama aslında altında yatan başka bir nedenim daha var.”

Victoria’nın kalbi teklerken beyni uyuşmaya başlamıştı. Chris’in ona duyduğu ölümsüz aşkı ilan etmesi mümkün değildi! *Mümkün değildi!* Kendini onu dinlemeye zorlayarak, “Devam et,” dedi.

Chris buruşturduğu kâğıdı cebinden çıkarıp şöyle bir düzeltti ve Victoria’ya gösterdi. Üzerinde *‘Oğlumu kurtarmak’* yazıyordu.

“Görüyor musun? Amaçlarımız birbirinden o kadar da farklı değil. Sen, Seth’i bulmak istiyorsun, ben de Rick’in tekrar yaşama dönmesini. Ve onun seninle nasıl iletişim kurduğunu gördüm. Onu anladığını, seninle annesiyle ilgili konuştuğunu söyledi. Hiç kimse onu Lacey’yle ilgili konuşturmayı başaramamıştı.”

“Seni takip edemiyorum. Ne demek istiyorsun?”

“Oğlumu düzeltmeleri için uzmanlara binlerce dolar verdim ama sen bir öğle yemeğiyle eski Rick’i geri getirdin.” Kâğıdı cebine geri koyan Chris, Victoria’nın ellerini tuttu. “Nelere sahip olduğunu bilmiyorum ama oğlumu tekrar mutlu görmek için sana her şeyi veririm. Evin onarılana kadar bizimle kal. Çocuklar için. Lütfen.”

Bölüm On Yedi

OliviaDeVere@CraftyLady

Beni merak etme **@HeadShepherd**
multivitaminlerimi içtim.

Elleri hâlâ Chris'inkilerin arasındaydı; binaların etrafını kırbaçlamaya başlayan rüzgârdan daha güvenli, daha sıcak, daha korumalı. Onları geri çekmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Bunu isteyerek mi yaptığını, yoksa bir alışkanlık mı olduğunu merak etti. Başka bir kadına dokunmakla ilgili korkusu kaybolmuş gibiydi ama bunun sebebini de az önce dile getirmişti; Rick.

Bu gerçek, Victoria'nın ellerini geri çekmesini sağladı. "Bu çok hoş bir jest ama bunu kabul edemem."

"Bu, bir jest değil, Vicky."

Chris ellerini tutmak için tekrar öne atılınca Victoria geri çekildi. "Ben... rahat edemem. Başkalarının adımlarını takip ediyor gibi olurum."

"Bu da ne demek oluyor?"

Victoria'nın, endişesini hem açık hem de daha nazik söylemesinin başka yolu yoktu. İnsanların açıkça konuşmasını istediğini söyleyen Chris'ti. "Rick ve senin için tek kadın Lacey. Evde farklı bir kadının varlığı ikiniz için de zor olmaz mı?"

Chris kaşlarını çattı, alnında oluşan çukur çok derindi. “Lacey burada hiç yaşamadı, bunu biliyorsun.”

“Evde ya da herhangi bir yerde başka bir kadın olmasının seni rahatsız etmesinden korkuyorum, tıpkı sana sarıldığımda rahatsız olduğun gibi...”

Chris’in gözlerini anlayış kaplarken, çatık kaşlarının alnında oluşturduğu kırıksık alan yerini düz bir çizgiye bıraktı. “Bu, benim endişelenmem gereken bir şey.”

“Peki, ya Rick?”

“Bunu onun için yapıyorum. Onu geri getirmek için her şeyi yaparım. Nedenimi açıkça belli ettiğimi sanıyordum. Tanrım, Victoria, sinir bozucusun. Sadece evet de ve şu lanet olası endişelenme işini benim yapmama izin ver.”

“Ama bir geçmişimiz var.”

Chris, “Evet! Bir *geçmiş*,” dedi ve kulübelerin oradan Olivia’nın mağazasına doğru yürümeye başladı. “Her şey geçmişte kaldı.” Victoria’nın yanında durdu. “Sana söz veriyorum, tek amacım çocuklara yardım etmek olacak.”

Victoria bunu biliyordu, Chris yakınlaşmak istediğini söylemeye çalışmamıştı ama geçmişleri göz önünde bulundurulmalıydı. Bu durumun Victoria’yı Chris’ten daha çok etkilediği açıktı. “Yine de bilmiyorum. Bunu düşünmem lazım,” dedi.

Chris başını salladı. “Baskı altında hissetmemen için söylüyorum; zaman sınırlaması yok. Kendini ne zaman hazır hissedersen.” Gülümsedi, bu, yarım bir gülümseme idi. “Belki de yeni yılda...”

Birkaç dakika süren yapmacık gülümsemeden ve garip teşekkürden sonra Victoria izin istedi, ona iyi geceler dileyip Olivia’nın kapısını çaldı. Chris kaleye doğru yürümeye başladığında kapının açılmasını bekliyordu. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Onunla yaşamayı düşünmek bile çılgınlık.”

Olivia kapıyı açtı. “İşte buradasın,” dedi gülümseyerek. O ve Seth montlarını giymiş, çıkmaya hazır bir şekilde bekliyor-

lardı. Seth'in elini Victoria'ya uzattı. "Sen annenle git, ben de kapıyı kilitleyip geliyorum. Dışarıda buluşuruz. Bir dakika bile sürmez."

Kapı kapandı, sürgü itildi ve mağaza karanlığa gömüldü. Victoria uzaklara dalan oğluna baktı.

Seth ilerideki siyah gölgeyi işaret ederek, "O, Chris mi?" diye sordu. "Chris'ten hoşlanıyorum... Rick'ten de. Onu ne zaman görebilirim?"

Olivia onlara doğru yaklaştı. "Bu şeylerle beni yürütmeyin." Ayakkabı görünümü gökdelenleri işaret etti. "Eğer düşersem kalçamı kırabilirim."

Oğluna cevap vermeye fırsat bulamayan Victoria gülümsedi. "Bu asla olmaz. Sen yıkılmazsın," dedi ve bakışlarını Olivia'nın üzerinde gezdirdi. Saçları balerin topuzu yapılmıştı, ışığın elverdiği ölçüde gördüğü kadarıyla hafif de makyaj yapmıştı. "Bu gece babamla dışarı mı çıkıyorsunuz?"

Olivia güldü. "Sana söylemedi mi? Tipik Frank işte. Evet, Bournemouth'a, Rus yapımı *Fındıkkıran Sütü*'ne gideceğiz. Biletleri haftalar önceden aldık. Beni babana götürmen sorun olmaz, değil mi?"

"Onun arabasını kullanıyorum," dedi Victoria gülümseyerek. "En azından bu kadarını yapabilirim. Ve Seth'e göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca bu kadar geç kaldığım için de özür dilerim."

"Çok tatlıydı, hiç sorun yaşamadık, tatlım. Ve hayır, özür dileyemezsin. Hadi, arabaya binelim mi?"

"Elbette. Bu arada, çok hoş görünüyorsun, Olivia." Victoria arabanın anahtarını almak için cebine uzandığında diğer elini Seth'in hâlâ tuttuğunu fark etti. O kadar doğal, o kadar rahat hissettiriyordu ki onun minik elini bırakmak istemedi. Bu, kalbinin atışını iki katına çıkaran muhteşem sevgi akışını da kaybetmek demek olurdu. El ele tutuşmak bugünkü en güzel şeydi. Olivia'ya baktı, sonra arabaya, sonra da Seth'e.

"Ben de arabaya binmek istiyorum," dedi Seth.

Victoria istemese de oğlunun elini bıraktı ve onu araba koltuğuna yerleştirdi. Bu sırada Olivia ipteki bir cambaz gibi, yere düşmeden yürümeye çalışıyordu. Dengesini kaybedip düşmesi halinde onu tutmak için yaşlı kadını göz ucuyla takip etti.

Olivia sağlam bir şekilde arabaya bindi, eteğini dizlerine doğru çektiştirken, “Chris’le uzun bir konuşma yaptınız sanırım, değil mi?” dedi.

Victoria sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. “Ah, evet.”

Şişme yatak zorlu olmaya başlamıştı, Victoria’ya resmen kafa tutuyordu. Hatta Seth’ten daha zorlayıcıydı.

Saatler önce Seth’e banyosunu yaptırmış – ilk defa hiç tartışmadan – ve yatırmıştı. Olivia’nın onu yordüğünü, bu yüzden de savaşımaya dermanı kalmamış olduğunu düşünmüştü.

Kısa süreli uykusundan babasının eve dönmesiyle uyanı. Babası gürültülü yapmazdı ama küçük bungalovda en ufak ses bile her yerde dolaşıyordu ve bir an için emin olamasa da Olivia’nın sesini de duyduğunu düşündü. Şişme yatakla yaptığı kavgayı duymamış olduklarını umdu. En sonunda yataktan kalkıp kanepeye geçti ve yarı karanlığa doğru bakarak uzandı. Düşünceleri yanıp sönen ışıklar gibi belirip kayboluyordu.

Chris, Seth’le onu kaleye davet etmekle harika bir öneride bulunmuştu. Onun, bunu Rick’in iyiliği için yaptığını bilmek rahatlatıcıydı ve Seth’in de büyükbabasından daha genç bir rol modele sahip olmasının getireceği yararları şimdiden görebiliyordu. Yine de bunun yapılacak en doğru şey olup olmadığını sorgulamadan edemiyordu. Bunun işe yaraması için geçmişinden kurtulabilecek kadar güçlü olması gerekiyordu.

Sağ tarafına dönerek yorgana sıkıca sarıldı. Chris yardım istemişti; baba oğul olarak, Seth’le bakıcısının kurduğu iletişime sahiplerdi. Eğer Chris de oğlunun Victoria’yla olan ilişkisi hakkında, onun Seth ve Cerys’in ilişkisi için hissettiği gibi hissediyorsa yardım etmeyi reddedemezdi. Ve Chris’in geçmişleriyle

ilgili bir sorunu yoksa – elbette Rick’e yardım etmek için bunu bir kenara atmış da olabilirdi – onun da olmamalıydı.

Yüzünü yastığına gömdü ve gözyaşlarının yanaklarından akmasına izin verdi. Chris’in isteğindeki perişanlık içini sızlatıyordu. Karısını ve bir oğlunu kaybettiğinden beri enerjisini ve zamanını Rick’i geri getirmeye adanmıştı. Lacey’yi düşünmediği ve Todd’ı hatırlamadığı her gününü, her saatini, hayatta kalan oğlunu nasıl yaşatacağına dair düşünceler ve fikirlerle harcamıştı. Tuhaf ve üzücü bir şekilde iki oğlunu da kaybetmenin yasını tutuyordu. Ve Chris’e bakacak, onunla ilgilenecek kimse yoktu. Tommy vardı ama bu durumdan sıkılıp gitmiş gibi görünüyordu.

Yorganını tekmeledi ve yatağın içine oturdu. Chris’i umursuyordu ve şimdi onun neden Amerika’ya gittiğini anlıyordu. Şeytanlarından kurtulması gerekiyordu. Eğer bunu yapabilirse kaleye taşınabilir, Rick’e yardım edebilir ve ona yoluna nasıl devam edebileceğini hatırlatabilirdi. Tıpkı gençliğinde Chris’in ona yol gösterdiği gibi.

Tekrar uzandı ve gözlerini kapattı. Uyku çok uzakta değildi.

“Frank!” Olivia’nın sesi.

“Şşş!” Bastırılmış bir kahkaha. “Herkesi uyandıracaksın.”

“O zaman bunu yapmaktan vazgeç.” Bir kıkırdama.

Olivia evdeydi ve görünüşe göre geceyi burada geçirecekti. Frank, Iris’in hayaletiyle barışmış ve geçmişini rahat bırakmış olmalıydı.

Victoria yastığıyla kulaklarını kapattı. Öyle ya da böyle, o ve Seth buradan taşınmak zorundalardı. Bu ne babası ne de Olivia için adildi, mahremiyeti hak ediyorlardı ve Victoria’nın onların seks hayatlarının nasıl gittiğini bilmeye hiç niyeti yoktu.

İnternette, şeytanlardan kurtulmayı aratmak için zihnine bir not aldı.

Bölüm On Sekiz

L.A. Starburst@MackTheHack

@ChrisFrampton fanları, **@TommyStone** eşyaları getirmeyi unutmuş. İki adamın başlarını eğdiği görünüyor. Bu, Noel ruhu için çok fazla.

Noel, Juliette için ailesiyle birlikte üç gün boyunca küçük bir bungalovda sıkışmak demekti ama arka bahçeye çadır kurmadan bir şekilde içeri sığmayı başarmışlardı. Olivia kalmasını teklif etmişti fakat Juliette geceleri evde çalışan Victoria'yla kalmak yerine, gündüz festivallerine katılmayı tercih ettiği için teklifi geri çevirmişti.

Frank'in, beş torunu, iki kızı, damadı ve Olivia'yla birlikte küçük mutfak masasının etrafına oturup, altın renginde, çıtır çıtır kızarmış hindi eşliğinde kendini rahat hissettiği belliydi. Vejetaryenlik, bıçağını samuray becerisiyle yönlendirmesiyle pencereden çıkıp gitmişti. Victoria'nın Noel arifesinde koymuş olduğu sınırlara tepki olarak gösterdiği taşkınlığına rağmen Seth de dahil herkes öğle yemeği için saat birde toplanmıştı.

Noel'in ertesi günü, Alex ve Seth pilli oyuncaklarla oynamış, Juliette'in diğer üç oğlu da büyük bir karton kutu üstünde gemilerini yüzdürmüşlerdi. Sessizce arkada oturarak onları

izleyen Victoria kendine söz vermişti; Noel'de başka bir aileye özlem duymayacaktı.

Juliette oğullarıyla birlikte Chiswell El Sanatları Merkezi'nde huzurlu bir kutlamaya katılıp Londra'ya geri dönmüştü. Şimdi, Seth masada pastel boylarıyla resim yapıyor, Frank kurşun kalemle eskiz çizen Olivia'ya poz veriyor, Victoria da onlara bakıyordu.

Frank odanın karşısına kısa bir bakış atınca, Olivia azarlar-casına kalemmini havada salladı. "Çok sessizsin, tatlım," dedi Victoria'ya.

Victoria gülümsedi. "Sakinlik hoşuma gidiyor. Çok yoğun-duk. Hindi bile benden daha fazla dinlendi."

Frank güldü. "Yine de her şey güzeldi."

"Francis!" Olivia kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını yere vurarak, "Eğer hareket ettirirsen o muhteşem dudaklarını nasıl çezebilirim?" diye söylendi.

Frank ağzını sıkıca kapatıp ciddi durmaya çalışırken, Victoria da babasına hayatta kalma şansı vermek için onunla göz temasını bıraktı.

Seth resim çizmeye ara verdi, başını kaldırıp büyükbabasıyla Olivia'yı incelemeye başladı. Olanları anlama çabasıyla yüzünü buruşturmuştu. "Olivia, sen büyükbabamı azarladın mı?"

"Evet, onu birazcık azarladım," dedi Olivia. Elindekileri bıraktı ve Seth'in yanındaki sandalyeye oturdu. "İnsanları birazcık azarlamamın bir sakıncası var mı?"

Seth boylarını çizim tahtasının ahşap kenarına bırakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Victoria onun, Olivia'nın tavrını yansıttığını fark etmişti. "Hayır. Sanırım bir sakıncası yok," dedi ciddiyetle. "Eğer büyükbabayı birazcık azarladıysan, sadece birazcık yaramazlık yapmıştır." Sonra resmine geri döndü ve tartışma böylece bitmiş oldu.

Olivia, minik çocuğun sırtını okşadıktan sonra Victoria'ya baktı. "Mutlu yıllar," diye fısıldadı onun yanından geçerken.

Victoria dikkatini Seth'e çevirmeden önce anlık bir gülümsemeyle Olivia'yı onayladı. Çocukta bağlanma bozukluğu konusunda yaptığı araştırmalarda, Seth'le bağıni kuvvetlendirmeye yardımcı olması için terapiye katılması gerektiğine dair öneriler vardı, ancak beklenenden daha erken ilerleme kaydediyorlardı ve herhangi bir dış etkinin yardımcı olabileceğine inanmıyordu. Olivia, onun için büyük bir teşvik kaynağıydı, ayrıca öğretmen olarak geçirdiği yıllar, Seth'le nasıl iletişim kurması gerektiğine dair paha biçilmez fikirlere sahip olmasını sağlamıştı. Bu fikirleri Victoria'yla paylaşıyordu, o da bu sayede izleme, dinleme ve öğrenme fırsatı yakalıyordu.

Bu önemli faktörü keşfettiği bir zamanda EweSpeak'in sorumluluğunu Juliette'e bıraktı ve sigorta şirketiyle birlikte yeni evinin onarımıyla ilgilendi. Artık bir şeye sahipti ve bunu akıllıca kullanıyordu. Seth'le vakit geçirmek de her iki tarafın üzerinde olumlu etkiler yaratmaya başlamıştı.

Önünde hâlâ gidilecek uzun bir yol vardı ama bu yolun temelini babasının ve Olivia'nın rehberliğinde atacaktı. Hayat yolunda bir gün Seth'le birlikte yürüyeceklerine inanıyordu, belki de el ele.

Düşen bir bukleyi gözünün önünden geri itti ve burnunu ovuşturdu. Aslında fantastik ailesi, Chris de dahil olmak üzere ufukta görünen küçük bir adaya eş değerdı ve Victoria kuru toprağa ulaşmadan önce bol bol yüzerek önündeki havayı soluyordu.

Tatil boyunca Chris ona fazlasıyla düşünme fırsatı vermişti. Oğlu için orada olmak dışında, kayıtsız şartsız onu evine davet etmişti. Seth'e destek olmayı da istiyordu. Ek bir binadan bahsetmişti, böylece tam olarak birlikte yaşıyor olmayacaklardı. Victoria'nın birbirlerini yere yuvarladıkları, öpüştükleri, gülüş-tükleri rüyalarından farklı olacaktı. Aklında böyle düşünceler varken kalede kalmayı düşünmek aptallık olurdu.

Tekrar odaya odaklandı. Babası yerinde duramıyor, Olivia kalemiyle sihir yapıyor, Seth ise gözlemliyordu.

“Büyükbaba, sürekli hareket ediyorsun,” dedi Seth. “Sanırım Olivia, seni yine birazcık azarlayacak.”

Seth zamanla konuşkan biri olmaya başlamıştı. Victoria anında takdir ederek başını salladı. “Ben de öyle düşünüyorum. Sence büyükbaba yaramazlık mı yaptı?”

“Bilmiyorum ama Olivia gülüyor. Rick için resim yapıyorum.”

Konunun değişmesine ayak uydurmaya çalışan Victoria’nın bakışları babasından Olivia’ya, oradan da Seth’in resmine döndü. Seth büyük bir rahatlıkla konudan konuya geçebiliyordu ama buna rağmen her konuda ciddi düşünüyormuş izlenimi veriyordu. Victoria onun ilerleme tekniğini uygularsa kalede kalmak için bir şansı olurdu. Tek yapması gereken Chris’e karşı olan duygularını kabul etmek ve daha sonra onları bir kenara bırakmaktı. “Kolay,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Tamam, artık,” dedi Frank ve tabüreden kalkıp, Olivia’nın çizdiği portreyi inceledi. “Bungalova gidelim mi? Ne dersin Seth? Bu akşam için körili hindi yapmama da yardım edersin.”

Victoria inledi. “Yine mi hindi var?”

Frank ışığa tuttuğu portresine bakarak sırttı. “Son parça. Bu sabah dondurucudan çıkardım. Onun yerine stroganoff yapabiliriz,” dedi. Sonra Olivia’ya döndü. “Olivia, bu çok güzel olmuş.”

Seth eşyalarını topladı ve montunu alıp kapıya yürüdü. “Köriyi seviyorum.”

Victoria, Seth’in atkısını sararken, “Öyle mi?” dedi. “Bunu bilmiyordum.”

“Cerys yapıyor.” Victoria’nın eldivenlerini giydirmesini bekledi. “Cerys’ı seviyorum.”

Ah! Cerys! Üzgün olduğu durumlarda Victoria’nın Seth’in karşısında söz etmekten kaçındığı isim. Aralık ayı başında bakıcı ajansını arayarak durumunu açıklamış ve onlar da anlayış göstermişlerdi. Belki de kısa süre sonra Londra’ya geri dönebi-

lirlerdi ve Cerys'ı elinden kaçırmamak için ona üç aylık ücretini peşin ödemişti. Bu parayı huzurlu olmak için vermişti ama gereksiz bir masraf olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Seth'in, bakıcısı hakkındaki duygularını öğrenmek için mükemmel bir fırsat yakalamıştı. "Cerys'ı özlüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama onu seviyorum."

Victoria, Seth'in önünde diz çöktü ve montunun düğmelerini ilikledi. "Eğer burada yaşarsak Cerys'ı göremeyiz. O zaman ne hissedersin?" Sorusunu uygun kelime ve cümlelerle ifade etmeye çalıştığı için Seth'in verdiği cevap da kontrollü olacaktı.

Ama o sadece, "Tamam," dedi ve Frank'e döndü. "Tavaya pirinçleri ben dökebilir miyim, lütfen?"

Hepsi bu kadardı, karar verilmişti. Victoria ajansla yaptığı sözleşmeyi iptal edecekti.

İstedığı ikinci şansı elde etmişti.

Ertesi hafta olaysız geçti. Ocak ayının soğuk havasına meydan okuyan Frank dışında hiç kimse Olivia'yı ziyaret etme girişiminde bulunmadı. Frank bu ziyaretler sırasında Victoria'nın yeni evine de göz atmıştı ama rapor edecek yeni bir şey yoktu; nem ve dondurucu hava, gece gündüz durmadan çalışan iki nem alıcıya rağmen kuruma süresini uzatıyordu.

Sakin bir cumartesi öğleden sonrasında, babasının bungalovunda, mutfak masasında oturan Victoria yerel oyun grupları ve okullar hakkında topladığı bilgileri inceliyordu. Artık Portland'daki yeni evlerinde yaşayacaklardı ve bu yüzden oğlunun eğitimini ayarlaması gerekiyordu. İdeal olan üst düzey okulları araştırmak zorundaydı.

Rick'in hangi okula gittiğini merak etti. Büyük olasılıkla yeni okul döneminde başlamış olmalıydı. *Kabilesiyle* tatil kahvaltılarını kaçıran Juliette'e göre okullar zaten iki hafta gerideydi.

Victoria dünyada kendine yer edinmeye çalışan Rick'i göz-

lerinin önünde canlandırınca derin bir nefes bıraktı ve yanlarında olsun ya da olmasın, baba oğulun arasındaki ilişkiyi merak etmeden edemedi. Neredeyse bir aydır ne Rick'i ne de Chris'i görmüştü. Sadece iyi olup olmadıklarını soran bir kart göndermiş ve Noellerini bilerek kutlamamıştı. Yakınını kaybeden birisi için Noel'in ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir yetişkin olarak o bile annesinin acısını birkaç yıl yaşamıştı. Bütün dünyada evrensel bir mutluluk yaşanırken, yanında annesinin veya kardeşinin olmaması on üç yaşındaki bir çocuk için kim bilir ne kadar korkunçtu.

Kâğıtlarını bir araya toplayarak kenara itti.

Yeni yıl Framptonlara hiçbir şey ifade etmiyordu. Yeniden doğmak için bir fırsat değildi. Yoğun düşünceler, pişmanlıklar ve acı çekme dönemi idi. Noel kalede korkunç geçmiş olmalıydı.

Victoria dudağını ısırdı. Birisinin, 'onlara önem verdiğini göstermesi gerekiyordu.

Harekete geçmenin, saklandığı yerden çıkmanın, korkusuz olmanın zamanıydı. Chris yardımını isteyecek kadar ona güvenmişti. O da aklındaki *diğer* şeyleri bastırmak zorunda kalacaktı. Çünkü bu, çözülmemiş duygularla ilgili bir şey değildi. Bu, Rick'le ilgiliydi ve aynı zamanda Set'le de. Nedendir bilinmez, onların el ele iyileşeceklerine birden inanmaya başlamıştı. Şimdiye kadar bunu neden ertelediğini aklı almıyordu. Juliette olsa çocukların bir araya gelmelerinin alın yazıları olduğunu söylerdi. Aslında bu çocukların kaderleri yıllar önce Chris ve Victoria'ninkıyla birlikte kesişmişti. Geçen kasım ayında olsa Victoria bu düşüncesiyle alay ederdi. Ama şimdi tamamen mantıksız ve garip bir şekilde de tamamen mantıklı geliyordu.

Bazı şeyler uğraşmaya gerek kalmadan oluyordu.

Pazar günü saat 10.00'da Olivia'yı Chiswell El Sanatları Merkezi'ni açması için bırakan Victoria, Hope Cove Kalesi'ne doğru devam etti. Arka koltukta da heyecandan yerinde duramayan

Seth vardı. "Geleceğimizi biliyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır, evde olmama ihtimalleri var."

"Öyleyse neden gidiyoruz?"

"Spontane davranıyoruz. Yani bir şeyi önceden planlamadan yapıyoruz."

Kalenin güvenlik eksikliği şaşırtıcıydı. Victoria çakıl döşenmiş yolda ilerledi ve uygun bir yer bularak arabayı park etti. "Evde değillerse başka bir şeyler yaparız." Dikiz aynasından oğluna bakarak gülümsedi. "Tamam mı?" Lütfen evde olun, diye düşündü; içeride olmanıza ihtiyacım var, fikrimi değiştirmeden önce evde olmanıza ihtiyacım var. Arabadan indikten sonra arka kapıyı açıp oğlunun emniyet kemerini çözdü. "Hadi. Zili çalabilirsin."

Rick kapıyı açınca Seth'in sevinci görülmeye değerdi.

"Merhaba, seni görmek harika. İçeri girin. Babam serada," dedi Rick ve yerdeki döşeme boyunca uzanan aydınlığı işaret etti, sonra tüm dikkatini Seth'e verdi. "Pekâlâ, Seth, ne yapmak istersin?" Çok doğaldı, sanki daha dün oradalarmış gibi davranıyordu.

"Senin odanı görebilir miyim?"

"Elbette. Bayan Noble, sorun olmaz değil mi?"

"Tabii ki hayır." Victoria, Seth'e baktı. "Lütfen, uslu dur."

Zıplayarak merdivenleri tırmanan Rick, tepeye ulaşınca Seth'in ona yetişmesini bekledi ve ardından birlikte köşeyi dönerek gözden kayboldular.

Victoria girişteki holü inceledi; akla getirdiği ilk şey ihtişamdı.

"Hey, Vicky. Gelsene." Tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş olan Chris ona el sallıyordu. Koyu renk tenini belirginleştiren gözleri kıyafetleriyle uyumluydu ve yorgun bakıyorlardı. "Çocuklar hemen oyuna mı daldılar? Özür dilerim, Rick'in sana yolu göstermesi gerekirdi," dedi ve gülümseyerek devam etti. "Bu arada mutlu yıllar. Seni görmek çok güzel."

Victoria parlak ışık karşısında gözlerini kısarak seraya doğru

yürüdü. “Herhangi bir şeyi bölmüyorum, değil mi? Umarım habersiz uğramam sorun olmamıştır?”

“Şey, belki de olmuştur,” dedi Chris, oturması için bekçi koltuğunu işaret ederken.

“Öyle mi?” Victoria onun ne söyleyeceğini merak ederek koltuğun ucuna oturdu.

“Tabii ki hayır.” Chris küçük bir kahkaha attı. “Sen ve Seth’e her zaman kapımız açık.” Yemek masasının altından bir sandalye çekti ve ata biner gibi ters oturarak çenesini yüksek arkalığına dayadı. “Muhteşem bir manzara, değil mi?”

Chris’in bu görüntüsü ona, Juliette’in alıştırma kitaplarının arka sayfalarına çizmeyi alışkanlık haline getirdiği bir çizgi film karakterini hatırlattı. Adı neydi? Chad! Evet, Chad! Çok yakışıklı, fit, seksi Chad.

Gözleri parlak ışığa alışan Victoria şimdi etrafı görebiliyordu. Bakışlarını denize çevirdi, her taraf martılarla çevrili olan küçük bir balıkçı teknesi mükemmel yatay çizgiyi bozan tek şeydi.

Chris tekneyi işaret etti. “Şimdiye kadar limana geri dönmesi gerekirdi ama birkaç gündür orada. Sanırım iyi bir şeyler yakalıyor,” dedi. Sonra Victoria’ya döndü. “Kahvaltı yaptın mı? Kahve ya da çay alır mısın?”

“Hayır, teşekkürler. Teklifin hakkında konuşmak için geldim.”

“Burada kalmanızla ilgili fikrimi, daha önce hiç duymadığın en çılgınca, en aptalca şey gibi görüyorsun, değil mi?”

Victoria gülümsedi. “Evet, en çılgınca ve en aptalca listemde ilk beşte yer alıyor.”

“Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim herhangi bir şey var mı?”

“Bol miktarda var.” Victoria oturduğu yerden kalktı ve pencerelere doğru yürüdü. “Ancak bir karar verdim ve değiştirmek istemiyorum. Düşünmek epey zamanımı aldı ama bu işin ar-

tlarından ve eksilerinden emin olmalıydım. Eğer Seth ve Rick kabul ederlerse ve kalmamız sizin için hâlâ uygunsa teklifini kabul etmek istiyorum. Cevap vermek için çok geç kalmadıysam tabii.” Arkasını dönünce, Chris’in şaşkınlıktan gözlerini ve ağzını kocaman açtığını gördü. “Sinek kaçacak, Chris,” dedi sırtarak.

“Yani bu evet demek mi?”

“Evet, bu bir evet. Umarım çocuklar da kararımdan mutlu olurlar. Ve... ve henüz Seth’e bir şey söylemedim.”

“Muhteşem bir haber, çok rahatladım. Aynı zamanda da memnun oldum. Bu, beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

“Benden af dilemen gerektiğini düşünmüyorum. Seni yanlış değerlendirdim ve bunu yapmamam gerekirdi.”

“Sana bir önerim var,” dedi Chris omuzlarını dikleştirerek. “İzdirap çekmiş yetişkinler olarak birbirimizi yeniden tanımaya ve geçmişi arkamızda bırakmaya ne dersin?”

“İzdirap çekmiş yetişkinler mi?” Kelimeler Victoria’nın boğazında düğümlenmişti.

“Evet. Bize kıyak geçeceğim. Hadi, sana ek binayı göstereyim.”

Gülümsemesi, canlılığı ve hevesi, Victoria’ya çevreyi gezdirecek olmasından duyduğu mutluluğu belli ediyordu. Aynı zamanda bu ruh hali bulaşıcıydı da.

“Önden buyur,” dedi Victoria heyecanlı bir şekilde.

Koridorda Chris’i takip etti, yemek odasını geçtiler, mutfağın içinden üç basamakla inilen bir yangın kapısının önüne geldiler. Kapı dar bir koridora açılıyordu. Koridorda ilerlerken Chris, “Soldaki son kapı ek binanın girişi,” dedi. “İki yatak odası var. Bir oturma odası, karşısında banyo ve en sonda da mutfak ve yemek odası bulunuyor. Yemek odası çok büyük değil ama her zaman bizimle yiyebilirsiniz.” Son kapının önüne geldiklerinde açtı ve kenara çekildi.

İçeri adım atan Victoria etrafı incelemeye başladı.

Sabırsızlanan Chris, “Ee? Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Muhtemelen alışkın olduğunuzdan daha küçük ama en azından ikinizin de kendi yatak odası olacak.”

Victoria onunla hemfikirdi. “Galiba babamın bungalovundan daha büyük,” dedi. Yumruğunu duvara vurunca onaylayıcı bir *küt* sesi geldi. “Çok da sağlam görünüyor.”

“Evet. Neyse ki burada bir şey duymayacaksın. Yani demek istediğim, Rick yüksek sesle müzik dinlemeyi sever. Senin için çok uzak sayılmaz, değil mi?”

“Uzak mı? Hayır. Sakinliği ve sessizliği severim.” Victoria ilerleyerek girişteki yatak odasına baktı. Perdelerle uyumlu mavi bir halı serilmişti. Yatak da dahil olmak üzere bütün mobilyalar beyazdı. Tavana yerleştirilmiş olan spot lambalarla aydınlatılmıştı. Işıl ışıldı ve ihtiyaç duyulabilecek her şey vardı. Bu oda Seth için uygundu. Koridorun karşısındaki yatak odasına geçti. Bu oda diğerine göre biraz daha büyüktü. Bej rengi yer döşemesi, pembe duvarları ve gülkuruşu renginde güneşlikleri vardı. Mobilyalar da odanın boyutuna uygundu. “İkisinde de tek kişilik yatak var,” dedi.

“Sorun olmaz, değil mi?” Chris odanın içine baktı. “Emlak komisyoncusu gerekli olan birkaç eşyayı organize etmek için yeterince yardımsever davrandı. Yeterince diyorum, çünkü hâlâ bana fatura yolluyor.” Durakladı, aklına bir şey gelmişti. “Emlak komisyoncusu mu dedim? Emlakçı demek istemiştim.”

Victoria yatak odasından çıkıp mutfığı gezdi. “İki dil biliyorsun,” diye sataştı Chris’e. “Ben de İngilizce ve Binary⁵ biliyorum.”

“Bilgisayarlar hayatında epey ön planda.” Chris yatak odasının kapısını kapatarak mutfaktaki Victoria’ya katıldı. “Onlar hakkında pek bilgi sahibi değilim. İnternet üzerinden Genesis’in videolarını nasıl izleyeceğimi Rick’in göstermesi gerekti. Yani koca bir hayat için senin yaptığın bu mu? Bilgisayarlarla çalışmak mı?”

EweSpeak’ten bahsedilecek zaman değildi; tıpkı geçen ay

5 Dijital elektronığın ana dili.

ya da daha önceki bir an gibi.

Victoria'nın aklında başka şeyler vardı. Mesela, bir zamanlar Chris'le olan ilişkisini Rick'ten saklama şansı ne kadardı? Duvardaki dolaplardan birini açıp yapmacık bir hayranlıkla içine baktı; bir paket hazır çorba, üç küçük mum ve bir çift plastik eldiven vardı. Dürüst olmak gerekirse tuhaf olmasa da ilginç bir çeşitlilikti. Onun cevap beklediğini fark edince, "Evet," dedi kısaca. "Hâlâ Genesis'ten hoşlanıyor musun?"

"Ah, evet. Gezegendeki en büyük grup ama buna Rick'i ikna edemiyorum. Annesi büyük bir hayran olmasa da en azından olmak için çaba sarf ediyordu. Kimse *'Follow You, Follow Me'*deki kelimeleri doğru anlayamıyor. Seni içine alır ve sarsar..." Chris omuzlarını silketti ve kayıtsız bir tavırla elini salladı. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Victoria onun üzgün, hüznünlü gülümsemesini çoktan görmüştü. Acı hatıralarını saklayamadığı gün gibi ortadaydı. Dolabın kapağını kapattı ve bir kez daha konuyu değiştirdi. "Banyoyu görebilir miyim?" dedi ve Chris'in işaret ettiği kapıyı açtı. "Küvet yok mu?"

"Yok. Sanırım teknik olarak buraya duş odası dememiz gerekiyor. Üst katta bir banyomuz var. Onu kullanmak hoşuna gidecek."

Yok canım! Olamaz. Asla olamaz. Bu, onunla çok fazla karşı karşıya gelmek demekti. Yanlışlıkla veya başka bir şekilde Chris'in onu çıplak gördüğünü düşündü ve içini bir korku kapladı. Otuz beş yaşındaki vücudu, Chris'in son defa tanık olduğu on sekiz yaşındaki vücudu gibi değildi artık. Bu çok ikisini de öldürürdü ya da önce bilinçsiz hale getirir, sonra öldürürdü. Ne olursa olsun, üst kattaki banyoyu kullanmak tehlikeli bir hareket olurdu. Hem de çok tehlikeli bir hareket, üstelik risk almaya gerek de yoktu.

"Ben duş alırım ama Seth banyo yapmak isteyebilir," dedi Victoria ateş basan yüzünün o fark etmeden serinlemesini beklerken. Arkasında hareket eden Chris'i duydu.

“Diğer odalar konusunda yollarımızın kesişmeyeceğini söylediğimi anımsıyorum, ancak kalenin alt katı ikinize de açık. Eğer aynı yeri paylaşmak seni rahatsız etmeyecekse benim için de sorun olmaz. Dürüst olmak gerekirse arkadaşlığın güzel olacaktır.”

Victoria koridora geri döndü. “Tommy hâlâ uzakta mı? Rick bahsetmişti de,” dedi aceleyle.

“Evet, tatil için gitti.” Chris güldü. “Çocukları aşağı çağırayım mı?” Sonra Victoria’yı çıkışa yönlendirdi ve ek binaya açılan kapıyı kapattı.

Victoria’nın vicdanı, onun coşkusu ve beklentili bakışlarından dolayı rahatsız olmuştu. “Bekle, sana söylemem gereken bir şey var. Bu, bizim burada kalmamız hakkındaki düşünceni değiştirebilir.”

“Bundan şüpheliyim. Gerçi teklifimi geri çekmem için dayanılmaz derecede yıkıcı bir sorun çıkaracak tek kişi olduğundan o kadar eminim ki. Yine de...”

Victoria’nın bu durumu artık netliğe kavuşturması gerekiyordu. Aralarında herhangi bir anlaşma yapılmadan önce EweSpeak’te büyük bir payı olduğunu itiraf etmesi lazımdı.

Chris, “Rick için,” diyerek devam etti. “Beni anlamıyor musun, Vicky? Oğlum için sana burada ihtiyacım var. Onu geri kazanmak için her şeyi yaparım.”

“Tabii ki,” diyebilirdi Victoria. EweSpeak bekleyebilirdi. Suçluluk duygusunu birkaç hafta daha bastırmak zorundaydı. Ya da bu zorunluluk, sigorta eksperinin tahmin ettiği gibi altı ay sürecekti.

“Sen ne söyleyecektin?”

Victoria hızla düşündü ve, “Paskalya bitene kadar burada kalacağız. Yeni ev ilkbahar sonu, yaz başı gibi hazır olacakmış,” dedi. Aklına gelen ilk şey bu olmuştu.

“Hepsi bu mu?” Chris güldü ve dans ediyormuş gibi yürüyerek onun yanından geçip salona girdi. “O zaman yeniden ta-

nışmak için bol bol zamanımız olacak,” dedi ve merdivenlerin dibine gelerek yukarı seslendi. “Çocuklar, aşağı gelin.” Seraya doğru ilerleyen Victoria’ya yaklaştı. “Ben de bir itirafta bulunacağım.” Sesini alçalttı. “Çılgın fikrimi Rick’le paylaştım ve onun da hoşuna gitti.”

“Öyle mi? Evde başka bir kadın olmasına tamam mı dedi yani? Annesinin-”

Chris, “Hayır,” diyerek sözünü kesti. “Senin, annesinin ayak izlerinden yürüyeceğini falan düşünmüyor. Seni, sen olduğun için kabul ediyor. Arkadaşlığımızı ve senin Lacey’nin yerine geçmeyeceğini kelimenin tam anlamıyla anlıyor. Gördüğün gibi, eviniz yaşanabilir hale gelene kadar size yardım ediyoruz.”

“Ah.” Demek ki davetinin tüm nedenlerini Rick’e söylememişti. Tam soracaktı ki çocuklar heyecanla merdivenlerden indiler ve koşarak seraya girdiler. Rick, bekçi koltuğuna oturdu.

Victoria, Chris’in daha önce oturduğu sandalyeye çöktü, Oğlunu da tam karşısındaki sandalyeye oturttu. “Seth, sana sormak istediğim bir şey var ama sözüm bitene kadar beni dinlemeni istiyorum,” dedi. Oğlundan herhangi bir itiraz gelmeyince boğazını temizleyerek devam etti. “Evimiz tamir edilene kadar oraya taşınamayız ve büyükbabanın evi de uzun süre yaşamamız için çok küçük. Eğer istersen burada, yani yan taraftaki ek binada yaşayabiliriz. Sen ne yapmak istersin?”

Victoria, Seth’in yanıtını beklerken nefesini tuttu; çocuk değişiklikle boğuşuyordu.

Bölüm On Dokuz

JulietteHigham@EweTwo

EweSpeak'te yaptığımız şeyi ne kadar çok sevsem de hafta sonunu kendi sürümle geçirmeyi seviyorum. Aile zamanı çok önemli. Hepinizle yakında görüşürüz.

Seth sessiz kaldı. Bakışları birinden diğerine gidip gelirken, topuklarını sandalyenin sert bacaklarına vuruyordu. “Büyükbabamla kalmak istiyorum,” dedi en sonunda.

İşte yine başlıyoruz, diye düşündü Victoria. Kendini sözlü bir tartışmaya hazırlayarak, “Onun bungalovu çok küçük,” diye açıkladı.

“Büyükbabamla kalmak istiyorum.” Seth her bir kelimeyle birlikte sandalyeyi tekmelemişti.

Victoria durumu değerlendirdi; bu sorunu onların önünde mi çözmeliydi, yoksa eve dönerken arabada kavga etmeye devam mı etmeliydi, önce buna karar vermesi gerekiyordu.

Chris şu an teklifini geri çekebilir, diye düşündü. Gerçi Seth'in gözlerinde büyüyen kızgınlığa bakılırsa, bu anlaşmadan vazgeçecek kişi kendisi olacak gibi görünüyordu. Kimin daha sinirli olduğunun anlaşılma zamanıydı. “Burada kendi odalarımız olacak.”

Seth ellerini yumruk yaptı. "Büyükbabamın evinde bir odam var. Orada kalmak istiyorum."

Victoria göz ucuyla Chris'in Rick'e bir bakış attığını gördü, bu sırada Rick, Seth'in önünde diz çöktü ve dikkatini çekmek için onun bacağına hafifçe vurdu. "Bence büyükbabanla kalmak istemen çok hoş. Büyükbabalar harikadır. Bahse girerim onunla kaldığın için de çok mutludur."

Seth sandalyeyi tekmelemeyi bıraktı, yumruk yaptığı ellerini gevşetti. "Onu meşgul ettiğimi ve bunun onu mutlu ettiğini söylüyor."

Rick, Seth'in saçlarını karıştırdı. Karşılığında bir gülümseme almıştı. "Sen herkesi meşgul ediyorsun, adamım."

"Meşgul olmak beni yoruyor."

"Evet, beni de."

Bir an sessizlik oldu ve herkes bu konuşmayı sindirdi. Sonra Seth devam etti. "Büyükbabamdan ayırlamam, çünkü o zaman meşgul olmaz ve üzülür."

Victoria vereceği tepkiden korktuğu için eliyle ağzını kapattı; Seth değişikliğe karşı koymuyordu, beklenti olduğunu düşündüğü bir şeyi yerine getirmeye çalışıyordu. Victoria yanağının içini ısırp oradaki acıya odaklandı. Acıyordu ama kalbindeki işkenceye nazaran bu acı hiçbir şeydi. Tuhaf bir şekilde, Seth'in mantığı kusursuzdu.

"Büyükbaban çok şanslı biri," dedi Rick. "Sence onunla bir gün tanışabilir miyim? Belki senin onu meşgul etmediğin bir zaman?"

"Evet, tabii. Peki, ben buradayken o üzülüyor mudur sen-ce?"

Rick yardım için Victoria'ya baktı. Victoria cevap vermeden önce kısa bir süre düşündü ve, "Sana düşüncemi söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Söyle," dedi Seth.

Oğlunun yanıtı Victoria'nın ağzından bir inleme çıkmasına

neden oldu. Kızgınlık ya da nefret olmadan yalnızca annesine odaklanmıştı. Bugüne kadarki en özel andı. Duygularını kontrol altına almak için derin bir nefes aldı. “Hayır, bence sen buradayken üzölmüyordur, çünkü senin meşgulken mutlu olduğunu biliyor.” Bu riskli bir stratejiydi ama Seth’in bunu anlayabileceğini düşünüyordu.

“Bu doğru, adamım,” dedi Rick. “Büyökbabalar, anneler ve babalar böyledir. Sen mutluyusan onlar da mutludurlar.”

Victoria, Seth’in bu konuşmayı kabul edişini ilgiyle izledi. Öte yandan Rick de çatık kaşlarıyla babasını inceliyordu. Chris’in onun konuşmasını istediğini hissedebiliyordu sanki. Komik olansa Rick’in konuşmasına gerek olmamasıydı, yüz ifadesi her şeyi söylüyordu zaten; Victoria onu Seth’in masalları kadar kolay okuyabiliyordu; Rick az önce söylediğinin sonuçlarını düşünüyordu.

Bugün farklı bir hal almaya başlamıştı. Noblelar henüz taşınmadıkları halde her iki aile için de dönüm noktası olmuştu.

“Peki,” dedi Seth sandalyeden atlayarak. “Bana odamı gösterir misin, lütfen?” Elini tutması için Rick’e uzattı.

Rick, Victoria’nın onayını aldıktan sonra Seth’i seradan dışarı çıkardı.

“Mavi oda,” diye arkalarından bağırdı Victoria. “Bütün eve bakın.” Bu sırada Chris bekçi koltuğuna oturmuş, bahçeyi izlemeye başlamıştı. Victoria onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu, onu okumayı da öğreniyordu. “Onu gördüm,” dedi. “Rick’in anlayışındaki değişimi.”

“Onun kendisi için mutlu olmasını istiyorum, benim için değil. Bir zamanlar bunu ben de yaptım ve işe yaramadı. Neden hiçbir şey söylemedi?”

“Ona zaman tanı, bunu sindirmeye çalışıyor. Düşünceli bir çocuğa sahipsin.” Victoria elini, meşe masanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Yarın bu masada öğle yemeğı yiyor olabilirdi. “Ve de iki kiracıya.”

Victoria kollarını ve bacaklarını iki yana açarak tek kişilik yatağına uzandı. Yorgan altında buruşmuştu ve kolları yatağın yanlarından taşıyordu ama bunu umursamadı. Şu an üzerinde yattığı şişme bir yatak değildi, kanepede değildi ve babasının oturma odasında da değildi; düzgün, gerçek, ahşap bir yataktı. Keten çarşafı vardı ve aldığı her nefesten sonra onu üstünden atmaya çalışmayan yaylara ve bir başlığa sahipti.

Taşınma işi kolay olmuştu, gerçi taşıyacak çok fazla eşyası da yoktu. Zaman alan şey babasına yaptığı açıklama olmuştu. Bu fikre tam olarak karşı değildi ama Seth için endişeliydi; onun, Victoria'nın Chris'le olan ilişkisini *farklı* bir şeyle karıştıracacağını düşünüyordu.

"Daha dört yaşında, baba. Öyle bir şey düşünmeyeceğine eminim," demişti Victoria.

"Bilmiyorum, seni o yaştayken hatırlıyorum. Dünya hakkında çok tuhaf görüşlerin vardı."

"Hâlâ var ve bu çok doğal." Kollarını babasının etrafına dolamış ve ona sıkıca sarılmıştı. "Bungalovunu geri alacaksın, Seth'in daha büyük bir odası olacak ve ben de geceleri rahat uyuyacağım. Burada kalmak harikaydı ama zaten uzun süreli düşünmemiştik."

"Daha kısa süreli bile olmadı," diye homurdanmıştı Frank.

"İki ay, şişme bir yatakta yatmak için yeterince uzun bir süre."

Olivia, Victoria'ya yardım etmek istemiş, şişme yatak gittiği için oturma odasında açılan boşluğa dikkat çekmişti. Victoria yaşlı kadının göz kırpmasına sırtarak karşılık vermişti. Hayat sürprizlerle doluydu.

Yatağının yanından, yerden gelen zil sesiyle yerinde sıçradı. Babası olmalıydı, yeni evinin numarasını verdiği tek kişi oydu. Yere eğilip telefonu aldı, sonra yastığının üzerine koyarak ahizeyi kaldırdı. "Merhaba, baba."

“Victoria, benim.”

“Joo!” Victoria yatakta zıpladı, rahat bir pozisyona geçerek sırtını yatak başlığına yasladı. “Babam yeni numaramı sana vereceğini söylememişti. Seni daha sonra arayacaktım.”

“Geri sar, Victoria. En son duyduğumda *babamda* kalıyordun.”

“Chris ve ben birbirimize yardım ediyoruz, hepsi bu. Başka bir şey yok. Aynı yaşam alanını bile paylaşmıyoruz,” diyerek etrafına bakındı. “Yani teknik olarak. Seth ve ben ek binadayız.” Bir gece önce aynı konuşmayı babasıyla yapmıştı. “Neden sana hesap veriyorum ki?” dedi ve Juliette’in güldüğünü duydu.

“Bilmiyorum ama sana yakışıyor. Seth nasıl?”

“İdare ediyor. Hâlâ hatalar yapıyorum ama onu anlamaya başladım.”

“Sana verdiğim çıktılar okudun mu?”

“Çoğunu. Yine de tekrar üstünden geçmem gerekiyor. Doğru düzgün anlayabilmem için bir milyon tıbbi terimin açıklamasına bakmam gerekti. Geçen gün anlamlı gelen bir şey okudum. Eğer çocuğunun bağlanma hastalığı varsa onu sevdiğini söylemen yeterli olmuyormuş. Bağlanabileceği bir şeylere ihtiyacı varmış. Seth’in, onun yanında olduğumu ve her zaman bir evi olduğunu bilmesi gerekiyor.” Duraksadı. “Pekâlâ, ikincisi biraz geç gerçekleşecek ama burada bir süre kaldıktan sonra o da bu fikri kavrayacaktır.”

“Bu harika. Sesin çok iyi geliyor. İyimsersin ve bu çok güzel. Dorset havası sana yaramış.”

Victoria, kız kardeşinin sesindeki samimi neşeyi duymuştu. Bu, onu hem memnun etmiş hem de rahatsız etmişti. “Seni zor durumda bırakıp gittiğim için özür dilerim. Nasıl gidiyor? Bezdirici Üçlü’den ses çıktı mı?”

“Hayır, ama onlar gittiğinden beri kurul çok daha iyi.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki Annabel vardı.” Victoria, arkadaşına büyük bir teşekkür borcu olduğunu biliyordu. “Elinden geleni yaptı. Tam bir iş beynine sahip.”

Juliette de ona katıldı. “Harika bir iş çıkardı ve hâlâ bana yardımcı oluyor. Umarım senin için sorun değildir.”

“Neden sorun olsun ki?” Eğer Juliette’i baskıdan kurtarsaksa bu harika bir fikirdi. “Ama eminim Anna’nın menajerinin söyleyecek şeyleri vardır.”

“Ah, Anna onun icabına baktı.” Juliette güldü. “Mucize gibi geldi.”

“Anna işten zevk alıyor mu?”

“Öyle görünüyor. Bir kez daha arena görmezse bundan mutsuz olmayacağını söyledi. Sanırım burada kalıcı.” Juliette’in kıkırdaması hattın diğer ucuna kadar geldi. “İki aydan kısa süre sonra turnesi var ve gitmek istemiyor. İptalle tehdit ediliyor. Menajeri de günde beş defa bu konuyla ilgili onu arıyor. Anna ona, bu hafta tekrar rahatsız ederse tacizden dava açacağını söyledi.”

Victoria kahkaha attı. “Tam Annabel’in yapacağı bir şey.”

“Elbette ona dava açamaz,” diye devam etti Juliette. “Ama adam, Anna’nın vermek istediği mesajı aldı.”

“Juliette?”

“Evet?” dedi kardeşi bariz bir şüpheyle. “Bu tonu biliyorum. Aklından neler geçiyor?”

“Problemimizin çözümünün burnumuzun dibinde olduğunu düşünüyorum.”

Juliette bu öneriden dolayı incinmiş duruyordu. “Benim bir problemim yok.”

“Evet, var,” dedi Victoria. “Ben, EweSpeak’ten çekilince çok fazla çalışmaya başladın.”

“Anna buradayken çok çalışmama gerek kalmıyor.”

“Anna, çöpe atılması gereken şarkıları söylemeye gideceğini söylemişti. Bunu istemiyor ve değişikliğe, yeni zorluklara hazır. Ondan harika bir iş partneri olur.” Victoria duraksadı, bomba bırakmanın en nazik yöntemini bulmaya çalışıyordu. Her şeyi Juliette’in üstüne yıkmaktan başka çaresi yoktu. “Ve

işi bırakmaya hazırım,” dedi. Bir süre sessizlik oldu, Juliette’in derin nefes alıp veriş i Victoria’nın kulağına doldu. En sonunda, “Bunun en doğru karar olduğunu düşünüyorum,” diye ekledi.

“Hatta bekle.”

Kız kardeşinin sesinin getirdiğı rahatlamayla Victoria yatağına gömüldü. Bu zamana kadar EweSpeak’i bırakmanın iyi mi, yoksa kötü bir fikir mi olduğunu bilmiyordu. Şirket onun kanındaydı; onu tanımlıyordu, onun kaçıyordu ama yine de onu hapsediyordu. Hem rahatlatıyor hem de acı veriyordu. Şirket ona çok şey vermiş ama çok daha fazlasını da almıştı.

“Victoria?”

“Evet?”

“Annabel’le konuştum ve ne söylediğini duymak ister misin?”

“Evet?”

“Nihayet diyor.”

Telefon konuşmasından bir saat sonra Victoria mutfakta, ısıtıcıya koyduğu suyun kaynamasını bekliyordu. Eğer planlasaydı işler bu kadar iyi gitmezdi. Mantıklı ve fazlasıyla düzenli dünyasında öyle uzun zaman geçirmişti ki... Manevi güçlere inanmak zordu ama Annabel’in zamanlaması, kader üstündeki düşüncelerini yeniden gözden geçirmesine neden olmuştu. İnsanlar kendi şanslarını kendileri yaratırlardı, bu herkes tarafından bilinen bir deyimdi ve EweSpeak’te de bundan sıkça söz ederdi. Ama son zamanlardaki deneyimleri tesadüflerin de bir yeri olduğunu söylüyordu.

Üç kadın da yüksek topuklu ayakkabılardan ve mikrofonların dünyasından ayrılıp, takım elbiselerin, botların ve diktafonların şirket alanına girmesine karar vermeden önce, Annabel’in Japonya’daki hayranlarına olan bağlılığını yerine getirmesi gerektiğinde hemfikir olmuşlardı.

“Bu şekilde birkaç haftalık deneme süresinden geçeceksin ve yeniden düşünmek için zamanın olacak,” demişti Victoria.

“Fikrimi değiştirmeyeceğim,” diye cevap vermişti Annabel. “Deli gibi aradığım yeni başlangıç bu. Yalnızca Londra’da evim diyebileceğim bir yere ihtiyacım var. Bir yer bulana kadar senin dairenı kiralamama ne dersin? Beni otel odasından kurtarmış olursun ve ben de sana eşyalarını yollayabilirim.”

“Evimi boş durmaktan kurtarırsın,” demişti Victoria. Bu, iyi bir plandı. “Tamam. Ne yollayacağın konusunda seğici ol ama. Cep telefonum, bir valiz dolusu kıyafet, Seth’in kitaplarının ve oyuncaklarının bir kısmı.”

“Yalnızca bunları mı istiyorsun?”

“Evet, öze dönüş felsefeme sadık kalıyorum.”

Annabel gülmüştü ve kalede kalmanın bu düşünceye uygun olduğuna pek emin olamamıştı.

Victoria dolabı açtı ve hazır çorbayı çıkardı. Paket ezilmiş, rengi solmuş ve içindekiler katlaşmıştı. Eğer Annabel beni şimdi görebilseydi paketin son kullanma tarihi yüzünden sarsıntıya uğradı, diye düşündü. Mumlar daha çekiciydi. Neyse ki inter-netten meyve sebze siparişi vermişti.

İlk iş olarak Chris’in bilgisayarına el atmış ve internet bağlantısını sağlayarak Rick’i memnun etmişti. Chris ondan uzak-tan erişim bağlantısı ve bilgisayar taraması istediğinde, bu iş tahmininden daha uzun sürmüştü.

“Lütfen, Victoria,” demişti. “Teknolojiyle hiç aram yok, do-kunduğum an elimde kalıyor. Yemin ederim, eğer o lanet olası şey tekrar hata verirse denizin dibini boylayacak. Rick onun ta-mir edilebileceğini söylüyor.”

Bu, doğruydu. Victoria bunu yapabilirdi.

Hazır çorba paketini çöpe attı, dolabı kapattı ve camdan dışarı baktı. İnternete ulaşmış olmak Rick’i mutlu etse de şu an Seth’le birlikte dışarıda bisiklet temizliyorlardı. Küçük çocuk pürdikkat onu dinliyor ve öğreniyordu, bunun büyük değişiklik yaşadıkları hafta sonundan sonra olması dikkate değerdi.

Rick'in uyguladığı sihir her neyse, Victoria araştırmalarında bunu bulabileceğini umuyordu. Tekrar okumanın zamanıydı.

Daha fazla vakit kaybetmeden yatak odasından Juliette'in çıkıtlarını aldı ve kalenin mutfağına gitti. Chris oradaydı. Sessiz adımlarla içeri girip, "Selam," dedi.

Chris şaşkınlıkla geriye zıpladı. "Yavaş ol, yangın mı çıktı?"

Victoria gülümseyerek kâğıt yığınının göğsüne bastırdı. "Yangın yok ama okunacak çok şey var."

"İş için mi?"

"Hayır, bunlar Seth'e nasıl yardım edebileceğime dair bilgiler içeriyor."

Chris kendine bir bisküvi aldı ve kavanozu ona uzattı. "Hangi konuda?"

"Öfkesiyle ilgili," dedi Victoria. Ağır kâğıt yığınının tezgâhın üzerine bıraktı ve bisküvisini ısırdı. "Olivia onun, çocukta bağlanma bozukluğuna sahip olabileceğini düşünüyor."

"Bunun öfkesiyle bir alakası var mı?"

"Evet ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmam gerekiyor."

Ellerini birbirine sürten Chris, iki fincan almak için rafa uzandı. "Kahve? Yalnızca çözünebilir kahvem var ama."

"Çözünebilir iyidir, teşekkür ederim."

"Her zamanki seçimin mi yoksa?"

"Çözünebilir kahve içmek mi? Belki de, hem vücudum buna alıştı." Victoria gülümsedi. Babasında kaldığı süre boyunca kafeinli granüllerin tadına alışmıştı. "İnsanın bir şeye çabucak alışabilmesi çok ilginç."

Chris su ısıtıcısını çeşmenin altına uzattı ve suyu açtı. Su tazyikle akmaya başladı. Damlalar yüzüne sıçradığında mırıldanarak küfretti. "Aptal çeşme, ya ip gibi akıyor ya da şelale gibi. Lanet olası, ortayı bir türlü tutturamıyor."

"Seth gibi," dedi Victoria ona bir havlu uzatırken. "Ya büyüleyici ve uysal ya da inatçı ve oldukça saldırgan."

“Öyle küçük ki.” Chris’in sesi, yüzünü sildiği için boğuk çıkmıştı. “Bunu hayal etmek zor.”

Victoria gerildi. “Bana inanmıyor musun?”

Chris havluyu yüzünden çekti. “Sözümü bitiremeden atladın. Bunu hayal etmek zor ama dün onunla buraya taşınmakla ilgili konuşurken tepkisini gördüm diyecektim. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi.”

“Burada kalmak,” diye düzeltti Victoria.

“Burada kalmak.” Chris bir an için gözlerini kapattı. “İkisi de aynı şey.”

“Aynı şey değil.” Victoria ilk başta buna ne cevap vereceğinden emin değildi; kalmak, tatil yapmak, yaşamak... Ama taşınmamışlardı. Seth’in güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve Framptonlarla olan ilişkilerini yanlış anlamasını istemiyordu. “Bu, geçici bir çözüm, yine de sana müteşekkirim. Biz buraya taşınmadık. Seth’in bizim burada sadece *kaldığımızı* anlaması gerekiyor, sanki bir tatildeymişiz gibi.” Chris’in tezgâha bıraktığı havluyu aldı, ikiye katladı ve yerine astı. “Sanırım kahve pek hızlı hazırlanmıyor.”

“Uğraşıyorum.” Chris’in yüzü asılmıştı ama belli etmemeye çalışarak, “Süt buzdolabında, Bayan Noble,” dedi.

Victoria’nın, beyaz mutfak eşyalarının, onlara uyan dolaplarla saklandığı Londra’daki mutfağının aksine, Chris’in gümüş renkteki buzdolabı, uzun ve kendine güvenli bir şekilde açıkta duruyordu. “Hoş bir ayrıntı,” diye mırıldandı alaycı olmama-ya dikkat ederek. “Ve evet, Seth patlamaya hazır bir bomba gibi,” diye ekledi. Konuya geri dönmesi gerektiğini biliyordu. “Herhangi bir şey onu tetikleyebilir.” Sütü Chris’e uzattı, o da iki fincana biraz süt ekledi. “Genellikle bu durum, onun rutinini değiştiren bir şey olduğunda oluyor.” Victoria tezgâhtan çay kaşığı aldı ve kahvesini karıştırdı. “Her şey göz önünde bulundurulduğunda, bu konuyla hayran kalınacak şekilde başa çıktı. Sanırım bunda Rick’in bir payı var.” Chris’in dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için baktı ama o, kahvesinde oluşan girda-

ba dalmış gibiydi. Victoria, onu bu kadar derinlere çeken şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Belki de solgunluğu, evinde bir kadın ve bir çocuk olduğunun farkına vardığını gösteriyordu. "Özür dilerim. Burada olmamamızı istersen seni anlarım. Bunu sana daha önce söylemem gerekirdi."

Chris düşüncelerinden sıyrıldı ve gözlerini ovuşturdu. "Ne dedin?"

Victoria, onun çaresiz bir şekilde rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu görüyordu ama nedenini bilmiyordu ve ona yaklaşmamasının daha iyi olduğunun farkındaydı. Ellerini fincanının etrafında sabitledi; burada olmalarının çok daha güvenli olduğunu biliyordu. İşin tuhafı, avutmaya alışkın birisi değildi, yıllar boyu sanal dünyada bulunmak onda böyle bir etki yaratmıştı. "Özür dilerim dedim. Sen iyi misin?"

Chris kahvesini yudumladı. "Evet. İyiyim. Düşünüyordum." Arkasını dönüp dolaba yaslandı ve gözlerini kapattı. "Ve düşünmek başımı ağrıttı. Seth, benim için bir problem değil," dedi gözlerini yavaşça açarken. "Elimden geldiğince sana yardımcı olacağım. Şimdi bana izin verir misin?" Sırtını dikleştirdi, fincanını aldı ve mutfaktan çıktı.

Bölüm Yirmi

TommyStone@TommyStone

@MackTheHack Geri döndüm. E-posta aldım.

@ChrisFrampton senin bir değer olmadığını dünyanın bilmek isteyeceğine bahse girerim. Los Angeles'tan View TV **@GainerGarcia**'ya satacağım.

Chris serada huzur aramaya gitmişken, Victoria bir elinde kahvesi, diğerinde çıktılarla birlikte oturma odasına geçti. Kan kırmızısı deri kanepenin onun tarzına uygun olmasa da günahkâr bir şekilde rahattı. Paranın her şeyi satın alamadığını anlıyordu ama hazzın bir ücreti olduğu şüphesizdi.

Kahvesini kanepenin hemen yanındaki sehpayı koydu ve yığının en tepesindeki kâğıdı incelemeye başladı. Çocukta bağlanma bozukluğuyla ilgili babasının evinde yaptığı araştırmalarla, Juliette'in bulduklarından başka, internette gözüne takılan çok şey vardı.

Victoria kalın yığını incelerken diyagramlarla bezenmiş bir çizim gözüne çarptı. Bunu daha önce de görmüştü. Kâğıdı eline aldı ve çizimleri inceledi. Bunun davranış bozukluğuyla ilgisini anlamak zordu ama eğer Juliette bunu eklediye bir sebebi olmalıydı. Çizimlerin altındaki başlıkları okudu. *'Basit bir egzersiz uygulayarak vücudunuzu ve zihninizi stresten arındırabilirsiniz.'*

Yeni yöntemim yoğun rahatlamaya, kas dokusuna ve ağrı gidermeye yardım edecektir.’ Sayfayı çevirdi, arkasında aşama aşama devam eden ve YouTube videosuna giden bir link vardı.

Kâğıtları koltuğa bırakıp uzaktan kumandayı aradı, onu yarı koltuğun kenarına gömülü bir şekilde buldu.

Duvara monte edilmiş olan büyük ekran televizyonu açtı. Egzersizlerin başlangıcı ve amaçlarına dair otuz dakikalık bir video olduğu söyleniyordu, en sonunda da *‘Nasıl Yapılır?’* rehberi vardı. Koltuğa geri dönen Victoria kahvesini yeniden eline aldı, bacaklarını uzatıp videoyu izlemeye başladı.

Videodaki kadının söylediği her şeyin bir anlamı vardı. Victoria bahsedilen şeylerden bir hayli etkilenmişti. Bunca zamandır hayatında yeterli endişeyi ve stresi deneyimlemişti ve eğer o bunu hissetmişse Seth de hissetmiş olmalıydı. Oğlunun kızgınlığı ve dargınlığı karnında toplanmış, gün geçtikçe büyüyor, katman üstüne katman ekleniyordu. Bunları kendi üstünde denemesinin zamanı gelmişti. Yalnız olduğuna emin olmak için odaya göz attı, saçlarını gözlerinin önünden çekti ve sonra ayaklarını iki yana açtı. Televizyondan gelen sakinleştirici ses ona *‘korkulacak bir şey olmadığını, rahatlayıp kendisini akışa bırakmasını,’* söyledi. Bunu daha önce yaşadığı iki olayda, Chris çekip gittiğinde ve Ben onu hamile bıraktığında da yapmıştı. Pekâlâ, iki adam da şu an burada değildi ve tamamen giyinikti. Basit bir egzersizden zarar gelmezdi.

Önerileri kaçırmadan takip etti, sırasıyla eğildi, yuvarlandı ve gerindi, videodaki kadın her konuştuğunda derin bir nefes aldı. Öylesine odaklanmıştı ki rahatlamak zordu ama beyninin bilinçli kısmı kendi için zamanına değecek bir şey yaptığını söylüyordu. Bilinçsiz beyninin de buna ayak uydurmasını umdu, böylece ertesi gün fazla acıya ve ağrıya katlanmak zorunda kalmazdı.

‘Daha sonra bacaklarınızı iki yana açarak gereceksiniz, ellerinizle yere dokunacaksınız ve sonra bir bacağınızın üzerine doğru eğileceksiniz. Evet, işte böyle.’ Videodaki kadın, pozisyo-

nu gösteriyordu. *'Nefes alın, sonra diğer bacağınızın üzerine eğilin.'*

"Programda başarısız olunan nokta bu olabilir," dedi Victoria modelin inanılmaz eksikliğine bakarken. Derin bir nefes aldı, kollarını iki yana açtı ve yere oturdu. Sağ ayağının parmak ucuna uzanırken nefes aldı, bunu önceki hareketten daha zor bulmuştu, sonra ellerini diğer ayağına götürdü. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu çok can yakıcı."

'Bunu yaptıktan sonra,' diye devam etti kadın. *'Ellerinizi ortaya geri getirin ve onları vücudunuza doğru çekin.'*

Eğildiğinden dolayı güçlkle nefes alan ama sahip olduğu tüm enerjiyi harekete yükleyen Victoria'nın parmakları yerle teması kesti. "Bu rezalet," diye homurdandı bir an için vazgeçerek.

"Buradan bakıldığında çok hoş görünüyorsun."

Victoria içine şeytan girmiş bir bez bebek gibi yerinde zıpladı ve sesin geldiği tarafa döndü. Uzun olduğu kadar yapılı bir adam kapıya yaslanmış, sırtıyordu. "Sen de kimsin?" dedi. Neyse ki baş aşağı durmaktan kan çoktan beynine hücum etmişti, yüzündeki kırmızılık buna bağlanabilirdi.

"Tommy Stone. Chris'in şeyi... Hiçbir zaman kendime ne demem gerektiğini bilemedim... Menajeri, aşçısı, koruması. Belki de saydıklarımın hepsi."

"Tommy, sen misin?" Televizyonda görüldüğü gibi değildi. "Chris senin gittiğini söylemişti."

"Keçileri kaçırıp mı?" Tommy güldü. "Artık geri döndüm. Bana tahmininden daha fazla ihtiyacı var." Oturma odasına girdi ve televizyon ekranına bakakaldı. "Bu şey de ne? Aerobik mi?" Victoria'ya döndü. "Formunu bu şekilde mi koruyorsun?"

Victoria flörtleşme konusunda pek iyi olmasa da onun, bunu denemesi gözünden kaçmamıştı. Juliette komplimanlar hakkında ne derdi? *'Onları zarafetle kabul et.'* "Teşekkür ederim ama bu, formumla alakalı değil." Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. "Oğlum için bir şey deniyordum."

“Oğlun mu? Neden o denemiyor?”

“Çünkü dört yaşında. O denemeden önce, yapabileceğimden emin olmam gerekiyordu.”

Tommy’nin yüzü, sahibi tarafından ezilen hamurdan bir kukla gibi buruştu. “Şişman falan mı?”

Koltuğa oturup kâğıtlarını toplayan Victoria, “Hayır, hiç değil. Aslında iri bile değil,” dedi. Kumandayı kâğıt yığınının en üstüne koydu.

“O zaman ne?” Tommy davetsiz bir şekilde Victoria’nın yanına oturdu. “Adrenalin bağımlısı mı?” Elini havaya kaldırdı. “Hayır! Bekle! Anladım! İki kişilik gösteri yapıyorsun. Sen bir vantriloksun, o da senin kuklan.”

Victoria kaşlarını çatı. “Bu sonuca nasıl vardın?”

“Az önce gördüklerime dayanarak elde ettiğim en mantıklı sonuç buydu. Öne eğilmiştin ve hayatın, içine pompalanmasını bekliyordun.” Sustu ve yüzünü buruşturdu. “Demek istediğim, tahminim yanlış çıktı, özür dilerim.” Victoria’dan uzaklaştı ve yüzüne üzgün bir ifade yerleştirdi, saniyeler sonra bunun yerini bir sırıtiş aldı.

Victoria, yanındaki adamın kaç dişi olduğunu sayma isteğine karşı koydu.

Bir süre daha sessizlik içinde oturdular, ikisi de kıpırdamıyordu, ta ki Tommy bir bacağını kanepenin üzerine kıvrıp Victoria’ya doğru dönene kadar. “Pekâlâ, benim kim olduğumu biliyorsun. Peki, sen kimsin?”

Victoria elini uzattı. “Victoria Noble. Chris’in eski bir arkadaşayım. Oğlumu ve beni, evimiz onarılanı kadar burada kalmamız için davet etti.”

“Elbette, kurtarıcı Chris. O, her zaman bir kahramandır.”

“Öyle, oğlumun çöken bir tavanın altında kalmasını engelledi. Eğer Chris orada olmasaydı Seth şu an burada olur muydu, pek emin değilim.” Victoria bu olasılığı düşünmeyi reddetti.

Tommy parmaklarını birbirine kenetledi ve öne eğildi.

“Kurtarıcı derken, sana kalacak bir ev sağlamasını kastetmiş-tim. Seth, senin oğlun mu?”

“Evet.”

“Kazanın düşüncesi bile çok kötü olmalı. Yaralanmadı değil mi?”

“Hayır.”

Tommy arkasına yaslandı. “O zaman bu egzersizler fizik tedavi için değil.”

Victoria gülümsedi. “Hayır, değil.”

“Yüce Tanrım. Birazdan döşemelerden birini söküp sıkacağım ve kan çıkartacağım. Bu, senden bilgi almaktan çok daha kolay olmalı.” Victoria’nın kâğıt yığınlarının üzerine bıraktığı kumandayı aldı ve televizyona döndü. “Bacaklarımı iki yana açmaya zorlama beni.”

Victoria kendine daha fazla hâkim olamayarak bir kahkaha attı. “Sana ağzının payını vermek istiyorum,” dedi. “Sanırım bunu yapmam adil olurdu.”

Tommy kumandayı elinden bırakıp ayağa fırladı. “Ah! Öyle mi? Yaptığın hareketleri bana gösterdin, adil olması için kendi hareketlerimi sana göstermeliyim.” Kollarını havaya kaldırdı ve aşağı doğru savurdu. “Etkilendin mi?” diye sordu. “Hayır mı? Peki, ya şimdi?” Yere çöktü ve kollarını ileri uzatarak zemine dokunmaya çalıştı. “Daha mı eğilmeliyim? Peki... ya... şimdi?” Zorlukla nefes aldığı için kelimeleri güçlkle söyleyebiliyordu. “Çok zinde ve... Ah, lanet olsun.” Ellerini dizlerine koyup bir süre dinlendi ve sonra ayağa kalktı. “Bu, gerçekten acıttı.”

“Biliyorum ve Seth’e uygun olduğunu düşünmüyorum.”

Tommy yerine geçmeden önce bacaklarının arkasını ovuşturdu. “Zekice bir karar. Daha iyi bir açıklama bulamıyorum.” Kollarını kanepenin arkasına attı. “Anlaşma anlaşmadır. Bütün bunlar ne için?”

Victoria kâğıtları kucağında düzenlerken, endişelerini Tommy’yle paylaşmaktan zarar gelip gelmeyeceğini düşündü.

“Pekâlâ,” dedi içini çekerek. “Seth’in sinirsel problemleri var.” Durdu ve kelimelerini gözden geçirdi. “Biliyorum, kulağa sanki onun suçuymuş gibi geliyor ama öyle değil. Onunla iletişim kurmakta zorlanıyorum. Olası nedenler ve olası çözümler üzerine araştırmalar yapıyorum.” Kâğıtları yanına bıraktı. “Ve mantıklı bir karar verebilmek için yeterince şey öğrenemedim.”

“Vay, işin gerçekten zor. İki yıldır Rick’e ulaşmaya çalışıyoruz. Onun durumunun çok farklı olduğunu biliyorum ama yine de bir çocuğun zihninin nasıl çalıştığını çözmek ince bir iş.”

“Sorun şu ki Seth’in şu an böyle olmasının tek nedeni benim.”

Tommy elini onun omuzuna koydu. “Seni anlıyorum,” derken omzuna hafifçe vurdu ve elini geri çekti. “Demek istediğim, ben baba değilim ama Rick ve Todd’ın vaftiz babasıyım. Her zaman onların yanındaydım. Lacey ve Todd’ın ölümü bana çok ağır geldi. Fakat Rick... O, hem ikizini hem de annesini kaybetti. Babasını da kaybetmediği için çok şanslıydı.”

“Babasını kaybetmek mi? Yoksa Chris...” Victoria cümlesini bitiremedi, kelimeleri havada asılı kaldı.

Tommy eksik kelimeyi yerine koydu. “İntihara mı kalkıştı? Hayır, ama bir süre yoldan çıktı. Kendini toplumdan soyutladı, yemek yemedi, en azından midesine *katı* şeyler gitmedi ve benim dışımda kimseyle konuşmadı. Rick’le yüzleşemedi. Sanırım Rick onun için, kaybettiklerinin anımsatıcısıydı.”

“Bu, çok kötü olmalı,” dedi Victoria. Chris’in onunla paylaştığı hikâye bu değildi ve Tommy’nin bakış açısını anlamaya çalışıyordu. “Televizyonda ve internette paylaşılan videoları görmüştüm.”

“Biliyorum. Chris kendini kaybetmiş gibi görünüyordu, değil mi?”

“Ama sonunda yolunu buldu.”

“Sanırım. Buraya taşınmakta kararlıydı. Rick’in ihtiyaç duyduğu şeyin yeni bir başlangıç olduğunu düşünüyor.”

Tommy'nin sesinde şüphe vardı. Victoria bunu yakalamıştı. "Ama galiba sen böyle düşünmüyorsun?" dedi.

Tommy yüzünü ekşitti. "Bunu düşünmek bana düşmez. Ben sadece söyleneni yaparım. Gönderildiğim yere giderim ve dağınıklığı toparlarım."

"Hangi dağınıklık?" Tommy ne biliyordu ki? Olayın gizli kalması için Victoria'nın para ödemek zorunda kaldığı kişilerden biri de o muydu?

"Bütün dağınıklıkları. Hatta çoğu için ben suçlandım." Tommy koltuğun köşesine çekildi. "Direksiyon başındakinin ben olduğumu söylemeseydim Chris ehliyetini kaybedecekti. Üstelik iki kere."

Bu, kulağa doğru gelmiyordu. Chris sorumlu bir sürücüydü; *yani eskiden*. Victoria, ona baktı. "Ne oldu?"

Tommy başını iki yana salladı. "Hayır, bunu sana söylemem gerekiyor. Yıllar nasıl sessiz kalınacağını bana öğretti." Kaneenin kolundaki düğmelerle oynadı sonra Victoria'ya baktı. "Bak, onunla aradaki hikâyeyi bilmiyorum ama eski bir arkadaş olduğunu söyleyiş biçiminden, eski bir kız arkadaş olduğunu tahmin ediyorum."

Konuşmalarındaki değişim Victoria'nın gerilmesine neden olmuştu. Tereddütle cevap verdi. "Evet. Beni, Vicky Paveley olarak tanıyordu. Chris, Amerika'ya gitmeden önceydi."

Tommy hızla sırtını dikleştirdi. "Vicky Paveley? Vicky Paveley sen misin?" Tırnağını düğmelerin üzerine vururken, yüz ifadesinden derin düşünceler içinde olduğu anlaşılıyordu.

Victoria şüpheyle ona baktı. "Bunu, beni tanıyormuş gibi söyledin."

"Tanıyorum, yani bir nevi. Chris, Los Angeles'a geldikten birkaç gün sonra tanıştık. İkimiz de Harley Film Stüdyoları'nda geçici işçi olarak çalışıyorduk. Orada Lacey'yle tanıştık." Victoria'ya baktı, yuvarlak gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. "Harley Film Stüdyoları'nı internette sakın arama."

Victoria, Tommy'nin bunu neden söylediğini biliyordu. Uzun süredir stüdyonun ününden haberdardı; *yetişkin* filmleri çeken bir firma olarak tanınmadan önce bile. Stüdyonun daha kazançlı olan yanını, daha kabul edilebilir olan macera filmlerinin arkasına saklamışlardı.

“Lacey'nin kariyerini biliyorum, Tommy. Beni şaşırtan, Chris'le evlendiğinde bunun manşetlere nasıl taşınmadığı. Ya da Harley olayı ortaya çıktığında...”

Tommy yavaşça derin bir nefes aldı ve Victoria'nın elini tuttu. “Sana bunu söylüyorum, çünkü neye bulaştığını bilmeni istiyorum. Senden böbürlenerek bahsetti. İngiltere'den ayrılmadan önce bir kıza sahip olduğunu söyledi, onunla kumsalda seviştiğini, dizlerinde bunu kanıtlayacak çizikler olduğunu. Başka şeyler de söyledi ama bunları duymak zorunda değilsin. Ve en sonunda adın unutuldu.” Victoria'nın elini sıktı. “Özür dilirim, Chris Frampton büyük ekranda gördüğün o adam değil! O, bir kahraman değil!”

Bölüm Yirmi Bir

TommyStone@TommyStone

@MackTheHack Senin kaybın.

#parasesi!

Gözyaşları akmak üzere olan Victoria elini bir hissimla çekti, kâğıtlarını aldı ve odadan dışarı fırladı. Ek binaya doğru yürürken mutfaktaki Rick'in yanından geçti.

"Bayan Noble? İyi misiniz?" Ağır yangın kapısını açmaya çalıştığı sırada Rick elinde bir mendille yanına geldi ve onun eline tutuşturdu. "Babamla kavga mı ettiniz?"

Victoria, ona bakmak, nezaketi için teşekkür etmek istedi ama buna cesaret edemedi. Kontrolünü kaybetmek üzereydi ve ağzını açarsa kelimeleri Rick'in hayatını mahvedebilirdi.

"Hey, Rick. Onu rahat bırak, adamım."

Victoria olduğu yerde dondu, Tommy onu takip mi etmişti? Endişeli gözleri ya da sempatik gülümsemeleri görmek istemediği için yüzü kapıya dönük durdu.

"Tommy! Demek geri döndün."

Ayak seslerini ve sırta vurulduğunda çıkan sesleri duydu. *Sarıyorlar mıydı?*

“Nereye gittin? Seni özledim. Tabii bir de yemek yapmanı,” dedi Rick.

“Kendini bir dinle! Ne zamandır bu kadar konuşkan oldun?”

Tommy’nin sesinde, Victoria’nın oturma odasında fark etmediği bir boğukluk vardı ve onu rahatsız ediyordu. İçgüdülerine güvenmek onun için yeni bir histi ve içgüdüleri bu adamdan uzak durması gerektiğini söylüyordu.

Yeterince şey duymuştu. Ek binaya geçip kapıyı kapattı, kendini derin ve yavaş nefesler almaya zorladı. *‘Burnundan al, ağzından ver.’* YouTube’taki kadının söylediği buydu.

Kâğıtlarını yatak odasına bıraktı, kapının arkasından ceketi ni alıp Seth’i aramaya çıktı. Onun güvende olduğuna emin olmaya ihtiyacı vardı. Dış kapıdan kafasını uzattı ve ona seslendi ama cevap yoktu. Büyük verandaya çıkıp köşeye doğru yürüdü. Rick’in bisikleti oradaydı, yanında bir kova ve iki temizlik bezi vardı, Seth ortalarda yoktu.

“Hadi ama,” diye mırıldandı kendi kendine. “Neredesin?” Tommy’nin Seth’e ondan önce ulaşmasını engellemeliydi ama çaresizdi. Ağaçlık alana baktı, Seth’in koşarak çıktığını ve kaleye yaklaştığını gördü. El sallıyordu ama Victoria’ya değil; girişteki birisi ya da bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı.

Hızlı hareket etmesine rağmen çakıl yola en son ulaşan kişi Victoria oldu. İki çocuk da elleri bellerinde, ayaklarının dibinde kask olan Tommy’ye bakıyorlardı.

“Hey, Vicky. Senin oğlun mu? Bu buklelerle sana çok benziyor,” diyen Tommy, çocuğa elini uzattı. “Seninle tanışmak çok güzel, Seth. Ben, Tommy.”

Victoria yanlarına gelirken Seth geri çekildi ve Tommy’yle annesinin arasında kaldı. “Vicky mi? Adım Victoria ve seninle tanıştırmadan önce oğlumla konuşmayı umuyordum.”

Tommy ona baktı. “Ah. Bunun, bana söylediğin şeyle bir alakası var mı? Daha ince düşünmeliydim sanırım ama çocukların yeni motosikletimi görmelerini istedim.” Kenara çekildi. “Çok güzel, değil mi?”

Victoria büyük metal yığınının bakarken avucunun içine yerleşen küçük eli sıkı ve onu güvenle tuttu. Tommy’de Seth’in de hoşlanmadığı bir şey vardı. Rick de kolunu omzuna atabileceği kadar Victoria’nın yanına yaklaşmıştı. Victoria, çocukların davranışındaki mantığı anlayamamıştı ama satın aldığı yeni şeyden memnun olan tek kişi Tommy’ymiş gibi görünüyordu.

“Rick, git ve babanı çağır. Ona Tommy’nin eve geri döndüğünü söyle,” dedi Victoria. “Rick’in hareket etmeden durduğunu görünce ekledi. “Her şey yolunda. Eminim onun geri dönmüş olmasına sevinecektir. Hadi git.” Rick’in oradan ayrılmakla ilgili hissettiği çekimserlik barizdi ama motosikletin yanından geçti ve eve doğru koştu.

“Sen ne düşünüyorsun, Seth? Motorun çıkardığı sesi dinlemek ister misin?” Tommy siyah, geniş deri seleye oturdu ve kontağı çevirerek bir düğmeye bastı. Motordan yükselen ses avluda yankılanınca kuşlar korkuyla etrafa kaçıştılar ve Seth de Victoria’nın arkasına saklandı.

“Onu durdur. Hemen!” Chris çakıl yola hızla fırladı, oldukça sinirli görünüyordu. Anahtarı almak için yeltendi ama Tommy ondan önce davrandı.

“Sakin ol, ahbap.” Tommy motoru durdurdu. “Belki tur atmak istersin diye yanımda ikinci bir kask getirdim ve seninle paylaşmaktan memnun olurum.”

Victoria iki adamın birbirine diklenmesini izledi, ikisi de gözlerini birbirinden ayırmıyordu; Hope Cove Kalesi’nde bir Meksika açmazı yaşanıyordu. Rick’in olayları kapının oradan izlediğini gördü, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi bir ifadesi vardı.

“Motosiklet olmaz,” dedi Chris. “Onu burada istemiyorum. Arazimden dışarı çıkar, hemen!”

Şimdi anlamıştı ve artık Tommy’nin sorun çıkarmak için burada bulunduğu emindi ama nedeni hâlâ bir sırdı. Seth’i, tartışan iki adamdan korumak amacıyla ana girişten geçirdi ve Rick’e de onları takip etmesini işaret etti. Her ikisini de ek bi-

nada güvene aldıktan sonra kapıyı kapattı ve çocukları oturma odasına götürdü. "Pekâlâ çocuklar. Neden televizyon izlemiyorsunuz? Ben de mutfakta mumdan başka yiyecek olup olmadığına bakayım." Gülümsedi, canlılığının, çocukların aklını az önce tanık oldukları olaydan uzaklaştıracağını umuyordu. "Sanırım daha önce söylemiştim, Rick, ben çok kötü bir aşçıyım. Mum yemeğinin nasıl sonuçlanacağını pek bilmiyorum ve bu yeni keşfimle yemek dünyasını ateşe verebilirim."

Rick kendini kanepeye bıraktı, Seth de yanına oturdu. Dayanışma içindeydiler.

"Mumları sevmem," dedi Seth.

"Ben de pek hoşlandığımı söyleyemem," dedi Victoria. Rick'in ifadesini görmeye çalıştı ama Rick, başını öne eğmiş, elleriyle de yüzünü kapatmıştı.

Seth kumandayı eline aldı. Düğmeye basarken, "Rick'in nesi var?" diye sordu.

Victoria küçük kahve sehпасının kenarına oturdu. Okuduğu notlarda bağlanma bozukluğu gösteren çocukların empatiden uzak olabilecekleri yazıyordu. Önerileri hatırlamak için hafızasını zorladı. *Duyguları çocuğuna açıkla. Onun her hissi tanımasına yardım et.* "Rick üzgün," dedi. Seth üzgün olmanın ne demek olduğunu anlıyordu. Kaleye taşınmak istememişti, çünkü büyükbabasının üzüleceğini düşünmüştü. Bu, Victoria'nın kullanmak istemediği bir örnekti ama sahip olduğu tek şey buydu. Tam konuşmak üzereyken Seth bir an için gözlerini televizyondan ayırdı ve onunkilerle buluştu.

"Bazen üzölürsün."

Victoria zor da olsa, "Hepimiz bazen üzölürüz," dedi.

"Rick'i ben mi üzdüm?"

Rick başını kaldırıp onlara baktı.

"Hayır," dedi Victoria hızla. "Sanırım motosikletin sesini duyduğu için üzöldü. Ses onu korkutmuş olmalı, öyle değil mi,

Rick?” Bu, Rick’in neden mutsuz olduğunun doğru tanımlaması değildi ama Seth için yeterliydi.

“Evet. Seninle ilgili değil, ahbap,” dedi Rick koluyla gözlerini silerken.

Victoria gülümsemeye çalıştı. “Baban da aynısını yapıyor.” Arkasındaki mendil kutusuna uzandı ve Rick’e uzattı. “Nezaketinin karşılığı.”

Rick kutudan bir mendil alıp burnunu temizledi. “Teşekkür ederim,” dedi. Sonra Seth’e döndü. Ne izliyorsun, Seth?”

“Tom ve Jerry.”

“Güzel.”

“Jerry’den hoşlanmıyorum.”

Çocuklar koltuğa iyice yerleştikten sonra Victoria, iyiyile kötüyü tartışmaları için onları baş başa bıraktı. Tam mutfağa gireceği sırada kapı çalınca kendini yüzleşmeye hazırladı, karşısında Tommy’yi görmeyi bekliyordu ama elinde sebze ve meyve paketleriyle sırttan adamı görünce rahatlayarak gülümsedi. “Harika zamanlama,” dedi, adamın uzattığı elektronik fiş tableti imzalarken. “Bizi mum yemekten kurtardın.”

“Bunu duymak güzel. Mum fitili benim de hep dışıme takılır.” Adam gülümsedi ve kutuları tek tek mutfağa taşıdı. “Ön tarafta her şey yolunda mı? Kapıdaki iki adamdan bahsediyorum.”

Adamın düşünceli hali Victoria’yı duygulandırmıştı. “Evet, ilginiz için teşekkür ederim. Onlar... eski arkadaşlar.”

“Motosiklet yüzünden kavga ediyorlar. Bence onlara mum yedirmelisiniz,” dedi adam. Sonra gülümseyerek selam verip evden ayrıldı.

Victoria pencereye yaklaştı, ön taraftaki durumun hâlâ devam edip etmediğini merak ediyordu. İki adamın hararetli tartışmalarının sürdüğünü duyunca geri çekildi ve mum içermeyen bir şeyler hazırlamak için mutfağa geçti.

Chris, "Eğer şunu gözümün önünden hemen uzaklaştır-mazsan bir dakika içinde sana yumruk savuracağım," dedi ve Tommy'nin göğüs kemiğini parmağıyla dürttü. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Kahretsin! Olayı dramatikleştirme, dostum."

Chris bu hafta ikinci defa dramatik davranmakla suçlanıyordu. Vicky'den geleni kabul etmişti ama bu? Bu, en iyi haliyle Tommy'di işte. Chris'e dayanılmaz bir acı vereceğini bildiği tek şeyi yapmış, utanmadan arazisine havalı bir ölüm makinesi getirmişti. Bu, Lacey ve Todd'ın ölümüne de büyük bir saygısızlıktı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sadece bir motosiklet, Chris. Hepsi bu," dedi Tommy. "Seni bilmem ama bana Lacey'yi hatırlatıyor; değerli ve uğruna ölünecek bir vücudu var, ayrıca iyi sürüş de sunuyor." Selenin altından diğer kaskı çıkardı ve Chris'in eline tutuşturdu. "Hadi, çocuklar Vicky'nin yanındalar. Otuz dakikada Weymouth'a gidip gelebiliriz. Bu sürede sen de evimizde neden bir kadın ve küçük bir çocuk olduğunu bana anlatabilirsin. Sanırım onun aklını başından almak istiyorsun. Yoksa bunu çoktan yaptın mı? İlk seferki kadar iyi miydi? Onu kumsala götürdün mü?" İğrenç gülümsemesi dudaklarına yayıldı. "Lacey kadar iyi miydi?"

Chris kaskı onun karnına vurdu ve geriye doğru iterek kalenin duvarına yasladı. "Seni iğrenç bok parçası! Neden geri döndün?"

"Hayatını cehenneme çevirmek için, Frampton!" Tommy, onu yere devirip üstüne çıktı. "İkimizle ilgili uzun uzun düşündüm. Senden hiçbir zaman hoşlanmadım, arkadaş değiliz ve senin için uşağından fazlası asla olmadım." Yakasına yapıştı, vücudunun yerle temasını kesti ve sonra onu sertçe itti. "Ne var biliyor musun? Seninle uğraşamam." Ayağa kalkıp üzerini silkeledi. Yere tükürdükten sonra da, "Rick için geri geldim," dedi.

Tommy'nin son sözleri, atacağı bir yumruktan çok daha fazla sarsmıştı Chris'i. Çünkü kulağa, bir sevgi işaretinden çok tehdit gibi gelmişti. Ayağa fırladı, karşısına dikilip, "Bu, ne anlama

geliyor?” diye sordu.

“Rick’in, annesi hakkındaki gerçeği öğrenmesinin zamanı geldiği anlamına geliyor ve eğer sen söylemezsen ben söyleyeceğim.”

Tommy’nin tehditleri hiçbir zaman boş olmamıştı. Her zaman arkasını getirirdi.

“O zaman bana başka bir seçenek bırakmadın,” dedi Chris ve eve doğru yürüyerek içeri girdi.

Arkasından ayak sesleri geldi, ağır bir el omzuna indi. Eski- den olsa bu hareket rahatlatıcı bir jest olurdu ama şimdi tehdi- din üstüne eklenen bir ağırlık gibiydi.

“O kadar hızlı değil, kovboy. Odaya dalıp bunu öylece söyle- yebileceğini mi sanıyorsun? Çocuğa biraz saygı göster, duyduk- ları onun dünyasını sarsacak.”

Chris omzundaki eli itti. “Bana başka seçenek bırakmadın.” Koridorda yürümeye devam etti ama tekrar durduruldu.

“Ben zorba değilim, adamım. Rick’i seviyorum ve bunu onu incitmek için yapmıyorum. Sadece onun da bilmeye hakkı ol- duğu için yapıyorum.”

Chris arkasını döndü. “Ne istiyorsun, Tommy? Çıkar ağzın- daki baklayı.”

“Herkesin doğruları bilmesini istiyorum ama bunu sinirli- yen yapma. Zavallı çocuk yeterince şey yaşadı. Bir gece daha bekle. Sana söz veriyorum, bu gece ona hiçbir şey söylemeye- ceğim.”

Şu andan itibaren Chris’in gözünde Tommy’nin hiçbir değe- ri yoktu, tabii sözünün de.

Tommy devam etti. “Senin için daha kolay olacaksa ona bir- likte söyleyebiliriz. Sonra da Rick seninle mi kalacağına, yoksa benimle mi geleceğine karar verir.” Mutfağa girerek umursa- maz bir tavırla buzdolabını açtı. “Onu Amerika’ya geri götüre- ceğim.”

Chris onun arkasından hızla içeri girdi, buzdolabını tekme-

leyerek kapattı. "Rick hiçbir yere gidemez! O, *benim* oğlum. Buna hakkın yok!"

Tommy dikleşerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Bunun hakla bir alakası yok. Bunun doğru ve yanlışla alakası var. On üç yaşındaki bir çocuğa yalan söylenmesiyle, evinden ayrılmaya ve annesiyle kardeşinin mezarından binlerce mil uzakta yaşamaya zorlanmasıyla alakası var. Onun buraya gelmek istediğini mi sanıyordun? Kollarımda bir bebek gibi ağladı, senin aklını başına getirmem için bana yalvardı. Onu, tanıdığı, bildiği her şeyden uzaklaştırdın." Chris'e yaklaştı ve sesini alçaltarak devam etti. "Azat Dilekçesi'ni duydun mu? Bu, en basit anlamıyla bir çocuğun ebeveynini boşaması demek. Los Angeles'ta bunun gerçekleşmesi için yasal yaş sınırıysa on dört. Yani kısa bir zaman sonra Rick kararını verebilecek." Yüzüne iğrenç bir gülümseme yerleşti. "Buraya kendin için, yalnızca kendin için geldin, seni bencil piç! Ve bak ne buldun? Küçük Vicky Paveley, seni memnun etmek için bekliyormuş." Chris'le yüz yüzeydi şimdi, dişlerini sıkıyordu. "Peki, seni memnun ediyor mu?" diye tısladı. "Eminim ediyordur, çünkü onun gözlerindeki ateşi gördüm. Ve biliyor musun? Ona sahip olacağım, sana ait olan şeyi elde etmekten sonsuz zevk alacağım."

Kelimeler Chris'e kasırğa gücüyle çarpmıştı. Lacey'ye başka bir gönderme miydi bu? Kızgınlık, başından yumruğuna ulaştı ve Tommy'nin çenesinde son buldu.

Tommy yumruğun etkisiyle sendeledi ama o anda mutfağın kapısı açılınca dengesini tekrar geri kazandı. "Sanırım mutfağın kontrolünü geri kazanma zamanım geldi," dedi. Sesi hafif ve sakindi. "Rick, demek buradasın, dostum. Ben de seninle konuşmak istiyordum. Lütfen özür dilememe izin ver. Moto-siklet yüzünden seni üzdüm ve bu gerçekten düşüncesizce bir hareketti." Birkaç adım atarak çocuğa yaklaştı. "Ama sana karşı dürüst olacağım, çünkü bunu anlayacak kadar büyüdün ve doğruyu bilmeyi hak ediyorsun." Düşmanca bakışlarını Chris'e çevirdikten sonra tekrar Rick'e döndü. "Olay şu ki, anneni, kardeşini ve seni çok sevsem de artık kendi hayatımı yaşama za-

manım geldi. Öğrendiğim bir şey varsa o da bizi bekleyeni asla bilemeyeceğimiz. Beni nelerin beklediğini öğrenmek istiyorum. Hayat çok kısa, dostum. Eğer bir şeyi istiyorsan onun peşinden gitmelisin ve eğer bir şey ya da birisi seni mutsuz ediyorsa onu hayatından çıkarmalısın.” Ellerini birbirine vurdu ve buzdolabına ilerledi. “Şimdi, ne pişireceğime karar vermem gerekiyor ki sana gerçekten yiyebileceğin bir şeyler hazırlayabileyim.”

Chris bu aptal gösteriye daha fazla dayanamadı. “Saçmalık dolusun,” dedi. “Bunca yıl boyunca sana güvendiğime inanamıyorum. Mutsuz, yalnız, küçük bir adamdan başka bir şey değilsin. Seni evimde istemiyorum!”

“Rick gitmemi istediğinde giderim.”

“Ya gidersin ya da polisi arar ve haneye tecavüzden seni şikâyet ederim.” Chris, onu tanıdığından beri gerçek Tommy’yi ilk defa görüyordu; kurnaz, sinsî, fırsatçı. Bugün kaos yaratmak dışında başka bir sebeple buraya gelmemiştir.

Tommy sırttı ve yüzündeki sakın ifade aniden değişti. “Hey, Rick?” diye bağırdı Chris’e yan yan bakarak. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Rick elleri ceplerinde, saçları yüzüne düşmüş bir şekilde yere bakıyordu. “Evet?” dedi. Yine tek kelimeli cevaplara dönmüştü ve göz teması kurmuyordu. Bütün vücudu çökmüştü, kenara bırakılmış bir kukla gibi görünüyordu; enerjisi ve canlılığı yalnızca efendisi ona izin verdikçe ortaya çıkıyordu.

Chris, Tommy’nin, oğlunun efendisi olmasına asla izin veremeyecekti. “Lazanya ister misin?” diyerek araya girdi. Bu seferlik onun kazanmasına izin verecekti.

Rick merdivenlere yöneldi. “Evet, olur.”

“Lazanya yapabilirim,” dedi Tommy dudaklarında pis bir sırıltıyla. “İyi seçim, Chris.”

Ortada bir seçim yoktu. “Ona söyler söylemez buradan gideceksin.” Chris, ona ters ters baktı ve mutfaktan çıktı.

Dış kapı bir kez daha çalınca Victoria kimin gelmiş olabileceğini merak ederek kapıya yöneldi. Chris asık bir yüzle karşısında duruyordu.

“Gelebilir miyim?”

İçeri girmesini işaret etti. “Elbette. Neden evdeki bağlantı kapısından gelmedin?”

Chris, “Tommy mutfakta ve buraya geldiğimi görmesini istemedim,” dedi ve içeri girmeden önce kafasını uzatarak etrafa bakındı. “Buraya gelmedi, değil mi?”

“Hayır. O, uzakta tutmak isteyeceğim türden biri. Senin arkadaşının olduğunu biliyorum ama yaptığı şey çok zalimceydi.”

“Konuşabilir miyiz?”

Chris oturma odasına yönelmişti ama Victoria kolundan tutarak onu durdurdu. Teması fark ettiği anda, sanki yapacağı herhangi bir hareket patlamaya neden olacaktı gibi elini hızla geri çekti. Ona bilinçli olarak dokunmamıştı. “Özür dilerim,” dedi. “Seth içeride. Mutfakta konuşabiliriz.”

Chris olduğu yerde kalakaldı. Lacey oradaydı, tam önünde, Ölüm Vadisi’nin kumdan tepeleri kadar ıssız görünen gözleriyle ona bakıyordu. Bir şey söylemek istedi; onunla konuşmak, onu her şeyin iyi olacağına ikna etmek ama boğazı bir çöl kadar kuruydu, yutkunamadı bile.

“Chris? Terliyorsun, iyi misin?”

Victoria’nın endişesi onu dalgınlığından uzaklaştırdı ve Lacey ortadan kayboldu. “Biraz şey hissediyorum-” Sözlerini bitirmeden dengesini yitirdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Victoria öne doğru panikle atılarak onu kolundan yakaladı. “İyi görünmüyorsun,” dedi ve ayağa kalmasına yardım etti. “Bence biraz uzanmalısın.” Koluna girdi, Chris’in itiraz etmesine fırsat vermeden yatak odasına doğru ilerledi. Uzanmasına yardım ettikten sonra endişeli bir ifadeyle yüzüne baktı.

“Endişelenmene gerek yok, ben iyiyim. Başım ağrıyor. Bana biraz su getirir misin lütfen?”

Chris, başındaki zonklamaya teslim olurken Victoria'nın odadan ayrıldığını, Seth'e tam olarak anlayamadığı bir şeyler söylediğini ve musluğun açıldığını duydu. Bu süre düşüncelelerini toparlaması için ona zaman tanıdı. Koridorda Lacey'yi görmüştü, en az Victoria kadar kanlı canlı bir şekilde karşısında duruyordu. Onun gerçek olmadığını ve aklının oyunlar oynadığını biliyordu ama onu asıl rahatsız eden bunun tipik bir hatıra olmayışındı. Lacey'yi bilindik halinden uzaklaştırmış, onu daha önce olmadığı bir yere yerleştirmişti. O, çok... çok kutsal görünüyordu.

Odaya giren Victoria, "Ağrı kesici ve soğuk havlu getirdim," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Chris. "Onları birazdan alacağım." Nazik bir el alına dökülen saçlarını yana çektiğinde irkildi ama gözlerini açmadı. Victoria'nın parmakları ikinci kez saçlarına dokunduğunda rahatladı ve üçüncüsünde nefesinin ağırlaştığını fark etti, neredeyse uyumak üzereydi.

Victoria soğuk ve ıslak havluyu alına koydu. "Ne oluyor, Chris? Bu baş ağrıları çok sıklaştı. Sence normal mi?"

Chris elini Victoria'nın elinin üzerine koyarak alındaki baskıyı artırdı ama onun titrediğini hissedince elini hızla geri çekti. "Özür dilerim. Biraz daha bastırır mısın?"

Victoria söyleneni yaptı. Onun elini çekişini yanlış anlamıştı. "Seni rahatsız etmek istememiştim," dedi.

Chris gözlerini açtığında Victoria'nın yatağın yanına diz çökmüş olduğunu gördü. "Rahatsız etmedin."

Victoria'nın sorgulayıcı bakışları Chris'in yüzünde gezindi. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Bu, tehlikeli bir konuydu ve Chris bundan bahsedecek kadar güçlü olduğundan emin değildi. Doğruldu, saçlarını düzeltti ve yastığı yukarı çekerek sırtını yasladı.

Bağlantı kapısı çalınca ikisi de yerlerinde sıçradılar. Victoria ayağa kalkarken, "Burada bekle," dedi.

Chris kimin geldiğini duymak için kendini zorladı. Eğer gelen Tommy'ye orada olmalıydı, yatak odasında saklanmamalıydı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönüp görüşü bulanıklaştınca yeniden uzanmak zorunda kaldı.

Çok geçmeden Victoria geri döndü. "Gelen Rick'ti. Seth'i kaçakçıların mezarlarını göstermeye götürdü. Çay vakti geleceklerini söyledi. Burada kaçakçıların mezarları mı var?"

Chris başını yavaşça sallarken elleriyle alnını tuttu. "Kaçakçıların ya da korsanların, emin değilim. Ağrı kesiciyi şimdi alabilir miyim?"

Victoria ilacı komodinin üzerinden alıp Chris'e verdi, sonra halıdaki yerine geri oturdu. "Doktora gittin mi?"

"Evet, stres yüzünden oluyormuş," dedi Chris ilacı içtikten sonra. Gözlerini aralayıp Victoria'ya baktı; ikna olmadığı açıktı. Dürüst olma zamanıydı. "Pekâlâ. Bazen bir şeyler anımsıyorum."

"Kazayla ilgili şeyler mi?"

Chris başını salladı. "Öncesinde ve sonrasında olan şeyleri. Oldukça gerçekçiler, hatıra gibi değiller. O anda yeniden yaşanıyor gibiler ama sadece kafamın içindeler. Buna 'yeniden deneyimleme' deniyormuş. Bunu harekete geçiren tek şey de tetikleyici bir olaymış."

"Ne gibi?"

"Durumlar, kokular, yaşanmışlıklar..."

"Tommy ve motosikleti gibi mi?"

"Evet." Bununla ilgili söylenecek çok fazla şey yoktu. Chris yaşadığı şeyi kısa ve öz şekilde anlatmıştı. Derin bir iç çekti ve boynunu sağa sola çevirdi. Vücudundaki her bir kas, tıpkı bir cambazın üzerinde yürüdüğü ip kadar gergindi, çenesi bile ağrıyordu.

"Peki, ya ben?" diye sordu Victoria.

"Sana ne olmuş?"

"Ben de bir tetikleyici miyim?"

Chris dengesini zar zor sağlayarak yataktan aşağı indi ve Victoria'nın yanına oturdu. "Hayır. Senin söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey anımsamama neden olmadı." Tavan göçmeden önce Seth'i kurtarıırken yaşadıklarını anlatmamaya karar verdi. "Sen, yanında güvende hissettiğim kişisin."

"O zaman az önce kapıdan girdiğinde ne oldu?"

Chris elini saçlarının arasından geçirdi. Az önce gördüğü şeyden bahsedemezdi; en azından detaylarıyla. Bu, *onu* kelimelere dökmek olurdu ve bunu yapmak da *onun* varlığını kabul etmek demektir. İki yılını gördüklerini kendine saklamakla geçirmişti. Eğer onlardan bahsetmek isteseydi Amerika'da terapi görmeyi kabul ederdi. "Sana söyleyemem. Anımsama olup olmadığından bile emin değilim." Yerden kalktı ve tekrar yatağa oturdu. "Anlatmak pek yardımcı olmaz."

"Bunu deneyimlerinden mi biliyorsun?"

Yakalandığını anlayan Chris homurtulu bir şekilde güldü. "Hayır, ama Rick'e de yardımcı olmadı, değil mi?"

"Çünkü kendi başının çaresine bakmak için zamana ihtiyacı var. O da benim gibi."

"Peki, ben değil miyim?" Gücünü geri kazanan Chris ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. Kendi deyimiyle o bir *yapıcıydı*, *düşünücü* değil.

Tepkisi Victoria'yı gülümsetmişti. "Sen her zaman konuşkandın, Chris. Aklına gelen her şeyi bana anlatırdın ve seni susturduğum için şikâyet ederdin. Ulu Tanrım, susmak nedir bilmezdin. Nasıl yapılacağını o kadar çok anlattın ki, bugün hâlâ bir BMX'i parçalara ayırabilir, temizleyebilir ve yeniden birleştirebilirim."

"Senin her türlü detaydan hoşlandığını sanıyordum." Beklenmedik hatıralar Chris'in vücuduna arzu dolu şimşekler yollamıştı. Victoria'nın ne kadar ilgili olduğunu, bisiklet üzerinde çalışırken ellerini kendi elleriyle birleştirdiğini hatırladı; söylediği her kelimeye nasıl takılı kaldığını, onu öpene kadar dudaklarını izleyişini ve bunun onu nasıl baştan çıkardığını.

“Hoşlanıyordum,” dedi Victoria. “Hâlâ hoşlanıyorum. Bu yüzden, bana az önce ne gördüğünü anlat!”

Konuşmanın ani değişikliği Chris’i ana geri getirdi ve vücudunda dolaşan erotizmi kontrol altına almaya çalıştı. Her saniye ihanet ederken, Lacey ve ona olan aşkıdan bahsedemezdi. Bu, sanki sadakatının kime ait olduğunu bilinçaltının anımsatma şekliydi.

Victoria onun bakışlarını yakaladı ve, “Anlat bana,” dedi.

Chris bir süre onu inceledi, kişisel ve korkutucu dünyasının kapılarını açtığında başına gelebilecek – ya da Victoria’nın başına gelebilecek – şeyleri düşündü. Bir başka anımsama yaşayabilirdi, tabii eğer yaşadığı buysa. Tanrı korusun, onun yanında ağlayabilirdi. Victoria gidebilir ve asla geri dönmeyebilirdi.

“Yardımcı olabilir,” dedi Victoria sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. Parmağıyla kendi başına dokundu. “Bana ikiyüzlü diyebilirsin ama en azından burada bir şeyler sakladığımı kabul ediyorum.” Yerden kalkıp yatağa oturdu, yastığa sırtını yaslayarak dizlerini kendine çekti ve gözlerini kapattı. “Sana bakmıyorum. Konuş hadi.”

Chris ağlasa bile Victoria onu görmeyecekti. Bunu bilmek bile biraz olsun rahatlamasına yardımcı olmuştu. Derin bir nefes alarak yutkundu. “Peki,” dedi kendini hazırlayarak. “Lacey’yi gördüm ve bana bakıyordu. Üzgündü, ona neden olduğunu sormak istedim ama konuşamadım. Sanırım bana kızgındı.”

Bir tepki bekledi ama hiçbir şey yoktu. Ne anımsama ne gözyaşı ne de yanına bir daha gelmemesini söyleyen bir kadının haykırışı. Hiçbir şey. Sonra bir başka düşünce aklına gelince midesinin bulandığını hissetti. “Ya bana kızgın değilse? Ya yaptığı bir şey yüzünden üzgünse?”

Victoria ona şaşkınlıkla baktı. “Özür dilemek için geldiğini mi söylüyorsun? İyi ama neden?”

Chris kendini yatağa bıraktı. Tommy, Rick’i götürmekle tehdit ediyordu ama Lacey’yi de uzun zaman önce ondan çalmış olması mümkündü. “Belki de başka biriyle ilişkisi vardı.”

“Kiminle?”

“Yan taraftaki piçle.”

Bölüm Yirmi İki

L.A. ViewTV@GainerGarcia

@ChrisFrampton'a kötü amaçlı takiplerin yapılmasını istemediğimin bilinmesini istiyorum. Adamı ve ailesini rahat bırak. **@TommyStone @MackTheHack**
#düşyakamdan

Victoria şaşırmıştı ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Anlamıyorum. Senin ve Lacey’nin birbirinize bağlı ve sadık olduğunuzu düşünüyordum.” Peki, HIV konusu ne olacaktı? Bunu bildiğini ağzından kaçırmaması çok büyük hata olurdu, bu konuyu açmamaya karar verdi.

“Ben de öyle düşünüyordum, ta ki geçen hafta Tommy bir şey söyleyene kadar. İlk duyduğumda ona saldırmak istedim.”

Victoria yan dönerek ona iyice yaklaştı. “Ne söyledi?”

Chris, “Sana bir şey açıklamam gerekiyor,” dedi ve onun elini tuttu; sesi boğuk, parmakları sıcak ve hareketliydi. “Lacey’yle ilgili.” Victoria’nın elini bırakıp ondan uzaklaştı. “Bunu söyleyemem,” diye mırıldandı. Kendiyle savaş veriyor gibiydi. Yataktan kalkıp odanın içinde yürüdü, sonra pencereyi açtı. Odanın ortasına geri dönmeden önce üç kere derin nefes aldı, şimdi yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Lacey’nin bir sırrı vardı

ve bunu insanların bilmesini istemiyordu. Tommy'nin ya da çocukların da. Bu haberi duyurmamak için çok para ödedik."

Victoria'nın kalp atışları o kadar güçlüydü ki nabızı boynunu dövüyordu. İtirafı, ya parçalanmış bir paketten dökülen pirinçler gibi saçılacaktı ya da bildiğini Chris'e söylememek için yemin edecekti.

"Bu şeyi," diye devam etti Chris. "Tommy öğrendi ve neden ona söylemediğimizi bilmek istedi. Gitmesinin nedeni buydu. Gitmeden önce de az önce tartışırken de Lacey'yle aralarında arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu ima etti. Ve bana ait olan şeyi elde etmekten sonsuz zevk alacağını da söyledi. Sanırım bu da Lacey'yle ilgili bir imaydı. Aralarındaki şeyi kafaya takmama çalıştım ama başından beri biliyor muydum diye düşünmeden edemiyorum. Belki de onların arasında bir şey görmüş-tüm, kısa bir bakışma, art niyetli bir bakış, gülümseme ya da gerçeğin saklandığı bir şey. Ayrıca neden o aptal makineyle geri döndüğünü de anlamaya çalışıyorum. Neyse ki bana anlattı... Hayır, aslına bakılırsa hiçbir şey söylemedi. Her şeyi öğrendiğinde Rick'in onunla birlikte Amerika'ya dönmek isteyeceğinin dışında-"

Victoria'nın kavraması için bunlar çok fazlaydı ve itiraf edip etmemekte hâlâ kararsızdı. Bir elini havada salladı. "Yavaş! Çok hızlı konuşuyorsun. Rick'in öğreneceği şey ne?"

Chris mağlup olmuş bir adam tavrıyla başını öne eğdi. "Lacey, HIV pozitif." Victoria'ya baktı ve kaşlarını çattı. "Şaşırmış görünüyorsunuz."

"Öyle mi?" dedi Victoria. Başka ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

Chris'in bakışları yoğun ve istekliydi, pes etmek çok kolay olacaktı. Victoria sırrını açığa vurabilir, vicdanını rahatlatabilirdi, böylece suçluluk duygusundan kurtulmuş olurdu. Onun kariyerini nasıl takip ettiğini, her gece onu nasıl rüyasında gördüğünü, EweSpeak hakkındaki gerçeği söyleyebilirdi. Saklayacak hiçbir şeyi kalmaz, aralarındaki bütün sırlar açığa çıkmış olur-

du. Peki, ya Chris... İncinmiş, hakarete uğramış ve aşağılanmış olacaktı. Çünkü güvendiği tek kişinin Victoria olduğunu, onun yanında kendini güvende hissettiğini söylemişti.

Bu güveni sarsmamak için Victoria'nın her şeyi saklamaya devam etmesi gerekiyordu. Ona yalan söylemek zorundaydı. Bunun mantıklı olmadığını da farkındaydı ama daha akla yatkın bir çözüm bulamıyordu. En azından şu an için...

"Özür dilerim," dedi. "Her şeyi kavramaya çalışıyorum. Devam et lütfen."

Chris başını salladı, sanki bu cevapla sakinleşmiş gibiydi. "Lacey'yle ilk tanıştığımda yetişkinler için filmler çekiyordu, anlarsın işte... Sonra birden bu kulvardaki kariyerine son verdi ve normal filmler için şansını denemeye başladı, rol dağıtımlarına başvurdu. Hastalığını fark ettiğini, test sonuçlarını beklediğini bana çok sonra söyledi. Test sonucu pozitif gelince, denetim altında olacağı bir ateşin ortasına düşmüştü. Değişik alanlara yönelmeye hevesliydi ama ölmekten de çok korkuyordu. Ayrıca büyük bir suçluluk hissediyordu, çünkü testi yaptırmadan çok önce biz birlikte olmuştuk. Hastalığı bana da bulaştırdığını düşünüyordu. Testi ben de yaptırdım ama negatif çıktı. Sonucu tahmin ediyordum, çünkü korunmadan seks yapmamıştık." Kısa bir süre için sustu, sanki anlattıklarını kendi de sindirmeye çalışıyor gibiydi. "Gerçekten anlamıyorduk. O günlerde hastalık hakkında çok iyi bilgilendirilmemiştik ve insanlar da hem cahil hem de acımasızdı. Lacey bunu stüdyo sahibi dışında herkesten saklamamız için ısrar etti. Stüdyo sahibinin bilmesi gerektiğini ve virüslü bir aktöre izin verdiği için sorumluluk almasını istediğini söyledi. Düşündüğü gibi olmadı, stüdyo sahibi mesleki sorumluluğunu, ona onur kırıcı miktarda tazminat teklif ederek almaya kalktı. Bunun, yaptığı işin risklerinden biri olduğunu savundu. Lacey, adamın haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden ona dava açamazdı. Tazminatı reddetti ve bütün filmlerinin yok edilmesini, adının bu sektörle asla anılmamasını istedi."

Victoria hafifçe başını salladı. Birlikte bir hayata başlamak için ne kadar korkunç bir yoldan geçmişlerdi. "Endişeden hasta olmuş olmalısın," dedi.

Chris onu onayladı. “Gençtik, korkmuştuk ve yardım isteyebileceğimiz kimse yoktu. En iyi şeyi yaptığımızı düşünüyorduk. Eğer Lacey dava açmış olsaydı bütün gazetelere ve televizyon programlarına haber olacaktı. Bunu asla istemiyordu. İsteddiği tek şey her şeyi geride bırakmaktı.” Pencereyi kapatarak alnını cama yasladı. “Ayrıca onu terk etmemi istedi.”

Victoria neredeyse küçük dilini yutuyordu. Chris’in duygusal hayatında Lacey’nin ne kadar etkili olduğunu daha önce hiç düşünmemişti.

“Ayrılmak istemedim,” diyerek devam etti Chris. Sesi, camı kesecek kadar kendinden emindi. “Ona âşıktım ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Hatasının benim felaketim olmasını istemiyordu. Kendimi riske atmadan kariyerimi sürdürmemi istiyordu. Kazaların yaşandığı tehlikeli bir işim vardı. En ufak bir hatada kan akabiliyordu. Eğer insanlar HIV olan biriyle yaşadığını fark ederlerse bana dokunmaktan kaçınacaklardı. Bunun, daha başlamayan kariyerimi bitireceğini düşünüyordu ve geri kalan hayatını benimkini bitirdiğini düşünerek yaşamak istemiyordu.”

“Ama ona âşıktın ve kalmayı tercih ettin...” dedi Victoria. Bunu eleştiri anlamında söylememişti, bu durumu ikisinin geçmişte yaşadığı şeyin bir yansıması olarak düşünmüştü. Chris; Victoria’yla kalmayı seçmemişti ama Lacey için kalmış, kaderine karar vermişti.

“Evet,” dedi Chris. “Birkaç araştırma yaptım, Lacey için takma isim kullandık ve ağzını sıkı tutması için ödeme yaptığımız, alanında uzman bir doktor bulduk.”

Ama doktor bunu gizli tutmadı, diye düşündü Victoria. Yine de bir şey söylemeden dinlemeyi tercih etti.

“Evlendik ve durumu idare etmeyi öğrendik. Uzun saatler vicdan muhasebesi yaptıktan sonra, çocuk sahibi olmamızın çok büyük bir risk olduğuna karar verdik. Fakat Lacey derginin birinde bir makale buldu; doğru tedaviyle sağlıklı bebek sahibi olmanın mümkün olduğu kanıtlanmıştı. Tüp bebek yöntemiyle

şans yüzümüze güldü ve iki çocuk sahibi olduk.” Dudaklarında kısa süreli bir gülümseme belirdi. “Oğlanların onun film kariyerini bilmelerini hiçbir zaman istemedi. Ve şimdi Tommy nedenini biliyor ve beni her şeyi Rick’e anlatmakla tehdit ediyor. Seninle son kuruşuma kadar bahse girerim ki Tommy’nin aklından kötü şeyler geçiyor. Bunu kurnazca ve iffetsizce yapacak, Lacey’yi koruyamadığımı ileri sürecektir. Beni bir şeytan olarak göstermeye çalışacak.”

Victoria yatağın diğer tarafına geçti, pencereden dışarı bakmaya başladı. Chris de omzunu pencereye, başını cama yaslamıştı, onun bakışları da dışarıdaydı.

“Bizi de biliyor,” dedi Victoria derin bir nefes alarak.

“Sana ne söyledi?”

“Kumsalda benimle seks yaptığını övünerek anlatmışsın.”

Chris bakışlarını ona çevirdi. “Benim böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun, değil mi?”

“Yine de... onun bilmesi beni şaşırttı,” dedi Victoria. “Beni üzen, nedeni her ne olursa olsun senin bu konu hakkında konuşman.”

“Evet, ona söyledim ama bunu övünmek için yapmadım.”

Victoria onun dudak hareketlerini büyülenerek inceledi. Nedense gözüne fazlasıyla davetkâr görünmüştü. Dudaklarının eskiden olduğu gibi yumuşak ve sıcak olup olmadıklarını merak etti. Eskiden... o öpücükler Victoria’yı Nirvana’ya taşırdı.

Uygunsuz düşünceleri yüzünden içinden kendini azarlardı ve bakışlarını dışarı çevirdi; sorun kelimelerinin farklı bir hikâye anlatıyor olmasıydı. Övünerek söylememiş olabilirdi ama Victoria’nın duyduğu şeydi; *‘Onunla yabancı bir ülkede iki İngiliz gençtik. Zamanımızın çoğunu birlikte geçirdik ve konuştuk. Seni düzenimin dışında tutmak zorundaydım.’*

Bakışlarını çekinerek de olsa Chris’e çevirdi. İçinde bir şeylerin hareketlendiğini hissediyordu ve onun bakışlarıyla karşılaşınca aynı hareketlenmenin onu da etkilediğini anlamıştı. Chris

pencereden uzaklaştı, birden Victoria'yı dirseğinden tutarak kendine çekti; ayakta, karşı karşıya duruyorlardı. "Bana ne yaptığın konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Şu an senin bana ne yaptığın konusunda herhangi bir fikrin var mı?" dedi Victoria. Gözlerini kaçırdı ve vücudunu kavuran ateşi soğutmaya odaklandı. İki dakika önce Chris'in Lacey'yi nasıl sevdiğini konuşuyorlardı. Bu noktaya nasıl gelmişlerdi?

Chris uzun ve derin bir nefes aldı. "Sen de hissediyor musun?"

Victoria kaskatı kesildi, hareket etmeye cesaret edemiyordu. Geri çekilmeyi düşündü ama Chris'in onu serbest bırakmasına henüz hazır değildi. Eğer ona yaklaşırsa da ateşi körüklemeye tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı ve o ateşi bir daha söndüremezdi.

"Geçmişten kopamadığımı düşünüyorum."

Chris'in, onun saçlarının arasına mırıldandığı kelimeler karında titreşimlere neden oldu. Bin kez hayal ettiği bir andı bu. Ama düşlerinde, düşünceleri özgür, hayatları savaşlardan yara almamış genç âşıklardı. Şimdiyse onca tahribata rağmen hislerinin peşine takılıyorlardı; cehennemin ateşine karşı koyabilecekler miydi?

Onu kollarının arasına alırken, "Nasıl olduğumuzu hatırlıyorum," diye devam etti Chris.

Bu sarılmanın kuvveti Victoria'yı şaşırtmıştı, hatırladığı o zayıf ve kemikli ergene benzemiyordu. Bir yetişkin gibi güçlü, yapılı ve kaslıydı. Heyecanla titredi. Eğer eski öpücükleri onu çıldırtıyorsa kim bilir şimdi ne yapardı? Nefesini tuttu ve onunkini dinledi; göğsü ritmik bir şekilde yükselip alçalırken kontrol-lüydü. Parmaklarından yayılan minik titreşimler kafasının içinde ne olup bittiğine dair tek ipucuydu. Victoria ellerini onun sert göğsüne koydu ve riskli bir bakış için onu olabildiğince geri itti. "Bunu istiyor musun?"

Chris'in gözleri kapalıydı ama başını salladı. Daha sonra Victoria'nın başını boynunun kıvrımına çekti. "Sahilde kollarını

bana sardığın zaman neden aşırı tepki gösterdiğimi biliyorum.”

Victoria parmaklarını onun elmacık kemiği boyunca gezdirdi. Güneşe, tere ve tıraşa maruz kalmak tenini pürüzlü hale getirmişti. “Lacey’nin izini mahvediyordum.”

Chris gözlerini açtı ve uzanıp onun elini tuttu. “Hatalıydım. Nedenin bu olduğunu düşündüm ama değildi. Bana, sana dokunmayı özlediğimi hatırlatmıştı... el ele tutuşmayı...” Sustu, Victoria’yı saran kollarından birini çekti ve çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı. “Evet, bunu istiyorum.” Dudakları birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. “Senin hakkındaki her şey tanıdık,” dedi, parmaklarını dudaklarında gezdirirken. “Yine de sanki sana ilk defa dokunuyor gibiyim.”

Victoria anlıyordu, çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu. Chris’in onun yüzünü inceleme şeklini, yumuşak dokunuşunu ve ilk hareketini ezbere hatırlıyordu. Değişen tek şey, şimdi karşısında bir adam vardı ve gözleri yaşlı bir ruh gibi bakıyordu.

Beklenti ve ondan yayılan sarhoş edici ısının hafif sisinde nefes nefese kalan Victoria, ayak parmakları üzerinde yükselerek dudaklarını onunkilere dokundurdu; tam olarak öpmek değildi belki ama devasa boyutlarda bir çarpışmaydı.

Geçmiş ve şimdiki zamanın bir araya gelmesiydi.

Artçı dalgalarla sarsılırken vücudunu utanç ve mahcubiyet duygusu sardı. “Üzgünüm,” dedi uzaklaşarak. “Bunu yapmam gerekirdi. Kötü bir fikirdi.”

“Tekrar yap,” dedi Chris ve onu belinden kavradı. “Ve sonra bunun neden kötü bir fikir olduğunu bana söyle.”

“Tekrar mı?” Onun bu isteğine şaşırان Victoria gözlerine baktı. Şu an yaşadığı şey Chris’in gençliğinde tattırdığı duygulardan daha fazlasıydı ve aralarındaki çekim hemen hissediliyordu. Heyecan, keşfetme, tehlike ve Chris’in iki yıldır özlemini duyduğu şeyin parıldaması; umut. Vadedilen umudu takip edemezdi. “Bu yaptığımız yanlış,” dedi geri çekilerek.

“Neden?”

“Burada ve şimdi! Yanlış yer ve yanlış zaman.” Victoria nedeni açıklayamazdı, asıl sebep kendi yatak odasında cinsel sisin içinde kaybolmalarıydı. “Ve daha sonra pişman olacağımız bir şey yapmak istemiyorum. Beklenmedik bir anda yakalandım.” Buna şüphe yoktu. Yıllardır cinsel ilişkiden kaçmıştı, şimdiyse sevmekten bir türlü vazgeçemediği adamın kollarındaydı. Yüzünü işgal etmekle tehdit eden kızıl saldırıyı bastırmak için içinden dua ederken mide kasları gerildi.

Chris, ona yaklaştı. “Sen mi beklenmedik bir anda yakalandın?” Gözlerinin köşelerinde sıcak, şefkatli bir gülümseme belirdi. “O zaman bu mükemmel bir zaman.”

Bu zorlayıcı bir iddiaydı ve Victoria bunu inkâr etmeyi başaramazdı, Chris mantıklı konuşuyordu. Nefesini bıraktı. “Seni incitmek istemiyorum.”

“Ben de seni incitmek istemiyorum.” Chris ayakkabılarını çıkardı ve yatağın altına tekmeledi, sonra Victoria’nın arkasına geçti. “Öyleyse anlaştık mı? Hiç kimse incinmeyecek.” Ensesindeki saçları yukarı kaldırdı ve bir parmağıyla köprücük kemiği boyunca iz sürdü.

Victoria onun dokunuşuyla ürpermişti, ensesinde hissettiği nefesle birlikte minik zevk dalgalanmaları vücudunu sardı. Birkaç tanesi istem dışı da olsa kalçalarına kadar ulaştı.

“Tenin o kadar yumuşak ki,” dedi Chris, sesi gücünü kaybetmişti ama derinlik kazanmıştı. “Kadınlık sana yakışmış.” Parmaklarını boynunda ilerletti. “Victoria...”

Boğazından çıkan aşırı istekli sese Chris kendisi de şaşırmıştı. Sesi şehvetliydi, açtı. İki yıl önce kilit altına aldığı ve tekrar duymayı asla düşünmediği ses! Geleceği kucaklamak için doğru zamanın geldiğine onu ikna eden ses! Geleceğinin anahtarı, güven duyduğu Victoria’nın elindeydi. “Güvende,” diye mırıldandı Chris vücudunu ona bastırırken. Bir an gerilen, ardından omuzları gevşeyen Victoria’nın ona yaslanan ağırlığını hissetti. “Bana hatırlamaya devam et demiştin,” dedi dudakları kulağını keşfederken. “Hatırlıyorum. Seni kumsalda ve denizde görme-

ye devam ediyorum; gözlerin kapalı, başın arkada, kendini suya teslim ediyorsun. Peki, sen hatırlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Victoria. “İşi oluruna bırakma şeklin beni hayrete düşürüyor.”

Chris burnunu onun kulak memesine sürttü ve dişleriyle ucunu hafifçe ısırды. Zevk dolu bir inilti kulaklarına doldu. “O zamanlar seni görmeye devam ediyordum ve seni düşünmekten uyuyamıyordum.” Victoria’nın yumuşak tenini öpmek için boyununa doğru eğildi, hatırladığı gibiydi, denizin tadı vardı. İlerlemesi Victoria’nın yakası tarafından engellenene kadar dilinin ucuyla aşağı doğru indi. Başını kaldırdı ve gözleri onunkilerle buluştu. “Senin şu an nasıl olduğunu görmek istiyorum.”

Duraklama Victoria’ya nefes alması için zaman tanımişti. “Tamam,” diye fısıldadı.

Chris ellerini onun sırtından kalçalarına kaydırdı, kazağının ucunu tutup yukarı kaldırdı ve çıkarıp yere attı. Ellerinin titrediğini fark etti. Bu, Victoria’ya bakması için yeterli değildi ama durması için de yeterli değildi, geri adım attı ve sakinleşmek için kendine zaman tanıdı. Gerginliğini ona aksettirme riskini göze alamazdı, çünkü gerginliğini endişe olarak algılayabilirdi. Bu da en az cennetin cehennemden gelmesi kadar gerçeklerden uzak olurdu. Victoria kendi içinde savaşıyor şeytanlar olduğunu söylemişti ona. Ama yine de şimdi daha duyarlı ve rahatlamış görünüyordu, üstelik Chris de buna eşlik etmek istiyordu.

Beğeniyle ona baktı, siyah sütyeni, açık ten rengiyle tezatlık oluşturuyordu ve kazağı üzerinde olmayınca bel oyuntusu daha da belirgindi. Parmakları kemerine gitti ve bir süre bekledi. “Hatırladığımdan daha güzelsin,” dedi. “Seni tamamen görmeme izin ver.” Victoria’nın kotunun düğmesini açtı ve fermuarını indirirken yutkunduydu, sonra da kumaşı uyluklarına kadar indirdi. Ardından yere çöktü, önce ayakkabılarını, sonra da kotu çıkardı. Ayak parmakları bile muhteşemdi. Biraz daha eğilerek ayaklarının üstünü öptü.

“Gıdıklanıyorum,” diye itiraz etti Victoria ama gerçekçi bir şikâyet değildi bu.

Chris ayağa kalkıp onu kendine çekti. “Muhteşemsin,” diye fısıldadı. Sonra ellerini sırtına götürdü, sütyenin kopçalarını açtı ve kollarından sıyırdı. Victoria gözlerini kapatmıştı ama devam etmesi için başını salladı. Sütyeni tamamen çıkaran Chris’in parmakları önce sırtında, sonra da yuvarlak göğüslerinde dolaştı ve aşağı, Victoria’nın savunmaya hazırlandığı son yere, kalçalarına indi. Siyah, incecik bir kumaş parçası hem geçmişlerini koruyordu hem de geleceklerini engelliyordu. “Durmam mümkün olmayacak,” dedi, sıcak tenine karşılık soğuk kumaş parçasının zevkini çıkarırken.

Victoria gözlerini açtı, kalçaları onun parmakları altında gerilmişti. “Her şey değişecek olsa bile ben de duramam.”

Gidişat zaten değişmişti, Chris, Lacey üzerinde yoğunlaşan fantezilerini bir başka kadınla mukayese etmenin ötesine geçmişti. Artık merkezde Victoria vardı. Chris’in kafasında oluşan tek mukayese, Victoria’nın on sekiz yaşındaki bakire haliyle, otuz beş yaşındaki kadın hali arasındaydı.

Aynı zamanda farklı olan bir şey daha vardı; Lacey’nin ruhunu kaybetme korkusu azalmış, Victoria’nın göğüslerine dokunurken hafızasına kazılı olan gerçekler hafiflemişti. “Kelime değişikliğini çok sevmem,” dedi külotunun üst kısmını aşağı doğru kıvrırken. “Bu, bizim evrim geçirmemiz.” Küçük kumaş biraz daha aşağı indirirken gözlerini onunkilerden ayırmadı; gördüğü özlem emin olduğunu hissettiriyordu. Bu da Victoria’yı daha fazla istemesine neden oldu.

Chris’in elleri onunkilerle yer değiştirdi ve Victoria üzerindeki son parçayı da çıkardı. Chris son engelin de ortadan kalkmasından sonra bir adım geri çekildi. Lacey’yi aklından atmadan önce son bir mukayese yapmak için kendine izin verdi. Lacey’nin aksine Victoria onu seks yapmak için aramamıştı, her şeyi olurluna bırakmak için Chris’in iznine ihtiyacı yoktu. İtiraz yoktu, farklı bir beklenti durumu yoktu.

Chris yatağın kenarına oturup öne doğru eğildi ve başını iki elinin arasına aldı. Bazı şeyler aynıydı.

Victoria yavaşça ona yaklaştı. "Sorun ne?"

Chris içini çekti. "Romantizmi öldürme riskini göze alıyorum ama korunalım mı?"

Victoria gülümsedi. "Antivirüs yazılımını kastetmediysen yardımcı olamam." Chris'in yanına oturdu ve elini tuttu. "İşe yaramayacağını biliyorum ama bir yerlerde doğum kontrol hapi olmalı."

"Gerçekten mi?"

"Neden şaşırdın?"

"Seni terk ettikten sonra... Yani... Nedenini bilmiyorum ama kendini cinsellikten soyutladığını düşünmüştüm. Ya da öyle olmasını istemiştim."

"Bir oğlum var, Chris. Ama evliliğim bittikten sonra bir rahibe gibi cinsellikten kaçındım, evet. Ayrıca neden doğum kontrol hapım var inan emin değilim. Bir kadın olarak belki de onlara sahip olmam gerektiğini düşündüğüm içindir, bilmiyorum. Hem bir şey mi söylemeye çalışıyorsun? Kondoma gerçekten ihtiyacımız var mı?"

"Herhangi bir risk taşımıyorum," dedi Chris. "Eğer sormak istediğin buysa. Senden daha fazla değil." *Kahretsin!* Kendi aptallığına başını salladı. Deli gibi sevişmek istediği bir kadına söylenecek bir şey değildi bu. "Özür dilerim. Bir şey kastetmek istemedim."

"Anladım," dedi Victoria nazikçe. "Üzgünüm ama bu bir hataydı." Yere uzanıp kazağını aldı ve önünde tuttu. "Doğru zaman değil!" Ses tonunda duygusallık vardı. "Biliyorum, bu konuya fazla takılıyorsun ve dürüst olmak gerekirse şu an utanmışımı hissediyorum."

Chris ona baktı, ani duygu değişimine şaşırmamıştı. Buna kondomdan bahsetmesinin sebep olduğunu biliyordu ama sormak zorundaydı; Lacey'yle geçirdiği yıllar ona asla boş vermemesini öğretmişti. Ayrıca Victoria'nın da bunu önemsemesi fena olmazdı. İronik bir şekilde, kondom kullanmadan onunla bir kere yatmıştı. Akıl almaz derecede aptallık yapmışlardı ama teşvik edici, anlık bir hareketti. Üstelik çok gençlerdi.

“Kendini kapatma,” dedi Chris. “Utanacak hiçbir şeyin yok ve harika bir vücudun var.”

Odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. Victoria iç çekerek kazağını giydi. “Beni Lacey’yle kıyasladığını biliyorum. Lacey hakkında düşünmemeye çalışıyorum ama aklında o olmalı. O, hayatının aşkı ve çocuklarının annesiydi. Peki, ben kimim? Sadece geçmişteki bir kız arkadaş.” Kot pantolonunu giydi ve fermuarını çekmeden önce düğmesini ilikledi. “Benim de sorunlarım var ve bunlar, senin aklından geçenlerin yanında hiçbir şey değil.” Önüne düşen buklelerini kulaklarının arkasına attı. “Lacey dışında başka bir şeyden konuşmuyorsun.”

Chris aynı fikirde değildi, Victoria onu yanılsız anlamıştı. Konuşmuyordu, çünkü kelimeler düşüncelerini açıklamayacaktı. “Ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi sana göstermeme izin ver,” dedi. Yataktan kalktı, Victoria’nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını öptü. Kısıtlama olmadan, insanı uçurumun kenarına getiren bir öpücüktü bu. Victoria’nın dudakları aralık ve istekliydi; tutkusuna eşit ölçüde karşılık veriyordu. Chris’in öpücüğü yumuşaksa onunki de öyleydi. Chris dudaklarının dışını araştırıyorsa o da aynısını yapıyordu. Boynunda hissettiği bir okşama Chris’i ödüllendirdi, sonraki her cevap vücuduna zevkli bir darbe olarak indi.

Ve Victoria kusursuz kabul etme hediyesini ona sunarken hiçbir talepte bulunmadı.

Kısa bir an için Chris’in önünde aşkın hayaleti süzüldü; geçmişten bir hayalet miydi, yoksa geleceğin alameti miydi? Vücundaki bütün tüyler diken diken oldu, ürpermişti. Hayat, şu an olanların göz ardı edilemeyeceği kadar kısaydı.

Victoria’yı öperek kucakladı ve onu yatağa taşıdı.

Bölüm Yirmi Üç

L.A. Starburst@MackTheHack

@TommyStone Egon, Empire State'ten daha büyük.
Tepesine çık ve aptal taleplerini oradan yap.

#boşakürekçekme

Victoria'nın uzaklaşmasının tek nedeni Chris'in ondan çaldığı nefesi kurtarmaktı; hem de iki kere. Chris her şeydi ve onun hayal ettiğinden daha fazlasıydı. Aynı zamanda ona üçüncü kez sahip olabileceğinden ve kendisinin de teslim olacağından hiç kuşkusu yoktu.

Victoria üstünden yorgan çekilince koyu renk ve yaramaz bir çift göz tarafından karşılandı; konyak da onu ısıtması için hazırды.

"İnanılmaz bir vücuda sahipsin," dedi Chris sanki açıklamasını onaylar gibi onu her iki göğsünden öperken.

"Yalancı." Victoria ona yavaşça vurdu. "Ama beklediğin gibi buruşuk ve yaşlı olmadığımı bilmek güzel."

"Bana inanana kadar söyleyeceğim. İnanılmaz bir vücuda sahipsin, gördüğüm şeyler fazlasıyla kadınsı. Seninle ilgili her şey gerçek, sahte hiçbir şey yok, yalan yok."

"Yüzde yüz doğallım yani, bunu mu demek istiyorsun?"

Victoria cevap alamayınca onu hafifçe dürttü. “Yanlış bir şey mi söyledim?” diye eklerken yan döndü ve Chris’in çenesinin altına sıkıştırdığı yorganı çekti. Chris daha önce olduğu gibi yine kaybolmuştu, gözleri cam gibiydi. Sevişmeleri geçmiş mi hatırlatmıştı? Yatakta Lacey’yle birlikte miydi? Victoria saniyeleri saydı; bir, iki, üç. Sonra derin bir nefes alarak avucunu onun alnına koydu. Bu hareketi Chris’i ana geri döndürmüştü. Gülmeyerek, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, seninleyim ve güvendedeyim.”

“Konuş benimle. Nereye gittiğini söyle?”

“Çiftliğime... Bazen gösteri arenasında oluyorum, dizlerime kadar gelen taş ve kum parçalarının içinde Lacey’yi bulmaya çalışıyorum ya da Todd’ı arıyorum. Hikâyenin tümünü hiç görmüyorum. Fragmanlar akıyor, her bölüm sanki beş, on dakika sürüyormuş gibi hissediyorum, aslında saniyeler sürdüğünü biliyorum ama bu kadarı bile benim için yeterli oluyor. Her zaman korkuyor ve panikliyorum. Rick bu olaydan kurtulduğu için Tanrı’ya şükrediyorum. Zavallı çocuk, içinde suçluluk dolu olan bir kovayla etrafta dolaşıyor. Todd’ı bisikletten indirmesi gerektiğini düşünüyor.” Chris, Victoria’dan uzaklaştı ama vücutları hâlâ temastaydı. Yanağında duran sıcak eli avucunun içine aldı. “Ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Victoria. Bilmemeyi dilerdi ama EweSpeak dahil, *dijital orman davulları* detayları açık bir şekilde dışarı vurmuştu.

Chris gözlerini kırptırınca parmaklarının üzerine bir damla gözyaşı düştü. Kendini toparlayarak doğruldu ve gözlerini kırptırdı. “Korkunç bir şeydi ve yürek burkan bu şeyi görmeye devam ediyorum,” dedi.

“Yakın zamanda bir şey öğrendim; bana uğramadan geçen veya önemsemekte başarısız olduğum ama artık dinlediğim dersler var ve çevremde, doğru olanı gerçekleştirmek için elinden geleni yapacak iyi insanlar var. Sana yardım etmeme izin ver.”

“Üstesinden gelemem, Victoria.”

“O zaman Rick’e yardım edeyim. Annesi hakkındaki şeylerle yüzleşmek zorunda kalmadan önce belki faydası olacak bir şeyler yapabilirim.”

Chris başını saldı. “Seve seve.”

Chris kalenin yan tarafından döndüğü sırada Seth ve Rick ek binanın salonunda oturuyorlardı, Victoria ise yatak odasındaydı, aklında Tommy vardı.

Tommy’nin öfkesinin, Lacey’nin sırrının ondan saklanmasından kaynaklandığına inanmak zordu. Tehdidinin derecesi tehlikenin çok daha fazla olduğunun göstergesiydi ama Victoria onun hakkında çok az şey biliyordu ve ne yapacağını kestirmesi mümkün değildi.

Tuvalet masasının üstünde parmaklarını tıkırdattı. EweSpeak’le iletişim kurması, onun hakkında bilgi toplamak için yardım alması gerekiyordu. Ancak bu da Londra’ya seyahat anlamına geliyordu ve bunun için zamanı yoktu. Tommy’nin tehditleri infaz tarihiyle birlikte yaklaşıyordu. Eğer onunla konuşursa...

“Bayan Noble?” Kapalı kapının arkasından Rick’in sesi yankılandı. “Yemeğe gelmiyor musun? Seth lazanyayı sevdiğini söyledi.”

Akşam yemeği; çocukların ve Chris’in olduğu bir masada Tommy. Victoria doğru soruları sorarsa birkaç şey öğrenebilirdi. Her küçük bilgi ona yardımcı olacaktı. “Yemeğe gelmeyi çok isterim,” dedi koridora çıkarak. “Teşekkürler.”

Bir süre sonra ana binanın mutfağına geçtiğinde Tommy yemek servisi yapıyordu. Victoria oturma planını anlamaya çalışarak masayı inceledi; Tommy’nin yanına oturmak istiyordu, bu sayede onu yakın takibe alabilirdi. Onu zorlayacak sorular sormalıydı. “Sen nerede oturuyorsun, Tommy?” diye sordu.

Tommy, “Uçta,” derken elindeki tabakları çocukların önlerine bıraktı. “Çok sıcak, dokunmayın. Vicky, fırında sarımsaklı ekmek var.”

Bu, bir beyandan çok talimat gibiydi ama Victoria umursamadı, sandalyesini çekti ve rahat bir şekilde oturdu. "Sarımsaklı ekmeğe bayılırım," dedi. Şakacı bir tavırla omuzlarını silkince, Rick tipik bir ergenin miskin gülümsemesiyle karşılık verdi. "Lezzetli kokuyor, Tommy," diyerek devam etti Victoria. "Yemek yapmayı kimden öğrendin?"

"Rick'in annesinden." Tommy soğuk tabakların her ikisine de birer porsiyon daha hazırladı ve masaya getirdi. Tabagın birisini Seth'in yanındaki yere koydu, diğerini Victoria'ya uzattı. "Baban nerede, Rick? Bizi bekletmenin kaba bir davranış olduğunu bilmiyor mu?"

Victoria, Rick'in cevabını bekledi. Ama Rick onu duymazdan geldi ve bir çatal dolusu makarnayı ağzına soktu. Seth de onu taklit etti. "Sanırım ekmekler yanıyordur," dedi Victoria.

Tommy lanet okuyarak fırın eldivenlerini tezgâhın üzerinden aldı. "Bu, senin işindi."

"Biz misafiriz," dedi Seth bilgiç bir tavırla. "Bu, sizin işiniz."

Victoria fırının içinden gelen homurtular duyduğunu düşündü. Tommy ekmekleri çıkarırken Chris yanından geçip masanın ucuna oturdu. Tommy yanında oturamayacak olmasına rağmen Victoria memnun olmuştu. Karşısı daha iyi, diye düşündü. Gözleri onun üzerinde olabiliirdi.

Tommy ekmek tepsisini masanın ortasına sertçe bıraktı. "Buyurun bakalım." Chris'i hedef alan bir iğneleme gibiydi bu. "Bunu hep yapıyorsun. Motosikletimi kontrol etmeye gidiyorum," dedi ve mutfaktan çıktı.

"Tommy'nin yerine oturdun," dedi Seth. "Sanırım ağlamaya gitti."

Victoria ve Chris gülmemek için uğraşırken Rick araya girdi. "Onun iyi olduğundan eminim, dostum. Sen yemene bak."

Victoria dikkatini çocuklardan Chris'e çevirdi. "Rick bizi davet ettiği için Tommy mutsuz olmuşa benziyor," diye fısıldadı.

"Sanırım Rick ve benimle sohbet etmeyi planlıyordu."

“Ben de onunla konuşmayı planlıyordum.”

“Öyle mi?”

Konuşmaları, yaklaşan ayak sesleriyle kesildi. “Siz yetişkinler ne hakkında fısıldaşıyordunuz?” diye sordu Tommy elindeki anahtarı masanın üzerine atarken. “Çok rahat görünüyorsunuz.” Sonra Rick’e döndü. “Sen ne düşünüyorsun, oğlum? Sence de fazla rahat değiller mi?”

Victoria hemen lafa karıştı. “İlginç bir aksanın var, Tommy. Amerika’da ne kadar süre kaldın?”

Tommy sandalyesini çekti. “Uzun süre değil, hızlı yaşayan bir işçiydim.” Dilini şaklatarak göz kırptı.

Victoria sıradan bir konuşma yapıyor izlenimi vererek ekmeğinden bir parça ısırıldı. “Aksanının bir Batı ülkesine mi, yoksa batı kıyısına mı ait olduğuna karar veremiyorum. Nerede doğdun?”

Tommy ağzını şapırdattı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Bristol. İyi bir kulağın var.”

Victoria gülümsemek için kendini zorladı, doğal göründüğünü umuyordu. “Yetenekliyimdir,” dedi. “Yaşamak için başka bir ülkeye neden gittin?” Soruyu sorarken, Chris’e yaptığı tehditle ilgili bir şeyler bildiği konusunda Tommy’nin hiçbir fikri olmadığı kafasına dank etti. Daha önceki konuşmalarında Chris’in kahraman olmadığını söylemişti ve Victoria neredeyse ağlamak üzereyken orayı terk etmişti. Eğer Victoria’yı da düşmanı olarak görüyorsa soruşturma oyunu asla işe yaramazdı. Onun hakkında bilgi edinmek için başka yollar bulması gerekecekti.

“Beni bu ülkede tutacak hiçbir şey yoktu,” dedi Tommy, Victoria’nın düşüncelerini bölerek. “Amerika’ya Chris’le tanışmamızdan birkaç ay önce gitmiştim. Hatırlıyorsun değil mi, dostum?”

Chris tam olarak anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı.

“Bir marangozun yardımcısı olarak stüdyoda işe alındım. Setlerin inşası gibi şeylerde çalışıyordum. Nitelikli değildim ama bazı işleri almak benim için uzun sürmüyor.”

Victoria onun dişlerini göstermesini gülümseme olarak düşündü; bu, pis pis gülmekten daha fazlasıydı. Ön dişine sarımsaklı ekmeğin maydanozu yapışmıştı, Victoria onu çıkarması için işaret edince tırnağıyla aldı ve pantolonuna sildi.

“Ellerimden yana çok iyiyimdir,” dedi Tommy. Ellerini ovuştururken güldü. “Lacey ellerimle yaptıklarımın her zaman etkilenirdi.” Bardağını hızla eline alınca içindekiler masaya döküldü. “Çoğu kez, Chris ortaya çıkmasaydı ne olurdu diye merak ediyorum. Neler olabileceğini tahmin edebiliyor musun, dostum?”

Dostum kelimesindeki vurgu o kadar keskindi ki Victoria irkildi. Rick’in yemeğini bitirdiğini ve büyük bir hevesle Tommy’yi dinlediğini fark etti. Bu, çocukların önünde yapılacak bir konuşma değildi. Konuşmanın seyrini değiştirmek gerekiyordu. “Ziyaret için eve hiç gelmedin mi?” diye sordu.

“Neden geleyim ki? Beni burada tutacak hiçbir şey olmadığını söyledim.”

“Peki, ya ailen?”

“Onları terk etmeden hemen önce benimle ilişkilerini kesmişlerdi. Lacey’yle karşılaşana kadar tek başımaydım.”

Konu tekrar Lacey’ye gelmişti, her şeyi onunla ilgili hale getirmesi Victoria’nın dikkatinden kaçmıyordu. Bu konuşma Chris’le yapıldığında da aynı beceriyle konu ona geliyordu... Her neyse, diye düşündü. Bu, başka zaman düşünülmesi gereken bir şeydi. Tommy’nin sürekli Lacey’den bahsetmesi doğal olabilirdi ama onun adını söyleyiş biçiminde rahatsız eden ve insanı farklı şeyler düşünmeye iten bir şey vardı. Saplantı? Belki.

Victoria tabağını ileri itti, suyunu bitirdikten sonra masadan kalktı. “İyi bir açışsın, bu güzel yemeklerin kalitesine alışabilirim,” dedi. Göz ucuyla baktığında Chris’in ona dik dik baktığını gördü ama geri adım atmadı. “Zor işlerin hepsini sen yaptın, Tommy.” Masadakileri işaret etti. “Bu üçü mutfağı temizleyebilirler. Biz de seninle biraz konuşuruz, ne dersin?” Bu, Victoria’nın hayatında gördüğü en sahte, en flörtöz andı. San-

dalyesini geri itip, masadan kalkmaya çalışan Seth'e uyarıcı bir bakış attı, sonra mutfaktan çıktı. Oturma odasına geçip koltuğa oturdu. Tommy ona gerekli cevapları veriyordu, bu da bir ilerleme sayılırdı.

Tommy arkasından geldi. Onun yanına otururken, "Burada başka bir kadınla olmak tuhaf olacak," dedi.

Kolunu koltuğun arka tarafına uzatması Victoria'ya sabahki görüşmelerini anımsatmıştı. "Senin için sorun olur mu?"

"Yanımdakinin sen olduğunu düşününce sanırım sorun olmayacak."

Victoria kendini zorlayarak kahrkaha attı. "Bunu lazıyanı beğendiğim için söylüyorsun."

"O da var," dedi Tommy ve biraz daha yaklaştı. "Hadi bana Chris'le hikâyenizi anlat. Geçmiş i kastetmiyorum, onu tüm detaylarıyla biliyorum zaten. Demek istediğim, şimdi neden buradasın?"

Viktoria kısa bir an için düşünüyormuş gibi yaptı. "Chris'in teklifi reddedilemeyecek kadar iyiydi," dedi en sonunda.

"Onun cazibesine kanma sakın. Seni bu konuda uyarımıştım."

"Uyardın ama üzgünüm, unutmuş olmalıyım." Victoria durakladı, bunun, Chris'i sevmediğine onu inandırmak için mükemmel bir fırsat olduğunun farkına vardı. "Özel hayatımın özel olmadığını bilmek beni tedirgin ediyor. Burada oluşum, herhangi bir konuda Chris'e son kez güvenişim demek." Ayakbaskılarını çıkardı ve bacaklarını koltuğun üzerine çekti. "Biraz da senden bahsedelim. Tommy Stone'u tanımak isterim. Göz önünde olduğun bir işin var. İlgi odağı olmamayı nasıl başarıyorsun?"

"Gözlerden uzak duruyorum. Her neyse, konu ben değilim, değil mi? Konu Chris. Her zaman öyle oldu. Lacey onun için her şeyini verdi. Chris hayalinin peşinden gidebilsin diye sürgüne gitmeyi resmen göze aldı."

Yine Lacey. “Sana bir şey sorabilir miyim?” Victoria onun hareketini taklit ederek kolunu kanepenin arkasına uzattı. Aynı davranışı sergilemenin ilişki kurmanın en güçlü yolu olduğunu biliyordu. Bu, kişisel avantajını kullanabildiği başka bir iş tekniği idi. “Chris bu kadar göz önünde olmadan önce sen ve Lacey çift miydiniz?”

Tommy dudaklarını büzdü, ağzını ve çenesini ovuşturdu. “Ciddi bir şey yoktu ama olabilirdi. Onu seviyordum.”

Bunun meydan okuma mı, yoksa doğru mu olduğunu kestirmek zordu.

Tommy, Victoria’yla arasındaki boşluğu kapatarak başını salladı. “Lacey ve ben birkaç kere yattık ama Frampton geldikten sonra aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olmadı. Mutlu degildim, çünkü ona çok düşkündüm.”

Bu itirafın şokunu yaşamasına rağmen Victoria yüz ifadesini değıştirmedii. Midesi atom bombasının serpintileriyle savaşıyordu. Yavaş, derin bir nefes aldı ve ona odaklandı. “Chris’le kardeş gibi olduğunuzu düşünüyordum.”

“O da öyle düşünüyordu.”

“Peki, ne oldu?”

“İlk başlarda Lacey’nin hatırı için öyle davrandım. Sonra Chris başarıya ulaşınca benden yardım istedi, ona hayır diyemezdim, değil mi?”

“Aklında onca şey varken bunu nasıl yapabildin?”

“Yaşayacak harika bir yerim, iyi para kazandığım bir işim ve yanımda Lacey vardı. Daha ne isteyebilirdim ki?” Tommy arkasına yaslandı. “Para her şeyi satın alabilir.”

“Arkadaşlığını sattın mı yani?”

“Aramızdaki tam olarak arkadaşlık değildi, her şeyi Lacey için yaptım dedim ya. Sonra benden çocukların vaftiz babası olmamı istedi. Artık onlarla kalmak zorunda olduğumu biliyordum. Chris’e bir şey olursa yanlarında olmalıydım. Onlar benim ailemdi. Rick hâlâ öyle.”

“Lacey ve Todd’ın kaybı seni de derinden etkilemiş olmalı.”

Tommy önemsemez bir tavırla başını salladı. “Sana söylemiştim, bu, benimle ilgili değil. Tıpkı seninle ilgili olmayan, kumsaldaki o gece gibi.”

Birkaç gün önce olsa Victoria buna inanırdı. Şimdiyse inanmış gibi yapmak zorundaydı. “O hatayı tekrar yapmayacağım,” dedi. Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. “Chris’in bana sunduğu fırsatlardan yararlandığım için artık daha az suçluluk duyuyorum.” Tommy’nin aklını yeterince çeldiğini umuyordu. Gördüğü sinsi gülüş ona gerekli onayı vermişti.

Tommy elini Victoria’nın ayak bileğinin üzerine koydu. “Sen ve ben birlikte-”

Victoria, birkaç saniye içinde terli parmaklarını geri çekmezse, diye düşünürken zorlukla gülümsedi.

“Bayan Noble?”

Neyse ki içeri giren Rick istemeden de olsa yardımına yetişmiş oldu. Bacaklarını koltuktan indirdi ve ayağa kalkarken, “Rick, lütfen bana Victoria de,” dedi. Tommy’nin *arkadaşlığından* kurtulmasını sağlayan Rick’in koluna girdi ve onunla birlikte odadan dışarı çıktı. Seranın güvenli alanına girince onu serbest bıraktı. “Seni böyle aceleyle dışarı çıkardığım için özür dilerim.”

Rick gülümsedi. “Sorun değil. Babam bulaşıkları bitirdiğimizi söylemem için göndermişti beni. Sanırım sizin ne yaptığınızı bilmek istedi.”

Victoria onun gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı. “Şey, teşekkürler. Baban nerede?”

“Mutfakta, Seth’e cep telefonunu gösteriyor.” Durakladı ve yüzünü düşünceli bir ifade kapladı. “Aslında Seth’in babama gösterdiğini düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Ama o daha dört yaşında,” dedi Victoria şaşkınlıkla.

“Todd ve ben o yaştayken internet oyunlarına nasıl eriş-

bileceğimizi biliyorduk. Her neyse,” dedi Rick ve kolunu tekrar uzattı.

Victoria uzatılan kolu memnuniyetle kabul etti ve mutfak doğru yürüdüler. Seth, Chris’in göğsüne sokulmuş bir hâlde kucağında oturuyordu. Kafa kafaya vermiş, cep telefonuyla oynuyorlardı.

“Tekrar olmaz.” Chris omzunun üzerinden onlara baktı. “Oğlun üç taş oyununda usta,” dedi Seth’i gıdıklarken.

Seth kıkırdadı. Oğlunun bu halini Victoria ağzı açık izliyordu. “Tanrım,” diyerek Rick’e tutundu.

“Ben kazandım.” Seth telefonu kapı ve Chris’in kucağından inerek Victoria’nın yanına gelip ekranı ona gösterdi. “Bak.”

Rick kolunu serbest bırakınca Victoria yere çöktü, Seth’in gönüllü ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve oğlunun kazandığı oyuna hayranlıkla baktı; konsantrasyon isteyen zor bir oyundu. Seth’e sarılmak, özel hissettirdiği için teşekkür etmek istedi ama yapamadı. “Aferin,” dedi. “Oynamak hoşuna gitti mi? Belki yarın biz de oynayabiliriz.”

Seth, başını salladı. “Tamam,” dedi ve onu kucağına almak için bekleyen Chris’in yanına geri döndü.

Victoria’nın içi dalgalanıyordu, titremesini durdurmak için derin bir nefes alıp su ısıtıcısını çalıştırarak kendini meşgul etti. “Çay isteyen var mı?”

“Hayır, teşekkürler, Bayan Noble,” dedi Rick. “Odama çıkıyorum, film seyredeceğim.”

“Burada seyredebilirsin,” dedi Chris oyundan başını kaldırarak. “Kendini odana kapatma.”

“Kapatmıyorum, sabah görüşürüz. İyi geceler Seth ve Bayan Noble.”

Rick mutfaktan çıkarken Victoria ona el salladı. “İyi uykular, Rick.”

“Ah, hayır. Tekrar mı?”

Chris’in bağırışını duyunca Victoria etrafında döndü ve

Seth'i ellerini havaya kaldırmış bir şekilde gülerken buldu. "Biz oynarken de böyle mi olacak?" diye sordu.

"Evet." Seth kollarını aşağı indirdi ve esnemesini bastırma-ya çalıştı. "Lütfen, bana başka bir oyun göster."

Chris, Victoria'ya baktı ve onun olumsuz anlamda başını salladığını gördü. "Bu gecelik bu kadar yeter. Teşekkürler Seth ama gururum başka bir yenilgiyi kabul etmez." Telefonunu cebine koydu. "Uyku zamanı geldi, yatağına gitmeye hazır mısın?"

Seth onun kucağından yere zıpladı. "Evet, Rick sarılmam için bana örümcek verdi."

"Örümcek mi?" Victoria, Chris'e meraklı bir bakış attı, oğlunun açıklamasıyla kafası karışmış görünüyordu.

Chris sırıttı. "Evet, örümcek. Siyah, tüylü, her bir yanında bacakları var. Yaklaşık bu büyüklükte."

Victoria, Chris'in elleri arasındaki mesafenin yaklaşık yirmi santim olduğunu tahmin etti. "Gerçek değil, değil mi?" Seth'in örümceklere karşı huzursuz edici bir düşkünlüğü vardı ama neyse ki evcil hayvan olarak bir örümcek istemiyordu. Yani henüz istemiyordu.

"Panik yapma," dedi Chris. "Sadece yumuşak bir oyuncak. Oğlanların ikisinde de vardı. Rick onların koruyucusu olmuştu. Şeyden beri..." Koluyla masayı sildi ve sonra da hiçbir şey söylemedi.

"Todd öldüğünden beri," dedi Seth. Bu açıklama iki yetişkinin de dengesini bozmuş gibiydi. Victoria'nın kendine gelmesi birkaç saniye sürdü ama Chris pek çok kalp atımı süresince rüzgârda sallanmış gibi görünüyordu. "Rick söyledi," diye devam etti Seth. "Ayrıca örümceğin yedi bacağının olmasının bence sakıncası yok."

Victoria, Chris'i izliyordu. Gözleri ruhunu yitirmiş gibi görünmüyordu. Temkinli bir şekilde elini onun omzuna koydu.

Chris tekrar ana döndü ve Seth'e baktı. "Yedi bacaklı mı? Todd'ın örümceği sende mi? Rick'in kendi örümceğini verdiğini sanmıştım."

“Evet. Rick, Todd’ın mutlu olacağını söyledi.”

Victoria rahatsız olmuştu. Kardeşinin değerli bir eşyasından ayrılma cesaretini gösterdiği için Rick’i takdir ediyordu ve ona müteşekkirdi, ancak Chris’in üzülmelerini istemiyordu. Örümceğin geri alınması gerekirse Seth’le sorun yaşayacakları da açıktı.

Chris, çocuğa uzandı ve saçlarını okşadı. “Sorun değil. Daha iyi bir koruyucu düşünemezdim. Rick’in kararı ve ben de doğru olduğunu düşünüyorum.” Gülümsedi. “Todd, örümceğin bacaklarından birini çakıyla kesmişti, böylece hangi örümceğin ona ait olduğunu biliyordu. Çok acımasızca bir çözümdü ama işe yaramıştı.”

Seth elini pantolonunun cebine soktu ve cılız, tüylü, siyah, solucan gibi bir şey çıkardı. “Rick, bana bacağı da verdi.”

“Ha! Demek saklamış. Yıllar önce attığını düşünüyordum.” Chris incelemek için Seth’ten izin istedi ve bacağı eline aldı. Kısa süre sonra da geri uzattı. “İstersen tekrar dikebiliriz.”

“Hayır, teşekkür ederim. Yediye severim, yedi favori rengim var ve yedi çeşit cips seviyorum, ayrıca yedi tane arkadaşım var.”

“Ve bu da yedi bacaklı.” Chris, Victoria’ya bakarak gülümse-di. “Komik çocuklar.”

Victoria uzaklaşarak ek binanın kapısını açtı. “Saat yediyi geçiyor Seth, yatma vakti. Bacağı da getir.”

Chris arkasına yaslanırken, “Hey dostum, iyi geceler sarılması için çok mu büyüksün?” diye sordu. Kollarını iki yana açtı, Seth hiç tereddüt etmeden kendini onun kollarının arasına attı. “Harika bir sarılman var, evlat. Pratik mi yapıyorsun?” Chris, onun yüzünü görmek için eğildi. Sonra Victoria’ya baktı ve sadece dudaklarını oynatarak, “Gülümsüyor,” dedi. “Ve sen de öyle.”

Öyle miydi? Victoria kendini durduramıyordu. Sevddiği adamın, oğlunu kucaklayan görüntüsü vücudunun etrafında uçuşan bir milyon his gönderiyordu.

“Yatma vakti.” Chris, Seth’in sırtını okşadı ve onu Victoria’ya yönlendirdi. “Sana içecek bir şeyler hazırlayacağım. Geri döndüğünde hazır olur.”

Victoria teşekkür etti ve ek binanın merdivenlerinden aşağı inerek Seth’e yol gösterdi. Seth ona karşı çıkmadan içeri girip banyoya gidince rahat bir nefes aldı. “Bu gece örümceklerle yatmak ister misin?” diye sordu Seth’in diş fırçasının üzerine macun sıkarken. Sonra fırçayı oğluna uzattı. Eğer almazsa ısrar etmeyecekti, çünkü şu ana kadar akşam güzel geçmişti ve kavgaya etmek istemiyordu. “Dişlerini fırçalamak istiyor musun?”

Seth, “Evet,” diyerek fırçayı aldı.

Oğlu aynadaki yansımasına bakarak dişlerini büyük bir gayretle fırçalıyor, Victoria da klozetin üzerine oturmuş, onu izliyordu. “Mükemmel iş çıkardın,” dedi oğlunun işi bittiğinde. “Yüzünü ne kadar iyi yıkayabildiğini de bana gösterir misin?”

Seth fırçayı lavabonun kenarına bıraktı, minik elleriyle yüzünü güzelce yıkadı ve havluyla kuruladıktan sonra Victoria’ya baktı. Victoria başını sallayarak onu alkışladı, çünkü işini eksiksiz yapmıştı. Sorumluluğu ona vermesini ne sağlamıştı bilmiyordu ama basitçe olmuştu işte. Belki de sadece annelik içgüdüydü.

Tuvalet ve el yıkama işinden sonra yatak odasına geçtiler. Seth yorganın altına girdi, bir elinde örümcek ve diğer elinde bacakla, her biri öncekinden daha uzun olmak üzere gözlerini birkaç kez kapatıp açtı.

“İyi geceler, Seth,” diye fısıldadı Victoria. “Seni seviyorum.”

“İyi geceler,” diye karşılık verdi Seth.

Oğluna merak içinde baktı. Noel bitmişti ama Seth ona *iyi geceler* dileyerek mükemmel bir hediye daha vermişti.

“Bir hafta daha kalmaya karar verdim.”

Mutfaktan yankılanan Tommy’nin sesi ek binaya kadar ulaşınca, Seth’e son bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Alçak sesle lanet okuyarak bağlantı kapısına ilerledi. Birkaç dakika

önce aklında sadece Seth vardı, şimdiyse aklına Tommy ve Lacey'nin düşünceleri ve Tommy'nin anlattıklarını Chris'e nasıl söyleyeceğinin soru işaretleri dolmuştu. Kapının arkasında sessizce durarak konuşmaları dinledi.

"Vicky'yle uzun bir sohbet ettik ve bir süre daha buralarda takılmama degeceğine karar verdim. Onun beni istediğini biliyorum, ayrıca ateşli sevişen biri olduğunu düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun, Chris?"

"Senin pislik herifin teki olduğunu ve en kısa sürede buradan gitmenin iyi olacağını düşünüyorum. Sabah her şeyi Rick'e anlatacağım. Defolup gitmemen için bir nedenin kalmayacak."

Tommy'nin sinir eden gülüşüyle Victoria'nın içi erozyona uğradı. *Aşağılık, iğrenç, itici herif!*

"O, seninle yatmayacak," dedi Tommy. "Ona Lacey'nin HIV konusunu anlatacağım. O zaman seninle hiçbir şey yapmak istemeyecek. Aslında bu hikâye ortaya çıktığında hiç kimse seninle bir şey yapmak istemeyecek. Hatta kendi oğlun bile."

Duydukları Victoria'yı yeterince germişt, nefes alacak cesareti kalmamıştı. Ayak sesleri mutfaktan uzaklaşıyordu. Umarım Tommy'nindir, diye düşündü. Kapı çalınınca yerinde zıpladı. Derin bir nefes alarak kapıyı araladı. Elinde iki fincan çayla Chris karşısında duruyordu.

"Salona geçiyorum. Gördüğün gibi çay da hazır."

"Benim mutfığa geçelim," dedi Victoria, onu bekleyen zorlu konuşmanın farkındaydı. "Seth'ten fazla uzaklaşmasam iyi olacak."

Chris içeri girip kapıyı ayağıyla kapattı ve koridor boyunca yürüyen Victoria'yı mutfığa kadar takip etti. "Neden Tommy seninle ilgili bir şansı olduğunu düşünüyor?" diye sordu fincanları masanın üzerine bırakırken. Sonra da sandalyelerden birine oturdu.

Victoria, "Sadece seni kıskırtıyordu," dedi. Sandalyeye otururken bir tepki bekledi ama Chris'in dudakları kapalıydı, hiçbir şey söylemiyordu ve tedirgin görünüyordu. "Anlaşılan başarılı olmuş."

“Oturma odasında ne hakkında konuştunuz?” Chris arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı, ellerini de başının arkasında kenetledi. İlgisiz görünmeye çalışıyordu ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Ayağının ritmik bir şekilde sallanması onu ele veriyordu.

Victoria fincanını ellerinin arasına aldı. En doğru cevabın ne olacağını düşünüyordu. “Onu Hollywood’a götüren nedeni merak ediyorum,” dedi. Bilerek üstü kapalı bir cevap vermişti. Planını saklayarak Chris’i kendinden uzaklaştırma riskini aldığının farkındaydı, fakat söylerse onun şiddetle karşı çıkacağını biliyordu. EweSpeak’te hissedar olduğunu da söylemesi gerekirdi ama Chris’in bunu duymaya hazır olduğundan emin değildi. Bir de Tommy’nin Lacey’yle olan birlikteliği vardı. Bu konuyu ona nasıl söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Neden?” Chris’in rahat duruşu savunmaya dönüşmüştü, kollarını göğsünde birleştirdi. “Bu ani ilginin nedeni ne?”

“Bu ani sorgulamanın nedeni ne?”

Chris’in kaşları çatıldı, genelde yumuşak kıvrımlara sahip olan dudakları ince ve sert bir çizgi halini aldı. Victoria tutarlıydı, bu yüzden Chris’in bıçak gibi keskin bakışları onu parçalara ayırmıyordu. “Çünkü onun burada kalmasının sebebi sensin.”

“Anladığım kadarıyla asıl sebep sana birkaç gün süre vermiş olması.”

Chris sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve masaya yaslandı. “Bu, acı çekmemi uzatıyor, azaltmıyor.”

Victoria irkildi. Tabii ki öyleydi. “Özür dilerim,” dedi çayın üzerindeki kabarcıklara yoğunlaşarak. “Onu teşvik etmeyi amaçlamamıştım.” İçinden kendi kendini azarladı. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun Chris için daha fazla acıya ve ızdıraba neden oluyordu. Daha da kötüsü, planının olumlu sonuçlanacağına dair bir garanti de yoktu. Chris’in ve Rick’in durumunu yüz kat daha kötü yapabilirdi. Derin bir nefes alarak bakışlarını ona çevirdi. “Sana bir şey söylemek zorundayım,” dedi.

Chris’in gözleri şüpheyle parladı. “Devam et.”

Onun gözlerinde gördüğü şüphe Victoria'nın geri adım atmasını sağladı. Eğer şimdi her şeyi anlatırsa yeni başlangıçlar alevler içinde yanar, geriye külden başka bir şey kalmayabilirdi. Külleri gömmek zorundaydı, geçmişinin hemen yanına... İstem-siz bir şekilde kelimeler dudaklarından döküldü. "Yarın Londra'ya gitmek zorundayım."

Yangını söndüren kelimeler Chris'in kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Öyle mi?"

Victoria başını salladı. "Dairemden birkaç şey almam ve faturaları ödemem gerekiyor." Tommy'yi araştırdıktan sonra ona gerçeği anlatacaktı. Eğer Tommy'yi kaçırmaya yetecek delilleri toplayabilirse her şey tamam olacaktı.

"Biraz ani oldu."

"Seth'in de kuzenlerini görmesini istiyorum."

"Noel'de görüştüler ya."

Victoria ayağa kalkıp fincanını lavaboya bıraktı ve tezgâha yaslandı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Chris omuzlarını silkerek kapıya yöneldi. "Öğleden sonrası-nı düşündüm... Her neyse, geri döndüğünde görüşürüz," dedi ve mutfaktan çıktı. Çok geçmeden de bağlantı kapısı kapandı.

Bölüm Yirmi Dört

JulietteHigham@EweTwo

EweSpeak ofisi bugün çok yoğun. @EweOne geldi ve küçük kuzusunu kuzenlerini ziyarete getirdi. Artık Çoban Kızı ben değilim. #kutsandım

“Bu ofise biraz renk lazım.” EweSpeak’teki masasında oturan Victoria odanın içine eleştirel bir gözle baktı. “En son deko-re edilmesinin üzerinden ne kadar zaman geçti?”

Juliette güldü. “Geçen sene yaptırmıştık ve sen beyaz ol-masında ısrar etmiştin.”

“Zor bir zaman geçiyordum galiba. Her neyse, Annabel ne-rede?”

“Menajeriyle öğle yemeğinde, uzun sürebilir. Ona özel bir şey için mi ihtiyacın vardı?”

“Sadece devreye girdiği için teşekkür etmek istemiştim,” dedi Victoria. Masasının üzerine oturan Juliette’e baktı. “Bu-nun işe yarayacağını düşünüyor musun?”

Juliette anında cevap verdi. “Kesinlikle evet, o harika biri, çabuk öğreniyor ve kendinden ödün vermiyor. Japonya’ya gitti-ğinde onu özleyeceğim.”

“Ah, Japonya. O burada yokken işe gelmemi ister misin?”

Karşısındaki kız kardeşi olduğu için bunu önermişti, başka bir sebebi yoktu. Bir zamanlar olduğu gibi, EweSpeak aldığı kararlarda hâlâ etkendi. "Kaledeyken uzaktan çalışabilirim. Benim için sorun olmaz."

"Evet, olmayacağını biliyorum." Juliette, onun eline hafifçe vurdu. "Üstelik burayla ilgili endişelenmediğini de düşünüyorum."

"Benim endişelendiğim sensin."

"Gerek yok, iyi vakit geçiriyorum."

Juliette'te gerçekten bir parlama vardı. "Hamile değilsin, değil mi?" diye sordu Victoria.

"Tanrım, hayır. Dört tane yeter."

"Yani sadece hayattan zevk alıyorsun, öyle mi?"

Juliette masadan aşağı indi ve Victoria'ya döndü. "O kurul üyelerinden kurtulmak burada çok fazla değişikliğe neden oldu. Herkes halinden memnun. Annabel, personeli çok iyi etkiledi."

Victoria tek kaşını havaya kaldırdı. "Yani demek istediğin Annabel, sıkıcı ve baskıcı Victoria'dan daha mı eğlenceli?"

Julitte evlilik yüzüğüyle oynarken çekimser bir şekilde başını salladı.

Victoria ciddi yüz ifadesini daha fazla koruyamadı ve içinde tuttuğu duyguları gülümseyerek dışa vurdu. "Senden bunları duymak çok rahatlatıcı." Kız kardeşinin sessizce teşekkür etmesini izledi. "Bu şirketin insan etkeni sensin, Joo. Şu anki başarısı senin sayende ve işler yolunda gittiği için memnunum." Yerinden kalktı ve şaşkın bir şekilde ona bakan Juliette'e sarıldı.

"Buranın başarılı olmasını biz sağladık Victoria ve seninle çalışmayı özleyeceğim. Uzun süredir ortağız."

"Daha uzun süredir de kız kardeşiz."

Birbirlerinden uzaklaşırken gülümsediler.

"Doğru şeyi yapıyorsun, biliyorsun değil mi?"

Victoria başını salladı. "Evet, bunu hissedebiliyorum."

Juliette öğle yemeğine çıkmıştı. Bu sayede Victoria da Tommy Stone araştırmasında yol katedecek fırsatı bulmuş oldu. Sorun suydı, ne kadar çok şey öğrenirse o kadar çok şeyi ortaya çıkarması gerekiyordu. Adamın Cotswolds Way'e kadar uzanan bir hikâyesi vardı. En dikkat çekici bilgi, İngiliz bağlantılarının Tommy'nin gerçek adını ortaya çıkarmasıydı.

Ofis kapısı açıldığında bilgisayarının monitörünü kapattı. Juliette'i bunun içine sokmaya gerek yoktu. "Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu Juliette ceketini asarken.

Victoria dikkati dağılmış gibi davrandı. "Hı? Ah, evet. Dosyalarımı temizliyorum, düzenleme yapıyorum. Kişisel bilgilerimi de aktaracağım. Artık onları burada tutmanın bir anlamı yok." Çantasına uzandı ve bir taşınabilir bellek çıkardı; Tommy'nin bilgilerinin bir kopyasına ihtiyacı vardı.

Juliette masanın kenarında dikiliyordu. Asık suratı kambur duruşuyla uyum sağlıyordu. "Burada olduğuna dair bütün izleri siliyorsun."

Bu, Victoria'nın o sırada düşündüğü bir şey değildi ama bunu bir bahane olarak kullandığı için artık gerçekleştirmek zorundaydı. Bitmeyen listesine eklenen bir başka şey daha çıkmıştı. "Bütün izleri değil," dedi Juliette'e bakarak. "Bu iş yaptığımı dair çok fazla iz var." Gülümsedi ve sandalyesini geri itti. "İkili sistemde benimle ilgili bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum ve planladığım şey bu gece geri dönmekti."

"O zaman kal, dairen hâlâ boş. Seth'in kuzenleriyle biraz daha vakit geçirmesine izin ver. Bu sırada sen de görünmez kadın olmayı başarabilirsin ve yarın da Anna'yı görebilirsin." Juliette gülümseyerek öne uzandı. "Birlikte kahvaltı yapabiliriz, sen de bana Chris Frampton'ı anlatırsın."

"Haklısın, böylece Weymouth'a götüreceğim eşyaları hazırlama şansım da olabilir. Annabel'i de bu işten kurtarmış olurum." Burada kalmak istemiyordu, çünkü o yokken Tommy'nin olay çıkarmasından korkuyordu ama başladığı işin sonunu da

getirmeliydi. Yani kişisel dosyalarını silmeliydi. “Pekâlâ. Birlikte kahvaltı yaparız,” dedi.

Rick izin isteyip mutfak masasından kalkınca Chris, Tommy’ye ters ters baktı. Piç herif, masaya oturduklarından beri alaycı göndermelerde bulunuyordu. Neyse ki Rick bunların altında bulunan tehditlerin farkında değildi.

“Vicky’nin onunla birlikte gitmemi istediğini söylemiş miydin?” Tommy ellerini birleştirdi ve karnının üzerine koydu. “Evet, bir oda tutmuş. Kim bilir aklında neler var. Benden hoşlandığını sana söylemiştim, değil mi?”

Chris yemi yutmamaya çalıştı ama Tommy harika bir nişancıydı. “O zaman neden gitmedin?”

“Bekletme oyununu oynamaktan hoşlanırım, sonrası daha tatlı oluyor. Eminim Vicky de tatlıdır, hatta bahse girerim bal gibi bir tadı vardır.” Tommy olduğu yerde kıpırdandı. “Kahretsin, onu düşünürken bile sertleşiyorum. Gerginlik yaratıyorum, ahbap. Harika seks beklentiyle gelir. Ama şimdi gitmem gerek,” dedi. Sandalyesinden kalktı, pantolonunun önünü düzeltti ve koridorda gözden kaybolmadan önce, “Beni bekleme,” diye seslendi. “Bir süre ortalarda olmayacağım.” Merdivenleri çıkarırken pis gülüşü onu takip etti, kapı çarparak kapandığında ses kesildi.

Chris öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldı. “Piç herif!” Söyledikleri yalan olmalıydı. Hepsi. Victoria onu Londra’ya davet etmezdi.

Başını kaldırdı ve ek binaya açılan kapıya baktı. Victoria’nın ayrılması ani olmuştu, hem Londra’daki dairesinden alması gerekenler aciliyet gerektiren şeyler de değildi.

Eğer Chris’le yattığı için pişmanlık duyuyorsa ve oğlunu alarak kendi evine döndüyse bunu söylemesi gerekirdi. Chris merak içinde bırakılmaktansa bunun dile dökülmesini tercih ederdi.

Bunu öğrenmenin kolay bir yolu vardı.

Çenesini ovuşturdu ve ek binaya girmenin yararlarını ve zararlarını düşündü. Bir anahtarı vardı, dakikalar içinde içeri girip çıkabilirdi, üstelik bunu kimse bilemezdi. Hiçbir şeye dokunmazdı. Belki sadece bir iki çekmece, hepsi bu.

Kendisini azarlayarak başka yere baktı, bu isteğin bir an önce gitmesini umuyordu. Victoria'nın mahremiyet hakkı vardı. Başkasına ait olan bir yere girmek kötü bir fikirdi, hatta çılgıncaydı. Dürüst olmayan ve çaresiz bir adamın yapacağı bir işti bu. Tommy'nin ona böylesine utanç verici bir şey yaptırmasına fırsat vermeyecekti.

Sessizce mutfağı toparlarken aklı onu bağlantı kapısından dışarı, koridordan aşağı, tam da Victoria'nın kapısının önüne yönlendirdi. Lacey'nin hayalini en son bu evde görmüştü. Onu şeyden beri düşünmemişti... Victoria'yla birlikte olduğundan beri. Duvara yaslandı, bunu düşünmek kendini suçlu hissettiyordu.

Sersemlemiş bir şekilde geri dönerek seraya girdi ve bekçi koltuğuna oturdu. Burası uzun tavanı, geniş içi ve kubbeli tepeşiyle ona sığınacak bir yer sağlıyordu ama vahşi düşüncelerden koruyacak kadar sağlam bir yer değildi.

Başka bir kadınla yatmıştı. Bunu istemiş, bundan zevk almıştı...

Davranışlarının sonuçları kafasına dank ettiğinde ve durumun ağırlığı karabasan gibi üzerine çöktüğünde elini ağzının üzerine kapattı. Asla başka bir kadınla olmayacağını Lacey'ye her zaman söylerdi.

Oturduğu yerde dikleşti. Karısı hakkında daha önce düşündüğü şey şimdi utanmasına neden oluyordu. Lacey ona ihanet etmezdi; ne hayattayken ne de öldükten sonra. Tommy'nin bütün o göndermeleri ve aklına girmeye çalışması tamamen saçmalıktı. Ortalığı karıştırmaktan başka bir şey değildi. Bunları söyleyerek onun canını yarmaya çalışıyordu.

Başını ellerinin arasına aldı ve arkasına yaslandı.

Tommy'nin bir asalak gibi derisinin içine işlemesine, ikiyüzlülük ve aldatmayla onu zehirlemesine izin vermişti. Eğer Tommy, Lacey'yle yatmış olsaydı onun HIV'i olduğunu bilirdi. Lacey ona söylemiş olurdu.

Şimdi her şeyi anlıyordu; Tommy ve Lacey arasında hiçbir şey yoktu ve bunun aksini düşündüğü için bir aptaldı.

Vicdanı bir kaktüsün iğneleri gibi canını acıttı ve kendini, Victoria'yla yatmak için bu aldatma hikâyesini bir bahane olarak kullandığına ikna etti.

Seth ve kuzenlerini uykuya yatıran Victoria, Juliette'in evinden ayrılmış, ofise geri dönmüştü. Gece boyunca çalışmaya-
cağına dair kız kardeşine verdiği söz bozulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Çünkü saatler geçtikçe Tommy Stone'un adıyla birlikte gelen çamurun içine saplanıyordu. Gerçek ismiyle; Max Cooper'ın.

Max Cooper, Bristol'da doğmuştu, finans işinde çalışmış ve Londra'da hapse atılmıştı. Victoria'nın bağlantı kurduğu kişi mahkeme kararını göndermişti, yanında sanığın haberlerde gösterilen renkli fotoğrafı da vardı. Finansal danışman olarak çalışan Cooper, yirmi ay boyunca yolsuzluk yapmış ve iki yıl hapis cezasına çarptırılmıştı.

Victoria ekranı aşağı kaydırды. Gelen bilgi onun bir yıl sonra serbest bırakıldığını ve sonra da ismini değiştirdiğini söylüyordu. Lisansını ve ününü kaybetmiş olduğu açıktı, bu yüzden finans sektörüne geri dönmesinin bir anlamı yoktu. Ama ismini değiştirmiş olması şaşırtıcıydı. Bu, yolsuzluk konusunda şansını tekrar deneyeceği anlamına geliyordu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, esneyerek kollarını gerdi. Tommy'nin ona anlattıkları ve şu an öğrendiği bilgiler neler olduğunu az çok ortaya koymuştu. Birincisi, oğullarının suç yüzünden utanan aile onu evlatlıktan reddetmişti. İkincisi, İngiltere'de iş bulmakta zorlanmış, her şeye sıfırdan başlamak için Amerika'ya gitmişti. Üçüncüsü, kolay yoldan para kazan-

manın tek yolu olarak yolsuzluğu biliyordu ve dördüncüsü, Amerika'da iki işi vardı; birincisi film stüdyosundaydı, ikincisi de Framptonlardı.

‘Yaşayacak harika bir yerim, iyi para kazandığım bir işim ve yanımda Lacey vardı.’

Uyku moduna geçen monitörde Chris Frampton'ın yüzü belirdi; esmer, muhteşem ve seksi, muhtemelen düşündüğünden birkaç bin dolar daha fakir.

Victoria iç çekerek fareyi hareket ettirdi ve monitörü canlandırdı. Yapacağı şey ahlak dışıydı ve affedilemezdi ama geçerli sebepleri olduğu için devam edecekti. Chris'in bilgisayarında yönetici imtiyazları olması ve Victoria'nın onun isteği üzerine yüklediği uzaktan yönetme yazılımı da işini kolaylaştırıyordu. Chris'in bilgisayarını açık bırakmış olması büyük bir bonustu ve hiçbir teknolojik bilgisinin olmaması da Tanrı'nın bir armağanıydı.

Victoria söylemediği sürece onun özel dosyalarına ulaştığını Chris bilemezdi.

Bir saat sonra Chris'in hesaplarındaki dengesizlikleri fark etti. Daha makul taleplerin düzenli giderleri sisteme iki kez girilmişti. Ayrıca nakit çekimler de vardı, not olarak 'yapımcıyla yemek' ya da 'oğlanlara sürpriz' gibi gereksiz detaylar belirtilmişti, en son alınan şey Ducati Panigale'dendi. Motosiklet, iş aracı olarak sınıflandırılmıştı; belli ki Tommy izlerini saklama ihtiyacı duymuyordu. Ya Chris'in hesaplarını kontrol etmeyeceğine güveniyordu ya da basitçe umursamıyordu. Victoria sonuncusunda karar kıldı. Tommy çok uzun süredir hayatına çalarak devam ediyordu, bu da onu kayıtsız birine dönüştürmüştü. Kendisini dokunulmaz olarak görüyor olmalıydı.

Küstahlığı sonu olacaktı.

Tommy'den kurtulmaya yetecek kadar kanıta sahip olduğuna emin olduktan sonra bilgileri taşınabilir belleğe kopyalayıp çantasının içine attı ve bilgisayarını kapattı. Tüm bunları Chris'e söylemek artık göreviydi, bilgileri nasıl kullanacağı ise ona kalmıştı.

Arabasına binmeden önce omzunun üzerinden son bir kez binaya baktı. "Hoşça kal, EweSpeak," dedi. "Kendine iyi bak."

Chris yatağında yan döndü ve saatine baktı, iki buçuktu ve hâlâ Victoria'dan haber alamamıştı. Demek doğruydu, korktuğu için Londra'ya dönmüştü. Pekâlâ, bu iyiydi, çünkü yatmalarının bir hata olduğunu düşünen tek kişinin Chris olmadığını gösteriyordu. En azından birbirleriyle yüzleşmek zorunda değillerdi ve Rick uzun bir vedadan kurtulmuştu.

Yorganı tekmeledi ve ayağıyla yatağın kenarına itti. Burada ilgisini çekecek bir Victoria olmadığından Tommy'nin basıp gitme ihtimali de yüksekti. Ama onun, tehdidini gerçekleştirme- den gitmeyeceğini biliyordu. Belki de Rick'in gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti. Chris'i endişelendiren şey haberin veriliş şekliydi. Ona her şeyi anlatmalıydı; Lacey'yi, film kariyerini, HIV olayını, Victoria'nın gitme nedenini. Her şeyi açığa çıkarmış olacaktı ama bununla baş etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu, bunu yapmak zorundaydı. Kimse geleceğin ne getireceğini bilemezdi. Belki zamanla Rick yeniden yaşamayı, Chris de yeniden sevmeyi öğrenirdi.

Her ne olarsa birlikte olacaklardı; baba ve oğul olarak. Belki de ihtiyaçları olan sadece buydu.

Bölüm Yirmi Beş

RickFrampton@SonoStar

Tommy Stone'un gönderilerini şimdi gördüm.

@MackTheHack onun neyle uğraştığını bilmiyorum ve babamla ilgili yeni bir haber yok. ***@ChrisFrampton***

#reklamkampanyasımı?

Dört saatten az uyuyan Victoria, Juliette'in ona uzattığı ekstra sert kahve için minnettardı. Kokusu istenen etkiyi yaratıyor, düşüncelerinin yerine oturmasını sağlıyordu. "Saat kaç?" diye sordu.

"Yedi oldu. İşlerini hallettin mi?"

"Yapabildiğim kadarını. Arabayı kişisel eşyalarımızla doldurdum ve depoya gönderilecek eşyaları bir odaya yığmayı başardım." Victoria kahvesini yudumladı. "Artık telefonum yanımda." Havaya kaldırdı. "Ama onu istediğimden pek emin değilim."

"Onu hiç mi özlemedin?"

"Sanırım hayır ama itiraf etmeliyim ki ihtiyacım olduğu zamanlar oluyor."

"Ve özüne dönmenin de bir sınırı var," dedi Juliette başını sallayarak.

Victoria da başını sallayarak onu onayladı. "Ankesörlü telefon bulmak ne kadar zor biliyor musun?"

Juliette kıkırdarken önündeki reçel kavanozunu açtı, bıçağı içine daldırdı ve koyu renkli sıvıyı kızarmış ekmeğinin üstüne sürdü. "Pekâlâ, şimdi planın ne?"

"Seth üzerini giydikten ve kahvaltısını yaptıktan sonra yola çıkmak."

"Geri dönecek misiniz?"

Victoria, kız kardeşine baktı. "EweSpeak için değil. O, emin ellerde."

Juliette ekmeğini tabağına bıraktı ve peçetesiyle ağzını sil-di. "Hisselerinizle ne yapacaksınız?"

"Bunu düşünmedim. Onları tutmak konusunda kararsızım, çünkü paranın beni engellediğini fark ettim. Ama EweSpeak, Seth'in geleceği olabilir. Rick'e göre oğlumun teknolojiye karşı doğal bir yeteneği varmış." İçini çekti. "Önerin var mı?"

"Evet, birkaç tane var. Seth'i şimdiden bir kalıba sokmaya çalışman yanlış."

Victoria kardeşçe yapılmış bu eleştiriyi kabul etti. "Sence hisselerimi elimden çıkarmamalı mıyım?"

"Bence onları satarsan pişman olursun."

"Sana bile mi?"

"Onları istemiyorum, Victoria. Seth on sekiz yaşına gelene kadar hisselerini elinde tut ve sonra ona devret."

Victoria bunu hiç düşünmemişti. "Benim yaptığım hataları onun da yapmayacağını nereden bileceğim?"

"Bilemezsin, bu da hayatın kendisi işte. Bazen akışına göre yaşarsın, bazen de duayla." Juliette gülümsedi ve kahvaltısına geri döndü.

"Yine mi akışına göre? Bence artık yeni cevaplar bulmalısın."

"Sonuçta işine yarıyor, değil mi?"

Kardeşi haklıydı. "Pekâlâ, karar verilmiştir o zaman. Eve gittiğimde yeni bir hesap açarım."

"Ev mi?" Juliette ona baktı. "Sanırım Portland'ı kastediyorsun?"

Sıcak, baş döndürücü bir his Victoria'nın parmak uçlarından yukarı çıkıp vücuduna yayıldı ve dudaklarına yerleşti. "Evet, Portland'ı kastediyorum."

Bu, onun için de yeniydi.

Victoria ve Seth kaleye varana kadar iki kez ihtiyaç molası vermişler ve bir kez de tartışmışlardı. Yani genel olarak yolculuk iyi geçmişti.

Seth direkt koridora koştu ve seradan geçip verandaya çıktı. Victoria onu takip etti, Chris'i bekçi költüğünde bulmayı umuyordu ama serayı boş bulunca hayal kırıklığına uğradı.

"Herhangi birini görebiliyor musun, Seth?" diye seslendi açık kapılardan içeri girerken.

Seth ağaçlık alana koştu ve, "Seni görebiliyorum," dedi.

Victoria gülümsedi. "Fazla uzaklaşma." Burada yanlış giden bir şeyler vardı. "Chris? Rick?" diye seslendi. Bel hizasına gelen bahçe duvarının yanına gidip etrafa baktı ama kimse yoktu. Balıkçı teknesi bile denizde değildi. Her şey tuhaftı. Olasılıkları düşünürken midesi bulandı.

"Vicky! Beni bıraktığını sandım."

Güçlü bir kol, beline sarıldığında dudaklarından kaçan çığlığa engel olamadı. Kendini Tommy'nin kolundan kurtararak geri çekildi.

Tommy sırtarak ona biraz daha yaklaştı. "Seni korkuttum mu?"

"Chris'i arıyordum."

"O eziği neden arıyorsun ki?" dedi Tommy, sonra ondan uzaklaşarak duvarın üzerine oturdu. "Çok seksisin. Dün gece sürekli seni düşündüm. Birçok şey yapmak istediğim bir anne-

“Hayal kurmaya devam et, Tommy,” dedi Victoria. *Ya da adın her neyse deme isteğine karşı koydu.*

“Elbette kuracağım.”

Tommy yapmak istediklerini tek bir sırtışla iletmişti. Bu ifadesi Victoria’nın midelerini bulandırdı ve içinde başka bir dalgalanmaya neden oldu. *Okyanusu düşün. Dalgalarla ve akıntıyla birlikte nefes al.* Gerginliği denize karıştığında Olivia’nın görüntüsü zihninde canlandı. Hızlı adımlarla oradan uzaklaştı ve Tommy’nin, “Ne kaçırdığını bilmiyorsun,” çağrısına cevap vermeyi reddetti.

Seth’in Rick’i bulduğunu umut ederek ağaçlık alana girdi. Büyük meşeye yaklaştığında ikisinin de ağacın dibinde olduklarını gördü. “Her şey yolunda mı, çocuklar?”

Rick ayağa fırladı, ona kısa, tuhaf bir şekilde sarıldı ve Seth’in yanına geri oturdu. “Bayan Noble... yani Victoria, sizi özledik. Londra’da iyi zaman geçirdiniz mi?”

“Günübirlik ziyaretleri severim ama bu seferki korkarım yalnızca işle ilgiliydi,” dedi Victoria yere otururken.

“Günübirlik ziyaretler iyi olur. Belki...” Rick duraksadı, önce Seth’e sonra Victoria’ya baktı. “Belki bir sonraki gidişinizde ben de gelirim?”

Victoria hevesle başını salladı. “Bu harika bir fikir, babanı da götürürüz. Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Kumsalda. Ona katılmak istiyordum ama bir süre daha burada kalmak istedim. Sana bir şey gösterebilir miyim?” Ayağa kalkıp Victoria’nın elini tuttu ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Meşenin arka tarafına geçerek gövdenin en altını işaret etti. “Babam bisikletini buraya çarpmış.”

Victoria izleri daha önce zaten görmüştü. “O gün hem baban hem de ağaç yaralanmıştı,” dedi.

“Bunu biliyor muydun?”

“Bana göstermek için sabırsızlanıyordu.” *Ya da beni öpmek için... Ya da yerdeki yaprakların üzerine uzanıp onu sevip sev-*

mediğimi sormak için. Victoria alaycı bir şekilde cıkladı. "Tipik bir erkek işte, savaş yaralarıyla övünüyor."

Rick ellerini arkasına koyarak ağacın gövdesine yaslandı. "Ağaç kabukları incinen yerleri iyileştirmezler, üstünü kapatırlar. Sanki hiç olmamış gibi gösterirler. Sanırım insanlar da bunu yapabilir."

Rick'in bu düşüncesi Victoria'yı şaşırtmamıştı. Çocuk, olayın felsefesini kapmıştı ama olaylara yaklaşma şekli endişe vericiydi.

"Demek babam seni buraya getirdi," diye mırıldandı Rick.

"Evet. Biz çıkarken."

Rick'in yüzü aydınlandı, sanki bir güneş ışını ağacın çatlaklarından sızmış ve yüzünü kucaklamıştı. "Burası onun için özel bir yer. Burayı benimle paylaşmak istediğini, çünkü beni sevdiğini ve onun geçmişine saygı duyacağımı bildiğini söylemişti." Sonra duraksadı. "Ama seni buraya getirdiğini söylememişti."

Victoria alt dudağını ısırды. Rick fiber kablolar kadar hızlı bağlantılar kuruyordu. "Bu, çok uzun zaman önceydi."

"Ama buraya getirdiyse seni sevmiş olmalı."

Bu hikâyeyi anlatmak Victoria'ya düşmezdi. "Bunu babana sormalısın."

"Sen, onu sevdin mi?"

Seth bir kökten diğerine zıplayarak ağaçtaki ize bakmaya geldi. "Orada böcekler yaşıyor," derken zıplamaya devam etti. "Böcekler hakkında bir şarkı biliyorum. Şarkıda *tık tık* diyen bir ağaçkakandan da bahsediyor."

Küçük çocuğun bu komik ve rastgele yorumu gerginliği azaltınca Victoria gülümsedi. "Öyle mi?"

"Cerys öğretti. Birlikte söylüyorduk."

Victoria'nın gülümsemesi geldiği hızla kayboldu. Seth'le hiçbir zaman şarkı söylememişlerdi. Ona ninni bile söylediğini hatırlamıyordu. YouTube'tan birkaç videoya bakıp hafızasını tazelemeliydi. "Yarın bana sözlerini öğretir misin?" diye sordu.

Seth başını salladı. “*Sallanan Korkuluk*’u da biliyorum. Dansını da yapabiliriz.”

“Dansını mı?” İpucu vermesi ümidiyle Rick’e baktı ama onun da ifadesi en az Victoria’nınki kadar boştu. “Tamam,” dedi Seth’e gülümseyerek. “Dansını da yapacağız.” Bu, harika bir an olacaktı, dünyada kaçırmayacağı bir an. İleriye doğru bir başka adım, diye düşündü. *Sallanan Korkuluk* adımı.

Rick’in sorusuna geri döndü. Hislerini sormuştu, buna cevap verebilirdi. “Ben, babanı çok sevdim. Cesaretliydi ve inanılmaz yakışıklıydı.”

Bu cevapla Rick’in yanakları kızarmıştı. “Kaç yaşındaydın.”

“On sekiz.”

Rick ciddi bir ifadeyle Victoria’nın cevabını düşündü. “Seth senin şimdi otuz beş yaşında olduğunu söyledi.”

“Seth! Bir kadının yaşını asla ortaya çıkarmamalısın.” Seth’e gülümseyerek baktı, şaka yaptığını anlamış olmasını umuyordu. Seth bir sonraki köke atlayarak oyununa devam etti; her bir köke adım attığında *tık tık* diye bağırıyordu.

“Pekâlâ, on yedi yıl önce sen ve babam birlikte miydiniz?” Victoria başını salladı, sonraki sorunun ne olacağını merak ediyordu. “Üç, dört yıl sonra da biz doğmuşuz,” dedi Rick, sonra birden kaşlarını çatı. “Peki, neden seninle evlenmedi?”

Victoria ağaçtan uzaklaştı, derin bir nefes alma isteği duyuyordu. “Gençtik, Rick,” dedi ve göz kırptı. “O zamanlar bile. Hem kim on sekiz yaşında evlenir ki?”

“Birbirini seven insanlar. Sevgi olduğu sürece yaşın bir önemi yok.” Genç çocuk yavaşça omuzlarını silkti. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

Seth’in gözünün önünde ama konuşulanları duyamayacak kadar uzak olduğuna emin olan Victoria, “Tabii, ne istersen. Bunu biliyorsun,” dedi.

Rick başını öne eğdi ve ayaklarını yere sürterek taşları eğretti otlarından uzağa tekmeledi. “Oldukça kafa dengi bir annesin.

Seth'le senin zaman zaman kavga ettiğini biliyorum ama ben de annemle kavga ederdim ve bu kavgalar onu sevmediğim anlamına gelmezdi. Todd ve ben... babamın söylediği şey neydi?" dedi ve bir an düşündü. "Buldum, kavgacı. Evet. Annem ikimizi ayrı odalara gönderir ve birbirimizle konuşmamamızı söylerdi. Bazen annem ve babam da birbiriyle konuşmazdı."

Victoria onu dikkatle dinliyordu; kıpırdamadan ve sessizce. Belli ki Rick'in konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Babamla kavga etmek istemiyorum, onu üzmem istemiyorum ve seninle görüşmeden önceki haline dönmesini istemiyorum. Annem hakkındaki sırları da biliyorum ve sanırım Tommy de biliyor..." Duygularına yenik düşen Rick'in yanaklarından aşağı süzülen yaşlar kelimelerini bastırdı.

Victoria onu tuttu ve izin verdiği ölçüde sıkıca sarıldı. "Ne biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Her şeyi," diye hıçkırdı Rick. "Annem yetişkin filmlerinde oynuyordu ve HIV'di. Todd da biliyordu. Bunları bulan da zaten oydu. Babamın masasında bulduğu bir dosyayı ve çekmece-sindeki DVD'leri bana göstermişti. Onun yeni numarasını bulmak için gizlice odasına girmiş ve onları bulmuştu. HIV'in ne demek olduğunu bilmiyorduk, bu yüzden internette aramıştık. Ne demek olduğunu bir türlü anlayamadığımız için babama soracaktık ama sonra... sonra o kaza oldu. Bunları bildiğimi babama söyleyemedim, hatta bütün o terapistlere ve doktorlara da söylemek istemedim, bu yüzden konuşmadım." Dürdü ve büyük, derin bir nefes aldı. "Babamın beni bırakmasını istemiyorum, Victoria."

Eğer Rick yerine acı çekebilseydi Victoria bunu yapardı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, çıkardığı nazik ses tonuna kendi de şaşırarak. "Baban seni seviyor ve senin mutluluk olmanı istiyor. Sana söz veriyorum, seni asla terk etmeyecek."

Rick geri çekildi, kırmızı gözleri Victoria'nın kollarını aradı. "Seni terk etti ama!"

Bölüm Yirmi Altı

TommyStone@TommyStone
@MackTheHack Sen zavallısın.

Victoria, Rick'in saçlarını yüzünden çekti. "Ben böyle bir şey asla söylemedim."

"Ama seni seviyordun, sonra annemle evlendi."

"Rick, sevgi türlerini birbirine karıştırmamalısın," dedi Victoria. "Romantik sevgi vazgeçilebilir bir sevgidir ve farklı insanlara karşı hissedilebilir. Ancak anne baba olarak çocuklarımıza duyduğumuz sevgi bundan çok farklıdır ve asla ama asla değişmez." Onu omuzlarından tutup biraz geri itti ve yüzüne ciddi bir ifade yerleştirerek gözlerinin içine baktı. "Chris'in seni ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Son iki yılda yaptığı her şey senin hayatını iyileştirmek içindi. Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak, ikiniz de sizin için çok önemli olan iki insanı kaybettiniz ve anladığım kadarıyla ikiniz de olan bitenden kendinizi sorumlu tutuyorsunuz." Rick başını salladı. "Değilsiniz," diye devam etti Victoria. "Annen o durumdaki her annenin yapacağı şeyi yaptı. Seni korudu ve kardeşini kurtarmaya çalıştı."

"Ama onu durdurmalıydım."

“Nasıl?” Victoria onu konuşturmak istiyordu, düşüncelerini dışarı vurmasını, onları rüzgâra haykırmasını istiyordu. “Beni ikna et.”

“Daha çok çaba sarf etmeliydim.”

“Yani onu durdurmayı denedin, öyle mi?”

“Beni geçiştirdi. Bebek gibi davranmamamı, yalnızca babamın motosikletinin tamire ihtiyacı olup olmadığına bakacağını söyledi. Annem ve babam ofisteydi. Tommy’nin nerede olduğunu hatırlamıyorum.” Rick duraksadı ve nefes alışını düzenledi. “Todd, babamın yedek anahtarlarını aldığında bunu yapacağını biliyordum. Ona bu kadar aptal olmamasını söyledim ama güldü ve motosikleti çalıştırdı. Ofise koştuğumda annem koşarak dışarı çıktı. Ayakları çıplaktı. Arenaya koştuk ama annem dışarıda beklememi söyledi. Öfkeliydi, bana bağırıyordu. Sonra bir patlama oldu ve her yer parladı. Ardından fark ettiğim ilk şey etrafımın polislerle, itfaiye çalışanlarıyla ve siren sesleriyle çevrili olduğuydu. Babamın film setlerinden birinde gibiydim ama bunun gerçek olduğunu biliyordum. Babam arenaya giden kapıları kilitlemediği için bunun onun suçu olduğunu söylüyor. Ama bu, bir şeyi değiştirmezdi. Todd’da yedek anahtar vardı. Babamın alacağı hiçbir önlem onu durduramazdı.”

“Ve senin de yapabileceğin bir şey yoktu.” Victoria, Rick’i bıraktı ve çenesini yukarı kaldırdı. “Todd, o motosikleti kullanmaya kararlıydı ve yaşananlar da kesinlikle bir felaketti. Bu, seninle sonsuza kadar kalacak ama Todd ve annen, babanla senin iyi anıları hatırlayarak yaşamanızı isterlerdi. Ettiğiniz kavgaları, Todd’la ayrı odalarda oturuşunuzu, brokoli yiyeceğinizi, kısacası her şeyi kalbinde suçlulukla değil, sevgiyle hatırlamalısın. Baban, senin gülümsediğini görmek istiyor Rick ve seni asla bırakmayacak.”

Victoria başını kaldırdığında Chris’in onlardan on adım ötede durduğunu gördü, yüzü bembeyazdı ve Seth’e sarılmıştı. O zamana kadar orada olduğunu fark etmemişti ama yüz ifadesi, hepsini olmasa da konuşulanların çoğunu duyduğunu gösteri-

yordu. Rick hâlâ babasının varlığından habersizdi. “Baban burada,” dedi Victoria geri çekilirken. Chris’e gelmesini işaret etti.

Seth kendini onun kollarından kurtararak Victoria’ya koştu. “Herkes üzgün,” dedi ve tutması için elini Victoria’ya uzattı. “Chris ağlıyor. Ona kendi mendilimi verdim. Bana sarıldı. Rick’e sarılmalı mıyım?”

Victoria’nın kalbi acıyla sıkıştı. Sonra başını iki yana salladı ve Seth’i kaleye doğru yönlendirdi. Chris’in yanına gidip ıslak yanağını elinin tersiyle sildi. “Lacey’yi biliyor,” dedi nazikçe. “İki yıldır biliyormuş. Ve hepsi bu değil. Onu terk edeceğinden endişe duyuyor.”

“Anlamıyorum,” dedi Chris.

Victoria, Seth’i devam etmesi için teşvik ettikten sonra Chris’i dirseklerinden tuttu ve onu taşlı patikadan çıkardı. “Rick’in onun için burada olduğunuza inanmaya ve annesi hakkındaki gerçeği anlamaya ihtiyacı var. Tommy’nin bildiğinin de farkında. Sanırım tartışmanızı duymuş. Güçlü ol! Oğlunun sana ihtiyacı var. Elimden geldiği kadar Tommy’yi oyalarım. Rick’le uzun bir konuşma yapmanızın zamanı geldi.”

Chris gözlerini silerek başını salladı. “Peki,” dedi.

Sesi kuru ve boğuk olsa da titrememişti, bu da Victoria’da hayranlık uyandırmıştı. Baş başa kalan baba ve oğul işleri yoluna koyarlardı.

Victoria kaleye giden yola çıktığında arkasına dönüp bakmadı.

Seth onu verandada bekliyordu. “Tommy, Chris’in sandalyesinde. Chris buna kızar mı?”

“Hayır, kızmaz,” dedi ve Seth’i seradan geçirerek mutfağa götürdü. “Ellerini yıka. Ben de içecek bir şeyler hazırlayayım.”

Son yirmi dört saat içinde öyle çok şey olmuştu ki bu bilgileri nasıl işleyeceğini bilmesi zordu. Victoria’nın sahip olduğu tüm sorular daha fazla soruya neden oluyordu.

Seth’e çilekli süt hazırladı, bağlantı kapısını açtı ve onu ek

binaya gönderdi. "Bir dakika sonra geleceğim," dedi. "Televizyonu aç." Kendi içeceğini hazırlamak için döndüğünde Tommy içeri girdi.

"Bana da kahve yapar mısın? Yoksa bunu da mı hayal etmem gerekiyor?"

"Tamam," dedi Victoria. "Ama acı olduğu için şikâyet etmek yok." Dolaptan fincanları, tezgâhın üzerinden çözünebilir kahve kavanozunu ve çekmecedan de kaşıkları aldı. "Chris kadar parası olan bir adamın doğru düzgün kahve makinesi alacağını düşünürsün," diye homurdandı. Tommy'nin yüz ifadesini kontrol etti; her zamanki sırtışına sahipti. "Bu kadar paranın neler alabileceğini merak ediyorum."

"İstediği her şeyi."

Tommy'nin sırtışı kendinden emin bir gülümsemeye dönüşmüştü. Yemi yutmuştu; Victoria'nın yapması gereken tek şey sakinliğini korumaktı. "Kıyafetler? Teknoloji? Seks?" diye sayarken kahveleri hazırladı ve fincanlardan birini Tommy'ye uzattı. "Arabalar?"

Tommy tezgâha yaslandı, bir elini cebine soktu ve bacaklarını çapraz hale getirdi; bu Chris'in pozuydu. "Evet. Az önce de söylediğim gibi, her şeyi."

"Bir Ducati Panigale?"

Tommy dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları değişmişti. "Bir ne?"

"Bir Ducati. Motosiklet. Girişte park edilmiş olan." Victoria olduğundan daha cesur görünmeye çalıştı. "Chris'in parasıyla aldığın ama seninmiş gibi davrandığın."

Tommy cevap vermedi.

"Haklıyım, değil mi?" Victoria gülümseyerek fincanını onunla tokuşturdu. "İyi iş."

Tommy, "Teşekkür ederim. Buna uzun süreli hizmetin bir karşılığı diyebilirsin," dedi ve sandalyeye oturdu. "Bunu nasıl anladın?"

Tommy onun oyununu görüyor muydu, yoksa ona güveniyormuş izlenimi mi yaratmaya çalışıyordu? Victoria da onu takip etti ve uçtaki sandalyeye oturdu. "İçgüdüden fazlası değildi. Kaça aldın?"

"Yirmi altı bin. Hemen hemen o civarda."

Victoria homurtuyla gülerken adamın dudaklarının kıvrıldığını fark etti. "Senin yeteneklerindeki bir adam için sınırlayıcı bir rakam."

"Sahip olduğumun bu kadarla sınırlı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Şu Johnny Cash şarkısı gibi, azar azar almam gerekiyor, bilirsin. Her seferinde bir parça."

Victoria şarkıyı bilmiyordu ama bunun konuşmayı bölmesine izin vermeyecekti. Masanın üzerine eğildi. "Yani maaşını artırdın. Fazla kazanıyor olmalısın."

"Evet, fazlasıyla kazanıyorum ama bu, maaşla alakalı değil," dedi Tommy. Kahvesini bitirip boş fincanı masaya bıraktı, sonra sandalyesini arka ayakları üzerinde hafifçe geriye yatırdı. "Bu, neyi elde edebileceğini görmekle alakalı. Her şeye sahip bir adamın zekâsını alt etmekle alakalı."

"Ve geri kalan herkesin zekâsını da."

Tommy elini tişörtünün içine soktu ve göğsünü kaşıdı. "Evet. Eğer istersen bunu da başarıyorsun."

"Ama sonunda Lacey'ye sahip olamadın."

"Sahiptim ama onu kazanamamıştım. Onu sevmek herhangi bir farklılığa neden olmuyordu. Lacey'nin HIV olduğunu biliyor muydun?" Victoria sessiz kaldı, Tommy'nin devam etmesine izin verdi. "Bu arada, temiz çıktığımı bilmeni isterim. Bunu öğrenir öğrenmez kliniğe gittim. Testten iki gün sonra bana mesajla haber verdiler. Eğer görmek istersen mesajı gösterebilirim." Tek kaşını havaya kaldırdı. "Hayır mı? Tanrı biliyor ya test sonucundan korkuyordum, çünkü Lacey ve ben sayısız defa *kirli* şeyler yapmıştık." Sanki söylediklerini bir yana atarmış gibi elleriyle bir hareket yaptı. "O, Chris'e âşık oldu, elimden ne gelirdi ki? Chris'e kötü bir şey olması halinde yanında olacağıma dair söz vermemin dışında."

“Dostlar bunu yapar,” dedi Victoria duyduklarından tiksindiğini belli etmemeye çalışarak.

Tommy, “Chris, dostum değildi. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Ona önce Lacey’nin hatırı için katlandım, sonra da çocuklar için,” dedi ve arka cebine uzanarak cüzdanını çıkardı. İçinden aldığı fotoğrafı masanın üzerine koyarken, “Ona dair sahip olduğum tek şey bu,” diye ekledi. Fotoğrafta Lacey her iki kolunda birer bebek tutuyordu. “Çocukların vaftiz töreninde çekilmişti. Onları koruyacağıma dair Tanrı’ya söz verdim.” Fotoğrafı yerine yerleştirip cüzdanını cebine koydu. “Chris’in sahip olduklarına sahip olsaydım dublörlük mesleğine devam etmezdim. Bunun ölümüne neden olacağını ona defalarca söyledim. Uyarılarım onu tedbirli biri haline getirdi. Ekipmanlarını, hesaplamalarını, mesafeleri ve yükseklikleri, yakıt tüketimini üç defa kontrol ederdi. Eğer rampaları bir milimetre bile oynasa tüm gösterisi mahvolur ve hayatını tehlikeye sokardı. Ama onun gözünden hiçbir şey kaçmazdı, tabii dikkati dağılmadığı sürece. Gerçek olan şu ki kazanın yaşandığı gün dikkatsizdi, Lacey’yi becermeye fazla odaklanmıştı. Ve insanlar dikkatsiz davrandıklarında kazalar kaçınılmaz olur. Onun odaklanmadığını biliyordum. O gün rampayla herkes oynayabilirdi ve Chris bunu fark etmezdi.”

Victoria nefesini tutarak tepkisiz kalmaya odaklandı. Üstü kapalı tehditleri ve olası bir itirafı duyuyordu. Bu her ne kadar midesini bulandırır da Tommy’nin konuşmanın sonunu getirmesine ihtiyacı vardı.

Yavaşça cep telefonunu çıkardı, masanın altında tuttu ve ses kayıt uygulamasını açtı. Eğer Tommy, Lacey ve Todd’ın ölümüne neden olduğunu itiraf etmek üzereyse bunu kaydetmek istiyordu. Neyse ki Tommy onu izlemiyor, duvara bakıyordu.

“İlgilenmek istediklerim Lacey ve çocuklardı, Chris değil.” Dalgınlığından çıktı, odaya bakındı ve Victoria’ya kaşlarını çatı. “Neden bana dik dik bakıyorsun.”

“Bir sebebi yok. Seni dinliyorum ve söylediklerini anlamaya çalışıyorum.”

Tommy arkasına yaslandı, ellerini başının arkasına koydu. "Söylenecek fazla bir şey yok. Berbat bir gündü. Lacey ve Todd'ın arenanın yakınlarında olmaması gerekiyordu. Arenaya gitmesi gereken Chris'ti." Sandalyesini Victoria'ya yaklaştırdı ve ona doğru eğildi. "Eğer lanet olası zekâ küpü bir *kahraman* olmasaydı oğlu ona özenmezdi. Kazadan sonra Rick'in toprağın üzerinde yattığını gördüm, bayılmıştı ve kanlar içindeydi. Sağlık ekibi geldiğinde ilk önce onunla ilgilenmelerini sağladım. Chris iyiydi, bir şeyler mırıldanıyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Onu bıraktım ve yıkıntıların arasından arenaya girmeye çalıştım ama yapamadım. Sıcaklık beni geri püskürttü. Çılgına dönmüştüm. Sonunda Chris kendine geldiğinde içeri girmeyi başardık." Sesli bir şekilde yutkundü. "Midem ağzımdaydı. Destek olan arkadaş rolünü oynamam gerekiyordu, hâlbuki istediğim tek şey Chris'in sebep olduğu şeyi görmesiydi. Ama benim ne istediğimin bir önemi yoktu, hiçbir zaman da olmadı. O, yalnızca kendini düşündü." Masadan kalktı, boş fincanını aldı ve soğuk suyla doldurdu. Suyu tek dikişte bitirdikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Yas tutmama izin yoktu, bir Frampton gibi özlememe de. Herhangi bir duygumu belli etmemi Tanrı yasaklamıştı." Victoria'nın sandalyesinin arkasını kavradı ve ona doğru eğildi, dudakları kulağına sürtüyordu. Ter kokusu ve nefesinin sıcaklığı Victoria'nın derisinin çekilip midesinin bir kez daha bulanmasına neden oldu. Birden kucağındaki telefonu hatırladı, elleriyle üzerini kapattı. "Olanlardan pişmanlık duymuyorum," diye tısladı Tommy. "Ama bu olaya maruz kalan kişilerden dolayı pişmanım." Victoria'dan uzaklaşarak eski yerine geçti. "Sonra Lacey'nin HIV olduğunu öğrendim. Öğrendim ama bana onlar söylemedi. Bu nasıl güven? Rick bile bilmiyor."

"O, her şeyi biliyor."

Hem Victoria hem de Tommy sesin geldiği tarafa döndüler; Chris kapıda durmuş, onlara bakıyordu.

Tommy güldü. "Blöf yapıyorsun. Zavallı şey," dedi. Tekrar Victoria'ya baktı. "Rick'i bütün bu yalanlardan uzaklaştırmak, Amerika'ya geri götürmek istiyorum. Bundan sonra benimle

kalacak. Ve onu eski okuluna yerleştireceğim. Lacey'nin oğlu için istediği hayatı ona geri vereceğim."

Victoria mutfak girişine baktı, Rick, Chris'in arkasındaydı. "Neden seninle bir yere gideyim ki?"

Tommy arkasını döndü ve ellerini öne uzattı. "Rick. Anlamıyorsun."

Tommy'nin artan hoşnutsuzluğunun farkında olan ve Seth'in güvenliğinden endişe eden Victoria fark ettirmeden mutfaktan çıktı ve ek binaya girdi. Başını oturma odasının kapısından içeri uzattı, oğlu kanepede uyuyakalmıştı, televizyon açıktı ve siyah beyaz bir çizgi film vardı.

İçeri girip kapıyı kapattı, telefonundaki ses kayıt uygulamasını sonlandırdı ve polisi aradı. Tommy'nin bu korkunç kazayı organize edip etmediğinden tam olarak emin değildi ama hırsızlık yaptığını itiraf etmişti. Evet, o sırada ses kaydı almamıştı ama elinde bunu destekleyecek kanıtlar ve belgeler vardı.

Yerel karakolla görüştüktan birkaç dakika sonra Seth'i oturma odasında bıraktı ve ana binaya, mutfığa geri döndü. Chris onun geldiğinin farkına vardı ama Tommy, Victoria'ya ilgi gösteremeyecek kadar Rick'e odaklanmıştı. Chris'in yanına gitti. "İyi misin?" diye fısıldadı elini ona uzatırken.

Chris elini geri çekti. "Şimdi olmaz."

Victoria sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını çatı. Onun isteklerine saygı duymaktan başka çaresi yoktu. Birkaç adım uzaklaştı, içinde bulunduğu durumu düşünmek için kendine zaman tanıdı. Polis, sabah karakola gelmesini ve şikâyetini destekleyici kanıtları getirmesini rica etmiş, dosyanın dolandırıcılık şubesine verileceğini söylemişti. Ayrıca Chris'ten de bir ifade bekliyorlardı. Deliller araştırıldıktan sonra Tommy'yi tutuklayacak ve soruya çekeceklerdi. Bu, aylar sürebilirdi ama izlenmesi gereken doğru yol buydu, bunu biliyordu.

Chris sırtını dikleştirerek ellerini havaya kaldırdı. "Yeterince dinledim," diye gürledi. "Rick, Tommy'nin bu saçmalıklarını duymak zorunda değilsin."

Victoria, Rick'e yanına gelmesini işaret etti. "Seth oturma odasında uyuyor. Uyandığında varlığından memnun olacaktır."

"Ben uyumuyorum."

Victoria, Seth'in sesini duyunca arkasına döndü. Seth orada, küçük, hassas bedeni ve kocaman gözleriyle durmuş, önündeki sahneyi anlamaya çalışıyordu. "Oturma odasına geri dön," dedi Victoria. "Lütfen."

Tommy ayağa kalkmıştı, iri ve tehditkâr görünüyordu. "Aneciğinin dediğini yap küçük aptal, yoksa seni yere yapıştırırım."

Victoria şaşkınlıktan hareket edemezken, Rick kendisinden neredeyse iki kat büyük ve bilmem kaç kat güçlü olan adamın tam karşısına dikildi ve parmağını göğsüne bastırarak, "Kardeşimle böyle konuşamazsın," dedi. "O, aptal değil, aptal olan sensin. Bir daha onu asla tehdit etme ve yanına yaklaşma. Anladın mı bok parçası?"

Rick konuşmasını bitirene kadar göz temasını kesmemişti. Görünen o ki onun tepkisi Tommy'nin irkilmesine sebep olmuştu.

Rick kolunu Seth'in omzuna attı ve onu koridora doğru ilerletti.

Kardeş! Bu basit kelimenin karmaşık iması Victoria'nın boğazını tıkamıştı. Birkaç saniye sonra, Rick'le birlikte yürüyen Seth'in sesini duydu.

"Bok dedin!"

Bölüm Yirmi Yedi

RickFrampton@SonoStar

Bok!

Chris, Tommy'ye döndü. "Rick'in bunu açıkça belirtmediğini düşünüyorsan ben belirteyim; artık burada işin yok."

Tommy onu itti ve Victoria'ya yan yan baktı. "Ah, buna emin değilim." Sonra bakışlarını Chris'e çevirdi. "Sence Rick'e söylemiş olman beni etkiler mi? Burayı seviyorum ve gitmeye de hiç niyetim yok. Burada para da var Vicky de. Daha ne isteyebilirim? Hem başka bir şeyi unutmuyor musun? Dünyanın Lacey'den henüz haberi yok. Bir gönderimle seni tarih ederim. Medya bel soğukluğu gibi bütün vücuduna yayılır." Kötücül kahkahası duvarlarda çınladı. "Ne uygun bir benzetme."

Chris, "Hadi yap," dedi. Cebinden telefonunu çıkarıp ona uzattı. "Hesabıma gir. Önemli değil. Çünkü mahvedeceğin bir kariyerim kalmadı. Benim en iyi filmimden, en harika numaramdan ve en favori karakterlerimden bahsediyorlar. Sanki çoktan ölmüşüm gibi."

"Rick'in aşığılanmasına izin mi veriyorsun?" diye sordu Tommy.

“Rick, annesinin kim olduğundan utanmıyor.”

“O daha on üç yaşında! Ne biliyor ki?”

“Şefkati ve dürüstlüğü biliyor. Senin asla öğrenemeceğin şeyleri.”

“Ah, bunu senden duymak ne hoş, seni hırsız piç. Sen stüdyoya gelene kadar Lacey ve ben harika zaman geçiriyorduk.”

“Siz ikiniz asla bir çift olmadınız.”

“Bence öyleydik.” Tommy, Victoria’ya yaklaştı. “Seninle de olduğumuz gibi, değil mi?”

Chris’in ateş saçı bakişları Victoria’yı buldu. “Sen ve Tommy... Onu meşgul edeceğini söylerken kastettiğin bu muydu? Sana inanamıyorum!”

“Elbette öyle bir şey yok!” diyerek itiraz etti Victoria. “O itici, alçak ve pislik herifin teki. Neden onunla birlikte olayım ki?”

Tommy pis pis sırıttı. “Vicky, duygularımı incittin.”

Chris arkasını döndüğünde Tommy’nin Victoria’ya güldüğünü gördü ama Victoria tepkisizdi. Paranoயaya kapılmadan önce bir açıklamaya ihtiyacı vardı. “Bana neler olduğunu anlat,” dedi.

Tommy dikkatini Chris’e verdi. “Sen ortaya çıkmadan önce Lacey’yle aramızda bir şeyler vardı ve senden sonra seks hayatımız tamamen son buldu.” Duraksadı ve parmaklarını çenesinde gezdirdi. “Öldüğün gün çiftlikte yanıma geldi, tedirgin görünüyordu. Beni odama götürdü ve ona sarılmamı istedi. Tekrar birlikte olduğumuzu hayal etmek benim için zor oldu. Seninle kavga ettiğini düşündüm ama sonra, son gösterinin seni öldüreceğinden korktuğunu anladım. Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Eğer sana bir şey olursa oğlanlara kim bakacaktı? Onu kim koruyacaktı?” Sustu ve birkaç saniye sessiz kaldı, yaşananları hatırlamaya çalışır gibiydi. “Onu rahatlatmaya çalıştım, ne olursa olsun asla gitmeyeceğimi söyledim.

Teşekkür etti ve soyadımı Stone⁶ yerine Rock⁷ yapmam gerektiğini söyledi, çünkü onun için öyleydim. Ona, beni bir kaya kadar sertleştirdiğini söylediğimde öpüşmeye başladık. İş ne kadar ileri götürebileceğimi görmek istedim.” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “O, doyuma ulaşana kadar devam ettim, *her yerinden* öptüm. Ve sonra aynı şeyleri ellerimle yaptım,” dedikten sonra parmaklarını inceledi. “Lacey bunu karşılıksız bırakmadı. Ağzının sıcaklığı beni anında uçurdu. Bir an geri döndüğümü zü sandım, beni önceden yaptığı gibi içine alacağını düşündüm ama panikledi, elbisesini üzerine geçirdi ve sana koştu. Onca hazırlığın ardından tadını çıkaran sen oldun, piç herif. Lacey suçluluk psikolojisiyle ayakkabılarını benim odamda unuttu.” Güldü. “Ve sütyenini de. Onları hâlâ saklıyorum.”

Kasları gerilen ve kalbi hızla çarpmaya başlayan Chris daha fazla dayanamadı. Yumruğu Tommy’nin çenesiyle buluştuğunda tatmin edici bir çatırtı duyuldu. “Yalanlarının tadını çıkar, adi herif.”

Tommy’nin dengesini sağlaması fazla uzun sürmedi. “Kabul et, Frampton. Benim hasta bir kadınla yatmış olduğumu kabul ettiğim gibi.”

Victoria iki adamın arasına girdi. “Sen buna kabul etme mi diyorsun?”

Chris, Victoria’yı uzaklaştırmaya çalışırken, “Ondan uzak dur, Victoria,” dedi. Bu sırada dikkatini Tommy’den ayırmamıştı, bir sonraki hareketini bekliyordu.

“Senden daha fazla şey biliyorum,” dedi Victoria.

Chris bir an için gözlerini Tommy’den ayırdı ve ona baktı. “Peki, bunları duymak istiyor muyum?”

“Tommy’yi uzun süre hapiste tutacak bilgiye sahibim.” Tommy tehditkâr bir şekilde ona yaklaşıncı, “Suç listene bir de saldırı mı eklemek istiyorsun?” diye sordu ve geri adım atmayacağını göstermek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

6 İngilizcede ‘Taş’ anlamına gelen kelime.

7 İngilizcede ‘Kaya’ anlamına gelen kelime.

Birkaç saniyelik gövde gösterisinden sonra Tommy geri çekildi. "Benimle ilgili hiçbir şey bildiğin yok," dedi. "Söylediğim bütün o şeylerle kendimi övüyordum. Seni yatağa atmaya çalışıyordum. Lacey'ye yaptığım gibi."

Chris çenesini sıkı, bu yorumun onu kıskırtmasına izin vermezdi. Victoria'ya devam etmesini işaret etti.

"Daha önce hapiste yatmış," dedi Victoria.

"Sen neden bahsediyorsun, aptal kadın?" diyen Tommy başını iki yana sallayarak buzdolabını açtı. "Biranız yok mu?"

"Tommy, Hollywood'a gitmeden önce finansal danışmanlık yapmış."

Tommy içecek arayışına devam etti. "Yanlış biliyorsun."

"Gerçek adın Max Cooper'dı, değil mi?"

Chris aralarındaki etkileşimi izledi. Tommy bir heykel gibi hareketsizdi, bembeyaz kesilmişti. Bir eli açık buzdolabını tutuyor, diğer eliyle mutfak tezgâhından destek alıyordu. "Max Cooper?" diye tekrarladı Chris.

"Onun gerçek adı bu. Müşterilerinden binlerce pound çalmış ve yolsuzluktan içeri girmiş. Çıktıktan sonra da adını değiştirmiş."

Tommy buzdolabının kapısını hızla çarptı ve topuklarının üzerinde döndü. "Sana böyle bir şey asla söylemedim."

"Hayır, ama Chris'ten para çaldığını kabul ettin ve Ducati'yi almakla övündün."

"Daha önce de söyledim, benimle yatmanı sağlamaya çalışıyordum."

Chris, Victoria'nın gülüşündeki alaylı tavrı hissetti. Yüzüne yansıyan gülümseme hissettiği tiksintiyi gösteriyordu. Tommy'den hoşlanmıyordu. Chris işaretleri yanlış okumuş ve gerçekten çok uzak sonuçlara ulaşmıştı, öyle ki kendisini tekmelese ıskalardı. Victoria zeki bir kadındı, yaptığı her şeyin bir sebebi vardı. Onun plan yaptığını anlamayacak kadar suçluluğun ve kıskançlığın esiri olmuştu.

“Hayal kurmaya devam et Stone ya da Cooper ya da her ne haltsan,” dedi Victoria.

“Max Cooper’ın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.” Tommy eliyle alnını sildi ve Victoria’ya baktı. “Kafayı yemişsin. Ulu Tanrım, Frampton. Nasıl kadın seçileceğini iyi biliyorsun.” Gitmek için arkasını döndü. “O, senin olabilir.”

“Yıllardır senden para alıyor, Chris. Polise haber verdim.”

Chris, Victoria’nın ifadesini inceledi. Sanki söylediğinde daha fazlası varmış gibiydi. Chris’in hesaplarına ulaştığı belliydi ama endişelendiği tek şey buysa, bunun önemli olmadığını bilmeliydi. Victoria’nın elini tuttu ve onu yanına çekti. “Ne kadar?”

“İki yüz bin. Ama bu detaylı bir hesap değil.”

Chris, Tommy’ye şaşkınlıkla baktı. “Neden? Sana istediğin her şeyi vermedim mi?”

“Bana Lacey’yi verecek miydin?”

“Seninle evimi, oğullarımı, paramı paylaştım... Lanet olsun Tommy, seninle hayatımı paylaştım. Neden mutlu değildin? Neden çaldın?”

“Çünkü sen de benden Lacey’yi çaldın. Birkaç yüz bin pound bizi eşit yapar diye düşündüm.”

“Lacey’ye fiyat mı biçiyorsun?” Chris yana çekilerek kendisini Victoria’ya siper etti. Durumun her an parlayabileceğinin farkındaydı ve önceliği diğerlerini güvende tutmaktı. Tommy fazlasıyla güçlü bir adamdı. İki tarafı birbirinden uzak tutmayı ne kadar başarırsa o kadar iyi olacaktı. Aklına gelen şeyle koridora yöneldi.

“Kaçıyor musun?” dedi Tommy gülerek.

“Hayır, yeni motosikletime bakmaya gidiyorum.” Chris ön kapıya doğru ilerledi. Ducati’nin görüntüsünün ona geçmişî hatırlatacağını biliyordu; bunun bir anımsamayı tetikleme ihtimali vardı ama Tommy’nin gururunu ve neşesini tehdit etmek, onu kaleden uzaklaştırmanın tek yoluydu. O dışarı çıkar çık-

maz Victoria'nın kapının sürgüsünü kapatmasını umdu. Lütfen, Tommy beni takip etsin, diye düşündü. Kapıyı açınca derin bir nefes alarak motosiklete doğru ilerledi. Elini uzattı, deri sele-ye dokunurken parmakları titriyordu. Kontağın üzerinde duran anahtarı hızla alıp cebine soktu.

Birkaç saniye sonra Tommy koşarak yanına geldi. "Ellerini onun üzerinden çek!" diye bağırdı Chris'i iterken. Gidona astığı kaskını aldı ve sahiplenir bir duruşa geçti. "O, benim!"

Chris omuz silkti. "Eğer bu, çekip gideceğin anlamına geli-yorsa sorun yok."

İki adam birbirine ters ters bakarken, ön kapının sesiyle da-ğılan uzun bir sessizlik oldu.

Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü Chris. *Artık yalnızca o ve ben varız.* Ama yanılmıştı. "İçeri gir," dedi Victoria'ya. "Ve kapıyı kilitle."

Victoria başını iki yana salladı. "Yaptığından kurtulamaya-cak. Polisin elinde kanıtlar var ve dolandırıcılık şubesi onu araş-tırmaya çoktan başladı bile."

Sesinde titreme vardı. Sözleri her zamanki öz güvenli ta-vırla iletilmemişti. Neyse ki Tommy'nin ifadesinde Victoria'nın güvensizliğini fark ettiğini belirten bir değişiklik yoktu. Victo-ria'nın desteğe ihtiyacı vardı. "Devam et," dedi Chris. "Ona ne kadar boka saplandığını söyle."

"Dikkatsizdin, Tommy. İzini takip etmek çok kolay oldu."

"Lanet olası bir uydu bağlantısı bile kurabilirdim ve Framp-ton bunu asla anlamazdı." Tommy, motorun üzerine baktı, son-ra bakışlarını Chris'e çevirdi. "Anahtar nerede?"

Chris cebine uzandı ve soğuk metali avucunun içine aldı. İçgüdüğü onu Tommy'ye fırlatıp, yok olup gitmesini haykıрма-sını söylüyordu ama Victoria onu durdurdu. "Bir dakika düşün," diye fısıldadı.

Victoria, Tommy'den en az onun kadar kurtulmak istediğini belli etmişti, bu yüzden iyi bir nedeni olmasa onu durdurmaz-

dı. Bir anlık düşünceden sonra Chris başını salladı. Tommy'den istediği tek bir şey vardı. Son bir şey!

Avucunu gevşetti ve anahtarın cebine düşmesine izin verdi. Evini geri almalıydı. "Evimi geri istiyorum," dedi.

Tommy ceketinin iç cebine elini daldırdı ve bir grup renkli anahtar çıkarıp Chris'in gözleri önünde salladı. "Bunları alabilirsin, geri dönmeyeceğim."

Chris anahtarlarını aldı ve Victoria'ya döndü. Kısık bir sesle, "Polisin buraya gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

Victoria yüzünü Tommy'den saklamaya çalıştı. "Gelmiyorlar. Belgeleri onlara götürmem lazım ama o bunu bilmiyor."

"Lanet olası anahtarı bana ver." Tommy elini ileri uzattı, hoşnutsuzluğu ve çaresizliği gözle görülür şekilde artıyordu. Hızla gözlerini kırıyor, dudaklarını yalıyor ve etrafına bakınıyordu; sanki tuzağa düşürülmeyi bekliyordu. Ya da tutuklanmayı.

Oyalayacak bir şey, diye düşündü Chris. "Hapishanedeydin demek? Sana iyi geldi mi?"

"Siktir git ve bana anahtarı ver." Tommy kalenin Portland taşı kadar beyazdı. "Otuz saniye içinde gitmiş olacağım." Elini havada savurdu. "Yeniden başlamak için yeterince parayı aldım ve daha fazlasını alacağımdan da eminim. Belki bu sefer zengin bir dulu beceririm."

"Polis, seni yakalayacak," dedi Victoria. "Kısa süre sonra burada olacaklardır." Chris'e sorgulayıcı bir bakış attı. "Her şeye sahip misin?"

Chris'in en son rol yapmasının üzerinden iki yıl geçmişti ama eğer zihnini rahatlatmak ve en kötü korkusunu yatıştırıcaksa bunu yapmalıydı. Motosikletin anahtarını cebinden çıkardı ve parmaklarının arasında salladı. "Sana avans veririm."

"Benimle uğraşma. En kısa sürede ülkeyi terk etmiş olacağım." Tommy, Ducati'nin kırmızı kasasını okşadı. "Bu, bildiğim en hızlı, en seksi araç. Vicky'le sevişmenin bile beni bunun kadar sertleştireceğini sanmam. Tüm dünyaya küçük sırrını açıklamadan önce bana o lanet olası anahtarı ver, Frampton!"

Bu tehdidi çok fazla kullanıyordu ama Chris etkilenmiyordu. Haber er ya da geç duyulacaktı. Rahatsız olan tek kişi Tommy gibi gözüküyordu, bu da Chris'i son sorusuna yöneltti. Derin bir nefes aldı. Bilmesi gerekiyordu. "Karımla seks yaptın mı?"

"Her yerinden öpmemin neresini anlamadın? Pekâlâ, onu beceremedim ama birlikte terledik, inledik ve doyuma ulaştık. Ben buna seks derim." Tommy her kelimeyi vurgulamış, sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi söylemişti. "Ama bunlar seks sayılmıyorsa, ilk tanıştığımızda oldukça fazla eğlendiğimizi söyleyebilirim."

Chris tepki vermeden önce Victoria elini sıkıca tuttu. Bu temas karanlıkta kaybolmasını engellemiştir. "Bu yüzden hikâyesine bir türlü son veremedi," dedi Victoria. "Yaralanmış egosu buna izin vermedi." Chris'in elini bıraktı ve Tommy'nin karşısına geçti. "Adının Lacey'yle anılma riskini göze alamazsın, değil mi? Böyle bir durumda kimse seninle birlikte olmayı istemez." Victoria onun kelimelerini yine ona karşı kullanmıştı.

"O konuda hiçbir endişem yok, Vicky. Senin beni ne kadar çok istediğini biliyorum." Ağır botlarını taşların üzerinde sürüyerek motosiklete geri döndü ve ona yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hatırlarsan öncelikle Chris'in itiraf etmesi için şans verdim. Rick'in doğruları bilmeye hakkı vardı. Ama sonra sen geldin, küçük Bayan Kolay. Burada kalmam lazımdı. Pantolonunu çıkarmam an meselesiydi."

"Kendini çok dolu sanıyorsun," dedi Victoria.

"Kartlarını doğru oynarsan sen de benimle dolu olabilirsin."

Alçakça teklife eşlik eden gevşek sırtış Chris'in son radesiydi. Tommy'ye yaklaştı ve vahşi, güçlü bir yumruk salladı. Tommy yumruğu avucuyla yakalayarak onu geri itti.

"Ciddi misin? Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?" Tommy gerçekten de şaşırılmış görünüyordu. Cıkladı ve dikkatini tekrar Victoria'ya yöneltti. "Kazanabileceğim bir para olduğunu fark ettim. Framptonların özel hayatına bir bakış atmam yetti. Ama *The Starburst* haber için çok az para verdi. Onları beklete-

rek beni istemelerini sağılıyordum. Televizyona karşı oynamanın daha iyi olacağını düşündüm ama yapımcı Garcia şaşırtıcı bir şekilde endişeliydi.” Omuzlarını silktilti. “Asla iyi şeylerle gelmediler. Her neyse, Chris’in kıvrandığını görmek ihtiyacım olan cevaptı. Başının üzerinde bir kılıç olması ve onun ne zaman ineceğini bilmemek acıtıyor, değil mi Frampton? Lacey’nin durumunu öğrendiğimde ben de böyle hissettim. Yıllardır o virüsü taşıyor olabilirdim, bunu bana söylemeliydin.”

Chris gözlerini kıstı. “Sen de karımla oynaşmamalıydın. Başına gelen her şeyi hak ediyorsun.” Anahtarı Tommy’ye fırlattı. “Oyuncağını al ve defol buradan.”

“Ve bunu da alabilirsin.” Chris, Rick’in sesini duyunca kapıya döndü. Oğlu ana girişte, Tommy’nin sırt çantasını kollarının arasında tutuyordu. “Bulabildiğim bütün eşyalarını koydum. Yani geri gelmene gerek yok.” Rick şaşkın bir şekilde bakan Tommy’ye doğru yürüdü ve çantayı ona fırlattı. “Hırsız piç!” Tommy’yi omuzlarından itti. “Hadi, git şimdi. Defol!”

Chris bakakalmıştı, Rick’in konuşma tarzı ve kararlılığı onu sersemletmişti.

Tommy çantayı zorlukla yerden kaldırdı, Ducati’yi çalıştırdı ve orta parmağını kaldırdı. “Bu parmağımı kullandım!”

Saniyeler içinde taşlar yerine oturmuş, kuşlar ağaçlara geri dönmüştü. Tommy’dan geriye kalan geçitteki önemsiz bir izdi.

Chris kolunu oğlunun boynuna doladı. “Yeni kelimeler öğrenmişsin.”

“Onları zaten biliyordum ve Tommy’nin duyması gerektiğini düşündüm.”

Gerginliğini azaltmaya can atan Chris başını arkaya attı ve uzun, derin bir nefes aldı. Kalbinin üzerine elini koydu. “Seth iyi mi?”

“Evet. Televizyon izliyor.”

“Peki, sen iyi misin?” Chris boynunu ovuşturdu, sonra

Rick'i kendine çekti. Oğlunu kollarının arasında tutmak inanılmaz şekilde iyileştiriciydi.

"İyiyim," dedi Rick. "Eminim Tommy direkt havaalanına gidecektir."

"Bence de."

Rick arka cebine uzandı. "Ah, adamım!"

Chris tutuşunu gevşetti. "Ne oldu?"

Rick sırttı. "Tommy'nin pasaportunu koymayı unutmuşum."

Bölüm Yirmi Sekiz

RickFrampton@SonoStar

Bir önceki gönderim için özür dilerim.
Kimseyi strese sokmak istememiştim. Her şey yolunda.
@ChrisFrampton'ın hayranları; o, hayatta ve iyi.
Ayrıca da harika bir baba.

Çocukların güvende olduğuna memnun olan Chris ve Victoria, sıcak birer kahve aldılar ve ılık, aydınlık seraya geçtiler.

“Eğer daha sert bir şey içmek istersen konyak var.” Chris fincanını meşe masanın üzerine koydu ve onun için bir sandalye çekti.

“Bu iyi, teşekkür ederim,” dedi Victoria sandalyeye otururken. “Sen keyfine bak. Eğer seni sakinleştirecekse içebilirsin.”

“Daha sonra. Şimdi zihnimi açık tutmak istiyorum. Düşünmem gereken çok fazla şey var.” Bekçi koltuğuna çöktü. “Hesaplarımı hacklediğini varsayıyorum.”

Victoria'nın aylardır ertelediği an bu andı. Sıcak kahveden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Yanmış dili kabullenmesini geciktirmek için bir sebep değildi. “Tam olarak hacklemedim. Yönetici haklarım var ama yine de senin iznini almam gerekirdi. Belgeleri birlikte incelememiz gerekiyor ve kanıtları

polise götürmeliyiz.” Fincanını Chris’inkinin yanına koydu, öne eğildi ve dirseklerini bacaklarına yasladı. “İç sesim Tommy’ye güvenmememi haykırdı. Hiçbir geçmişi yoktu. Geçmişi ya da ailesiyle ilgili ne zaman soru sorsam geçiştiren cevaplar aldım. İş dünyasında bu gibi tiplerle çok karşılaştığım için çaresine bakmayı biliyorum.” Duraksadı, ellerini kavuşturdu, çenesini parmaklarına yasladı. Sanki ağzı parmaklarının arkasında kalmıştı. “Londra’ya gidiş nedenim hakkında sana yalan söyledim,” dedi. İşte, yalan söylediğini sonunda itiraf etmişti.

Chris koltuğunda kıpırdandı sonra bacak bacak üzerine attı. “Biliyorum.”

Bu cevap şaşırtıcıydı. “Biliyor musun?”

“Gitme kararın çok aniydi. İlk başta Tommy’yle birlikte gittiğini düşünmüştüm.”

“Yüce Tanrım, hayır.” O sürüngenle bir gece geçirme fikri, EweSpeak’in sahibi olduğunu Chris’e söyleme fikrinden daha mide bulandırıcıydı. “Onunla oynuyordum. Güvenini kazanmaya çalışıyordum. Tommy Stone’un sahip olduğu en büyük şey egosu. Ve senin ortak düşmanımız olduğunu düşünmesi paranı kullanması konusunda konuşmasını kolaylaştırdı. Kumsaldaki gecemizi ona anlattığın için sana kızgın olduğuma inanmasına izin verdim.”

Chris bakışlarını denize çevirdi. “Kızgındın.”

“Bunun üstesinden geldim. Her neyse, neden Londra’ya gittiğimi anlatıyordum.”

“Çünkü benimle yatmanın bir hata olduğuna karar verdin.”

“Hayır!” Victoria iki elini kalbinin üzerine koydu. “Bunu bir saniye bile düşünmedim.”

Chris koltuğundan kalktı ve veranda kapılarına doğru yürüdü. Victoria’yı yanına gelmesi için davet etti. “O zaman sebep neydi?”

Victoria onun soluna geçti. Karşılarındaki ufuk baş döndürücüydü; mükemmelliğin sonsuz bir çizgisi gibiydi. “İşim bana

çok sayıda insana erişim izni veriyor. Bilgi elde etmeyi bilen insanlara.”

“Ne halt yapıyorsun? Hükümet için mi çalışıyorsun?”

Victoria kıkırdadı. “Hayır. Öyle bir şey değil. Sana söylemem gereken birkaç şey var.” Artık geri dönüşü yoktu. Fincanını masadan aldı ve kuruyan boğazını kahveyle rahatlatmıştı. “Yakın bir zamana kadar EweSpeak’in başındaydım.” Chris’in konuşmasını engellemek için elini havaya kaldırdı. “Şirketi, Annabel UK Starz’dayken onun popülaritesini artırmak için Juliette’le birlikte kurmuştuk. Anna kazandığında şirket de büyüdü.” Chris’in ağzı açık kalmıştı. “Müşterileri ben seçmiyordum, satış takımım bağlantıları kuruyordu, bu yüzden adını listede gördüğümde oldukça şaşırmıştım. Seni geride bırakmak için çok uğraşmıştım ama sen her yerdedin; televizyonda, radyoda, internette. Senden ya da hayatını öğrenmekten kaçınmak imkânsızdı.”

“Bütün o yıllar boyunca beni takip mi ettin?”

“Senin Lacey’yle evlenmeni, kariyerinin gün geçtikçe güçlenmesini izledim ve motosiklet kazasının getirdiği yıkıma şahit oldum. Mahremiyet içinde yas tutmana izin verilmiyordu ve yardım edebileceğim tek yol EweSpeak’in sonu gelmez gönderilerine bir son vermektir. Ama kurul bana izin vermedi. Bu hikâyeyi devam ettirmemizi istedi. Kurulun sana yaptığı şeyden nefret ettim ve bunun bir parçası olduğum için de kendimden iğrendim.”

Chris bekçi koltuğuna geri oturdu. Kırmızı deri, solgun yüzüyle tezatlık oluşturunuyordu. Kısa ve sık nefesler alıyordu. “Bütün o acımasız medya dalgasının bir parçası mıydın? Ve bunca zamandır bana söylemeyi mi unuttun?” Sinirle Victoria’ya baktı. Yanakları öfkeden kızarmıştı. “Senin şirketin beni cehenneme sürükledi. Ve Rick’e yaşattıklarını düşünmek bile istemiyorum.”

Victoria’nın kalbi resmen yere çarpmıştı. Chris’in önünde diz çöktü, başını öne eğdi ve onu affetmesi için dua etti. Başka ne yapacağını bilmiyordu. “Gerçekten üzgünüm.” Chris’in elle-

rine dokunmayı göze aldı; onları geri çekmesini bekledi ama adam tepki vermedi. "Başka bir şey daha var." Ellerini daha sıkı tutarak kendini hazırladı. "Lacey'nin durumunu biliyordum, yıllardır biliyorum. Bağlantılarımdan biri bu haberle geldi. Bu bilgiyi doktorunuza kadar takip ettim. O ve ben... bir anlamaya vardık ve detayların gün ışığına çıkmamasını sağladım."

Chris'in ellerini bıraktı ve sonunda yüzüne bakmaya cesaret etti. Kamburlaşmış figürü sandalyeyi dolduruyordu ama kahverengi güzel gözleri boştu. Kendi içine çekilmişti; bir başka zamanda, bir başka yerdeydi, Victoria'nın olmadığı ve olmak istemediği bir yerde.

İtirafı bir anımsamayı tetiklemişti ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Chris'in yanına geçti ve bekledi. Hızla kırıpıştırdığı gözleri ana geri döndüğünün belirtisiydi. Kızgınlığı gitmişti ama yorgun görünüyordu. "Neredeydin?" diye sordu Victoria.

Chris gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturdu. "Çiftlikte, ofisinde. Lacey'yle birlikte."

"Kazanın olduğu gün mü?"

Başını salladı. "Ayakkabıları yoktu... Sütyeni de yoktu." Başını geriye attı ve tavana baktı. "Tommy doğruyu söylüyordu. Lacey onunla birlikte olmuştu, benimle..."

Victoria onu kendisine çekmek ve sarılmak istedi ama Chris kendini kapatmıştı. "Ah, Chris."

"O gün bana sözler vererek gelmişti, başka bir adamı asla sevmeyeceğini, benim sevgimin hem bu hayatında hem de varsa, yaşayacağı diğer hayatında yeterli olacağını söylemişti. Suçlulukla konuşuyordu. Stone'la yaptığı şeyden dolayı kendini daha iyi hissetmeye çalıştığı için bunları söylüyordu."

Victoria cevap veremedi. Chris ve Lacey'nin ilişkisine dair bildikleri, uydurma medya haberlerine ve dergilerde yayınlanan fotoğraflara dayanıyordu. Birbirlerine oldukça düşkün görünüyorlardı ama Victoria iki kişinin aynı anda sevilebileceğini de biliyordu. Onun Chris'i evreninden atmayışı gibi, Tommy de

Lacey'ye karşı hislerini içine hapsederek yıllarını geçirmişti. Ve Victoria'nın Chris'in hayallerini kurarken Ben'i sevdiği şekilde, Lacey de Chris'le birlikteydi ama Tommy'den de vazgeçmemişti.

Aşk karmaşıktı.

Aşk zordu.

Ve bu, Victoria için yeni bir haber değildi.

Haber. Söyleyeceği başka bir şey daha vardı. Kapıları açık verandaya çıktı, denizden gelen esinti sırtını yaladığında titredi. "Yanıma gel," dedi.

Chris bahçeye çıktı ve kısa duvarın yanında durdu. "Burası soğuk."

"Dondurucu. Şimdi o konyak olsaydı iyi gelirdi." Victoria hafifçe gülümsedi. En azından dudakları hareket etmiş gibi gelmişti. "Benimle yürü," dedi. Kalenin soluna doğru devam etmeden önce Chris'i bekledi, ağaçlık alandan ve kumsaldan uzağa yöneldi. Bahçe yemyeşil bir çimenliğe açıldı, sınırın ilerisindeki büyük basamaklar kurumuş, dikdörtgen bir gölete çıkıyordu. Ortasında Aşk Tanrısı'nın bir heykeli vardı.

"Daha önce bu kadar ileri gelmemiştim," diye mırıldandı Chris ellerini ceplerine sokarken.

"Yeni bir keşif mi?"

"Sanırım."

"Burada bir patika var," dedi Victoria göletten uzaklaşan levhaları göstererek. "O tarafa yürüyelim mi?"

Yolu birlikte takip ettiler, arazinin en uçtaki sınırına gidene kadar ikisi de konuşmadı. Bu rahatsız edici bir sessizlik değildi, gerekli bir sessizlikti, yaşanan her şeyi kabullenmek içindi.

Kocaman sahil yoluna bakarlarken Chris konuştu. "Rick bana her şeyi anlattı. Todd ve Lacey'nin ölümünden nasıl sorumlu hissettiğini, Lacey'nin durumunu nasıl öğrendiklerini, her şeyin ortaya çıkabileceğinin korkusuyla konuşmadığını." İçini çekti ve başını iki yana salladı. "Zavallı çocuk, bunu iki yıldır içinde taşıyormuş."

“O, güçlü bir çocuk.”

“O, sessiz oldu. Todd cesaretliydi, korkusuzdu. Anahtarımı çalmış olması beni şaşırtmadı ya da motosiklette olması. Ama onu çarpması... Bunun nasıl olduğunu bir türlü anlamadım. Tamam, on bir yaşındaydı ama motorların arasında büyümüştü. Yaşı için fazlasıyla yetenekli bir sürücüydü. Motosiklette hiçbir sorun yoktu. Onu tekrar kontrol edecektim... ama Lacey’yle dikkatim dağıldı.”

“Soruşturmada ne çıktı?”

Chris kaşlarını çatı. “Televizyonda görmüş olmalısın.”

“İzleyemedim. Yani izlemek istemedim.”

“Anladım.” Sınırdan uzaklaştı ve onu takip etmesi için Victoria’ya işaret etti. “Herhangi bir cevaba ulaşabilmek için fazla karmaşa vardı. Todd’ın rampadan atlamaya çalıştığına dair bir olasılık var ama bilmiyorum. Olasılıkların üzerinden geçtim ancak ne olursa olsun, oğullarımın sorumluluğu bana aitti. Benim dikkatsizliğim Todd’ı ve Lacey’yi öldürdü.” Durdu, gözlerini kapattı ve alt dudağını ısırıldı; kalbi milyonuncu kez kırılan bir adam için oldukça sınırlı bir tepkiydi.

Victoria gözlerinde yaşlarla onu izliyordu. Yaşların akmasından utanmıyordu, akışına bırakmayı öğrenmişti ve Chris’in de bunu yapması gerektiğinden emindi. Rick gibi, o da bu acıyı çok uzun zamandır içinde taşıyordu.

Tommy’yle ilgili endişelerini söylemeliydi ve artık neredeyse inandığı Tanrı’ya, sözlerinin rahatlık getirmesi için dua etti.

Parmaklarından birini Chris’in yanağından çenesine doğru indirdi. “Tommy’nin motosikletini bozup rampanın yerini değiştirmiş olma ihtimali var,” dedi.

Chris gözlerini açtı. “Ne dedin?”

“Bunu tam olarak kabul etmedi ama güçlü göndermeler yaptı. Eğer bunun arkasında onun olma ihtimali varsa, sen ve Rick bu konuda suçlu olmadığınızı bileceksiniz.”

“Bu, söylediğin kadar basit değil, Victoria. Ben her zaman

sorumlu olacağım.” Chris derin bir nefes alarak kaleye doğru yürümeye başladı. Birkaç adım sonra durdu ve arkasını döndü. “Bunu bana neden söyledin?”

“Ya gerçekten bir şey yaptıysa?”

Chris’in gözleri kızgınlıkla parlıyordu. “Ya yaptıysa? Bu, hiçbir şeyi değiştirmez ki.”

“Onun bana anlattıklarını polise söyleyeceğim. Onu sorgulayacaklardır.”

“Ve o da her şeyi inkâr edecek. Rick’le bununla ilgili konuşma. Ona yeterince zarar verdin.”

Chris sert adımlarla uzaklaştı, geride yalnız, mutsuz ve neredeyse yanılsı yaptığıını merak eden bir Victoria bıraktı.

Büyük meşe ağacı Chris’in ihtiyaç duyduğu arkadaşlığı sağlıyordu; güçlü, sessiz ve güvenilirli. Konuşma beklemiyordu, özür dilemiyordu, sürprizler yapmıyordu.

Victoria’nın EweSpeak’le alakası onu şaşırtmıştı ve Noble soyadının neden tanıdık geldiğini şimdi anlıyordu. Ayrıca tahmin edilebilir tepkisi de büyük ihtimalle bu kadar geç söylemesinin sebebiydi. Bunu kabul ediyordu ama kızgın olmak için her türlü hakka sahipti. Victoria, Framptonların medyadan kaçamamasının sebebinin bir parçasıydı. Kazadan sonraki bir yıl boyunca o ve Rick sürekli inceleme altındaydı. Bu durum tek başına bile bazı ailelerin parçalanması için yeterliydi. Neyse ki Rick’le olan bağları kuvvetliydi. Victoria ortaya çıktığından beri daha da kuvvetlenmişti. İnkâr edemediği bir gerçektir bu.

Victoria’nın hesaplarına sızmış olmasını gerçekten hiç önemsemedi. Elbette bu, aralarındaki şeyin sınırlarını aşıyordu ama eğer biraz daha ihtiyatlı davranıyorsa Tommy ondan para çalamazdı, en azından bu kadar fazlasını.

Ne olursa olsun, Victoria o pisliği içeri tıkkacak kadar bilgiyi bir araya getirmişti.

Yine de Tommy’nin motosiklet kazasını tasarladığına yö-

nelik ihtimal onu öfkeliendiriyordu. Ortada bir kanıt yoktu, bu yüzden bunu gündeme getirmenin bir anlamı da yoktu. Eğer suçluluk ve pişmanlık Tommy'nin itiraf etmesini sağlamadıysa hiçbir şey sağlayamazdı. Bunu yapmış olması için tek bir neden vardı, o da Lacey'yi sevmesiydi. Ve Chris bu fikre şu anda dayanamıyordu.

"Peki, ya Lacey'nin durumu..." diye mırıldandı. Vicky bunu yıllardır biliyordu ve hiç kimseye söylememişti. Üstelik doktora para ödemiş ve karşılığında hiçbir şey istememişti. Bencillikten çok uzak bir davranıştı bu. Bakışlarını meşeye çevirdi. "Ve asıl komik olan şey ne biliyor musun, yaşlı adam? Eğer Vicky, Ewe-Speak'in bir parçası olmasaydı Lacey'nin sırrı yıllar önce açığa çıkardı. Bunun bize yapacağı şeyleri düşünemiyorum bile," dedi.

Bu düşünce bir aydınlanma yaşamasını sağlamıştı. "Dinlediğin için teşekkür ederim," dedi meşeye ve Victoria'yı aramaya gitti. Onun kendini ve oğlunu tehlikeye attığının farkındaydı, bunu da yalnızca Chris için yapmıştı. Pişmanlığı gerçektir, Chris'in ona olan aşkı gibi.

Fazla aramasına gerek kalmadan onu serada buldu. Dikkatle yanına yaklaştı. "Özür dilerim," dedi. "Öfkemi senden çıkardım. Gereksiz ve nezaketsiz bir hareketti."

Victoria başını kaldırdı, kızarmış ve şişmiş gözleri ağladığının kanıtıydı.

Chris elini cebine sokup yarım bir mendil çıkardı. "Bu temiz yarı," dedi yanaklarındaki gözyaşlarını silerken. "Diğer yarısını Rick'e vermiştim. Bugünlerde yanımda bir tane mendil taşımaya gayret ediyorum."

"Ama hâlâ kolunu kullanıyorsun." Victoria yarım mendili ondan aldı ve burnunu sildi. "Eğer bir anlamı varsa ben de özür dilerim."

"Kabul edildi," dedi Chris. "Sarsıldım. Tommy'nin bu kadar ileri gidebileceğine inanmak istemedim. Benim ölmemi istediğine..." Bunu sesli bir şekilde söylemek işe yaramamıştı, kulağa

hâlâ tuhaf geliyordu. "Lacey'ye kafayı takmıştı." Victoria durak-sadı ve mendille oynadı. "Oğullarına da kafayı takmıştı ve tabii parana da."

"Ve sana da. Benim hayatımı istiyordu."

"Öyle görünüyor," dedi Victoria. "Kanıtları polise ne kadar çabuk götürürsek o kadar iyi olur."

"Bu akşam halledeceğiz." Chris arazisine bakındı. "İhanetin canımı bu kadar acıtacağını fark etmemiştim."

"Lacey'den mi bahsediyorsun?"

"Mükemmel olmadığını biliyordum ama onun bir ilişkisi olabileceğini asla düşünmemiştim."

"Bu, bir ihanet değildi, Chris. Muhtemelen anlık bir şeydi. Sadece bir hataydı."

"Sence seksin dereceleri mi var? Lacey'nin Tommy'yle yaptığı, benim seninle yaptığımdan daha kabul edilebilir bir şey mi? Her şeyi yaparsan mı ihanet sayılıyor?"

Victoria ıslak mendil parçasını çekiştirdi, sonra buruşturup pantolonunun cebine koydu. "Benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Kendi çözümünü kendin bulmalısın."

"Hayır diyebilirdi."

"En sonunda demiş ama."

"Yine de Tommy'nin ona... bir şeyler yapmasına izin verdi."

Victoria iç çekti. "Tamam. Belki de benim ne düşündüğümü duyman gerekiyor. Lacey, Tommy'yi kullandı. Seni bir gösteri-de kaybetmekten o kadar korkuyordu ki sonuç ne olursa olsun Tommy'ye tutundu. Tommy onun güvenlik ağıydı. Eğer sen ölürsen ona ve çocuklara bakacak birisi olsun istedi." Duraksadı. "Bence bu, seni gerçekten ne kadar çok sevdiğini kanıtlar."

Chris, Victoria'nın bakış açısından düşünmeye çalıştı ama yapamadı. Az önce duydukları karanlıkta savrulan kelimelerden öteye gitmiyordu. Başını iki yana salladı. "Böyle düşün-mekte zorlanacağım," dedi.

"Başka ne söylememi bekliyorsun bilmiyorum," diye de-

vam etti Victoria. “Hepimiz yanlış seçimler yapmaktan dolayı suçluyuz. Doğru bildiğimizi yapmaya ve kalanıyla da yaşamayı öğrenmeye çalışıyoruz.”

Nefes aldığı bir anlık sürede Todd’a ait bütün anılar Chris’in gözlerinin önünden geçti. Hiçbir ebeveyn çocuğunun ölümüne hazır olamazdı. “Ben de pek çok şeyle birlikte yaşıyorum,” dedi.

“Biliyorum.” Victoria ona iyice yaklaştı ve alnına sıcak bir öpücük kondurdu. “Ve yas tutmak için kendine izin vermelisin. Artık senin zamanın.”

Bölüm Yirmi Dokuz

FrancisPaveley@HeadShepherd

@CraftyLady ve sürümün üyeleri; hepimiz size iyi Paskalyalar diliyoruz. 😊

Frank'in bungalovun mutfağına sığdırabildiği insanların sayısı Victoria'yı her zaman şaşırtırdı. Bugün Noel'de olduğu kadar kalabalık değildi ama her ne kadar eğlenceli olsa da, eski bir masanın etrafında altı kişinin oturması biraz sıkışık olmuştu.

Babasının sürekli gülümsemesi ve gözlerindeki parlaklık, Victoria'nın bunun sıradan bir Paskalya öğle yemeğinden fazlası olduğunu düşünmesine sebep olmuştu.

Oturduğu yerden babasını izledi. "Sana yardım etmemi istemediğinden emin misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Neredeyse hazır. Chris birazdan burada olur mu?"

Victoria kırmızı kazağının kolunu yukarı çekip saatine baktı. "On dakika sonra burada olur. Geri döndüğümüzde hazır olması için çocuklara Paskalya yumurtası avı hazırlıyor."

Rick mutfak kapısının eşiğinde duruyordu. "Onsuz başlamamızı söyledi."

"Eller yıkandı mı?" Olivia'nın sesi koridordan gelmişti. Rick

başını sallayınca, “O zaman bir ergen olmayı bırak ve git masaya otur, çünkü açım,” diye ekledi.

Rick itaat etti, Olivia’nın sandalyesini çekerken sırtıyordu.

Olivia da gülümseyerek karşılık verdi. “Teşekkür ederim. Okul nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi. Basket takımındayım.” Rick karmaşık şekillerle dolu bir sayfayı boyamakla meşgul olan Seth’in yanına oturdu. “Ve dönemin son gününde, medya çalışmaları dersinde en yüksek notu aldım.”

Victoria gülümsedi. Rick ortaokul hayatına tahmin edemedikleri bir şekilde iyi adapte olmuştu. Hâlâ düşünceli, bazen de sessizdi ama kendine güveni günden güne artıyordu, gözlerindeki ışık da öyle.

Dikkatini babasına çevirdi. Dolaptan tabakları çıkartırken, ocaktaki tencereyi kontrol ederken ve sebzeleri karıştırırken oradan oraya sekiyordu. Yarı yaşındaki bir adamın enerjisine ve iyi bir kadının aşkına sahipti. Gülümseyerek Olivia’yı dürttü. “İşler nasıl gidiyor?”

“Yoğun. Bazı günler popomu kaşıyacak vaktim bile olmuyor.”

Seth çizimini bıraktı. “Popo dedin.”

“Öyle dedim, evet, dememeliydim ama o kadar sessizsin ki senin burada olduğunu unuttum. Senin bahanen ne?” Olivia yüzünü buruşturdu ve Seth de ona kıkırdayarak cevap verdi. “Denizden gelen odunlarla ilgili öyle çok siparişim var ki aynı anda birkaç proje üzerinde çalışmam gerekiyor,” diye devam etti yaşlı kadın.

Frank ellerinde fırın eldivenleriyle arkasını döndü ve masanın ortasına turuncu, seramik bir çanak yerleştirdi. “Materyallere yer bulabilmek için Olivia oturma odasını ikinci bir stüdyoya çevirdi.” Tabakları da seramik çanağın yanına bıraktı, sonra da eldivenlerini çıkarıp sandalyesinin arkasına koydu. “Oldukça popüler bir kadın.”

“Bence fiyatlarımı popüler buluyorlar. Sanatı, sanat için seviyorum. Bu yüzden öğretmen oldum. Bu arada, Seth’in anao-kuluyla arası nasıl?”

“Oldukça iyi,” dedi Victoria oğluna bakarak. “Beş ayda çok şey başardı.”

“Bence ikiniz de başardınız,” diye fısıldadı Olivia, Victoria’nın eline kutlarcasına vurdu. “Peki, okulun önerdiği danışman nasıl? Memnun musun?”

“İlk başlardaki direnişime rağmen her anına değdi. Babamla senin için de güzel şeyler söyledi ve gösterdiğiniz desteği takdir etti. Siz olmadan buraya kadar gelemezdik.” Victoria gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Fırın eldivenlerini alan Olivia güvecin kapağını kaldırdı. “Aileler bunun için vardır. Unutma ki sınırlar, sabır ve espri yeteneğine bağlıdır. Bu, bir ebeveynin mantrasıdır.”

“Kararlılık ve gerçekçi beklentilerle birlikte.” Victoria buharın arasından babasına baktı. “Bana bunu gösteren kişisel bir uzmanım vardı.”

Frank sırtıttı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Başardığın her şey için. Kişisel ve profesyonel olarak. Hem seninle hem de Juliette’le.”

“Joo teyze nerede?” Seth kâğıtlarını ve kalemlerini topladı, beklentiyle Frank’e baktı.

“Dan eniştenle birlikte büyük teyze Gwendolyn’i ziyarete gittiler.”

Seth arkasına yaslandı, yemeğini almaya hazırdı. “Büyük teyze Gwendolyn’i seviyorum. O, komik biri.”

“Tuhaf biri,” diye mırıldandı Frank. “Her neyse, herkesin nasıl olduğunu öğrenmek için yemekten sonra ararız.”

“Yorgun olduklarını düşünüyorum, olan bitenden sonra,” dedi Victoria, Seth’in tabağını önüne koydu ve Seth de ona teşekkür etti. Ardından, “Haberleri izledin mi, Olivia?” diye sordu.

“Geçen hafta *Echo*’yu okudum,” dedi Olivia arkasındaki geri dönüşüm kutusuna uzanarak. En üstteki gazeteyi aldı. “Ewe-Speak’in manşetlere taşındığını gördüm.” Annabel’in fotoğrafını gösterdi ve parmağını başlığın üzerinde gezdirdi; *Koyunlar Kurban mı Olacak?* “Biraz ağır olmuş.”

Victoria güldü. “Annabel bunun çaresine bakabilir, o da Juliette gibi. Göz önünde bulunmak konusunda ikisi de benden daha iyiler. Her ikisi de sözünü sakınmaz.”

“Bence düşündüğünden daha yeteneklisin,” dedi Olivia.

“Şu an öyleyim. Artık kumsalda durup rüzgâra doğru bağırırken çok az utanç duyuyorum.”

“Biz de kumsalda bağırabiliriz,” dedi Seth, Rick’e bakarak. “Sen benden daha iyisin, değil mi?”

Rick muhteşem çarpık gülümsemesiyle karşılık verdi. “Ben senden daha gürlütücüyüm.”

Frank, çocuklara gülümsedikten sonra Olivia’dan gazeteyi aldı, ikiye katladı ve geri dönüşüm kutusuna tekrar koydu. “Tommy Stone’un hikâyesi bu haftayı yıkıp geçti. Sokaklardan bir sahtekâr daha eksilmiş oldu.”

Victoria kaşlarını çatı, babasının daha fazla bir şey söylemeyeceğini umuyordu. “Baba!”

“Ne? Bence kamu cezasına çarptırılmalı.”

“Biraz diplomatik davranabilir miyiz?” dedi Victoria çocukları işaret ederek. “O, Rick’in vaftiz babası.”

Rick boğazını temizledi. “Bay Paveley haklı, Tommy ailemden para çaldı ve polisin onu yakalamış olmasından memnunum. Artık bize zarar veremeyeceğini bildiğim için daha rahat uyuyacağım.”

“Ondan hoşlanmamıştım,” dedi Seth başını sallayarak. “Gittiğine sevindim.”

“Ben de, dostum. Brokolimi yemek ister misin?” Rick çatallına aldığı brokoli parçasını Seth’e uzattı. Onun, bunu büyük bir istekle kabul etmesi Rick’i gülümsetti. “Harika. Babam memnun olacak.”

Onları izlerken Victoria'nın kalbi mutlulukla doluyordu. Altı ay önce hayatın bu kadar doyurucu olacağını asla tahmin edemezdi. Bu, çok kolay bir yolculuk olmamıştı ve onu geliştiren her bir adımı, bebek adımlarını bile Chris'le atmıştı. Birlikte yavaş ama kararlı bir yolculuğa çıkmışlardı. Tommy yüzünden açılan yaraları iyileştiğinde Chris'le birbirlerini yetişkin olarak tanıma fırsatı bulmuşlar ve tekrar sevmişlerdi. Hiçbir sınırın olmadığı gerçek bir ilişki yaşıyorlardı.

Victoria'nın düşünceleri kapının çalışıyla sonlandı. "Chris olmalı," dedi sandalyesinden kalkarken.

"Otur," dedi Frank. "Biraz heyecanlı görünüyorsun, ben açarım."

Frank ve Chris'i beklerken konuşmaların yerini çatal bıçak sesleri aldı.

"İşte buradalar," dedi Frank, Chris'i mutfağa yönlendirerek. "Sen de yerine otur bakalım."

Victoria'ya mutlulukla bakan Chris, Seth'in omzuna parmağıyla vurdu ve yerine oturarak, yaramazlığını gizlemek için ellerini çabucak masanın altına sakladı. Bu, zaman zaman çocuklarla oynadığı bir oyundu ve çoğunlukla Seth'in kıkırdamalarıyla sonlanırdı.

Seth'in Rick'e baktığını fark eden Victoria gülümsedi.

"Ben değilim dostum, yemek yemekle meşgulüm." Rick, başıyla Chris'i işaret etti. "Suçlu orada."

Sağına dönen Seth, Chris'e şüpheyile baktı. Hiçbir şey söylemeden çatalını brokoliye batırdı ve Chris'in tabağına koydu. Sonra beşlik çakmak için elini Rick'e uzattı.

"İyi işti, adamım," dedi Rick, Seth'i yumuşak bir çakışla ödüllendirerek.

Chris yüzünü buruşturdu. "Brokoliden nefret ederim."

"Yeşil kısımlarını ye," dedi Frank emir verir bir ses tonuyla. "Ve bunu aç." Ona bir şişe şampanya uzattıktan sonra çocukların bardaklarını limonatayla doldurdu. "Herkes için baloncuk."

Chris şampanyanın mantar tıpasını çıkardı. “Özel bir gün mü?” diye sordu kadehleri doldururken.

Hâlâ ayakta olan Frank, Olivia’ya baktı, sonra hafifçe öksürdü. “Bu yaşında bile insanın âşık olabileceğini söylemekten mutluluk duyuyorum. Olivia’yla tanışmadan önce bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Birkaç gün önce ondan yanıtıma taşınmasını istedim.”

Victoria sırtıttı. Babasının gözlerindeki pırıltı her şeyi açıklıyordu. “Bu harika bir haber,” diyerek Olivia’ya sarıldı.

“Bekle, çünkü Olivia De Vere hayır dedi.”

“Frank, dalga geçme,” dedi Olivia ve ardından cıkladı. “Buraya taşınmaya hayır dedim, çünkü Frank’in kalbinin Portland’da olduğunu biliyorum, Victoria’nınkinin de.” Victoria’ya imalı bir şekilde göz kırptı. “Bu yüzden Frank’e bana taşınmasını önerdim. Sanat merkezinin üst katına.”

“Ve ben de evet dedim.” Frank kadehini havaya kaldırdı. “Elbette bu, oturma odasının stüdyoya çevrilmesinden önceydi ama hâlâ varım.”

“İzin verir misiniz?” Chris sandalyesini geri itti ve o da kadehini kaldırdı. “Bu, uzun zamandır aldığım en iyi haber. Olivia ve Frank’e.”

Victoria onun son söylediğini tekrarladı ve Olivia’ya tekrar sarıldı. Masanın etrafından dolanarak babasının yanına geçti. “Yerel bebek bakıcıları,” dedi sırtarak.

Bölüm Otuz

VictoriaNoble@EweOne

Hayat güzel! Hepsi bu.

Chris işaret parmağını oynatarak, Victoria'ya ek binadan dışarı çıkmasını işaret etti. "Beni takip et."

Victoria onun dediğini yaptı. Zaten onu yıllardır takip ediyordu, şimdi duramazdı, her bir bakışının ardında parıltı varken olmazdı. Bir yaz günü kadar aydınlık ve canlıydı; kesinlikle bir şeyler çeviriyordu. "Benim bir sapık olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Chris'in dudaklarının kenarı kıpırdandı ve kahverengi gözlerindeki sıcaklık yüzüne yayıldı. "Seni hiç öyle düşünmedim. O bağlantı kapısının ardında bunu saklaman zor olurdu diye düşünüyorum."

Victoria gülümsedi. "Neredeyse imkânsız." Kaleyle ek bina arasındaki serbest geçiş her gece kapanıyordu, bir tarafta Noblelar, diğer tarafta Framptonlar kalıyordu. Bu, Chris'le Victoria'nın birbirinin arkadaşlığından hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu ama Victoria hâlâ onun yatağında bir gece bile kalmamıştı. Onun yanında uyanmak ve odaya sızan güneş ışınları arasında sevişmek için can atıyordu.

Ayrıca böyle olması onun kararı değildi.

"Hadi kaplumbağa, hızlan biraz."

"Çocukları alma zamanımız çoktan gelmedi mi?"

Victoria kale sınırlarını arkada bıraktığında Chris kolunu onun beline doladı. "Hayır, Frank onlara öğle yemeği yapacak, bu yüzden çocuklarla saat ikide, kumsalda buluşacağız."

Victoria saatine baktı. "Saat neredeyse bir." Çocuklar üç saatte yoktu. "Zaman ne çabuk geçti!"

"Büyük çoğunluğunu serada geçirdik." Chris boynunu yana çevirdi ve ensesini ovuşturdu. "Bir gün o bekçi koltuğunu değiştireceğim."

Victoria sırttı. "Yüksek yanları zorluk çıkarıyor."

"Senin yaşındaki bir kadına göre şaşırtıcı şekilde esneksin."

"Olgun kadın konuşmasına başlama yine," dedi Victoria dirseğiyle onu dürterek. Chris durunca onu öptü. "Harika bir gün." Yaz havasını içine çekti ve ciğerlerini tuzlu esintiyle doldurdu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Önce senin eve gideceğiz. Çocukları almadan kumsalda biraz dolaşmak istiyorum."

"Bunu bir saatte yapabilecek miyiz?"

"Dikkatimiz dağılmadığı sürece evet."

Victoria onun ne demek istediğini biliyordu, çünkü baş başa olduklarında birbirlerinde kaybolmaları mümkündü. İç çekti. "Evin hazır olduğunu umuyorum," dedi. Evin ne durumda olduğunu hiç kontrol etmemişti; kaçınılmaz olanı erteliyordu. Onarım bittiğinde Hope Cove'da kalması için bir neden de kalmamış olacaktı. Gri bir bulut düşüncelerini ve güneşi kapattı. "Haziran neden bu kadar tahmin edilemez oluyor?"

"Ani değişiklikleri seviyorum." Chris, onun elinden tuttu, kendine çekerek sert vücuduna bastırdı ve parmaklarını yaramaz saçlarının arasından geçirip alnını alnına yasladı. Victoria nefes almaya çalışırken dudaklarını onunkilere bastırdı.

Victoria'nın içi o anda arzuyla dolmuştu, ellerini Chris'in

kalçalarına kaydırmişti ki çalan bir araba kornası onu kendine getirdi. Ateşli ve sersemlemiş bir şekilde geri çekilirken ısıklı çaldı ve başını iki yana salladı. "Sen tehlikeli bir adamsın, Chris Frampton."

"Ben mi? Ben bir kedicğim. Mırıldamamı duymak ister misin?"

Chris, tam da kulağının yanında alçak sesli bir mırıltı çıkarıldığında Victoria'nın tüyleri diken diken oldu. Kalçalarından tüm vücuduna yayılan bir titremeyle gözlerini kapattı ve Chris'in dudaklarını daha aşağılara indirmesine izin verdi. Duyabildiği tek şey bir martının çığlığıydı, sonra gözlerini açtı. "Seninle birlikteyken çok canlıyım."

"Egom kabul etmek için çaresizce kıvransa da bunu üzerime alamam. Hissettiğin her şey içinden geliyor. O özgürlük hissi zaten içindeydi."

"Hayatımda Ben varken bu his yoktu. Onunla birlikteyken kendimi ana bırakamıyordum." Chris'in kollarından kendisini kurtardı ve parmak uçlarında sekerek yürümeye başladı. Aşk, yürüyüşünü bile hafifletmişti; sabahki doğaçlama seks pozisyonlarından ağrıyan bacaklarına rağmen. "Bunu sorgulamıyorum, aksine tadını çıkarıyorum."

Kolunu geriye doğru sallayınca Chris onu yakaladı. "Bundan memnunum," dedi. "Bu, benim için de geçerli. Daha fazla oylanmayalım, yola çıkmamız lazım."

Victoria yeni evinin tam ortasında durdu ve beyaz dekoru inceledi. Boyanın kokusu hâlâ vardı ama birkaç güne kalmaz o da giderdi.

Birkaç gün. Hope Cove'da kalan zamanı bu kadardı. Yıllardır kaçırdığı kahvaltılardan sonra, Chris ve çocuklarla beraber çayın ve tostun tadını çıkarmaya alışmıştı. Ve Seth, Rick'in yokluğunu ön dişinin yokluğu kadar hissedecekti. Sürekli dilini değdirdiği için, düşen dişinin yeri yara olmuştu. Her gün Framptonları görememek de umarım onu yaralamaz, diye düşündü.

Victoria her şeyi pembe gözlüklerle görmeye çalışıyordu; Seth'in yerleşik bir düzeni olacaktı, Olivia ve Frank komşularıydı ve kale on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Ama bu düşünceler yardımcı olmadı. Muhteşem kısım gölgede kalacaktı ve bunun Chris'le olan ilişkilerini nasıl etkileyeceğini bilmiyordu. Asıl endişesi fiziksel ayrılığın duygusal bir ayrılığa neden olacağı korkusuydu ve hayatında buna birçok defa şahit olmuştu. Son birkaç ayda, bir bağı korumanın en iyi yolunun sevdikleriyle zaman geçirmek olduğunu öğrenmişti. Ailelerin birlikte oynadığına dair o eski deyim doğrudu.

Oturma odasından çıkıp mutfığa ilerledi. Her ne kadar tavanı yıkılmamış ya da sudan zarar görmemiş olsa da, diğer onarım işleriyle birlikte mutfak da yenilenmesini istemişti. Mutfak dolaplarını ve döşemeleri seçmek eğlenceli olmuştu, ayrıca hayattaki en güzel şeylerin masrafsız olduğu felsefesine bağlı kalarak bütçesini aşmamış, üst limitinde çok az oynamalar yapmıştı, bu yüzden vicdanı rahatı.

Geniş Belfast lavabosu ve fırınıni değiştirmemiş, ikisini de derinlemesine temizlemek iki gününü almıştı. Hatta Rick de ona yardım etmişti. Onda James Herriot'ımsı bir şeyler vardı, yeşil tulumunu giymiş, fırının derinlerine dalmıştı. Victoria, eğer fırında bir buzağı doğarsa yerleri temizlemek zorunda kalacağına dair şaka yapmıştı ve Rick bunu anlamayınca da kahkahalarla gülmüştü.

Zıplayıp tezgâhın üzerine oturdu ve Rick'in dönüştüğü kişiyi düşündü. Birbirlerine inanılmaz bir şekilde bağlanmışlardı. Neredeyse her gün birkaç dakika da olsa Todd ve Lacey'den bahseder olmuşlardı. Chris'le onlar hakkında konuşmak istemiyordu, çünkü hatıraların, anımsamaları tetikleyeceğinden endişe ediyordu.

Victoria taşındığında işler herkes için değişecekti.

Koridora çıktı ve evi inceleyen Chris'in yanına gitti. "Ne düşünüyorsun?"

"Üst kat harika. Biliyorsun, girişteki yatak odası ikiye böl-

mek için yeterince büyük. Bu sayede üç yatak odan olabilir.”

“Üç odaya ihtiyacım yok.”

“Seth’in kuzenleri geldiğinde ne olacak?”

Victoria isteksizce omuz silkti. “Babamın bungalovunda kalabilirler. Orayı elinde tutacağını biliyorum.”

Chris onun çenesinden tutarak başını yukarı kaldırdı ve göz göze gelmelerini sağladı. “Evi beğenmedin mi?”

“Beğendim ama yorgunum. Hevesimi gösteremiyorum.” Victoria duvara yaslandı. “Yukarı daha sonra Seth’le birlikte bakarız. Bacaklarıma kramplar giriyor.”

“Daha fazla su içmelisin, kaslarına iyi gelir.” Chris lavabonun altındaki dolabı açıp içini karıştırdı ve plastik bir şişe çıkardı. “Rick’in,” dedi zafer edasıyla. “Burada temizlik yaptığı zamandan kalma.” Şişeyi musluğun altına tutup soğuk suyla doldurdu, sonra da Victoria’ya verdi. “Pekâlâ, yürüyüşe hazır mısın? Belki sana yardımcı olabilir.”

Victoria, “Seni özleyeceğim,” dedi Chris’e sarılarak.

“Sana söz veriyorum özlemeyeceksin.” Chris evin yan kapısını açtı ve Victoria’yı bahçeye, oradan da Chesil Kumsalı’nın taşlarına çıkardı. “Birbirimizi her gün göreceğiz.”

Yan yana yürüdüler. Gabyon kovalarına doğru ilerledikleri Victoria’nın gözünden kaçmadı.

“Rick’in Seth’e kardeşim dediği günü sürekli düşünüyorum,” dedi Chris.

“Kardeşler,” diye mırıldandı Victoria, sanki Chris’ten çok kendisine söylemiş gibiydi.

Chris gülümsedi. “Evet.”

Victoria da sürekli bunu düşünüyordu. Oğlunun hayatında önemli bir andı. Kendi hayatındaysa dokunaklı bir an. “Seth bu durumun seni babası yapıp yapmadığını sordu.”

Chris yürürken elini Victoria’nın beline koydu ve onu kendine yaklaştırdı. “Gerçekten mi? Beni öyle mi görüyor?”

“Buna cevap vermemin bir faydası olur mu bilmiyorum. İki gün içerisinde ek binadan taşınacağız ve yeni evde yaşamaya başlayacağız. Bakış açısı yine değişecek.”

Chris birden durarak Victoria’yı da durdurdu. “O zaman gerçekten beni öyle görüyor.”

“Evet.” Victoria onun gözlerinin parladığını hissetti. “Ve ben de Rick’i oğlum olarak görüyorum.”

Chris onu olduğu yerde döndürdü, tekrar yüz yüzelerdi. “Öyle mi?”

“Evet. Onun varlığını özleyeceğim, Seth de öyle. Ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk.”

Chris kolunu tekrar onun beline doladı ve yürümeye devam ettiler.

“İstinat duvarlarına mı gidiyoruz?”

Chris başını sallayınca bir tutam saç alına düştü. “Geçmişimizi huzura kavuşturma zamanımız geldi. Burası her şeyin yanlış gittiği yer ve her şeyi düzeltmek için de en uygun yermiş gibi geliyor.”

Onun hızına ayak uyduran Victoria bu fikrin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu düşünmeden edemedi. Sonra endişeli bir şekilde kıkırdadı. “O geceyi yeniden yaşamayacağız, değil mi? Teoride buna karşı değilim ama günlerden cumartesi ve saat ikiye on var, ayrıca oğullarımız yakında burada olacaklar. Çıplak görüntümüz onlara ömür boyu kalıcı bir hasar verebilir.”

Duvara dokunma mesafesine geldiklerinde Chris durdu ve Victoria’yı öptü, sonra ellerini kendi ellerinin arasına aldı. “Senin çıplak olmanı çok isterim. İnanılmaz ateşlisin. Ama aklımdaki bu değildi.”

Rahatlamayla karışık bir hayal kırıklığı Victoria’nın vücuduna yayıldı; kalbini sarhoş, bacaklarını güçsüz bıraktı. Nefesini tuttu, içinden beşe kadar sayıp havayı dışarı bıraktı. Bu yaptığı sinirlerine iyi gelse de bacakları onu hâlâ tartmıyordu. Çakıllarla dolu duvara yaslandı, sırtı soğuk metale deyince hafif bir çink

sesi kulaklarında cınladı. Zihninde depoladığından daha fazla anı canlanmıştı; güzel anılar, mutlu anılar, Ben'le bağdaştırmayı asla başaramadığı anılar. Şimdi nedenini anlıyordu. Bunlar Chris'le paylaştığı, canını acıtan anılardı. Bu acı hatıraları zihninin öyle derinine gömmüştü ki varlıklarını bile unutmuştu.

Yaz güneşi karanlık düşüncelerini aydınlattı ve uzun süredir hissetmediği bir hafiflik hissetti. Dudaklarını ele geçiren gülümsemeyi durduramadı. Durdurmak da istemiyordu. "Beni buraya getirmekte haklıydın," dedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Chris kaşlarını çatı, kahverengi gözleri Victoria'nın kilitlendi. "Az önce ne olduğundan pek emin değilim ama seni gülümsetti. Buraya gelmemize değmiş olmalı." Yüzüne alaycı bir ifade yerleştirdi. "Sanırım her şeyi başarıyorum."

Victoria güldü. "Sen bir Hollywood kahramanısın. Elbette başaracaksın." Başka bir şey söyleyemeye fırsat bulamadan Chris'in elleri onu havaya kaldırıp sıcak duvarın üzerine oturttu. Dudakları buluştuğunda gülümsemesi kayboldu ve elindeki su şişesini yere düşürdü.

Bir anlık, muhteşem, seksi, erotik öpüşmelerinden sonra Chris geri çekildi. "Artık Hope Cove'da kalmanı istemiyorum," dedi.

Victoria duyduğu şeyin ne olduğunu anladığında midesinin kasılsığını hissetti, birazdan yaşayacağına emin olduğu kusma eylemini engelleyemeyecekti. Chris'in kelimeleri kimyasal karıştırıcılar gibi, midesindeki safrayı karıştırmıştı. Chris'i geri itti ve duvardan aşağı atlayıp öne eğildi. Birkaç saniye bekledi ama midesindeki her şey yerine oturmuş gibiydi. Chris'in yardımını reddederek doğruldu, derin bir nefes aldı ve gururunu korumaya odaklandı.

"Victoria! Beni dinle, daha sözümü bitirmedim."

Daha fazlası da mı vardı? Victoria yerdeki şişeyi aldı ve suyu kafasına dikti. Chris bunu tekrar yapıyor olamazdı!

"Victoria! Bana bak! Lütfen!"

“Ne var?”

“Seni seviyorum. Hope Cove’da *kalmanı* istemiyorum, çünkü orada *yaşamayı* istiyorum. Senin ve Seth’in oraya taşınmanı istiyorum. Tam anlamıyla.”

“Beni seviyor musun?” Victoria sesindeki titremeyi saklamadı. Altmış saniye içinde cehenneme gidip gelmişti ve içi birbirine girmişti.

Chris’in kollarının arasına girdi ve başını göğsüne yasladı. Nefesi kısa sürede onun kalp atışlarıyla aynı düzene girmişti.

“Seni daima sevdim,” dedi Chris. “Bunu inkâr ettiğimi biliyorum ama düşünmek için zamanım oldu. Senin için geri döndüm, çünkü beni iyileştireceğini biliyordum. Ve sen oğlumu da hayata döndürdün.”

Victoria başını iki yana salladı, yüzü Chris’in gömleğine sürüyordu. Çıkardığı ses ona çakılların üzerinden akan dalgaları anımsattı. “Bunu tek başıma yapmadım, biz yaptık.” Gözlerini sildi, çenesini kaldırdı ve dudaklarını araladı; Chris’inkilerle buluşmak için can atıyordu.

İlişkilerinin en derin, en yavaş ve en dürüst öpücüğünü paylaştılar.

“Benim aşk ilanım eklerle birlikte geliyor,” dedi Victoria.

“Ah, öyle mi?” Chris’in gözlerinde yaramazlık vardı. Victoria’nın arkasına geçti ve kollarını etrafına sarıp burnunu boynuna gömdü. “Peki, bu ne demekmiş?”

“Seni seviyorum ve benden kurtulamazsın.”

Chris’in gülüşü, mırıltısı gibi Victoria’nın vücudunda yankılandı. “Bunu kabul edebilirim.”

“Bu sefer bunu hakıyla yapacağımızı düşünüyor musun?”

“Bence hakkını çoktan verdik. Sana bir zamanlar *Follow You, Follow Me* şarkısından bahsetmiştim, hatırlıyor musun?” Şarkının nakaratını mırıldandı.

“Genesis’in mi? Hatırlıyorum.”

“Sözleriyle birlikte olan bir videosunu YouTube’tan bul.”

“Neden? Onu ezberlememi beklemiyorsun, değil mi?” Elbette zaman verilirse bunu yapardı. Chris’in bu gruba duyduğu sevgi efsaneviydi, üstelik sözleri doğru öğrendiğinden de emin olurdu.

“YouTube’a bak. Sana karşı neler hissettiğimi anlatıyor.” Victoria’nın kulak memesini ısırdı. “Ah, bela geliyor.”

Victoria arkasını dönünce Rick’le Seth’in koşarak onlara doğru geldiklerini gördü. Onları Frank ve Olivia takip ediyordu.

“Sessizleştin,” dedi Chris. “Ne düşünüyorsun?”

“Yeni dekore edilmiş ev boşa gidecek. Belki babam ve Olivia orada yaşamak isterler. O zaman sanat merkezinin üstündeki daire bir stüdyoya dönüşebilir.” Yaşlı çift el salladı, birbirlerini bulmuş oldukları için çok mutluydu. “Onlara çok şey borçluyum, özellikle de Olivia’ya.”

Victoria artık varlığına inandığı Tanrı’ya gizlice dua ederek hayatındaki insanlar için şükretti.

“Hey, Baba!” Rick, babasına seslendikten sonra terliklerini fırlattı ve denize yöneldi. “Denize gireceğim, geliyor musun? En son giren çürük yumurta olur.”

“Gitmem lazım.” Chris, Victoria’nın yanağına sesli bir öpücük kondurup oğlunun yanına koştu ve suya dalmadan önce tişörtünü çıkardı.

Victoria bir zamanlar ruhunun gömülü olduğunu düşündüğü yerin çok yakınında dururken, sevdiği adamın, oğluyla birlikte suyun içinde oynamasını izledi. Kahkahaları ve mutlulukları kumsalı dolduruyordu, bu görüntü kalbine kazındı.

Küçük, sıcak bir el, elini tuttu. “Chris eğer istersek onunla ve Rick’le birlikte kalede yaşayabileceğimizi söyledi. Bunun harika olacağını söylüyor,” dedi elin sahibine. Seth’in elini kavrayışı sıkılaştı. Oğlunun herhangi bir dokunuşu başlatması Victoria’yı inanılmaz derecede mutlu ediyor ve aynı zamanda onu şaşkına çeviriyordu. Ama oğlunun durumunun artık farkında olduğu için dışarıdan bakıldığında sakin görünmesi gerekiyordu. Tabii binlerce kelebek kozalarından çıkıyormuş gibi hissederken

bunu başarmak biraz zor oluyordu. “Sence de bu harika olmaz mıydı?” diye sordu.

“Evet. Rick, onunkinin yanında büyük bir odam olacağını ve senin de Chris’in yatak odasında yaşayacağını, çünkü birbirinizi sevdiğinizi söyledi. Ama bu, anne ve babaların çocuklarını seviden farklıymış ve içeri girmemiz söylenene kadar kapıyı tıklatmamız gerekiyormuş.” Durdu ve Victoria’nın elini çekiştirdi.

Seth’in az önce söylediklerini sindiren Victoria, onun soru soran gözlerle baktığını gördü.

Seth’in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu. “Sen ve Chris, sevgili misiniz? Büyükbabam ve Olivia gibi?”

Victoria gözünü kırpsaydı bu sahneyi gözden kaçırırdı. “Öyleyiz.”

“Bu yüzden mi sürekli öpüşüyorsunuz?”

Kahverengi çakılları topuğuyla düzeltip kendisi ve Seth için düz bir yer yaptı. Kıpırdanarak yerine yerleşirken, ayaklarının Chesil Kumsalı’yla aynı renk olduğunu fark etti. Geçen yıl bu zamanlar EweSpeak’teki ofisinin duvarları kadar beyazlardı. Hayatın güzel olduğuna dair bir başka hatırlatmaydı bu. Yanındaki yere eliyle vurarak oturması için Seth’i cesaretlendirdi. “Chris ve ben çok mu öpüşüyoruz?”

Seth başını salladı. “Ama bu iyi, çünkü seni gülümsetiyor,” dedi ve diz çöktü, elini annesinin elinin üzerine koydu. “Sen gülümseyince hoşuma gidiyor, çünkü senin mutlu olduğun anlamına geliyor. Mutluluğun ne olduğunu biliyorum.”

Oğlunun bu beklenmedik jestiyle Victoria’nın göğsü kabardı ve onun dünyayı anlayış şekline hayran kaldı.

Victoria’nın da dünyayı anlayış şekli değişmişti, gerçek hayat beyaz ve lekesiz değildi. Planlarla ya da kesin olarak tanımlanmış algoritmalarla gelmiyordu ve çoğu kez kaosla birleşiyordu. Ama tüm bunlardan kendini uzaklaştırmak bir hataydı. Bütün problemleriyle, bütün riskleriyle ve insanın kalbini ve zihnini hedef alan bütün duygularıyla gerçek hayatı yaşamaya değerdi.

Seth, Victoria'ya sokuldu. "Rick sana anne mi diyecek?"

Bu soru aile konumlarını henüz belirlemeyen Victoria'yı hazırlıksız yakaladı. Rick'in konumunu düşündü, artık on dört yaşındaydı ve on dört yaşındaki biri kendi annesi dışındaki bir kadına büyük ihtimalle anne demezdi. Özellikle onun durumundaki bir çocuk için bu daha da zordu. "Bence bana Victoria diye hitap etmekten memnun."

Seth yorum yapmadı, onun bu sessizliği Victoria'yı endişelendirmişti. Büyük değişimler oluyordu ve bu durumun konuşulması gerekiyordu. "İlk başta birlikte yaşamak bize tuhaf gelecek," dedi. "Bazı şeyler değişecek. Hangi programı izleyeceğimize karar vermek için işleri sıraya koyacağız, ayrıca ev işlerine yardım etmemiz gerekiyor. Ama tüm bunların arasında, sana olan sevgim asla değişmeyecek." Oğlunun başının üzerine bir öpücük kondurdu, dudaklarını geri çekince yumuşak ve esnek bukleler eski hallerine geri döndüler. "Sen, benim oğlumsun ve senin için buradayım, daima. Seni seviyorum."

Seth, annesinin kucığına tırmanıp başını omzuna yasladı ve mutlu bir şekilde iç çekerek gözlerinin içine baktı. "Anne," dedi, sanki en sonunda o kelimeyi bulmuş gibiydi. Sonra gülümsedi. "Seni seviyorum."

Son Söz

L.A. Starburst@MackTheHack

Özel Haber: Toplam 321.000 doları zimmetine geçirmesine ek olarak, gerçek adı Max Cooper olan **@TommyStone** Lacey ve Todd Frampton'ın cinayetini itiraf etti ve mahkemeye sevk edildi.

Echo@NewsdeskDel

'Güney Batı Hayatta Kalan Kardeşler'e yapılan oldukça yüklü miktardaki bağışın, Victoria Noble tarafından yapıldığı söylentileri hakkında ne düşünüyorsunuz? Bana düşüncelerinizi mesaj atın.

L.A. ViewTV@GainerGarcia

@ChrisFrampton'ın dünkü programda olmasıyla ilgili çok sayıda gönderi var. Yeni internet forumu ve 'Aileler İçin Umut' hayır kuruluşu hakkında websitesindeki detaylara buradan erişilebilir.

FrancisPaveley@HeadShepherd

Bugün seni Yengeç Kulübesi'nin eşiğinden taşıdığım gün, **@CraftyLady #taşınmağünü**

OliviaDeVere@CraftyLady

@HeadShepherd tam arkada oturuyorum, mesaj atmana gerek yoktu. Konuşmak, birlikte yaşamının neşelerinden biridir. :)

RickFrampton@SonoStar

@ChrisFrampton hâlâ bana Genesis şarkıları öğretmeye çalışıyor. :) **#daimaColdplay**

RickFrampton@SonoStar

Küçük kuzu mesaj yollamak için çok genç ama yeni kelimesini sizinle paylaşmak istedi; Anne.
#harikakardeş

ChrisFrampton@ChrisFrampton

Amerika harikaydı ama oğullarım ve **@EweOne**'a geri dönmüş olmaktan memnunum. Victoria evet dedi. :)

VictoriaBoss@EweOne

Kalbinde ne olduğunu bil, onu takip et, gerçek aşk da seni takip edecektir. **#benitakipet**

